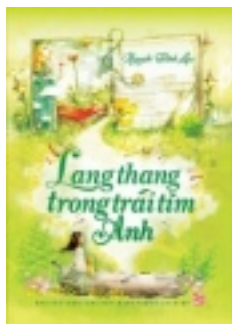

Lang thang trong trái tim anh

Contents

Lang thang trong trái tim anh	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 01 Phần 3	10
4. Chương 01 Phần 4	14
5. Chương 02 Phần 1	19
6. Chương 02 Phần 2	24
7. Chương 02 Phần 3	26
8. Chương 02 Phần 4	31
9. Chương 03 Phần 1	34
10. Chương 03 Phần 2	40
11. Chương 04 Phần 1	46
12. Chương 04 Phần 2	51
13. Chương 05 Phần 1	55
14. Chương 05 Phần 2	60
15. Chương 06 Phần 1	65
16. Chương 06 Phần 2	70
17. Chương 07 Phần 1	76
18. Chương 07 Phần 2	80
19. Chương 07 Phần 3	85
20. Chương 08 Phần 1	90
21. Chương 08 Phần 2	95
22. Chương 08 Phần 3	100
23. Chương 09 Phần 1	105
24. Chương 09 Phần 2	111
25. Chương 10 Hết	117

Lang thang trong trái tim anh

Giới thiệu

Giới thiệu Nguyễn Phi Ngự, cô gái luôn sống trong cuộc sống khổ cực và lạnh nhạt, gặp chàng trai Q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-thang-trong-trai-tim-anh>

1. Chương 01 Phần 1

Lời mở đầu

Đạo gần đây trời mưa rả rích, tháng Ba mùa xuân vốn tiết trời ấm áp, thế mà thoáng chốc lại trở nên lạnh lạnh và ẩm ướt thế này, dù ngồi trong phòng bật điều hòa ấm nhưng cũng chẳng thể xua tan được cái se lạnh đang không ngừng bủa vây, vì thế Nguyễn Phi Ngự khi ngửa mặt nhìn về phía mặt nước xanh thẳm thăm thì không kiềm chế được mà khẽ rùng mình.

Mặt nước lạnh giá nhanh chóng xâm chiếm toàn bộ cơ thể, cô giống như một chú cá ở lâu trong bể nước, khắp các tế bào trên cơ thể nở ra khoan khoái vô cùng, thoải mái dang rộng cánh tay, đôi mắt chớp chớp nhìn luồng sáng như thật như ảo xoẹt qua trước mặt, khoe miệng khẽ nhếch tạo thành nụ cười kỳ lạ.

Trong luồng ánh sáng ấy, cô thấy người mẹ đã lâu không gặp, ở phía đầu lan can sắt kia, mẹ ngược ánh mắt mơ màng nhìn cô, giọng nói buồn khổ cơ hồ chẳng thể nào thốt ra được: “Phi Ngự, sau này con hãy yêu thương đứa trẻ kia như em trai mình, hãy thay mẹ trả nợ, bọn xấu kia nhất định sẽ gặp báo ứng...”

Sau đó tiếng phanh xe rít lên chói tai, tiếng gào thét, có người nổi điên, có người nằm trên vũng máu, còn đứa trẻ kia lại hồn nhiên lắc lắc cánh tay cô, giọng nói con nít nhỏ nhẹ khẽ vang lên: “Chị ơi, bố em sao rồi?”

Sao rồi?

Sao rồi?

Thế giới này sao rồi?

Ai biết được đây...

Luồng sáng kia vỡ vụn thành từng mảnh tựa như bong bóng nước bám theo cơ thể cứ lặng lẽ chìm xuống, càng lúc càng xa rời cô, cuối cùng bay mãi lên trời cao.

Cô nhìn thấy một chàng trai trẻ đứng dưới khu nhà cũ kỹ hét gọi về phía cô: “Nguyễn Phi Ngự, anh cần giải thích với em một chuyện.” Chàng trai ấy rất ưa nhìn, mắt thanh mày tú lại vô cùng lịch sự tao nhã, thân thể cao lớn rắn rỏi đó đứng dưới ánh mặt trời tựa như cây vắn trúc xinh đẹp nho nhã, chỉ có điều những thứ đó lại bỗng bồng bềnh trôi nổi như bong bóng nước giữa không trung, lặng lẽ rời xa cô.

Cô dang rộng cánh tay đứng lặng, rồi lặng lẽ nhảy xuống đáy nước mỗi lúc một sâu để ngẩng lên nhìn từng tia sáng đang nhảy múa trên mặt nước, cứ thế lặn sâu xuống đáy nước...

Chương 1: Chẳng cần tự do giữa trời xanh vô tận mà chỉ muốn bị ràng buộc bởi đáy nước mênh mông

1.

“Phi Ngư, Phi Ngư... em đang làm gì thế? Không sao chứ?”

Bên ngoài vọng lại tiếng gõ gõ vào thành bể thủy tinh, âm thanh rất nhỏ, khiến khi đắm mình trong bể nước nghe thoáng chút mơ hồ, nhưng Nguyên Phi Ngư vẫn xoay người lại, nhìn qua tấm kính thủy tinh cứng chắc to lớn ra bên ngoài, chị Trương đang ra sức vỗ vỗ vào tấm kính, tựa như trông thấy chuyện gì đó vô cùng đáng sợ, thấy cô quay người lại mới thôi không gõ vào tấm kính nữa, làm động tác rất khoa trương “dọa chị chết mất”, vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên Phi Ngư tháo chiếc kính bảo vệ mắt rồi đeo lên cổ, nhìn chị Trương đang lo lắng, có chút không hiểu liền bơi về phía đó, nhưng bộ đồ lặn mới được sắm ở trung tâm khá gò bó, xung quanh lại có rất nhiều cá con đến xia mồi, khiến động tác của cô trở nên khó khăn lạ thường. Một chú cá đuối làn da trắng nhạt chọt vờn nhẹ lên cánh tay, mở rộng cặp vây giương cao vây ngực bơi vòng quanh cô, tạo dáng vô cùng đẹp mắt, đuôi cá đuối trực tiếp chạm lên đỉnh đầu cô, hay như chú cá chim nhỏ qua lại không ngớt giữa những lọn tóc đang bồng bềnh trong làn nước, như muốn biểu lộ sự bất mãn đã muộn rồi mà chưa được ăn, Nguyên Phi Ngư sờ sờ vào mũi cá, rồi lại vỗ vỗ lên đầu nó, khua khua dụng cụ dọn dẹp trong tay, biểu thị thời gian vẫn còn sớm, cô đến là vì phải dọn dẹp vệ sinh cho chúng, cách thời gian cho ăn và biểu diễn lúc mười giờ vẫn còn sớm.

Chị Trương đứng đợi một lát bên ngoài tấm kính thủy tinh, thấy cô bận rộn túi bụi, liền giơ tay chỉ chỉ, miệng ra hiệu bằng khẩu hình thông báo: Nhanh lên đi, có chuyện tìm em.

Nguyên Phi Ngư gật gật đầu, liền quay về phía con cá đuối vẫy tay tạm biệt, đôi chân đạp nước bơi lên.

Ra khỏi bể cá, còn chưa kịp thay đồ bơi thì liền thấy chị Trương chạy nhào đến, nắm chặt cánh tay cô, lo lắng trách mắng: “Phi Ngư, vừa rồi em làm gì vậy? Nằm bất động trong bể cá, chị còn tưởng em bị ngạt nước, làm chị lo quá.”

“Ha...” Nguyên Phi Ngư cảm bình thở oxy, tháo mặt nạ ra, hiện rõ đôi môi hình thoi và cặp mắt với đường nét rõ ràng, có lẽ do ngâm mình trong nước quá lâu, sắc môi cô nhợt nhạt như không chút máu, cả con người cũng vậy, tựa như nhuốm một tầng mây mù mờ lung mờ ảo, có cảm giác nhập nhèm uể oải, màu da cũng trắng bệch, trán trơn bóng, chiều ột trăm sáu mươi centimet, chẳng phải cao nhưng cũng không hề thấp, đứng giữa đám người, dù sao cũng được tính là một mẫu hình xinh đẹp, nhưng cũng chẳng có chỗ nào quá nổi bật.

Cuộc sống cũng như vậy, không đậm chẳng nhạt, tựa như mặt hồ ôn hòa phẳng lặng không một gợn sóng. Hai mươi sáu tuổi đời, nói lớn cũng chẳng phải, bảo nhỏ cũng không đúng, thu nhập cũng ổn, vay tiền mua nhà, đã có cậu em Hiểu Bách thông minh lanh lợi, thích vẽ truyện tranh lại có thành tích nổi bật, cũng đã bắt đầu có thu nhập, giúp đỡ chị trả tiền nhà, nên cô chẳng có gì không vừa lòng nữa cả.

Chỉ là mỗi khi chợp mắt, cô luôn cảm thấy mình giống một chú cá nhỏ bị giam mình trong nước, bầu không khí dưới nước quá thiếu thốn khiến cô không tài nào thở được, dù muốn hướng ra thế giới bên ngoài nhưng cũng chẳng cách nào thoát khỏi sự bó buộc của làn nước, nếu không sẽ khô cạn mà chết.

Mỗi lúc thế này, cô đều có thói quen ngâm mình xuống nước, để làn nước lạnh băng từng chút từng chút len lỏi vào từng thớ thịt làn da trên cơ thể, như thế cô mới cảm nhận được cái cảm giác mơ hồ, sau đó tứ chi đang rộng, mặc cho cơ thể dần chìm ngấm, tâm trạng theo đó cũng dần bình lặng trở lại.

Cô thở một hơi dài, thực sự chẳng tài nào giải thích được hành động vừa rồi của chính mình, chỉ có thể gượng gạo cuốn lại lọn tóc rối bù vẫn còn đang nhỏ nước, cố gắng giả bộ bình tĩnh tự nhiên, giọng điệu có chút hờn dỗi: “Chị Trương à, em là thợ lặn, chị nói như thế chẳng phải làm tổn thương lòng tự trọng của em sao?”

“Nghe đâu đa số người chết chìm đều biết bơi, dù là thợ lặn cũng phải cẩn thận một chút.” Chị Trương thấy cô bình yên vô sự mới buông tay cô ra, giọng điệu của bà chị giống như đang khuyến cáo cô, sau đó mới nói: “À, đúng rồi, giám đốc trung tâm bảo em đến phòng làm việc của ông ấy, trung tâm huấn luyện của chúng ta hôm nay được người ta bao hết, có chuyện muốn bàn bạc cùng em.”

Chị Trương nói đến hai chữ “bao hết”, thần sắc vui sướng không sao che giấu nổi, cười híp mắt tạo thành nếp nhăn nơi khóe mắt, Nguyên Phi Ngư đương nhiên hiểu rõ, bao hết cũng có nghĩa là chị Trương - nhân viên thu vé hôm nay sẽ được tan ca sớm, về nhà chăm con, đám nhân viên phụ trách công việc khác trong

trung tâm tuy không được tan ca sớm, nhưng công việc cũng được giảm nhẹ không ít, thế nhưng đối với thợ lặn mà nói, công việc chẳng nhẹ nhõm hơn chút nào, buổi biểu diễn cho cá ăn vào lúc mười giờ sáng không thể bị hủy bỏ, bất luận là biểu diễn ít người xem, hay hàng trăm người xem, đối với người biểu diễn mà nói, thực ra đều như nhau. Còn việc sớm tối dọn dẹp vệ sinh cho cá trong bể thì tùy thuộc vào lượng rong biển bám trên kính thủy tinh, kiểm tra tình trạng sức khỏe của cá, nào có thể qua loa đại khái được.

“Em biết rồi, em đi thay đồ rồi sẽ đến ngay.” Nguyên Phi Ngư tiện tay vẫy chào chị Trương, nhanh chân bước về phía phòng thay đồ.

Thay bộ đồ lặn, mặc lại chiếc áo len dài cùng chiếc quần ngắn, rồi đi thêm đôi giày màu nâu nhạt, cảm giác vẫn lạnh, lại khoác thêm chiếc áo khoác ngắn bên ngoài đã được để trong phòng thay đồ trước đó, dùng khăn lông lau khô tóc, vắn gọn tóc sau gáy thành một túm, sau khi tất cả đã xong xuôi, cô mới rời khỏi phòng thay đồ. Về khoản ăn mặc cô cũng có chút cố chấp, không thể để bộ dạng của mình thoải mái quá hoặc lôi thôi nhếch nhác, nếu không tâm trạng sẽ cực kỳ tồi tệ, chẳng làm được việc gì hết, dù sao cũng muốn trước tiên phải về nhà thay đổi trang phục cho quy củ nề nếp, cho dù là thời gian cực kỳ cấp bách, đối với cô thời gian là một thứ gì đó vĩnh viễn không an toàn, trước cái chết hay khủng hoảng cô chẳng có chút khái niệm gì, hay cũng có thể nói là cô đã trở nên vô cảm.

Cửa phòng làm việc của giám đốc trung tâm không đóng, có thể nhìn thấy được cả tình hình bên trong. Bên trong phòng làm việc không lớn này chỉ bày biện một chiếc bàn, một bộ phông sofa màu đen không mấy bắt mắt, bên cạnh sofa còn có mấy bồn cảnh dùng để trang trí, ngoài ra chẳng còn thứ gì khác.

Lúc này giám đốc trung tâm đang ngồi trước bàn làm việc, sắc mặt thoáng hiện vẻ do dự nhìn chằm chằm vào ngân phiếu trên tay, hoàn toàn không chú ý đến có người đứng ngoài cửa, một cô gái trẻ trang điểm thời thượng đang ngồi trên sofa bên cạnh bàn làm việc, đang giơ ngón tay ngắm nhìn từng móng tay được gọt giữa trang trí cẩn thận tỉ mỉ, như từng giọt nước long lanh óng ánh buổi sớm phản chiếu ánh mặt trời đã được màn mưa gột rửa sạch sẽ, rực rỡ chói mắt khiến Nguyên Phi Ngư thoáng thất thần.

Người bên trong cứ bận với việc riêng của mình, chẳng ai nhận ra sự xuất hiện của cô, Nguyên Phi Ngư đành gõ cửa, “Giám đốc, ông tìm tôi?”

“Ừm...” Lúc này vị giám đốc mới buông mấy tấm séc trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn lên, khách sáo chào hỏi cô, “Phi Ngư, vào đi vào đi, có chuyện này muốn thương lượng với cô.”

Giám đốc trung tâm là một người trung niên, dáng dấp dầy dạp, ăn mặc thoải mái, không hề có thái độ kiêu căng ngạo mạn của giám đốc, nói chuyện với đám công nhân cấp dưới lúc nào cũng cười ha ha vô cùng hòa nhã, chỉ có điều ông ta có niềm đam mê kỳ quái đối với các sinh vật biển, hiện tại tốn không biết bao nhiêu tiền vì các loại cá hấp dẫn, cũng chẳng muốn gia tăng phúc lợi cho nhân viên, mà lúc nào cũng nói, sống ở trên đời luôn được bầu bạn với các sinh vật biển chẳng phải cũng là chuyện hạnh phúc sao? Phúc lợi thì có gì quan trọng chứ.

Do vậy dù có là người tốt đến mức nào, cũng thường nghe thấy đám nhân công lời ra tiếng vào nói xấu giám đốc. Nhưng riêng điểm này, Nguyên Phi Ngư chẳng bao giờ để tâm, thậm chí cô còn có cách suy nghĩ khá giống với giám đốc trung tâm nữa, bởi họ đều là người đam mê yêu thích không bao giờ biết chán các loài sinh vật biển, luôn mong muốn có thể được nhìn thấy hoặc có trong tay nhiều hơn nữa, cho nên những lúc đám nhân công thì thào to nhỏ, thì thoáng Phi Ngư cũng tỏ vẻ bất bình thay cho giám đốc: Mong muốn lãnh đạo tính tình tốt đẹp lại rộng rãi, trên thế giới này đâu có chuyện tốt như thế, dù sao chúng ta gặp được một vị lãnh đạo tính tình chẳng ra làm sao, nhưng lại thoải mái gần gũi như thế chẳng phải tốt hơn bao người rồi sao?

Nguyên Phi Ngư bước đến trước bàn làm việc, cô gái xinh đẹp vốn đang ngồi trên ghế sofa ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cực kỳ cao ngạo thẩm đánh giá Nguyên Phi Ngư từ đầu đến chân, thuận hướng đưa tay lên vén lọn tóc bên mang tai, lộ ra một chiếc khuyên tai tỏa sáng lấp lánh.

Là kiểu dáng mới nhất của ENZO trong quý này, Nguyên Phi Ngư liếc mắt qua liền nhận ra ngay, thực ra không phải vì cô quan tâm nhiều đến nhãn hiệu các đồ trang sức nổi tiếng, chỉ vì người bạn đại học, phần tử ngoan cố Tần Lạc của cô là con chiên ngoan đạo, thành viên ruột của ENZO, nhìn ngắm, nghe nói đến quá nhiều nên tự nhiên cũng nhận ra được đôi chút, đều là những thứ quý báu khiến người khác ngạc nhiên đến sững sờ, không phải cô tiêu tốn thời gian để tâm đến mấy thứ tầm thường của mọi người.

“Phi Ngự, vị này là cô Bạch Thục Quyên, hôm nay cô ấy đến đây bao toàn bộ nơi này, là muốn tôi cùng cô ấy làm chút chuyện.” Giám đốc ngồi phía sau bàn làm việc lên tiếng, sau đó chỉ tay về phía Phi Ngự để giới thiệu với Bạch Thục Quyên, “Cô Bạch, cô ấy là trưởng nhóm nhóm thuần dưỡng và lặn ở trung tâm chúng tôi, Nguyên Phi Ngự, yêu cầu của cô có thể thử nói chuyện bàn bạc với cô ấy xem sao, những chuyện liên quan đến lặn, cô ấy đều rất chuyên nghiệp.”

“Trông rách rưới chẳng khác nào một học sinh trung học, thực sự biết lặn sao?” Bạch Thục Quyên đứng lên vươn cao ngón tay, vừa thưởng thức vẻ đẹp của móng vừa thờ ơ hờ hững liếc xéo Nguyên Phi Ngự một cái, “Ý của tôi thực ra vô cùng đơn giản, chỉ cần cô ở dưới nước kéo mở giúp tôi một tấm băng-rôn, sau đó đưa những con cá lớn đến và nó sẽ bơi qua bơi lại và rửa những bông hoa quanh tấm băng-rôn đó, tạo thành một cảnh tượng vô cùng lãng mạn là được...”

Lúc đầu vốn rất muốn chào hỏi lễ phép, nhưng ngay sau khi nghe thấy mình bị miêu tả thành “học sinh cấp ba rách rưới”, tiếng chào hỏi như tắc nghẹn trong cổ họng, cổ nuốt cục tức vào bụng nhưng không cách nào vào nổi.

Tuy hai mươi sáu tuổi mà bị người ta xem như là học sinh trung học đúng là vẫn có chút vui vẻ, nhưng hai chữ “rách rưới” lại đúng là khiến người ta không thể nào cười nổi, với bộ dạng khóc không được cười cũng chẳng xong, cô liếc mắt sáng quắc nhìn miệng Bạch Thục Quyên đang khép mở không ngừng, nhưng càng nghe những lời sau đó, càng cảm thấy không vui chút nào.

“À, những thứ này tôi muốn phải làm ở đường ngầm dưới đáy bể, hoa tôi chuẩn bị tốt rồi, đợi lát nữa sẽ đưa đến, hoa mã đề màu trắng, tôi và bạn trai tôi đều thích hoa mã đề.”

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc Bạch Thục Quyên nói xong, sắc mặt của Nguyên Phi Ngự đã hoàn toàn suy sụp, lia thẳng ánh mắt về phía giám đốc trung tâm, giọng nói có chút cứng nhắc: “Giám đốc, kéo tấm băng rôn không vấn đề gì, nhưng hoa mã đề có độc, nếu để cá mập và rùa biển rửa phải sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa cá mập và rùa biển ở dưới đáy biển lại không được huấn luyện chuyên nghiệp, lỡ nuốt phải vào trong thì sẽ chẳng biết chuyện gì xảy ra. Tôi không đồng ý...”

“Giám đốc, ý gì vậy hả? Tôi sẽ trả tiền.” Còn chưa đợi Nguyên Phi Ngự nói xong, Bạch Thục Quyên lập tức hung hăng ngắt lời, chỉ về phía mấy tờ ngân phiếu trên bàn, “Số tiền này đủ để sống trong khách sạn năm sao cao cấp một tuần liền đấy, chút yêu cầu này cũng không được sao?”

Giám đốc ngược ánh nhìn không biết làm thế nào về phía Nguyên Phi Ngự, thở dài, “Tôi hiểu suy nghĩ của cô, nhưng cô cũng biết cứ mùa đông đến là chuyện kinh doanh của chúng ta không được tốt lắm, hơn nữa hệ thống lọc nước cũng đã lạc hậu rồi, mấy ngày trước vì chất lượng nước có vấn đề mà đã tổn thất mất rùa biển mai xanh, trong trung tâm của chúng ta chỉ còn có hai con rùa biển mai xanh, nếu tiếp tục không giải quyết vấn đề lọc nước, e rằng còn nhiều loài cá khác sẽ bị bệnh thậm chí là chết, nhất là những loài cá quý hiếm ở khu triển lãm Châu Nam Mỹ...”

Nguyên Phi Ngự cúi đầu, tay siết chặt nắm đấm, những lời phản bác kia dù có thể nào cũng chẳng thể nói ra thành lời được, những gì giám đốc nói là sự thực, một cặp rùa biển mai xanh một đực một cái, trước nay tình trạng đều ổn định, nhưng kể từ ba ngày trước sau khi con rùa biển mai xanh đực chết, con rùa cái cũng chẳng ăn uống gì, lúc nào cũng rúc mình trong khe đá, chẳng giống bình thường hay bơi ra nô đùa cùng những con cá khác, cô rất buồn, thực không muốn để tình trạng tương tự xảy ra thêm nữa.

Nguyên Phi Ngự đột nhiên liếc nhìn người phụ nữ cẩu thả tùy tiện kia, vẻ vô cùng đau khổ, về phương diện công việc cô còn gan dạ dũng cảm hơn cả đàn ông, có mấy sinh vật biển hung dữ mới được đưa vào trung tâm, cô luôn là người đầu tiên tiếp cận, nhưng kỳ thực mọi thứ lại không hẳn như vậy, chuyện cô bận tâm có rất nhiều, chẳng ai mẫn cảm, cô chấp hơn cô, vấn đề thuộc về tính nguyên tắc tuyệt đối không thể hạ thấp, trừ khi vì những loài động vật biển yêu quý mà ngày ngày từ sáng đến tối ở bên cô.

Cũng có thể nói, cô sẽ đối xử tốt với bất kỳ người nào, loài sinh vật nào trên thế giới này, nhưng tuyệt đối không đối xử tốt với chính mình.

Trong phòng làm việc cực kỳ yên tĩnh, mọi người đều đang đợi câu trả lời của Nguyên Phi Ngự, giằng co trong đầu mấy phút trời, cuối cùng Nguyên Phi Ngự cũng thỏa hiệp, “Vẫn không thể để hoa mã đề tiếp xúc

với cá mập, tôi có thể giúp cô Bạch kết hoa đó thành vòng, rồi đeo vào cổ cá mập, rồi sau đó sẽ cố gắng dẫn cá mập cổ đeo vòng hoa đi vòng quanh cô Bạch và bạn trai.”

“Được được được...” Giám đốc thấy Nguyên Phi Ngư đồng ý, lập tức cười vui vẻ khuấy động mọi người, “Ý kiến của Phi Ngư rất tuyệt, vòng hoa nếu ở trong nước chắc chắn sẽ vô cùng lãng mạn.”

Bạch Thục Quyên cũng không nói gì thêm, chỉ khua khua tay, thò tay vào túi lấy ra chiếc điện thoại di động, gọi người mang hoa đã đặt trước đến.

2. Chương 01 Phần 2

2.

Nguyên Phi Ngư rời khỏi phòng làm việc của giám đốc trung tâm, đúng lúc đó nhìn thấy chị Trương đang thay đồ chuẩn bị tan ca, ba cậu thanh niên trong nhóm lặn cũng đang quanh quẩn trước cửa phòng thay đồ, bộ dạng cực kỳ ngưỡng mộ nhìn bóng chị Trương đang nói chuyện với Nguyên Phi Ngư: “Nhóm trưởng, hôm nay chúng tôi có thể tan ca sớm một chút được không? Chẳng phải bảo cả trung tâm được bao cả rồi sao, cũng chẳng có nhiều khách lắm, một người phụ trách cho sinh vật ăn ở lại chẳng phải cũng được sao?”

“Nghĩ sao mà hay thế.” Nguyên Phi Ngư trừng mắt bước vào trong phòng thay đồ, vỗ đầu thị uy nói với nam vận động viên lặn mà cô yêu quý nhất, rồi thông báo nội dung công việc hôm nay, “Hôm nay không những không được tan ca sớm, mà còn phải tăng ca nữa, vị khách nữ hôm nay yêu cầu dùng hoa mã đề sắp xếp thành đường dưới đáy biển, trên mỗi mỏm đá đều phải giăng đầy hoa mã đề, đeo vòng hoa lên cổ cá mập y tá và cá mập xanh, đến tối trước khi tan ca còn phải thay nước một lần nữa.”

“Hả?”

Thực ra, nội dung công việc này đều là cô thêm dặt thêm, Bạch Thục Quyên chỉ yêu cầu đúng mười giờ sáng, khi bạn trai của cô ta đến sẽ giăng tấm băng-rôn đeo vòng hoa lên cổ cá mập là được rồi, còn việc diễn xuất cho cá ăn cô ta không hứng thú, cho nên, tất cả chuyện này buổi sáng làm là xong, buổi chiều chỉ cần có một người ở lại, còn những người khác hoàn toàn có thể nghỉ sớm.

Thông tin trái chiều này vừa được phát ra, quả nhiên tiếng ca thán bất mãn vang lên không ngớt, Nguyên Phi Ngư ngược lại vô cùng đắc ý phả lên cười sảng khoái, đợi đến khi cười đủ rồi mới đứng thẳng người dậy, công bố đáp án chính xác: “Nói dối mọi người chút thôi, chỉ cần một người ở lại cùng trực với tôi là được rồi, những người khác có thể quét dọn vệ sinh xong xuôi rồi tan ca.”

“Vậy ai ở lại tăng ca?” Ba người không hẹn mà cùng đồng thanh hỏi.

Nguyên Phi Ngư so vai, đem vấn đề nan giải này quẳng lại cho đám người họ, “Các cậu tự quyết định đi.”

Mấy cậu thanh niên ồn ào náo loạn không ngớt một hồi, Nguyên Phi Ngư mới đứng lên tiến vào phòng thay đồ ở ngay bên cạnh, cửa sổ phòng thay đồ đang mở, có lẽ chị Trương thay đồ xong rồi mới mở cửa sổ để cho thoáng khí, gió thoáng lạnh ẩm ướt thổi vào, Nguyên Phi Ngư không kiềm chế được mới rùng mình, vội vàng vào, chuẩn bị đóng cửa sổ lại.

Chợt nhìn thấy đang đỗ ở bên đường đối diện cửa sổ là chiếc BMW màu trắng mới tinh, cửa sổ chỗ ghế lại được mở, hiện ra góc mặt của một chàng thanh niên trẻ trung, vô cùng tuấn tú điển trai, BMW bên trai đẹp, tựa như cả thế giới đều nhẹ nhàng như thế, mang về tú lệ và ưu nhã không sao nói thành lời được, nhưng cũng vô cùng... quen mắt.

Trong khoảnh khắc Nguyên Phi Ngư thoáng thất thần, ánh mắt vụt chuyển đến bóng hình lịch sự tao nhã như bóng trúc, bóng hình đó đứng dưới ánh mặt trời, hai tay đút túi quần tự nhiên, sau đó xoay người lại, khóe miệng khẽ nhướn với cô, cười nhạt...

“Rằm...”

“A...”

Bóng hình trong ký ức bất giác làm cô lo lắng, cánh tay run rẩy, vô tình chạm vào ly nước đang để trên bệ cửa sổ, rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ lanh lảnh, nước tràn ra nền đất khiến cô giật thót, cùng với đó là tiếng hét thất thanh.

Có lẽ tiếng động bên này vang lên quá lớn khiến chàng trai bên chiếc BMW hoảng hốt, vô tình anh ta quay đầu lại, nhìn về phía bên này.

Nguyên Phi Ngư cũng ngẩng đầu lên, bốn mắt đan xen, ánh nhìn giao thoa, cô nhìn rõ bóng dáng người đó, đồng tử đột nhiên mở lớn, cơ thể căng cứng, chỉ một giây sau, khi đối phương hoàn toàn không kịp thay đổi tâm trạng, rất nhanh lại vội vã đóng sập cửa sổ lại.

Là anh ấy...

Anh ấy đã về rồi!

Nhưng, sao có thể như vậy?

Cả người dựa vào cửa sổ, Nguyên Phi Ngư chỉ cảm thấy máu trong toàn bộ cơ thể mình như đang bắt đầu chảy ngược lên đại não, đại não như bị tấn công mãnh liệt vang lên những tiếng ầm ầm không ngớt, giữa màn khói mịt mù trông trống rỗng, cô chỉ có thể nghe thấy con tim mình đang đập rộn ràng không ngừng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng...

Sau đó may sao vẫn có một chút lý trí còn tồn tại đang quấy đạp thuyết phục cô, có lẽ là nhìn nhầm, không lý nào lại trùng hợp như thế, dù đúng là anh ấy, anh ấy nhất định cũng không nhìn thấy cô, nhìn thấy thì cũng có thể là không còn nhận ra cô nữa.

Không ngừng tự khuyên bản thân mình như thế, mãi đến khi nghe thấy tiếng của vận động viên lặn trong nhóm bên ngoài: “Nguyên Phi Ngư, thay đồ lặn xong chưa? Đến giờ rồi.”

* **

Cần làm sạch hoa mã đề, sau khi xác nhận phần hoa đã hết, mới kết thành những vòng hoa lớn nhỏ sao cho thích hợp, trước khi lặn Nguyên Phi Ngư còn chưa yên tâm tiếp tục kiểm tra lại từng cánh hoa một lần nữa, còn cả một tấm ván gỗ màu đỏ có viết mấy chữ tình yêu cực kỳ lãng mạn, làm thành hình dạng như vỏ sò, phải đặt ở trong góc làm sao để từ bên ngoài đi vào có thể nhìn thấy ngay lập tức, dùng làm nền cho bầu không khí thêm phần lãng mạn, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là tấm băng-rôn, tấm băng-rôn lớn màu phấn hồng dài mấy mét, cũng may là vì Bạch đại tiểu thư có tâm ý như thế.

Trong hang ngầm dưới đáy bể của khu triển lãm này nghe nói ngoạn nhất chính là cá mập y tá, hơn nữa miệng của cá mập y tá cũng tương đối nhỏ, không thể ngoạm một miếng hết cả vòng hoa được, cho nên mười mấy vòng hoa sẽ được đeo vào cổ của mười mấy con cá mập y tá, miệng của nó cũng không cách nào cắn được đến chỗ đó, tấm ván gỗ màu đỏ hình vỏ sò được đặt ở bên cạnh mỏm đá, hoặc kẹp vào giữa các tảng đá, còn nhiệm vụ của vận động viên lặn chính là sắp xếp mấy vòng hoa trên cổ cá mập sao cho đẹp mắt, và làm sao để cá không ăn nhầm phải hoa đó.

Ở dưới nước bận rộn nửa giờ đồng hồ mới chuẩn bị xong xuôi tất cả, giám đốc trung tâm đứng bên ngoài ra dấu “đến rồi đến rồi”, hai vận động viên lặn kéo căng tấm băng-rôn dài mấy mét ra, Nguyên Phi Ngư mang thức ăn cho cá đã chuẩn bị xong để dẫn dụ đàn cá bơi theo đúng quy luật di chuyển quanh tấm băng-rôn đó, vô tình liếc nhìn chữ trên băng-rôn, cánh tay cầm túi đồ ăn của cô chợt run rẩy, cả túi nhỏ rơi thẳng xuống đáy nước, trong chớp mắt đàn cá đều bơi về phía túi đồ ăn cho cá vừa bị rơi xuống đáy nước kia.

Tấm băng-rôn dài được kéo mở, dù từ phía sau cũng có thể nhìn rõ được từng chữ viết trên đó: Quan Nhã Dương, em yêu anh.

Quan Nhã Dương...

Cô đột nhiên nhớ tới khuôn mặt nhìn nghiêng mà mình trông thấy bên ngoài cửa sổ vừa rồi, hơi thở bắt đầu gấp gáp, chỉ cảm thấy oxy trong máy thở sao mà ít ỏi đến vậy, hít vào trong phổi chỉ thấy quá ư nóng bức khó chịu.

Hóa ra đúng là anh ấy, anh ấy đã về thật rồi.

Ký ức đang không ngừng di chuyển ngược dòng, vẩn vù dưới đáy nước mênh mông, trong buổi ban mai ngập ánh mặt trời rạng rỡ, tấm mình dưới ánh dương chói lòa ở hàng sau cùng của lớp học, cô nhìn thấy chàng trai ưu tú nhã nhặn có tên Quan Nhã Dương, thoáng cau mày nhìn chiếc bánh sandwich ở trong tay cô, tỏ vẻ ngập ngừng đắn đo, không thô bạo thái quá, nhưng lại mang vẻ ngang ngược khiến người ta không cách nào kháng cự, bộ dạng này chứng tỏ anh đang rất cáu giận.

“Mười giờ mới đi học, thế mà còn không kịp ăn sáng, thật khiến người khác tức chết đây mà.”

“Em đi xếp hàng mà, trưa nay có buổi ra mắt sách mới của tác giả truyện tranh nổi tiếng Yamamoto Saji, vé vào cửa rất khó mua vì số lượng có hạn, em phải dậy từ năm giờ sáng để xếp hàng, cho đến tận giờ đây.” Cô vừa nói vừa lau mồ hôi, tranh thủ lúc thầy đang quay người viết bảng, vội vã ngoạm miếng Sandwich.

“Em muốn biết tại sao anh không nói chuyện với em không?” Nét cau mày của chàng trai kia càng đậm, vươn tay lau đi mẩu bánh còn vương trên khóe miệng cô, “Vả lại, chẳng phải em không thích đọc truyện tranh sao?”

“Nhưng Hiểu Bách thích.” Cô cười ngốc.

Chàng trai cau mày càng chặt, nét mặt hờ hững tựa mây bay gió thoảng, giọng nói theo đó cũng nhuốm ý ghen tuông sâu sắc, “Cái gì Hiểu Bách thích em cũng cố hết sức làm cho bằng được, Hiểu Bách không thích thì từ trước đến nay em chưa từng làm, nếu có một ngày Hiểu Bách nói với em, cậu ấy không thích anh, em sẽ lập tức chia tay anh có phải không?”

“Hiểu Bách rất quý anh, không bao giờ có chuyện đó đâu, nó rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện.”

“Nếu?”

“Không đâu...”

“Vậy đổi chủ đề, trong lòng em, anh và Hiểu Bách ai quan trọng hơn?”

“Làm ơn đi mà, Hiểu Bách là em trai em, anh là bạn trai em, sao so sánh như thế được? À... Quan Nhã Dương, anh đang ghen có phải không?”

“Không...”

“Ha ha, Quan Nhã Dương, chắc chắn là anh đang ghen, em phải chụp lại bộ dạng vừa rồi của anh để đăng lên mạng mới được, nhất định sẽ tạo nên vụ bạo động khắp trường.”

Cuối cùng, giáo sư chẳng thèm nhìn xuống, chỉ lên tiếng ngăn cuộc trò chuyện riêng tư của hai người họ, “Quan Nhã Dương, đã là sinh viên năm cuối rồi, đừng có tranh cãi với sinh viên năm hai nữa.”

...

Rốt cuộc là từ khi nào những ký ức đó dường như ngày càng rời xa cô? Nguyên Phi Ngư nghiêng đầu, bắt giác vỗ vỗ lên đầu mình, từ kiếp trước phải không?

Nhất định là chuyện của kiếp trước, nhưng tại sao lại có cảm giác xa vời như vậy?

“Chị Phi Ngư, chị sao vậy? Thấy khó chịu ở chỗ nào à?”

Chu Uy ở gần Nguyên Phi Ngư nhất cảm thấy cô có chút bất thường, khua khua chân vịt di chuyển về phía cô, dùng ngôn ngữ kí hiệu bằng tay được quy ước sẵn của thợ lặn hỏi thăm, cô lắc lắc đầu, lúi từ thất lưng ra một túi thức ăn cho cá khác, túi thức ăn vừa nãy bị rơi xuống đã bị ăn sạch, đàn cá lại nhanh chóng bơi đến tùm tùm quanh cô.

Ngoài sơ suất nhỏ đó ra thì tất cả đều diễn ra thuận lợi.

Người quản lý hiệu ứng ánh sáng đã chuẩn bị tinh thần, bật ánh đèn, phản chiếu đáy nước trong thủy cung tỏa ra thứ ánh sáng màu phấn nhàn nhạt diệu kỳ, từng câu chữ tình yêu ngọt ngào được khắc lên những tấm bảng gỗ hình vỏ sò óng ánh phát sáng sắc màu kỳ diệu, Nguyên Phi Ngư mặc bộ đồ lặn màu xanh

thắm mang theo vòng hoa màu trắng dẫn cả hàng cá mập y tá đeo vòng hoa giống nhau, bơi qua bơi lại theo hàng theo lối quanh tám băng-rôn màu phấn dài mấy mét, như một màn vũ đạo không ngừng nghỉ.

Khi Bạch Thục Quyên kéo chàng trai anh tuấn đỉnh đặc chạy đến, cũng không ngờ cảnh tượng lại chấn động trí não đến vậy, vừa kéo tay chàng trai, vừa nũng nịu nói: “Nhã Dương, đây đều là em docks lòng sắp đặt, chúc mừng anh về nước, cũng là chúc mừng cho hai ta chính thức yêu nhau.”

Đối phương không có phản ứng gì, chỉ khẽ khàng gật đầu, anh ta có đôi mắt đen sẫm ấm áp long lanh, ngũ quan cân xứng, tập hợp những thứ đó lại trông vô cùng điển trai ưa nhìn, mặc bộ vest sạch sẽ, một bàn tay bị Bạch Thục Quyên nắm chặt, còn bàn tay kia nhét trong túi quần theo thói quen, trong lúc vô tình để lộ ra khí chất tao nhã vô cùng, khoảnh khắc đó cơ hồ thu hút mọi ánh nhìn của nhân viên nữ trong trung tâm.

Cách một lần kính thủy tinh trong suốt, Nguyên Phi Ngư nhìn thấy Quan Nhã Dương, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng giây phút đó con tim cô cũng như ngưng đập, hít thở khó khăn, chìm vào đáy nước, lồng ngực trào dâng cảm giác nhói đau, nhịp đập chân cũng bắt đầu rối loạn, suýt chút nữa va vào thành thủy tinh, may mà Chu Uy nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại, sau khi cô đứng vững, vội vàng bơi trốn sau tấm băng-rôn.

Quan Nhã Dương đứng phía trước bể thủy cung cỡ lớn, xuyên qua lần kính thủy tinh trong suốt sạch sẽ có thể thấy sắc mặt anh không hề biểu lộ cảm xúc, anh chỉ nhìn thấy bóng người màu xanh thắm tựa như người cá, trên đỉnh đầu có vòng hoa mã đề vụt qua trước mắt chỉ trong tích tắc, chân nam đá chân chiêu trốn sau tấm băng-rôn, và cả đàn cá mập đang bơi lội không ngừng theo sau bóng cô, tạo nên một bức họa kỳ lạ, khéo miệng anh bất giác nường cao.

Anh chợt nhớ khi mình dừng xe hồi nãy, có một khuôn mặt nhợt nhạt lướt qua phía sau cánh cửa sổ, khuôn mặt đó dường như vô cùng thân quen, cánh cửa sổ ấy nếu anh nhìn không lầm, chắc chắn là thuộc khu phía sau trung tâm thủy cung này. Anh mím chặt môi, chỉ để khéo miệng khẽ nhếch tạo thành nụ cười nhạt, còn ánh mắt đang dõi theo bóng hình người cá màu xanh thắm di chuyển loạng choạng rõ ràng đang cố tình trốn tránh anh kia.

Đàn cá trốn sau tấm băng-rôn một lát rồi lại theo thức ăn cho cá từ cánh tay kia đi ra, tất cả đều tụ về một bên, giám đốc ở ngoài bắt đầu thấy lo lắng liền vỗ vỗ vào mặt kính, cô mới điều chỉnh lại hơi thở, đập chân vọt di chuyển đến phía trước, từ phía trước tấm băng-rôn, trong khoảnh khắc sẽ chạm mặt chàng trai mà trước đó cô chỉ nhìn lướt qua vai kia, trong mấy giây ngắn ngủi, nhưng rõ ràng cô nghe thấy thanh âm của thời gian vừa vụt qua.

Như một cuốn phim bị thời gian bào mòn kèm theo tiếng nước nổ thê lương nhưng sắc lẹm lướt qua trước mặt cô...

“Quan Nhã Dương, anh mau nhìn xem, biểu diễn cho cá ăn, thợ lặn đẹp quá.”

“Trước mặt bạn trai mình mà khen người con trai khác đẹp trai, em không thấy như thế là quá đáng lắm sao Nguyên Phi Ngư?”

“Ôi dào, vẻ đẹp không giống nhau mà, em cũng muốn trở thành một người trong số họ.”

“Anh có một ông chú dạy lặn, nếu em muốn học, anh sẽ sắp xếp.”

“Không đâu, em muốn tự mình kiếm tiền để học.”

“Một mình em phải lo cả hai phần học phí đã đủ vất vả rồi, sao còn dư tiền đây?”

“Không cần lo cho em đâu, sẽ có cách mà.”

“Ừm... Nhưng ít ra cũng phải đồng ý với anh, đợi khi em có thể biểu diễn dưới nước, người đầu tiên được xem nhất định phải là anh.”

“Được...”

...

Lúc này người trong hồi ức đang nắm tay người con gái khác xem cô biểu diễn, cô cũng chỉ như một thứ đạo cụ để cô gái kia thể hiện tình yêu với anh mà biểu diễn cho anh xem thôi. Khuôn mặt ưu tú này đã

trưởng thành và đỉnh đặc hơn rất nhiều so với trong ký ức ngày xưa, đột nhiên Nguyên Phi Ngư cảm thấy đau nhói, không kiềm chế được bất giác thăm cười khổ.

Làn nước mát lạnh lạnh lẽ ôm chặt từng thớ thịt của cô, khi đang thể hiện động tác xoay vòng, vô tình cô ngẩng đầu lên nhìn, trên đỉnh đầu bé nhỏ vẫn tỏa ra luồng sáng đang nhảy múa lấp lánh chói lòa như những ngôi sao, cô giơ tay ra, nhưng chẳng cách nào chạm được vào luồng sáng ấy, rõ ràng gần ngay trước mắt nhưng vì bị trói buộc bởi làn nước này, lại trở nên xa xăm mãi tận chân trời.

Đã xa chẳng thể đến được, chỉ bằng nhắm mắt lại không nhìn, không nghe, không nghĩ, có lẽ sẽ hạnh phúc hơn.

Vấn vít với những suy tư không ngừng xuất hiện trong đầu, Nguyên Phi Ngư lướt qua trước mặt Quan Nhã Dương, rồi khua chân vệt đập nước bơi đi xa khỏi chỗ anh.

3. Chương 01 Phần 3

3.

Hai giờ sau, cô Bạch vô cùng mãn nguyện khoác tay đức lang quân như ý của mình rời khỏi trung tâm thủy cung, khi Nguyên Phi Ngư bơi từ trong bể ra chỉ cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút sạch, nằm vật ra sàn không tài nào cử động được, đúng ra buổi chiều cô và một thợ lặn trẻ tuổi khác là Lưu Vĩ trực ban, nhưng thấy bộ dạng cô kỳ lạ như thế, Chu Uy không chút do dự chủ động đứng ra thay ca, để cô về nhà nghỉ ngơi.

Nguyên Phi Ngư miễn cưỡng mỉm cười, vỗ vỗ đầu nhím của Chu Uy, mơ hồ trong lòng ảm áp hơn nhiều.

Cô biết bốn thợ lặn dưới tay cô có hai người từng là chuyên viên huấn luyện thú, tuy trông ai cũng như đang cười đùa cợt nhả, nói chuyện nanh nọc không hề mệt mỏi, không chút đàng hoàng, nhưng trong bụng đều rất tốt, rất quan tâm đến cô, cô cũng luôn cố gắng nỗ lực báo đáp họ, gặp trường hợp đặc biệt phải tăng ca trực đêm đều là cô xung phong, trừ khi cần thiết, nếu không cô sẽ không để họ phải mất chút sức lực nào.

Lê tấm thân mệt mỏi về đến nhà, vừa mở cửa ra, mùi thức ăn thơm phức xộc thẳng vào mũi, lúc này Nguyên Phi Ngư sực nhớ ra, mười giờ mới bắt đầu diễn dưới nước, diễn hai tiếng đồng hồ, lại thêm thời gian la cà trên đường về nhà, giờ là mười hai giờ rưỡi, đúng bữa trưa.

“Ô? Phi Ngư? Sao cậu tan ca sớm thế?” Tần Lạc đang chuẩn bị bữa trưa trong bếp thò đầu ra nói, trông thấy sắc mặt Nguyên Phi Ngư trắng bệch, lại kinh hoàng thất sắc hét lên, “A, Phi Ngư, sắc mặt cậu sao xấu thế kia, ốm à?”

“Thấy không thoải mái chút thôi.” Nguyên Phi Ngư thấy Tần Lạc mặc chiếc áo lộ vai màu phấn, mặc quần short jeans, đeo tạp dề, trang điểm như một thiếu nữ, nhưng lại tay bê bánh nướng, mặt đầy dầu mỡ, không kiềm chế được cô cười phá lên, “Tớ bảo, đại mỹ nhân Tần Lạc, nếu tớ nhớ không nhầm, đây là nhà của tớ, tại sao cậu lại ăn mặc như thế này trong bếp nhà tớ?”

Cô và Tần Lạc bằng tuổi, là bạn thân hồi cấp ba, sau khi hai người vào đại học tuy không học cùng trường nhưng quan hệ của hai người vẫn rất thân thiết, quen nhau đã tám năm trời, nên cũng sống chết có nhau, gắn bó keo sơn. Năm thứ hai đại học trong khi Nguyên Phi Ngư chạy đi học lặn, còn Tần Lạc lại nhảy vào học viện ngoại ngữ rồi học đến tiến sĩ, giờ đã trở thành một phiên dịch quan trọng cho giám đốc tập đoàn lớn nổi tiếng liên doanh với Nhật bản.

Tần Lạc sờ sờ mũi vui vẻ chạy đến trước mặt Nguyên Phi Ngư, kéo chiếc tạp dề giống như trang phục của nô bộc thời cổ đại quay tận hai vòng, sau đó nhường mày về phía Nguyên Phi Ngư, cô ấy cơ thể cao ráo, mặt tròn xinh xắn, chiếc áo hở vai có cổ trễ rất thấp, lộ ra chiếc cổ trắng ngần và bầu ngực thoáng ẩn thoáng hiện, quần jeans rất ngắn, tôn lên hai cặp đùi dài thon trắng phau như tuyết trước mặt, trông rất vui tai vui mắt.

“Thế nào? Đẹp lắm phải không? Tớ mua bộ này khi đi công tác Nhật Bản tháng trước, nghe nói người đàn ông nào cũng mong muốn trong nhà có một người vợ nét na và xinh đẹp, cho nên tớ mới tranh thủ lúc nghỉ ngơi mặc riêng nó để phục vụ cậu đấy.”

“Tớ không phải đàn ông, không tiêu hóa được.” Trước sự nhiệt tình thái quá này của Tần Lạc, Nguyên Phi Ngư trợn mắt, mày cau chặt tựa như đang nghĩ gì đó, rồi lại trừng mắt, “Đừng có thu hút sự chú ý của Tiểu Bách nhà tớ, nó còn nhỏ.”

Tần Lạc bị soi thấu tim đen, tay vung vẩy bánh nướng, hỗn hạo hỗn hển thở không ra hơi nói: “Hai mươi hai tuổi rồi còn nhỏ à? Phi Ngư, cậu không thể ích kỷ như thế, hồi cậu hai mươi hai tuổi chẳng phải đã cùng với đại tài tử Quan Nhã Dương...”, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt cứng đờ của Nguyên Phi Ngư, cô vội vã đưa tay bịt chặt miệng, còn không ngừng nói xin lỗi, “Xin lỗi nhé, Phi Ngư, tớ không cố ý nhắc đến... Cậu cũng biết, tớ nói nhanh hơn nghĩ, máu lên não chậm mà...”

“Không sao đâu, dù sao cũng chẳng phải chuyện gì bí mật...” Rõ ràng trái tim như bị bóp nghẹt, nhưng Nguyên Phi Ngư vẫn ra vẻ không để ý xua xua tay bỏ qua, sắc mặt vốn đã trắng xanh, lúc này càng nhợt nhạt hơn, nhưng không ai nhận ra được.

Đương nhiên cô biết Tần Lạc không có ác ý gì, cô ấy cũng được xếp vào loại người không tim không phổi, thích gì làm nấy, không thích gì thì ghét đến cùng, tâm trạng lúc nào cũng hiện ra cả bên ngoài, không biết che giấu bất cứ điều gì, về điểm này cũng chẳng có vấn đề gì to tát. Vả lại người cô ấy thích là Hiểu Bách thì cả thế giới này đều biết, thi thoảng lại thay Phi Ngư bận rộn đến nhà cô chăm sóc Hiểu Bách, cũng thường xuyên làm cơm cho Hiểu Bách thế này, đã thế còn nâng nặc đòi bằng được chìa khóa nhà từ tay Phi Ngư, giao phó toàn bộ công việc chăm nom Hiểu Bách ỉn, chỉ có điều Hiểu Bách chẳng có phản ứng gì, cũng chẳng biết là giả bộ ngốc nghếch hay là thực sự cậu không lạnh lợi về mảng này, lần nào gặp nhau cũng chỉ ngoan ngoãn lễ phép chào: Chị Tần Lạc.

Nguyên Phi Ngư thấy Tần Lạc như thế thì không kiềm chế được liền thở dài, rồi như nhớ ra điều gì đó ngẩng đầu lên hỏi: “Cậu ở đây, còn Hiểu Bách đâu?”

“Có biên tập viên đến tìm cậu ấy về bản thảo truyện tranh, họ ra ngoài nói chuyện rồi, chắc cũng sắp về.” Tần Lạc nói về hào hứng, tay bẻ bánh nướng, dùng tư thế múa ba lê đi vào bếp, tự ca ngợi mình trong đó, “Hiểu Bách nhà chúng ta càng ngày càng xuất chúng, sau này nhất định sẽ trở thành một họa sĩ vẽ truyện tranh nổi tiếng thế giới, đến lúc đó tớ sẽ trở thành người chăm sóc kiêm phiên dịch kiêm phụ nhân của Hiểu Bách, ha ha... Quá hoàn mỹ.”

“Nè...”

Nguyên Phi Ngư thấy Tần Lạc cái gì cũng tốt, lại có tư tưởng lạc quan chủ nghĩa lý tưởng thái quá khiến người khác đau hết cả đầu, dù có được sống trong mộng ảo tươi đẹp của chính mình, cực kỳ chuyên tâm, nhưng một ngày nhận ra sự thực không hề như thế, mộng ảo sau khi bị thiêu thành tro bụi, sẽ trở nên điên cuồng, hận trời oán đất, thực sự khiến người khác không thể chống đỡ nổi.

Đang đắm chìm trong suy tư của chính mình, đột nhiên bên ngoài vọng lại tiếng chìa khóa mở cửa, cô còn chưa kịp phản ứng, Tần Lạc đã nhanh như cắt phi thẳng ra ngoài, lao như bay đến cửa, mở ra, sau đó nhìn chàng trai đứng bên ngoài lộ rõ vẻ kinh ngạc rồi mỉm cười ngọt ngào, “Hiểu Bách, em về rồi à, mau vào ăn cơm thôi, nhưng hãy đi rửa tay trước đi đã.”

“Ôi, phiên chị quá, chị Tần Lạc.” Tô Hiểu Bách lễ phép gật đầu, mỉm cười với Tần Lạc, sau đó mới bước qua cửa, bộ dạng vừa lễ phép nhưng lại vô cùng xa cách, nhưng khi nhìn thấy Nguyên Phi Ngư đang ngả lưng trên ghế sofa, nụ cười càng thêm rạng rỡ, cảnh tượng đó phẳng phất như “ngàn vạn cây lê hoa nở rộ”[1] trong thơ ca cổ, trong khoảnh khắc khiến người ta sửng sốt vì kinh ngạc, giọng nói dịu dàng ầm ập tựa như gió thoảng qua: “Chị, sao hôm nay chị về sớm vậy?”

[1] Đây là câu thơ trong bài Bạch tuyết ca tống Vũ Phán quan quy kinh (Bài ca tuyết trắng đưa Vũ Phán quan về kinh đô) của Sầm Tham

Tô Hiểu Bách dáng người cao ráo, trông có vẻ hơi gầy, nhưng đường nét trên khuôn mặt hài hòa đẹp đẽ, hiếm nam sinh nào có ngũ quan tinh tế như thế, nhất là đôi mắt rất đôi ưa nhìn, đẹp vô cùng, con người

đen thẳm, lấp lánh sắc sáng trong suốt, khi cậu ngẩng đầu nhìn người khác, sẽ khiến người ta không kiềm chế được mà thở ra hơi lạnh kinh ngạc, sau đó sẽ cảm thán, thực sự là được ưu ái của Thượng đế.

Thần sắc Nguyên Phi Ngư vốn đã uể oải mệt mỏi cũng nhờ Tô Hiểu Bách trở về mà trở nên nhẹ nhõm thư thái hơn, khoe miệng nhướn cao, giơ tay nhận ba lô của cậu, trông như người mẹ yêu thương đưa con nhỏ, “Tần Lạc nói có biên tập viên tìm em về chuyện bản thảo, nói chuyện thế nào?” Giọng nói quan tâm vẫn lộ rõ sự căng thẳng, ánh mắt cũng chớp chớp nhìn chăm chăm lên miệng cậu, sợ để lộ ra một chữ nào đó.

“Là một cuốn truyện tranh cải biên từ tiểu thuyết, sẽ chia thành từng kỳ liên tục đăng lên tạp chí truyện tranh, lượng công việc cũng khá nhiều, nhưng giá cả rất ổn, em đã đồng ý rồi, biên tập viên nói hợp đồng sẽ được gửi đến em ký ngay.” Tô Hiểu Bách nhìn sắc mặt của Nguyên Phi Ngư, trông nét biểu cảm khi nói luôn ảm áp mà thoải mái, khi cười một bên thoáng hiện ra lúm đồng tiền, tựa như tinh linh của hoa cỏ, mang vẻ đáng yêu không thể ăn được giữa chốn nhân gian khói lửa ngục này.

Nguyên Phi Ngư vốn định gật đầu nhưng khi nghe đến câu “lượng công việc cũng khá nhiều”, đầu mày bất giác chau lại, cũng chẳng biết tại sao khắp người đều lo lắng, lòng bàn tay nắm chặt ba lô bất giác đổ mồ hôi, trong lòng trào dâng cảm giác lo lắng ứ đọng, “Lượng công việc lớn nghĩa là sao? Có phải sẽ rất mệt mỏi? Hiểu Bách giờ em là sinh viên, ban ngày còn phải đi học, nếu cố quá sẽ không tiếp thu được bài, thu nhập của chị cũng ổn, tiền thuê phòng vẫn trả được, không cần em phải gánh vác thay chị, Hiểu Bách chỉ bằng em bỏ nó đi, dù sao cũng chưa ký hợp đồng.”

Cô nói một tràng dài vừa nhanh vừa gấp, có vẻ vô cùng lo lắng, khiến Tô Hiểu Bách thẹn người, nhưng ngay lập tức khoe miệng nhướn lên cười, “Chị à, em là con trai, con trai cũng nên gánh vác một phần trách nhiệm trong nhà chứ, không sao đâu, em lo liệu được mà.” Nói xong lại giơ tay lên vuốt ve mái tóc của Nguyên Phi Ngư, thêm một câu, “Chị à, chị quá nuông chiều em.”

Hành động này rất tự nhiên, khiến hai đương sự hoàn toàn không ý thức được chuyện gì, ngược lại Tần Lạc đang lật bánh nướng trong bếp và làm món cuối cùng cũng chỉ về phía họ mà hét lên, giọng ghen tuông cực kỳ sâu sắc: “Hiểu Bách, em thật không công bằng, rõ ràng chị cũng yêu thương em mà.”

Tô Hiểu Bách quay đầu sang mỉm cười với Tần Lạc, nói: “Em sẽ mua quà cho chị Tần Lạc để tạ lỗi.”

“Thật hả?” Tần Lạc vụt chốc vui nhảy chân sáo, suýt chút nữa bê cả đĩa bánh nướng nhảy tung tưng, “Chị sẽ chờ.”

Hai người nói nói cười cười một hồi, hoàn toàn không hề chú ý đến Nguyên Phi Ngư sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt, mồ hôi túa khắp lòng bàn tay cũng đã từ từ thấm ướt cả dây đeo ba lô trên tay, hơi thở rối loạn mà gấp gáp, tim đập sai nhịp, mỗi lúc một nhanh, cảm giác bất an phiền não không tên mơ hồ bắt đầu choáng ngợp.

Vì không muốn Hiểu Bách và Tần Lạc thấy vẻ khác thường của mình, cô vội mượn cớ vào toilet, đứng trước bồn rửa tay, vục từng vốc nước mát lạnh ụp lên mặt mình, làn nước lạnh lạnh lướt trên da mặt, cảm giác được tưới nhuần trơn bóng, cô mới dần dần điều hòa được nhịp thở của mình, cố khôi phục lại vẻ bình thường.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cô lại trở nên không muốn nghe thấy hay không muốn nhìn thấy dù chỉ một chút xíu chuyện hay lời nói làm tổn thương đến Hiểu Bách, ngay cả người đi lại trên đường không cẩn thận chạm phải Hiểu Bách, cô cũng nổi đóa nhẩy dựng lên, bất đối phương phải xin lỗi, sau khi về nhà không nghỉ ngơi mà chăm chỉ giặt sạch quần áo mà cậu bị người ta đụng phải kia. Việc này lặp đi lặp lại rất nhiều lần, hồi nhỏ còn đỡ, càng lớn càng thể hiện rõ hơn, nhất là mấy năm gần đây, đối với chuyện của Hiểu Bách, cô luôn cảm thấy mình giống như một con chó săn, lúc nào cũng trong tâm trạng căng thẳng và cảnh giác cao độ, một ngày nào đó nếu có bất cứ nhân tố xấu nào làm tổn thương đến cậu, cô cũng lập tức cảnh giác, rồi lo lắng không yên, bồn chồn lo lắng, bức bối khó chịu, thở cũng khó khăn, tiếng cảnh cáo cứ phát ra “tu tu” không ngừng nghỉ.

Cô cũng biết bản thân mình quá quan tâm Hiểu Bách, hơn nữa còn quan tâm đến những chỗ không nên, nhưng cô không thể thờ ơ, cảm thấy vô hình chung có một cánh tay khổng lồ đang thúc đẩy cô, trói buộc cô, bức ép cô phải làm như thế. Nếu Hiểu Bách không ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, yên lòng yên dạ đón nhận sự chăm sóc của cô, có lẽ cô càng không thể thay đổi được nỗi lo âu này, nhưng trên thực tế Hiểu

Bách lại rất ngoan ngoãn, rất hiểu chuyện, còn âm thầm giúp cô hoàn thành việc nhà, sau rồi thấy cô bận rộn làm lụng vất vả còn nói an ủi rằng: “Chị à, đợi sau khi em lớn, em sẽ chăm sóc chị, không để chị phải chịu khổ nữa.”

Mỗi khi gặp trường hợp này, cô càng bất an, tâm trạng này cứ ngày ngày tích tụ càng lúc càng bành trướng, cho đến khi không thể không đối mặt với nó.

Cô cũng từng nói với Tần Lạc, cũng từng lên kiểm tra tư liệu, bắt luận là thông qua cách nào, kết quả cũng chỉ có một, có thể cô đã mắc phải chứng bệnh tâm lý.

“Phi Ngự, cậu có sao không? Tớ muốn đi toilet.”

Bên ngoài cửa toilet vang lên tiếng của Tần Lạc, Nguyên Phi Ngự vội vã vớ khăn mùi xoa lau sạch nước còn vương trên mặt, trả lời cho qua: “Ừm, ra ngay đây.” Sau đó nhìn lại bộ dạng của mình trong gương một lượt, xác định mọi thứ đều bình thường mới mở cửa ra.

“Phi Ngự...”, Tần Lạc bước vào, nhưng lại không cho Nguyên Phi Ngự đi ra, đứng chặn ngang ở cửa, “Phi Ngự, cậu với Hiếu Bách đúng là chị em ruột? Tại sao tớ càng nhìn càng không thấy giống?”

“Cậu nói linh tinh gì thế hả?”, Nguyên Phi Ngự ngẩng đầu ném cho Tần Lạc ánh nhìn chăm chăm như bình thường, “Nếu chúng tớ không phải là chị em, tại sao tớ phải vất vả cực nhọc nuôi dưỡng nó, cậu nghĩ tớ bị điên hay là có tấm lòng yêu thương bao la hả?”

“Cũng phải.” Tần Lạc xoa xoa chóp mũi, cảm thấy Nguyên Phi Ngự nói đúng là rất có lý, nhưng vẫn có chút bán tín bán nghi, “Nhưng mà, họ của hai người khác nhau, dù cậu từng nói, một người theo họ cha, một người theo họ mẹ, nhưng trông tướng mạo rất khác nhau?”

“Điều này tớ làm sao biết được? Tướng mạo đâu được lựa chọn.” Nguyên Phi Ngự nhìn mình trong gương, hờ hững đáp.

“Nhưng, thực sự tớ cảm thấy ánh mắt Hiếu Bách nhìn cậu dường như có gì đó không ổn.” Tần Lạc tổng kết câu cuối cùng, mới để Nguyên Phi Ngự đi ra.

Nguyên Phi Ngự ra khỏi toilet, xuyên qua hành lang hẹp nhìn thấy Hiếu Bách đang đứng trên ban công, gió thổi vi vu khiến chiếc rèm cửa chỗ ban công khẽ lay động, làm bóng hình của cậu ánh lên vẻ tuyệt vời mà rất đổi mong lung. Phía sau rèm cửa là chiếc giá vẽ bằng gỗ, mỗi khi rảnh rỗi cậu thường thích đứng bên giá vẽ này, phóng tầm mắt ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, những nét phác màu nguệch ngoạc chẳng ai hiểu được.

Giống như khoảnh khắc này cậu đang lặng lẽ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, đưa tay đổi một tờ giấy vẽ mới trên giá vẽ, ngón tay thon dài rất đẹp vương chút màu nước từ từ phác họa lên giấy cả một thế giới ở bên ngoài.

Giữa sắc đen vô biên vô tận ấy sắc đỏ dần dần vươn rộng hơn, ánh lên vết sọc màu hồng nhạt cực kỳ gai mắt đã lành trên cổ tay của cậu, con tim Nguyên Phi Ngự chợt thút chút, vội vã lo lắng quay đầu đi, đầu mày vừa mới giãn ra thư thái giờ đây không kiềm chế được chợt cau lại.

Tối đến, Nguyên Phi Ngự nằm trần trọc trên giường không sao ngủ được, nghĩ đến những lời Tần Lạc nói ban ngày, lại lo lắng việc Hiếu Bách sắp tới sẽ vừa đi học vừa cộng tác cải biên truyện tranh với “lượng công việc cũng khá nhiều”, nỗi lo lắng không tên mơ hồ quấn chặt, rõ ràng nhiệt độ cơ thể không quá cao, nhưng khắp cơ thể lại toát mồ hôi đầm đìa, lại thêm chứng kiến cảnh Quan Nhã Dương và Bạch Thục Quyên tay trong tay dạo bước chỗ thủy cung, càng khiến tâm trạng cô bất an vô cùng, hơi thở trở nên gấp gáp, đầu đau như búa bổ, dạ dày cũng bắt đầu râm ran đau, mấy tiếng đồng hồ dần vật như thế, lại không cách nào ngủ được, cô đành phải ngồi dậy, đi ra ngoài, vào phòng tắm.

Mồ hôi đầm đìa bước vội vào phòng tắm, lướt qua làn gió lạnh khẽ thổi trong đêm, cuối cùng mới khiến Nguyên Phi Ngự tìm được nhịp thở của mình. Giờ đã gần mười hai giờ đêm, phía đầu kia của hành lang, phòng Hiếu Bách vẫn còn sáng đèn, ánh đèn vàng ấm áp len qua khe cửa chiếu ra ngoài, rọi lên sàn nhà,

tạo thành một bóng sáng nghiêng nghiêng, cô đi về phía đó, đứng trước cửa do dự hồi lâu, cuối cùng cũng gõ cửa.

Hiếu Bách mở cửa, trong tay vẫn còn cầm bút vẽ, trông thấy bộ dạng Nguyên Phi Ngự như vừa dưới nước ngoi lên, đầu tiên là thoáng sững người, tiếp đó đôi mày tinh tế thoáng cau lại, lập tức lôi cô vào phòng, lấy chiếc chăn len lớn trùm lên người cô, “Chị, chị sao vậy? Sao mồ hôi mồ kê đầm đìa thế này? Dễ bị cảm lắm đấy.”

Nghe cậu em nói như thế, Nguyên Phi Ngự mới cảm thấy lạnh, run rẩy một lát, cô vội kéo chặt chiếc chăn len, ngẩng đầu lên nhìn Hiếu Bách với khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ quan tâm khê cười, lại trông thấy chiếc bàn bên cạnh máy tính của Hiếu Bách đầy bản thảo giấy vẽ, sắc mặt vụt tối sầm vẻ không vui: “Em vẫn còn vẽ hả? Đã khuya thế này rồi... Chị đã nói là công việc này hãy từ chối đi rồi mà, tiền không cần em kiếm.”

“Chị, chị cứ thế này sẽ khiến em cảm thấy mình vô dụng bất tài đấy.” Hiếu Bách cực kỳ nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Nguyên Phi Ngự, cặp mắt đen láy, luồng sáng mờ tối ấy lại toát lên vẻ rạng ngời khác thường, khi cậu gọi cô là chị, âm điệu trở nên trầm thấp, sau đó từ từ lại để thanh điệu tạo hình thành chữ “V” rất đối tuyệt diệu lướt nhẹ trong không khí, khiến người khác thoáng giật mình, con tim chợt chùng xuống, “Chị, em muốn chăm sóc chị, bảo vệ chị.”

* * *

Ánh mắt Hiếu Bách nghiêm túc nhưng lại như muốn bốc hỏa khiến cơ thể Nguyên Phi Ngự không còn tự chủ được nữa, cô vội vã nghiêng đầu, trốn khỏi luồng sáng như cuốn chặt lấy mình đó, chuẩn bị kết thúc cuộc đối thoại này, “Được, chị thỏa hiệp, chỉ cần em vui là được rồi.” Sau đó cố kìm nén để không lộ ra dấu vết rồi nhanh chóng chuyển chủ đề sang hướng khác, “Thực ra chị đến là muốn hỏi em, chuyện hai chị em mình không phải thân thích, em không nói cho người khác biết đấy chứ?”

“Không, em cũng chỉ nói là chị theo họ cha, em theo họ mẹ. Sao vậy ạ?”, Hiếu Bách thấy lạ liền nhìn Nguyên Phi Ngự, cảm thấy mỗi lần cô nhắc đến chuyện này đều rất cẩn trọng và dè dặt.

“Ngay cả Tần Lạc em cũng chưa từng nói?” Nghĩ đến những lời mà Tần Lạc truy vấn ban ngày, Nguyên Phi Ngự vẫn cảm thấy không yên tâm.

“Không.” Hiếu Bách lắc đầu.

“Ừm.” Cô liền thả lỏng cơ thể, gật gật đầu, ánh mắt xuyên qua cửa sổ phòng dôi ra bên ngoài về phía bóng cây tối tăm kết thành từng cụm từng cụm, nắm đấm tay vô thức siết chặt, “Chẳng cần ai nói... Dù tất cả mọi người trên thế giới này đều bỏ rơi chúng ta, hai chị em cũng cần phải nương tựa nhau mà tiếp tục sống tốt.”

4. Chương 01 Phần 4

4.

Một đêm trần trọc không yên giấc, ngày hôm sau thức dậy, Nguyên Phi Ngự chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, chân nhẹ bẫng như gió lướt, cơ hồ trọng lượng toàn bộ cơ thể đều tập trung cả trên đỉnh đầu, ngay đến việc ăn sáng cũng lóng ngóng mãi mới xong bữa.

Sáng nay Hiếu Bách không phải đi học, lại thêm đêm qua thức quá khuya, cho nên giờ còn chưa dậy, Nguyên Phi Ngự để bữa sáng lại cho cậu, hơn nữa còn lưu lại mấy chữ trên giấy, dặn cậu đồ ăn sáng nhất định phải làm nóng trong lò vi sóng rồi mới được ăn, đi ra đến cửa, chợt nhìn thấy đôi giày thể thao màu trắng của cậu dính bùn, ngay lập tức đi vào nhà tắm giặt sạch, rồi phơi trên sân thượng, sau đó lại lao vào phòng bếp viết thêm một câu lên mảnh giấy, bảo cậu đi đôi giày thể thao khác đi học. Làm xong tất cả mọi thứ mới yên tâm ra khỏi nhà.

Không còn sớm nữa, vốn lưỡng ca lưỡng cuồng, lại thêm phải chen chúc trên xe bus công cộng đông bất thường, đợi đến khi Nguyên Phi Ngư đến trung tâm thủy cung thì cũng cảm thấy sức lực toàn thân dường như bị rút sạch, cơ thể mềm nhũn, chỉ muốn nằm liệt trên đất.

Cũng như thường ngày cô vẫy tay đánh tiếng chào chị Trương ở cửa khu soát vé, Nguyên Phi Ngư day day huyết thái dương, gơ tay đẩy cánh cửa thủy tinh trong suốt, nhưng chỉ một giây sau đó, cả cơ thể hoàn toàn căng cứng, sững sờ đứng đó, bất động.

Ánh dương buổi bình minh vô cùng rạng rỡ, chiếu xuyên qua cánh cửa thủy tinh trong suốt phản chiếu ánh sáng làm từng đồ vật trong đại sảnh của thủy cung hiển hiện rõ rệt, bóng hình quen thuộc đứng bên cạnh áp-phích quảng cáo cực lớn dán ở cửa soát vé, luồng sáng như di chuyển cùng động tác mở cửa của cô đột nhiên trở nên trong suốt và chói lòa, tôn lên bóng hình mặc bộ đồ tây đơn giản mà nhẹ nhàng càng trở nên tao nhã tuấn tú nổi trội giữa ánh sáng ban mai, nhuộm từng giọt sương của buổi sáng trong lành, tạo nên cảnh sắc huy hoàng chói lòa mà không ai có thể kháng cự được, chiếm đoạt từng dây thần kinh thị giác của Nguyên Phi Ngư. Con tim cũng không thể kiềm chế trở nên căng cứng, máu toàn thân cơ hồ đều xông thẳng lên đại não, đầu óc bắt đầu choáng váng, để bản thân mình ổn định, cô không thể không nhắm mắt lại rồi hít thở thật sâu, sau đó cúi đầu, tranh thủ khi đối phương còn chưa nhìn thấy mình, đi nhanh về phía phòng thay đồ.

“Phi Ngư, cô đến thật đúng lúc, lại đây một lát.”

Đã men theo góc tường mà đi rồi, cổ ngực trang mình trở thành người trong suốt, nhưng thế gian chẳng bao giờ chiều theo lòng người, cô đi chưa được mấy bước liền bị ánh mắt sắc nhọn của giám đốc nhìn thấy, hướng về phía cô chào hỏi từ rất xa.

Nguyên Phi Ngư bất đắc dĩ phải ngẩng đầu lên, nhìn về phía ấy, giám đốc đang nói chuyện gì đó với người kia, thần sắc có chút lo lắng, đầu mày thoáng cau chặt, bất giác nhìn khắp bốn phía, bộ dạng này giống như đang gặp chuyện khó khăn gì, còn người kia lại liếc nhìn về phía này, khóe miệng khẽ nhướng lên, con người đen ánh trầm lặng u ám, nhưng vẻ trầm mặc mơ hồ đó khiến người khác không cách nào nhìn thấu được.

“Giám đốc...”

Cúi đầu lặng lẽ đi đến trước mặt giám đốc, Nguyên Phi Ngư miễn cưỡng nở một nụ cười, ánh nhìn nơi khóe mắt vô tình liếc đến người bên cạnh giám đốc, mặt đối mặt không hề có bất cứ ngăn cách trở ngại nào, khiến cô bất giác ôm chặt túi xách, lòng bàn tay đổ mồ hôi ướt nhẹp, con tim cũng bắt đầu loạn nhịp, cảm giác u buồn chợt ứa về khiến cô lo lắng không yên.

Nếu ngày hôm qua là mặt đối mặt qua mặt gương trong suốt đã khiến cô khó ngủ cả đêm, vậy thì tình cảnh lúc này, chính là đợi cô cảm con dao nhọn sắc, toàn bộ sự căng thẳng lúc này đều phó mặc cho nhịp đập của con tim gán vác, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được mạch máu đang không ngừng chuyển động dưới lớp da, thạch, thạch, thạch, liên tục liên tục, không ngừng không ngừng...

Không... không...

Không thể đến gần anh ấy...

Không thể...

Trong đại não như có giọng nói kháng nghị, nhưng cô hoàn toàn không hiểu là vì lý do gì, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, sắp đứng không vững nữa rồi.

“Phi Ngư, vị này là Quan Nhã Dương, bạn trai của cô Bạch hôm qua đến đây, bông tai của cô Bạch bị mất một bên, nghi ngờ là rơi trong thủy cung, cô đi thông báo cho những người khác, dừng mọi việc đang làm lại, giúp ngài Quan tìm kiếm...”. Trong lòng giám đốc đang nghĩ đến chuyện khác nên hoàn toàn không để tâm đến bộ dạng khác thường của Nguyên Phi Ngư, giọng nói có chút gấp gáp, vừa nói vừa nhìn đi nhìn lại đồng hồ trên tay, chân mày cau lại, “Cô Bạch vừa mới gọi điện thoại nói chiếc bông tai đó vô cùng quý giá, hơn nữa còn có mười lăm phút nữa là phải mở cửa thủy cung, hy vọng sẽ tìm thấy trước khi mở cửa thủy cung.”

Hóa ra là vì tìm bông tai, chẳng có liên quan gì đến cô cả, con tim rối bời trong chốc lát như nhảy vọt lên, cảm giác lo lắng dường như càng thêm dữ dội, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng không còn quá lo lắng như thế nữa, mà lại dần dần trào dâng cảm giác mất mát, cô bất giác ngẩng đầu, ánh mắt chạm phải sắc màu thâm trầm tĩnh lặng trong mắt anh, những giằng xé phức tạp giữa cảm giác mất mát và bất ngờ đan xen trong lòng càng hiện lên rõ ràng, phải cố che giấu những điều này, khiến cô hoang mang vô cùng.

“Không cần phải phiền đến người khác đâu, chỉ cần cô Nguyên là đủ rồi.” Ánh mắt ấy cơ hồ chưa từng rời khỏi cô, Nguyên Phi Ngự đối diện với ánh nhìn chăm chú đó, khóe miệng khẽ nhướn cao, lộ ra nét cười lãnh đạm, “Nếu được.”

“Được thì đương nhiên là được, có điều nếu nhiều người tìm sẽ tìm được nhanh hơn...” Giám đốc nâng cánh tay, chỉ chỉ vào đồng hồ, thời gian không còn sớm nữa, “Ngài Quan cũng biết đấy, sau khi mở cửa thủy cung người ra người vào rất đông, lỡ như bị du khách nhặt được...”

Nguyên Phi Ngự vẫn nhớ bông tai mà Bạch Thục Quyên đeo hôm qua, có hình trái tim, trên mặt có nạm khảm hoa văn, và lại còn là nhãn hiệu nổi tiếng, chỉ cần nhìn lướt qua cũng biết giá trị của nó không hề tầm thường, lỡ bị du khách nhặt được, tám chín phần mười là không thể nào tìm lại, còn cơn thịnh nộ của cô Bạch Thục Quyên, giám đốc đã từng được trải nghiệm, một ngày chưa tìm thấy đồ mất, nhất định sẽ chạy đến trung tâm gây sự, đương nhiên cô hiểu giám đốc đang nghĩ đến điểm này mới do dự như vậy, hơn nữa cô không muốn đơn thương độc mã đối diện với Quan Nhã Dương, cho nên vội vã tiếp lời: “Đúng đấy, hay là tìm nhiều người đến giúp...”

“Không cần phiền phức như vậy.” Lời của Nguyên Phi Ngự còn chưa nói hết đã bị giọng điệu không cứng không mềm của Quan Nhã Dương cắt ngang, “Chưa chắc bông tai đã rơi ở đây, cô Nguyên đưa tôi qua những nơi mà hôm qua Thục Quyên đã đến, để tôi hoàn thành nghĩa vụ của một người bạn trai là được rồi.”

Hoàn thành nghĩa vụ của một người bạn trai... Câu nói này dường như đã từng nghe ở đâu đó.

Nguyên Phi Ngự chột sững người.

Ở đâu đây?

Ánh mặt trời bên ngoài cửa chiếu vào trong sảnh, phản chiếu bóng người trên mặt đá hoa cương bóng loáng, tỏa ra luồng sáng chói mắt. Nguyên Phi Ngự nhìn xuống mặt sàn, bất giác hí mắt, một nơi nào đó đã chôn vùi bấy lâu trong đại não đang từng chút vỡ vụn, trào dâng nỗi đau thấu tâm can, lóe lên luồng sáng vừa lạ lẫn vừa thân quen.

Bóng người lay động không ngừng giữa luồng sáng đan xen hỗn tạp dần trở nên rõ ràng tĩnh lặng, là màn đêm tối đen như mực, những con đường xung quanh trường học tĩnh lặng dị thường, ánh đèn tựa như những ngôi sao nhấp nháy xếp dọc hai bên đường, tỏa ra luồng sáng trắng lạnh lẽo.

Cô gái trẻ đang vẫy tay nói tạm biệt với chàng trai có khuôn mặt tuần tú thoáng chút bực bội, “Em học lận những ba giờ đồng hồ, anh đứng một mình dưới ngọn đèn này cũng đợi em ba tiếng rồi, dù nói thế nào, ít ra cũng phải để anh tiễn em một đoạn chứ? Huống hồ bây giờ cũng mười một giờ rồi, tiểu thư à, em cũng nên suy nghĩ một chút về cảm giác của người bạn trai là anh, được không hả?”

“Hả? Quan Nhã Dương, anh đang lo lắng cho em ư?”

Cô gái rất không biết điều mỉm cười, ngoài ra còn gơ tay thoải mái vỗ vỗ lên gò má trắng nhợt của chàng trai, ánh mắt long lanh như thủy tinh híp lại thành một đường bé xíu dưới đèn đường, “Có điều, anh yên tâm, Hiểu Bách nói sẽ đến đón em rồi, em không phải đi một mình trên đường đâu, lần sau, lần sau, khi nào Hiểu Bách không đến đón em, anh sẽ đưa em về có được không? Xin lỗi nhé...”

Sắc mặt đối phương vốn chỉ thoáng giận vụt trở nên lạnh lùng, rồi khóe miệng nhướn cao, để lộ nụ cười khiến người ta lạnh người, trong giọng nói toát lên vẻ ngang ngược không thể kháng cự, “Gọi điện thoại báo Hiểu Bách không phải đến nữa.” Nói xong, kéo tay cô gái đẩy vào chiếc xe màu trắng bạc đậu bên đường để ngăn cô bỏ chạy, rồi lập tức khóa cửa xe lại.

“Quan Nhã Dương, sao anh không biết điều như thế? Thả em ra, giờ Hiểu Bách đang trên đường đến rồi, anh bảo em biết nói với em ấy thế nào?” Cô gái gắng sức đẩy cửa xe, lớn tiếng gào lên.

Chàng trai tỏ bộ dạng việc đương nhiên phải như thế, theo đó nhẹ nhàng ngồi vào ghế lái, nụ cười nhạt kéo dài trên khóe miệng, “Anh chỉ đang cố gắng hoàn thành nghĩa vụ của một người bạn trai mà thôi.”

...

“Cô Nguyên...”

Luồng sáng tập trung tại một điểm, nhắc lại ký ức của Nguyên Phi Ngư, khi cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt trong hồi ức tuy vẫn tuần tú và tao nhã như thế, nhưng đã không còn vẻ thanh xuân tươi trẻ của năm ấy nữa, chỉ còn lại nụ cười nhạt thân quen năm đó, hai tay anh theo thói quen thoải mái nhét vào túi quần tây, gật đầu về phía cô, bộ dạng ung dung tao nhã, lặp lại lần nữa:

“Cô Nguyên, mời!”

“Hả...”

Nguyên Phi Ngư đã hoàn toàn định thần trở lại, mới nhận ra chẳng biết giám đốc đã rời đi từ lúc nào, dường như đã ngẫm ứng thuận trước lời đề nghị của anh, để một mình cô dẫn anh đi tìm chiếc bông tai không chắc còn tồn tại.

Cúi đầu đi về phía trước bên trái của Quan Nhã Dương, giả bộ dáo dác tìm kiếm khắp nơi, phía sau tựa hồ có một ánh mắt không rời khỏi cô, chẳng khác nào mũi nhọn đâm thẳng vào trái tim, khiến con tim cô thổn thức không yên.

Rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Rõ ràng đã qua lại với bạn gái mới, tại sao còn xuất hiện ở chỗ này?

Giả vờ không quen biết cô, tại sao lại chỉ định cô cùng đi tìm bông tai của Bạch Thục Quyên?

Là muốn báo thù cô ư?

Có lẽ, thời gian bốn năm thực sự dài đằng đẵng như thế, dài đến mức đã làm anh quên đi tất cả, chẳng còn nhớ đến cô nữa...

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua từng giây từng phút như thế, chưa có ai mở miệng nói gì.

Quan Nhã Dương lặng lẽ nổi gót theo bước của Nguyên Phi Ngư, từ phía sau có thể thấy được góc nghiêng của cô, có lẽ cũng cho rằng lên nhìn trộm như thế không chừng cũng bị đối phương phát hiện, ánh mắt anh không chút kiêng dè. Cô vẫn như trước đây rất thích kiểu trang phục đơn giản, quần bò xước kết hợp với áo phong màu gạo, mái tóc khá dài búi sau gáy, hiện ra chiếc cổ trắng ngần thon dài, lộ rõ vẻ gầy gò, chiếc cằm nhọn nhìn từ góc nghiêng vẫn mang vẻ hài hòa như cũ, sắc mặt có chút nhợt nhạt, duy chỉ có đôi mắt vẫn lấp lánh sáng ngời, toát lên vẻ ngang bướng rất không tương xứng với cơ thể mềm yếu như vậy.

Chính là cô gái mềm yếu nhưng vô cùng ngang bướng đó đã khiến anh yêu lâu như thế, cũng hận lâu như vậy, cô có điểm gì tốt? Dù ngày này của bốn năm sau, anh vẫn không thể nào hiểu nổi.

Đúng vậy, đã bốn năm rồi.

Nụ cười nhạt cố tình vương trên khuôn mặt kia vụt chốc được thu lại, sắc đen láy trong đôi mắt anh đã trở nên thâm trầm nặng nề, tựa như vùng biển xa xôi mênh mông không cách nào chạm tới được.

Thời gian bốn năm quá dài, nhất là đối với một người luôn giữ mãi không buông mối hận thù mà nói, chính vì thời gian dài đằng đẵng như vậy, hận thù cũng dần bị chôn vùi qua từng ngày, theo thời gian chẳng thể nào nhận ra được đáng về ban đầu nữa.

Anh bắt đầu không xác định được, mục đích thực sự hôm nay đến đây là gì rồi, tuy không muốn thừa nhận, nhưng... có lẽ, đúng là chỉ vì muốn gặp cô.

Nghĩ đến đây, Quan Nhã Dương chột cau mày, tựa như đang bức bối điều gì đó, nhưng bốn năm trời được hưởng nền giáo dục tiên tiến tốt đẹp ở nước ngoài đã tôi luyện cho anh khả năng tự kiềm chế rất tốt, cho nên tâm trạng thay đổi chỉ trong chớp mắt, thoáng chốc sau, anh lại nở nụ cười cực kỳ tao nhã, ngược mắt nhìn những loài sinh vật biển đang tung tăng bơi lội tự do tự tại trong hang ngầm dưới đáy bể nói, dường như không mang bất cứ tâm trạng nào: “Trong thế giới không có không khí, cũng có thể sinh tồn tự do tự tại như thế, đúng là cũng có lúc cũng thật ngưỡng mộ loài cá.”

Tâm trạng Nguyên Phi Ngự vốn bất ổn, nghe được lời đó của anh lại sững người, chợt không hiểu ý trong câu nói đó, khoảnh khắc chầm chậm xoay người lại, nhìn thấy anh nghiêng người, đối diện với mặt kính thủy tinh đã bị làn nước ánh lên thành màu xanh nhạt, con cá đuối đang hai chiếc vây lớn bơi qua đỉnh đầu, mở rộng vây ngực như đôi cánh quạt qua quạt lại, cơ hồ muốn che đi tầm mắt của một người, giống như một con dơi cực lớn đang bay lượn giữa bầu trời xanh thẳm, còn bạn chỉ cần giơ một cánh tay ra là có thể chạm được đến trời ênh mông ấy.

Nụ cười của Quan Nhã Dương càng mở rộng, không kiềm chế được giơ tay ra muốn chạm vào cảnh tượng trước mắt, nhưng ngón tay chỉ chạm được đến mặt kính bằng lạnh, đến khi định thần lại thì con cá đuối đã bơi đi xa.

Nụ cười giống hệt trong ký ức vụt biến mất, nhưng lại như đá quý lấp lánh chói lòa, vượt qua thời mông muội, nhói nhói trong mắt Nguyên Phi Ngự. Cô nghiêng đầu, nhìn sắc mặt trắng nhợt của mình phản chiếu trên mặt kính, giống như đang lâm râm tụng niệm: “Cả đời bị trói buộc không thể rời khỏi làn nước, có lẽ cũng chính là loài cá đáng thương.”

“Vậy ư?” Quan Nhã Dương nghiêng đầu nhìn cô, ngũ quan thanh tú, được phản chiếu trong luồng sáng lấp lánh của mặt nước, thấp thoáng ánh lên vẻ xanh xao nhợt nhạt tựa như loài cá kia, lọt giữa luồng sáng ngơ ngẩn đó, dường như anh đã cho rằng cô đang đứng trước mặt đột nhiên biến thành cá, vụt chốc lặn xuống bể sâu. Cố gắng kiềm chế ý định giơ tay ra kéo cô vào lòng, Quan Nhã Dương thở dài hai tiếng, cúi đầu bước về phía trước, làm bộ tìm kiếm bông tai, sắc đen thẫm trong ánh mắt kia dường như nhuộm màu bằng giá của nước biển, càng trở nên u ám sâu thẳm, “Có vẻ bông tai không rơi ở chỗ này rồi.”

“Hôm qua cô Bạch còn đến phòng làm việc của giám đốc và hành lang ngoài khu triển lãm địa cực, chỉ bằng...” Tuy tốc độ thay đổi chủ đề câu chuyện không nhanh bằng anh, nhưng tiếng người bên ngoài ồn ào cũng khiến cô tỉnh lại, thời gian mở cửa thủy cung cũng đến rồi, chuyện bông tai cần phải nhanh chóng giải quyết mới được, hơn nữa một mình đơn độc đi cùng anh thế này, thực sự cô sợ bản thân mình sẽ nghẹt thở mất.

“Không cần đâu, tôi nghĩ có lẽ là không bị rơi trong thủy cung đâu, huống hồ cũng chẳng phải thứ gì quan trọng lắm.” Hai tay Quan Nhã Dương nhét túi quần, thái độ cũng trở nên thoải mái hơn chút, khoe miệng nhướn cao, treo một nụ cười nhạt cực kỳ tao nhã, “Nghĩa vụ chỉ cần đến đây thôi, tôi cũng không bận tâm đến kết quả lắm.”

“Vậy... sao?” Ánh mắt Nguyên Phi Ngự chợt bừng sáng, cảm thấy nụ cười của anh có chút choáng ngợp, “Về báo cáo kết quả là không tìm được?”

“Chẳng có kết quả nào không tốt cả, mua cái mới là được, chỉ cần giống hệt cái đó thôi, ai nhận ra được đó có phải là cái ban đầu hay không?” Quan Nhã Dương cười nhạt, ngược mắt nhìn con sứa *Turritopsis nutricula* tựa như chiếc váy đang tung tăng bơi qua bên cạnh, cơ thể trong suốt co vào phồng ra, động tác đẹp mắt tựa như đang nhảy múa, “Cô Nguyên làm việc ở đây lâu chưa?”

“Tính cả thời gian thực tập... cũng tròn ba năm rồi.” Ánh mắt Nguyên Phi Ngự dường như đang muốn lẩn trốn, cơ hồ không biết nên trả lời anh như thế nào, bởi anh vốn là người rất đối thân thiết vô cùng quen thuộc, giờ lại trở nên xa lạ đến đáng sợ, vả lại đã tỏ vẻ không bận tâm đến việc có tìm được chiếc bông tai kia hay không, vậy tại sao còn lôi kéo cô nói đến chủ đề này? Suy nghĩ rối loạn cứ quẩn chặt quanh đầu, khiến miệng lưỡi vốn nhanh nhẩu lưu loát của cô vụt trở nên ấp a ấp úng, “Sắp đến giờ mở cửa thủy cung rồi... chuyện kia...”

“Còn tám phút nữa...” , Quan Nhã Dương nâng cổ tay lên, quét mắt nhìn qua chiếc đồng hồ đeo tay, vô tình hữu ý muốn giữ Nguyên Phi Ngự đang vội đi lại, “Yên tâm đi, tôi sẽ không để lỡ việc của cô đâu, huống hồ, tôi cũng có thể cũng phải mua vé, hoặc là bao toàn bộ.”

Rõ ràng, anh đang nói, anh là khách, thân làm nhân viên, cô không có tư cách để đuổi anh đi, trừ khi anh muốn đi.

Nguyên Phi Ngự trầm lặng giây lát, lo lắng không yên đứng im tại chỗ, chẳng biết nên làm gì, sự lo lắng khiến cơ thể toát mồ hôi, chỉ đứng mấy giây ngắn ngủi như thế, toàn bộ cơ thể đã bắt đầu thoáng run rẩy.

“Buổi biểu diễn dưới nước hôm qua rất đẹp, tôi nên cảm ơn cô.” Tình lặng hồi lâu, Quan Nhã Dương cất lời phá tan bầu không khí gượng gạo này, bộ dạng vẫn như cũ cực kỳ thư thái, mang theo nụ cười nhạt không để lộ tâm trạng thật, “Kỹ thuật lặn của cô cực kỳ tinh xảo, không biết cô có thời gian dạy tôi không? Tôi muốn mời cô làm gia sư, học phí một giờ một vạn tệ.”

“Cái gì?”

Nguyên Phi Ngư thộn người, mắt tròn tròn ngẩng đầu lên, nhưng nhìn thấy nét cười nhếch mép của đối phương, liền so vai.

“Nực cười.”

Nhưng không thể nào cười được.

Cuối cùng Nguyên Phi Ngư cũng không thể kiềm chế được nữa, siết chặt nắm đấm, nếu bảo lúc đầu cô còn chưa xác định được rõ ràng mục đích của Quan Nhã Dương đến đây tìm, nhưng lúc này cuối cùng cô đã hiểu, chuyện của bốn năm về trước đã khiến anh rất hận cô, anh muốn báo thù.

Nếu báo thù có thể xóa bỏ tất cả mọi quan hệ dây dưa giữa họ, vậy thì cứ báo thù đi, nhưng tại sao lại có dự cảm không lành? Dự cảm chuyện của bốn năm về trước sẽ tái diễn...

Sự lo lắng bất an mơ hồ trào dâng, mồ hôi hột túa đầy khắp trán, chỗ nguy hiểm nhất là dạ dày lại bắt đầu đau nhói từng hồi từng hồi, Nguyên Phi Ngư ấn mạnh vào bụng, ậm ừ hai tiếng, cố sức để giữ mình được ổn định, may mà lúc này tiếng loa thông báo mở cửa thủy cung vọng lại, cô như vừa được hưởng ân xá, vội vã buông một câu: “Tôi còn có việc phải làm, mong anh cứ tự nhiên,” rồi phi như bay rời đi.

5. Chương 02 Phần 1

Chương 2: Con sóng ngầm khơi nguồn tai họa đang dâng trào trong lòng

1.

Tiết trời vừa hửng sáng chưa được mấy ngày, lại bắt đầu đổ mưa dầm dề, tí ta tí tách mãi không thôi, không gian ẩm ướt khiến người ta dù đang làm gì thì tâm trạng cũng ủ dột vô cùng.

Công việc cải biên cuốn truyện tranh của Tô Hiểu Bách cũng bắt đầu xúc tiến, hợp đồng là do Nguyên Phi Ngưng mấy lần yêu cầu thay đổi, sau khi xác nhận không có bất cứ điều kiện bất lợi nào mới đồng ý ký tên, đối với bộ dạng lo lắng chậm chạp lè mề của Nguyên Phi Ngưng thế này, dù sao Tô Hiểu Bách cũng cực kỳ quan tâm, kiên nhẫn trả lời mấy câu hỏi linh tinh của cô, và lại còn hết lần này đến lần khác gọi điện liên lạc với bộ phận biên tập, cho đến khi tất cả các điều kiện đều đã khiến Nguyên Phi Ngư thấy yên tâm mới thôi.

Sau một thời gian dài trì hoãn bản thảo đến ngày cuối cùng thực sự không thể trì hoãn thêm nữa, không kể đến chuyện thay đổi số trang, lại thêm bản thảo mỗi lúc một nặng có thể kéo theo việc phê duyệt cần thời gian...

Cho đến cuối cùng cơ hồ tất cả người của bộ phận biên tập đều biết, Tô Hiểu Bách có một bà chị gái còn lồi thối đáng sợ hơn cả mẹ ruột, nếu không phải thực sự không muốn bỏ lỡ cơ hội với tác giả manga đầy tiềm năng Tô Hiểu Bách, chắc chắn chẳng có công ty tạp chí nào đưa ra điều kiện phóng khoáng đến bước này.

Cho nên, ngay đến một Tần Lạc với dây thần kinh khổng lồ cũng thường nói, hai người đúng là một cặp chị em trời sinh, nhiều khi, đúng là không biết ai đang dung túng ai?

Tô Hiểu Bách có thói quen trước khi vẽ tranh thường xem qua một vài tác phẩm của họa sĩ vẽ truyện tranh nổi tiếng quốc tế mà mình thích, sau đó mới bắt đầu vung tay múa bút, cậu ấy kiên trì vẽ tay, từng đường thẳng từng nét cong sẽ tạo nên một câu chuyện, khiến Nguyên Phi Ngư không phải chuyên gia chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy vất vả.

“Hiếu Bách, chẳng phải bối cảnh ở đây vừa mới vẽ rồi đó sao? Tại sao còn vẽ lại, sao không dùng trực tiếp bản vẽ rồi ấy?”

Nguyên Phi Ngự đứng ở bên cạnh mặt mày cau có miệng nói băng quơ, còn Tô Hiếu Bách đang tập trung tinh thần, nhưng khi mạch suy nghĩ bị đứt đoạn, gương mặt vẫn không chút thay đổi còn cười cười, ánh mắt ngược lên nhìn, con người tuyệt đẹp tựa như ngọn sóng trên mặt hồ xuân phẳng lặng, rất dỗi ầm ập, “Khác nhau mà, bức vừa rồi là của một năm trước, còn bức này là của một năm sau, nhìn có vẻ giống nhau, nhưng trên thực tế vẫn có chút khác biệt. Chị, chị đi xem ti vi đi, đừng bận tâm đến em.”

“Ừm, ừm...”, Nguyên Phi Ngự gãi gãi đầu, cười vẻ gượng gạo, “À, em có khát không? Chị hầm canh gà hoa cúc cho, mát gan sáng mắt, em uống rất thích hợp, có cần chị làm ột bát không?”

“Chị à, em đâu phải trẻ con nữa.” Giọng điệu của Tô Hiếu Bách có phần chán chường, nhưng nụ cười hiện trên mặt vẫn mềm mại ầm ập tựa như tinh linh của hoa cỏ, mang nét đáng yêu không nhuộm màu khói lửa chốn nhân gian.

“Vậy thì, coca, em có muốn uống coca không?”

“Chị...”

“Thôi được rồi, chị ra ngoài được chưa?”

Cuối cùng Nguyên Phi Ngự vẫn theo giọng điệu chán chường của Tô Hiếu Bách lui ra ngoài, còn Tô Hiếu Bách trước sau chỉ mỉm cười, không hề tỏ ra phiền phức, bực bội, nếu đối lại là người khác, sợ là cậu ta đã trở mặt từ lâu rồi.

* * *

Nhìn Tô Hiếu Bách lễ phép ôn hòa, nhưng thực ra tính khí không tốt lắm, thậm chí nắng mưa thất thường, chuyện này chẳng phải là bí mật gì ở trường đại học S, nếu không những kẻ xung quanh cậu trong trường đại học S sao có thể ít ỏi như thế, không hề có một ai theo đuổi. Hoặc cũng có thể nói, không phải không có, mà không có ai dám bám theo cậu. Cậu thường làm những chuyện mà người khác không thể ngờ tới được, ví dụ như, có một lần, trước mặt tất cả giảng viên và các bạn cùng lớp trong phòng học mỹ thuật, cậu dùng một hộp phẩm màu giội lên đầu một người bạn nữ, chỉ vì bạn nữ kia nói chuyện với cậu khi cậu đang vẽ tranh, cắt ngang mạch suy nghĩ của cậu.

Trước nay cậu chưa từng để tâm đến những người không liên quan đến cậu, đối với Tần Lạc cậu kính trọng và lễ phép, đối với Nguyên Phi Ngự cậu dịu dàng và ngọt ngào đến xương tủy, theo cách nói của Tần Lạc, thì đó chính là người ngoài đồ kỷ chẳng có tác dụng gì, bốn chữ “sống dựa vào nhau”, trong mắt của hai chị em này, đó không chỉ là một câu thành ngữ đơn thuần.

Đúng mười giờ tối, Tô Hiếu Bách còn đang gấp rút vẽ bản thảo, đây là những trang bản thảo cuối cùng của giai đoạn này, vẽ xong có thể thoải mái nghỉ ngơi đến cuối tháng, cho nên Nguyên Phi Ngự không dám loay hoay đi qua đi lại xung quanh cậu.

Tắm tấp qua loa, Nguyên Phi Ngự mặc chiếc quần thể thao thoải mái rộng thoáng bước ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy Tần Lạc đang ôm chiếc hộp đựng khoai tây chiên khổng lồ, ngồi khoanh chân trên sofa xem ti vi, ti vi đang phát một bộ phim truyền hình, nhân vật nam chính hẹn nữ chính đi dạo trong thủy cung, sau khi lơ ngơ tìm kiếm một hồi, hai người đứng giữa đám đông nhìn nhau mỉm cười. Một bộ phim cực kỳ chẳng ra làm sao, chỉ số thông minh của những người hai mươi lăm tuổi đã bắt đầu có khả năng miễn dịch với thể loại phim này mới đúng, thế mà Tần Lạc lại cứ mê đắm thể này, xem phim mà nước mắt nước mũi giàn giụa khắp mặt.

“Cả ngày chỉ xem mấy loại phim ảnh vô bổ thế này, cẩn thận không lại trở nên đần độn.” Nguyên Phi Ngự tỏ vẻ không vui, hậm hạp hực vớ chiếc điều khiển từ xa trên trà kỷ, đổi sang mấy kênh khác, vừa đúng lúc nụ cười rạng rỡ của nhân vật nam chính trong phim khiến cô không sao kiềm chế được lại nghĩ đến nụ cười của Quan Nhã Dương khi ở thủy cung, cô không kể chuyện này với người khác, cố dè nén con tim mình, nhưng nổi u sầu, vẫn không sao rũ bỏ được, còn thoáng có cảm giác tội lỗi nữa, luôn cảm thấy việc gặp lại anh là chuyện rất sai lầm, dù lần gặp nhau này vốn không phải là ý muốn của cô.

“Tớ muốn xem phim kia, đang đến hồi gay cấn...”, Tần Lạc đang hào hứng, lập tức nhe nanh múa vuốt nhảy xổ đến cướp điều khiển từ xa, chẳng hề quan tâm đến việc cổ áo đã trễ sang một bên, để lộ ra nửa bầu ngực, “Mặc Mặc Tương sắp tỏ tình rồi... trả lại cho tớ...”

“Trả cái gì cho cậu hả? Đây là nhà tớ. Còn cái lời tớ thì về nhà cậu đi.” Nguyên Phi Ngư không thêm để tâm đến cách gọi lẫn lộn giữa tiếng Nhật và tiếng Trung của Tần Lạc, có chút thái quá uy hiếp cô ấy, còn mình hai tay nắm chặt điều khiển giấu vào trong sofa.

* * *

Đèn phòng khách không bật nên ánh sáng bên trong mờ tối, chỉ có luồng sáng lấp lóe tỏa ra từ màn hình tivi phản chiếu lên gương mặt trong sáng của cô, toát lên màu lấp lánh tươi đẹp tựa như châu báu óng ánh. Tivi lúc này đang phát chương trình thám hiểm đại dương, các nhà khoa học đang thám hiểm khe Mariana, khe đại dương sâu nhất nằm ở phía Tây Bắc Thái Bình Dương và phía đông quần đảo Mariana, các sinh vật biển cực kỳ quý hiếm và ít thấy cứ vụt qua trước mặt ống kính, toát lên sắc xanh thăm thẳm thần bí. Luồng ánh sáng xanh đó lưu động, tạo nên cảnh tượng hoàn mỹ tuyệt diệu mà kỳ lạ đáng kinh ngạc, sắc màu thăm thẳm, hơn cả luồng sáng chói tựa kim cương đá quý, vẫn tỏa ra ánh sáng óng ánh, đây chính là sự hấp dẫn của đại dương, khiến người ta không kiềm chế được mà muốn đắm chìm trong nó.

Tần Lạc cũng không làm ồn nữa, yên lặng ngồi trong phòng, tâm trạng của Nguyên Phi Ngư dường như đang hòa vào hải vực thăm thẳm trong tivi kia, có lẽ cũng thực sự muốn tìm người nào đó để dốc bầu tâm sự, cô hít một hơi thật sâu, chầm chậm nói ra những lời đã giấu kín trong tim bấy lâu: “Này, Tần Lạc, tớ... mấy hôm trước... trông thấy anh ta...”

“Ai?” Giọng điệu của Tần Lạc vô cùng trầm tư, vốn vẫn còn hậm hực vì vụ tranh cướp điều khiển nhìn Nguyên Phi Ngư ngồi trên ghế sofa, lập tức cau mày ngồi bật dậy kinh hãi nói ra một cái tên: “Quan Nhã Dương? Cậu gặp anh ta? Ở đâu?”

“Ở thủy cung nơi tớ làm việc...” Lại nhớ đến cảnh Quan Nhã Dương và Bạch Thục Quyên tay trong tay cùng đi, Nguyên Phi Ngư lại muốn vùi đầu vào gối ôm, cơn đau nhói chột dâng trào trong lòng, nhưng khi kể chuyện này điều mà cô sợ lại là chuyện khác, vì thế cô ngẩng đầu lên, ra hiệu nói nhỏ với Tần Lạc.

Tần Lạc ngẫm hiểu trong lòng, giọng nói hạ thấp, cô ấy biết Tô Hiểu Bách không thích Quan Nhã Dương, chưa bao giờ tán thành việc Nguyên Phi Ngư và Quan Nhã Dương yêu nhau, bất kỳ chủ đề nói chuyện nào trong nhà liên quan đến Quan Nhã Dương đều bị cấm.

“Cậu nói anh ta đến thủy cung tìm cậu?”

“Không phải tìm tớ.” Nguyên Phi Ngư vùi mặt vào gối ôm, giọng nói ồm ồm: “Là tìm bông tai giúp bạn gái anh ta...”

“Anh ta có bạn gái rồi, sao còn tìm cậu?”. Tần Lạc nghe đến đây cực kỳ kích động, giọng không khống chế được lập tức vút cao, “Tên Quan Nhã Dương này, rốt cuộc hắn muốn gì đây?”

Tần Lạc gào lên một tiếng, cơ hồ khiến Nguyên Phi Ngư nhảy dựng lên, tâm trạng vừa mới ầu sầu trong chốc lát đã bị quét sạch về sau, dường như những quả bom xung quanh đang cố ngăn những tiếng phát nổ bùng nổ, cảm giác lo lắng trĩu nặng, cô khua tay liên hồi, cơ thể vừa mới tắm xong mà mồ hôi lại túa khắp người: “Nói nhỏ thôi... đã bảo rồi, anh ta không tìm tớ...”

Choang...

Cô luống cuống chưa giải thích dứt lời đã nghe thấy tiếng vang chói tai từ cửa phòng khép hờ của Tô Hiểu Bách vọng lại, giống như có thứ gì đó vừa bị vỡ. Tần Lạc rụt cổ, bịt chặt miệng, ngược ánh mắt vô tội nhìn sang Nguyên Phi Ngư, Nguyên Phi Ngư thì đã như mũi tên bay thẳng đến phòng Hiểu Bách.

Cửa phòng mở ra, Tô Hiểu Bách đang cúi người, nhặt những mảnh vỡ rơi trên sàn, một hành động rất đời bình thường, Nguyên Phi Ngư lại như nhìn thấy chuyện gì cực kỳ khủng khiếp, to tiếng hét lên, đẩy Tô Hiểu Bách ra xa.

“Hiểu Bách, không được chạm vào...”

“Chị?”, Tô Hiểu Bách tỏ vẻ quái lạ nhìn Nguyên Phi Ngự đột nhiên xông vào, vừa rồi cậu quá nhập tâm vẽ tranh, lỡ tay làm rơi cốc trà mà thôi, “Chị, chị sao vậy? Sắc mặt rất khó coi.”

“Không... không có gì... Em đừng động vào, em đừng động vào...” Nguyên Phi Ngự chẳng hiểu chuyện gì, giống như tâm loạn ý mê quỳ sụp trên sàn, hai tay che chắn đồng mảnh vỡ, giống như quả bom hẹn giờ, sắc mặt trắng nhợt, mồ hôi đọng thành giọt long lanh chỉ chít trên trán, men theo gò má rơi xuống sàn nhà, phát ra tiếng tách tách rõ ràng, hơi thở trở nên gấp gáp, quỳ nhặt từng mảnh vỡ, vừa nhặt vừa lẩm nhảm như bị thần kinh, cũng chẳng biết là để inh nghe thấy hay để Tô Hiểu Bách nghe được, “Không được chạm vào, sẽ bị thương đấy, sẽ bị thương đấy, sẽ bị thương đấy... Để chị, em không được chạm vào...”

“Chị...” Tuy không phải lần đầu trông thấy bộ dạng lo lắng căng thẳng của Nguyên Phi Ngự, nhưng Tô Hiểu Bách vẫn có chút lo lắng, sắc mặt cô càng lúc càng nhợt nhạt, trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lại túa ra khắp người, vì thế cậu muốn giơ tay lau mồ hôi giúp cô, và vỗ về an ủi: “Chị... em không sao...”

Thế nhưng ngón tay cậu còn chưa chạm vào trán Nguyên Phi Ngự, đã bị cô đẩy ra xa, tiếp đó cô rống lên: “Đã bảo em không được chạm vào, tại sao em không nghe? Tránh ra...”

Tiếng hét kia khiến Tô Hiểu Bách sững người, con tim loạn nhịp, cánh tay cứng đờ giữa không trung, sắc đen lấp lánh trong đáy mắt đã biến thành nỗi kinh ngạc, khẽ gọi: “Chị...”

“Sao vậy, sao vậy?” Tiếng động trong phòng đã làm kinh động đến Tần Lạc, cô vội bước chạy từ phòng khách vào, liền trông thấy Nguyên Phi Ngự quỳ trên sàn đang chuyên tâm nhặt từng mảnh vỡ, có một ngón tay bị mảnh vỡ sắc cửa rớm máu, máu đỏ tươi vương trên sàn trắng toát, trông thấy mà phát hoảng, còn Tô Hiểu Bách đang quỳ bên cạnh, thộn người nhìn Nguyên Phi Ngự, giống như bức tượng điêu khắc tuyệt đẹp mà hư ảo.

Tần Lạc bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật thót, bịt chặt miệng hít sâu một luồng hơi lạnh: “Sao lại thế này?”

“Chị Tần Lạc...”, Tô Hiểu Bách lúc này mới thở ra một hơi, ngược mắt nhìn Tần Lạc, rồi lại cúi đầu lo lắng nhìn Nguyên Phi Ngự, “Chị Tần Lạc, vừa nãy em không cẩn thận làm rơi chiếc cốc, có phải chị ấy giận rồi không?”

“Không cẩn thận làm vỡ?”, Tần Lạc tiến lên trước, thử dò hỏi Tô Hiểu Bách, “Lúc nãy... em... có nghe thấy gì không?”

“Nghe thấy gì?”, Tô Hiểu Bách cau mày, lắc đầu vẻ khó hiểu, bộ dạng rất nghiêm túc, rất lạnh lợi, không giống nói dối, “Em ra ngoài nghỉ ngơi chút đi, chỗ này giao cho chị.”

“Phiền chị rồi, chị Tần Lạc, em ra ngoài trước.” Tô Hiểu Bách nghi nghi ngờ ngờ nhìn Tần Lạc rồi lại trông sang Nguyên Phi Ngự đang quỳ trên sàn nhà, tuy trong lòng bứt rứt không yên nhưng vẫn ra ngoài trước, còn khép cửa lại nữa.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, Tần Lạc ngồi xếp bằng bên cạnh Nguyên Phi Ngự, hai tay sờ sờ dái tai nhìn người bạn thân giống như mắc bệnh thần kinh, không ngừng lặp lại động tác giống hệt nhau như thế, qua một hồi lâu, đợi cô bình tĩnh trở lại, mới nói: “Cậu cũng nghe thấy rồi đấy, Hiểu Bách không nghe thấy gì cả, chuyện liên quan đến người kia tìm cậu, nó cũng không biết gì.”

* * *

Hiểu Bách rời khỏi phòng có vẻ cũng khiến Nguyên Phi Ngự khôi phục lại tâm trí, cô hít thở sâu, chậm chậm ngẩng đầu, bỏ mảnh vỡ trên tay vào thùng rác trong phòng, vết thương ở tay vẫn còn dính máu nhưng cô không thấy đau, chỉ có điều hai tay khẽ run rẩy.

“Phi Ngự, Hiểu Bách ra ngoài rồi, dọn dẹp đồng mảnh vỡ này đi, Hiểu Bách cũng không nghe thấy thông tin mà nó không thích đâu, không ai làm tổn thương Hiểu Bách...” Dù không phải lần đầu tiên trông thấy cô như thế, nhưng Tần Lạc vẫn không cầm lòng được, khẽ tiến đến trước, kéo cô vào lòng mình, vỗ nhẹ an ủi: “Không sao đâu, không sao đâu, và lại tớ cũng sẽ thay cậu bảo vệ Hiểu Bách mà.”

“Tớ... không sao!”, Nguyên Phi Ngự dựa vào lòng Tần Lạc, suy tư rồi bời, không sao cân bằng được suy nghĩ, nhưng nghe những lời Tần Lạc nói như thế, thần trí cũng khôi phục phần nào, cô từ từ hít thật sâu, rồi lại

thở hắt ra, “Tớ không sao, xin lỗi cậu.”

“Phi Ngự, thực ra có câu này tớ luôn muốn nói với cậu...”, Tần Lạc buông Nguyên Phi Ngự ra, thấy sắc mặt cô nhợt nhạt thì cũng dè dặt, “Cậu có muốn đến gặp bác sĩ tâm lý không? Tớ quen một bác sĩ cực tốt, để tớ giới thiệu cho cậu... À à, cậu đừng hiểu lầm, không phải tớ bảo cậu mắc bệnh gì đâu... Cậu cũng biết tớ luôn nói mà không nghĩ, máu lên não chậm mà, và lại hầu hết người hiện đại đều có vấn đề về tâm lý, đi gặp bác sĩ tâm lý cũng chẳng có vấn đề gì to tát đâu... Cho nên cậu cứ thử đi một lần xem sao...”

Đèn lớn trong phòng vẫn chưa mở, chỉ có ngọn đèn bé xíu trên bàn làm việc của Hiểu Bách tỏa sáng, hắt ra những luồng sáng xung quanh mờ tối, Nguyên Phi Ngự lặng thinh như đóng băng trên sàn, thần thờ nhìn bóng cây chột sáng chột tối bên ngoài cửa sổ.

* * *

Có những chuyện dù thế nào cũng chẳng thể lẩn tránh, giống như trước đây cô chưa từng nghĩ đến việc Quan Nhã Dương sẽ quay lại thành phố này.

Ngày càng có nhiều chuyện chất chứa trong lòng, không cách nào giải tỏa, càng lúc càng u sầu, càng ngày thêm phiền não... Có lẽ phải đi gặp bác sĩ thật rồi.

Cô thần thờ rất lâu, mới chậm chậm gạt đầu, thấp thoáng đâu đó trong lòng đang thầm hạ quyết tâm, “Ừm, cậu hẹn giúp tớ đi.”

“Phi Ngự, tớ thấy rất lạ, lúc đầu rốt cuộc tại sao cậu và Quan Nhã Dương lại chia tay?” Tần Lạc vẫn giữ nguyên tư thế ngồi xếp bằng trên sàn, hiếu kỳ nghiêng đầu hỏi, biểu hiện tối nay của Nguyên Phi Ngự có chút lo lắng thái quá, dù bình thường chuyện cô lo lắng cho Hiểu Bách cũng không đến mức dọa người ta tá hỏa như vừa rồi, “Tớ đi Nhật Bản nửa tháng mới về thế mà mọi thứ đảo lộn hết thế này, thực ra chuyện đó khiến tớ cảm thấy buồn mất một thời gian, tớ còn nghĩ rằng cậu đã cùng Quan Nhã Dương đi ra nước ngoài, sau đó tớ có thể danh chính ngôn thuận qua lại chăm sóc Hiểu Bách. Nè, cậu chia tay Quan Nhã Dương thì có liên quan gì đến Hiểu Bách?”

“Đừng hỏi tớ...”, Nguyên Phi Ngự từ từ nhồm dấy, ánh mắt lóe sáng, “Tớ cũng không biết, chẳng biết gì hết.”

“Sao cậu có thể không biết được chứ?” Tần Lạc cũng đứng lên theo, kiên trì hỏi đến cùng: “Quan Nhã Dương đắc tội gì Hiểu Bách hả? Hay là Quan Nhã Dương đích thực là một tên biến thái? Sao Hiểu Bách có thể vô duyên vô cớ ghét bỏ một người...”

“Đừng hỏi tớ...”, Nguyên Phi Ngự đột nhiên ôm đầu hét lên, “Cầu xin cậu, đừng hỏi tớ nữa.”

* * *

Trên hành lang bên ngoài phòng có treo ba chiếc đèn hình chữ O, U, R[1]. Khi lần đầu tiên nhìn thấy những chiếc đèn này, Tô Hiểu Bách đã rất thích, tuy giá cao đến mức muốn cãi nhau với chủ quán, nhưng cậu vẫn chăm chỉ để dành tiền, rất lâu sau mới mua được, khi trang trí sửa sang lại ngôi nhà, lại rất đổi vui mừng khi nó được treo lên.

[1] OUR: của chúng ta

Our, của chúng ta.

Nhà của chúng ta.

Tô Hiểu Bách dựa người vào tường, ngẩng đầu nhìn ba chiếc đèn tỏa màu lấp lánh lúc tỏ lúc mờ, làm con người trong màn đêm đen kịt cũng như nhuộm sắc óng ánh vô cùng. Cậu chậm chậm nâng cánh tay phải lên, nhìn bên trong cổ tay, vết sẹo nhàn nhạt màu phấn, từ từ, từ từ nở nụ cười lạnh.

Trên thế giới này, em chỉ có chị!

Chỉ có chị... cho nên chần chẫn không để chị rời xa!

6. Chương 02 Phần 2

2.

Văn phòng làm việc của bác sĩ tâm lý mà Tần Lạc giới thiệu nằm trên đường Văn Sâm phồn hoa bậc nhất thành phố, đối diện siêu thị Woolworths, trong tòa cao ốc hào hoa lộng lẫy mười chín tầng, phòng 1903.

Khi Nguyên Phi Ngự nhận được địa chỉ, cô vô cùng mừng rỡ, mơ hồ không xác định, tại sao đây lại là địa chỉ làm việc của bác sĩ tâm lý chứ, bởi từ tầng 1 đến tầng 5 của tòa cao ốc là cửa hàng của những nhãn hiệu sản phẩm nổi tiếng trong và ngoài nước, tầng 6 đến tầng 15 là những nhà hàng cao cấp đủ kiểu đủ loại, nhà hàng Pháp, món ăn Nhật Bản, nhà hàng Ý, sau đó là vũ trường, phòng thể thao, khu làm đẹp, dù sao cũng là tòa cao cấp tập hợp đầy đủ những trò tiêu khiển, nơi vui chơi giải trí xa xỉ, ngập trong vàng son, hoàn toàn không giống nơi có dính dáng gì đến bác sĩ tâm lý.

“Cậu chắc chứ?” Chẳng biết Nguyên Phi Ngự nhìn đi nhìn lại mẫu tin nhắn mà Tần Lạc gửi bao nhiêu lần, rồi hỏi Tần Lạc qua ống nghe điện thoại: “Sao bác sĩ có thể có phòng làm việc ở đây cơ chứ? Hơn nữa... chẳng phải rất đắt ư?”

Thứ kỳ quặc nhất là, tên bác sĩ đó là “Tử Nguyệt Vi Trần”, đọc kiểu gì cũng thấy khả nghi, Trung Quốc có họ Tử Nguyệt hả? Người Nhật Bản phải không?

“Thôi nào, cậu nói chuyện với bác sĩ đó, được giảm 80 % chi phí, rất công bằng. Chiều tối phải đi cùng giám đốc bay đến thành phố Y ký hợp đồng, không đi cùng cậu được, cậu nhớ ba giờ chiều đấy... Ôi chào, thư ký giám đốc gọi tớ rồi, thế nhé, bye!” Tần Lạc bô lô ba la một hồi trong điện thoại, sau đó vội ngắt máy.

* * *

Có điều Nguyên Phi Ngự vẫn mang tâm trạng mông lung, cho nên lúc xin nghỉ cũng lén la lén lút, nói dối là có người nhà đến thăm, phải ra ga xe lửa đón. Lúc về nhà lật tìm trong tủ nửa ngày trời, thấy mặc cái gì cũng không ổn, luôn có cảm giác bị cường đoạt vạch ra vậy, rất khó chịu, cuối cùng lựa chọn chiếc áo cao cổ, dưới mặc quần bò, chân đi giày, tóc dài buông xõa ngang vai, cứ như đang ôm chiếc bao tải đi động gió thổi chẳng lọt, lo lắng bất an bước ra khỏi cửa.

Gõ lên cánh cửa gỗ mạ vàng có treo tấm biển “Phòng làm việc của Tử Nguyệt”, tiếp đón cô là một cô gái rất trẻ, trông tầm khoảng hai mươi tuổi, có lẽ là sinh viên.

“Xin chào chị Nguyên, em là Ngải Hân, bác sĩ Tử Nguyệt đang đợi chị ở trong, mời đi theo lối này.”

Phòng làm việc khiến người ta quá bất ngờ, cảm giác đầu tiên khi Nguyên Phi Ngự bước vào chính là cảm giác này.

Đây là một căn hộ rất rộng, có phòng khách, phòng ngủ, phòng sách, phòng vệ sinh, thậm chí có cả phòng bếp nữa, trang hoàng cực kỳ thoải mái dễ chịu, màu sắc cơ bản là màu xanh lá cây nhạt, phối với chiếc sofa màu cà phê, chiếc đèn màu vàng ấm áp, còn chiếc thảm màu tro trên sàn nhà, trông rất giống một ngôi nhà, khiến trong thoáng chốc Nguyên Phi Ngự như gặp phải ảo giác, chẳng phải cô đến gặp bác sĩ mà là đến thăm một người bạn đã lâu không gặp vậy, trong lòng bất giác cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ngải Hân đưa cô đến trước cửa phòng sách, gõ cửa, một giọng nói đàn ông mềm mỏng ôn hòa từ trong vọng ra, “Vào đi.”

Cách bài trí trong phòng sách cũng rất giống nhà ở, có một giá sách bằng gỗ rất lớn, bàn máy tính màu trắng, bên cạnh có chiếc sofa nhỏ màu tro, trên bàn máy tính có đặt một tấm bảng tên “Tử Nguyệt Vi Trần”, phía sau bảng tên là một người đàn ông trẻ tuổi mặt mày tươi sáng rạng rỡ đang ngồi, nụ cười rất dễ cảm, mặc trang phục thoải mái màu trắng, tư thế cực kỳ phóng khoáng, thấy Nguyên Phi Ngự bước vào liền đứng lên, khoát tay tỏ ý mời: “Cô Nguyên, hoan nghênh.” Sau đó chỉ về phía chiếc sofa nhỏ đối diện chiếc bàn, “Mời ngồi, không cần khách sáo, cứ coi đây là nhà của mình.” Cực kỳ lưu loát nhưng rõ ràng tiếng Trung của anh ta vẫn mang giọng Nhật Bản, hóa ra thực sự là người Nhật Bản.

“À, vâng, cảm ơn!” Nguyên Phi Ngự thoáng sững người, cô từng cho rằng vị bác sĩ tâm lý có thể tự mở được phòng làm việc của riêng mình chắc phải là một ông già râu tóc bạc phơ, không ngờ lại là một chàng trai

trẻ tuổi trông chẳng nhiều tuổi hơn Hiểu Bách là bao, ánh mắt thoảng hoảng loạn ngồi xuống sofa, tuy rất thận trọng, nhưng người trước mặt vẫn mang đến cho cô cảm giác rất thân thiết, khiến người khác an lòng.

“Cô Nguyên là thợ lặn?” Tử Nguyệt Vi Trần lật xem hồ sơ của Nguyên Phi Ngư, đều là do Tần Lạc khi đặt chỗ trước cung cấp, anh ta đọc một lát, giọng thoải mái nhàn nhã bình thản nói với Nguyên Phi Ngư, “Thật quá giỏi, đây là lần đầu tiên tôi được tiếp xúc với một thợ lặn là nữ, cô có thích lặn ở bên ngoài không? Thi thoảng tôi cũng đến chỗ eo biển bên ngoài để lặn, lần sau hẹn cô đi cùng nhé.”

Nguyên Phi Ngư lại sững người, đột nhiên cảm thấy vị bác sĩ này thật thú vị, nhưng vẫn lễ phép trả lời: “Thực ra tôi không hay lặn ở ngoài...”

“Vậy à? Tiếc quá nhỉ, chỗ nước cạn ở vịnh ngoài biển có thứ rất đẹp là san...” Anh ta nói đến đây dường như không chắc chắn lắm về cách phát âm của từ tiếng Trung này, do đó liền nói một câu tiếng Nhật, rồi trông rất khổ sở lật tự điển: “Sango[2]... San... San...”

[2] Sango là phiên âm tiếng Nhật của San hô. Trong tiếng Trung, từ san hô được phiên âm là shan hu.

“San hô?”, Nguyên Phi Ngư thấy bộ dạng phiên nào của anh ta thấy rất buồn cười, không kiềm chế được liền tiếp: “Là san hô phải không?”

“À... đúng đúng, chính là san hô đó, tôi vẫn không thể nhớ được, thật xin lỗi.” Tử Nguyệt Vi Trần mỉm cười gãi gãi đầu, mái tóc ngắn của anh ta trông đen nhánh và mượt mà, khi làn gió thổi qua, có thể cảm nhận được mùi hương tươi mát như có như không, “Cô Nguyên, cô cũng biết tiếng Nhật ư?”

“Biết một chút, tiếng Nhật là ngoại ngữ thứ hai mà em trai tôi phải học trong trường đại học, thi thoảng tôi giúp em học thuộc từ đơn, ước mơ của nó là được một lần đến Nhật Bản gặp bậc thầy về manga mà nó thích, cho nên luôn chăm chỉ học tiếng Nhật.” Nguyên Phi Ngư bắt giác thoải mái cởi mở trò chuyện cùng anh ta, đôi tay nắm chặt chiếc ba lô cũng được thả lỏng, “Nó rất ngoan ngoãn, thông minh và hiểu chuyện, từ trước đến nay chưa từng khiến tôi thấy khó chịu.”

“Vì thế chắc chắn cô rất yêu thương cậu ấy, cô Nguyên đúng là người chị tốt.” Tử Nguyệt Vi Trần khẽ cười gập cuốn tự điển lại, đan hai tay vào nhau đặt trên bàn, dáng vẻ chăm chú lắng nghe, “Nhưng nếu mình yêu thương thái quá sẽ chính là một trạng thái không khỏe mạnh của tâm lý, cậu ấy tuổi còn trẻ như thế sẽ cảm thấy bất mãn đấy.”

“Không đâu, Hiểu Bách rất ngoan, trước nay chưa từng làm tôi thấy khó chịu...” Nguyên Phi Ngư nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh như hổ phách của Tử Nguyệt Vi Trần, đột nhiên cảm thấy rất muốn tâm sự, trước nay chưa từng muốn nói chuyện với người nào như thế, “Nhưng càng làm những chuyện như thế tôi càng cảm thấy mình vẫn làm chưa đủ, mãi mãi không bao giờ đủ... Tôi cần yêu thương, chăm sóc, che chở cho nó, cần phải làm như thế.”

“Tuy cô là chị cậu ấy, nhưng mỗi người đều là một cá thể độc lập, nếu thái quá sẽ động chạm vào không gian riêng tư của người khác là điều không nên...”, Tử Nguyệt Vi Trần chớp chớp mắt, khẽ mỉm cười, “Trừ khi cô có lý do phải làm như thế.”

“Có... Tôi có lý do phải làm như thế... phải... Đó là mạng sống của tôi, tôi nợ nó...” Tâm trạng Nguyên Phi Ngư lại bắt đầu lo lắng, hai tay nắm chặt khoảng vải trên đầu gối, “Trước khi qua đời mẹ đã phó thác cho tôi... Tôi nhất định phải làm được...”

Chẳng hiểu sao khi nhắc đến chữ mẹ, Nguyên Phi Ngư lại cảm thấy bức bối, ánh mắt hừng hực lấp lóe, dáng vẻ cực kỳ đáng sợ, rất đối kinh hoàng, giống như đang dần đông băng...

Đôi mắt màu hổ phách của Tử Nguyệt Vi Trần di chuyển dọc theo người Nguyên Phi Ngư, thấy rằng cô đã cắn lên môi dưới, hơn nữa càng lúc càng chặt, như muốn cắn nát đến nơi, thế là chớp thời cơ bảo dừng: “OK... trước tiên không cần nói chuyện đến mẹ, chúng ta hãy nghe một ca khúc để thư giãn chút nhé.”

Anh ta đứng lên mở nhạc, một ca khúc tiếng Anh nhẹ nhàng vang lên trong phòng, nhạc điệu rất nhanh, âm vực rất thấp, tiếng đàn dương cầm réo rắt như tiếng chuông gió giữa mùa thu, chạy thẳng vào lòng người, Nguyên Phi Ngư ngồi dựa lên chiếc sofa nhỏ, vừa nghe nhạc vừa nghĩ tới những chuyện mà trước nay cô chưa từng nghĩ tới.

* * *

Khi ấy mẹ còn rất trẻ, luôn mặc tạp dề sạch sẽ làm những món ăn ngon, sau đó mỉm cười gọi cô vào ăn cơm, mỗi lần đến lúc này luôn có một cậu bé chạy đến trước mặt mẹ, thứ quái đản nhất là củ cải mà cô ghét nhất luôn được gấp vào bát cô: “Chị, chị ăn củ cải đi.”

“Chị không ăn củ cải.” Cô rất tức tối, kẹp miếng củ cải ném lên bàn.

“Phi Ngự, sao con có thể lãng phí đồ ăn như thế, huống hồ em trai con cũng có ý tốt.”

“Rõ ràng nó biết con ghét củ cải nhất, là nó cố ý.”

...

* * *

Tuy lúc nào cũng ồn ào, nhưng cuộc sống rất vui vẻ!

Dù có chút không hiểu, tại sao chuyện vui như thế chỉ còn tồn tại trong ký ức? Ở bên mẹ như vậy, ở cùng Quan Nhã Dương cũng thế...

Nghĩ ngợi chuyện đó khiến cô cứ co cụm trên sofa, còn thút tha thút thít nữa, khóc đến mức mệt quá, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Tử Nguyệt Vi Trần đứng bên cạnh, trông thấy bộ dạng cô gái yếu mềm như chú cá nhỏ uể oải trong nước đang khóc lóc, rồi cũng dần yên lặng, đầu dựa vào góc sofa, giọt lệ nơi khóe mắt còn vương lại, hít thở đều đặn chìm vào giấc ngủ.

Chỉ người nào kìm nén đến cực điểm, mệt mỏi đến cực điểm mới có thể ngủ được trong tình cảnh như thế?

Đúng là người đáng thương.

Ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy cô, cùng bộ trang phục mà cô đang mặc có thể nhận ra, cô là người cực đoan lúc nào cũng cảm thấy không an toàn, trong lòng nhất định đang ẩn giấu điều gì đó, sợ bị người khác nhìn thấy, nhưng cũng lại khao khát mong muốn thoát khỏi bóng đen đó, khao khát được cứu ra, nếu không đã chẳng đến nơi này, có thể, trong lòng cô đang có niềm hy vọng, hy vọng ấy có lẽ là của một người, nhưng tuyệt đối không phải là bác sĩ tâm lý, nếu không sẽ chẳng vì vừa nhắc đến chuyện quá khứ đã qua liền thấp thỏm không yên như thế, đợi anh bảo dừng lại liền trốn đến nơi mà cô nghĩ rằng an toàn, trong giấc mộng của cô.

Sự tổng hòa của những mâu thuẫn, nhưng trường hợp này đặc biệt thú vị, giống như mắc chứng rối loạn lo âu, nhưng lại không đơn giản là lo âu mà thôi, cô đang sợ hãi điều gì...

Rốt cuộc là thứ gì đây?

Anh vớ chiếc áo khoác của mình đang treo trên ghế nhẹ nhàng khoác lên người cô, con người màu hồ phách như phản chiếu khuôn mặt nhanh nhạy linh động tựa như con cá nhỏ đang bơi kia, mỉm cười dịu dàng, vỗ vỗ lên vai cô vẫn còn đang run rẩy trong giấc mộng của mình, sau đó từ từ rời khỏi phòng.

Bệnh nhân này cần từ từ tìm hiểu, không thể vội vàng, càng không được bức ép, nếu không cô sẽ đóng băng, hoặc cô sẽ ở bên bờ của sự đóng băng, nếu không được sưởi ấm, cô nhất định sẽ đóng băng.

Đúng là khiến người ta thật đau đầu. Anh nghĩ như thế, trong khoảnh khắc đóng cửa lại, lại nhìn thấy cô gái đang cuộn tròn ở kia, khẽ mỉm cười.

7. Chương 02 Phần 3

3.

Khi rời “phòng làm việc của Tử Nguyệt” thì màn đêm đã buông, Nguyên Phi Ngự chỉ cảm thấy cơ thể như khê bay bổng, không ổn định tựa như một giấc mộng, tuy là đã tỉnh nhưng ý thức vẫn còn mơ hồ, dường như vẫn chưa xác định được mình đang ở đâu, thậm chí thần thờ đứng ở trước cửa thang máy rất lâu cũng chẳng thể nào nghĩ ra mình phải đi về đâu.

Quan Nhã Dương vốn định lên Trung tâm sức khỏe ở tầng 20, vừa lên đến lầu 19, cửa thang máy đã mở ra, có người bước ra, vừa di chuyển được một giây, anh thấy một bóng hình gầy gò, thần thờ đứng trước cửa thang máy, ánh mắt vốn lấp lánh lại chẳng hề có tia sáng nào, dáng vẻ cực kỳ đờ đẫn nhìn thấy cửa mở, ánh mắt chợt sáng, tựa như chẳng biết mình phải làm gì, sau đó tiếp tục thộn người nhìn chữ số bên cạnh cửa thang máy đang không ngừng chuyển động.

Từ lúc thang máy mở ra đến khi đóng lại, thời gian chỉ mấy giây ngắn ngủi, cảnh quay vụt qua giây lát, Quan Nhã Dương đứng trong thang máy, ánh nhìn tình cờ lướt qua, rồi cơ thể bất giác chấn động, thang máy lại tiếp tục đi lên, chẳng hiểu từ đâu con tim lại chùng xuống, khi đầu mảy cau lại, tay cũng không kiềm chế được mà ấn lại con số tầng 19, phản xạ có điều kiện giống như bản năng.

Chàng trai đó...

Nguyên Phi Ngự, mày đang làm gì thế này?

Giống như bức tượng gỗ vô hồn... thực không thể không khiến người khác bận tâm.

Khi cửa thang máy lại mở ra lần nữa, Nguyên Phi Ngự lại đang đi sang chiếc thang máy bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía trước, phẳng phất như không có tiêu cự, cũng chẳng biết có nhìn nhầm không nữa, giờ tay nhấn vào nút báo cháy bên cạnh thang máy.

“Em làm cái gì vậy hả?”, Quan Nhã Dương vội bước về phía cô, cánh tay cô đang hướng về phía trước, anh kịp nắm cổ tay, kéo cô trở lại, khuôn mặt tao nhã dường như không tỏ chút tâm trạng nào, nổi bật dọc yếu mềm như càn giảng dạy, “Đây đâu phải thang máy.”

Đột nhiên bị người nào đó kéo giật tay về phía sau, bước chân Nguyên Phi Ngự chợt hụt, loạng choạng, từ lúc giọt nước mắt bắt đầu rơi, cho đến cuối cùng là rối loạn lo âu, giấc mộng kia cơ hồ đã rút sạch toàn bộ sức lực của cô, đến khi cô bừng tỉnh chỉ còn là cái xác không hồn, mọi thứ trở nên mơ hồ hư ảo sau khi đã phát tiết tất cả, trong đầu là một khoảng trống rỗng, chẳng biết rốt cuộc mình đang chìm đắm trong mộng寐 hay đang sống trong hiện thực nữa, cũng có thể sức lực đã cạn kiệt chẳng còn phân biệt được nữa.

* * *

Ngay cả khi cô nói lời “cảm ơn” mà ánh mắt cũng chẳng buồn ngước lên, khuôn mặt đờ đẫn, rồi quay sang hướng khác, với một người phong thái rất tốt như Quan Nhã Dương cũng cảm thấy mình sắp bị chọc tức đến nơi.

Tóm lại cô đang làm gì? Lẽ nào không biết chân nam đá chân chiêu loạng quạng lung tung khắp nơi như kẻ mộng du thế này là rất nguy hiểm ư? Đặc biệt là đang ở tầng 19 nữa, cả tầng này đều là những căn hộ được thiết kế theo phong cách nhà hàng, người ra kẻ vào hỗn tạp, lỡ gặp phải kẻ bất lương, có ý đồ xấu xa...

“Này, Nguyên Phi Ngự, em tỉnh lại đi...”, Quan Nhã Dương vẻ mặt lạnh tanh túm lấy vai cô gái bé nhỏ trông như uống rượu say mà không ngừng lay lay, “Nguyên Phi Ngự...”

“Hả?”, Nguyên Phi Ngự bị lắc đến hoa mắt chóng mặt, khi ấy mới dần dần định thần lại, tiêu cự tán loạn giờ đang dần ngưng tụ, cuối cùng cũng tập trung được lên khuôn mặt chàng trai đang giữ vai mình kia, khiến cô giật thót tim: “Quan... Quan...”

“Rất xin lỗi, tôi là Quan Nhã Dương, không phải Quan Quan.” Thấy cô đã tỉnh lại, Quan Nhã Dương mới thả tay ra lui lại một bước, khuôn mặt tuấn tú không hề biểu lộ cảm xúc, giọng điệu rõ ràng cũng thoải mái nhẹ nhõm hơn nhiều, ngược cặp mắt đen ánh nhìn cô, khóe miệng nhướng cao, như cười như không, “Sao vậy? Tiền lương của thợ lặn giờ cao lắm hả? Có thể đến nơi này để tiêu xài.”

“Hả? Không phải...”, Nguyên Phi Ngự cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của anh, luống cuống nói, nhưng cũng chẳng biết nên nói gì, “Không phải...”

Hôm nay cô không buộc tóc, mái tóc mềm mại ngang vai đang xõa xuống, cũng không trang điểm gì, chỉ có mái tóc cong cong ôm lấy khuôn mặt, khiến chiếc cằm vốn nhọn của cô tròn hơn nhiều, trông rất ăm ắp, dịu dàng và nhã nhặn trầm tĩnh, y phục tuy không còn kiểu dáng như trước nhưng cũng rất sạch sẽ thống nhất, dễ dàng tạo ấn tượng trong mắt người khác, xuất hiện với bộ dạng như thế tại nơi này, là để làm gì? Hẹn hò ư?

Ánh mắt cô càng muốn lẩn tránh, Quan Nhã Dương càng thấy khó chịu, sắc mặt lạnh lùng tiếp tục truy hỏi: “Em làm gì ở đây? Đây là tầng 19, đừng nói là chỉ qua đường.”

“Đến thăm bạn thôi.” Nguyên Phi Ngư cố giấu chuyện mình đi gặp bác sĩ tâm lý, vì thể diện kiêu lý do lảng tránh, nhưng rốt cuộc cô vẫn không giỏi nói dối, cho nên những lời nói ra chưa đủ sức thuyết phục lắm, “...Bạn đã lâu không gặp.”

“Bạn đã lâu không gặp?” Là bạn nào? Có thể khiến cô phải đến nơi xa xỉ mà cô luôn ghét thế này, bằng lòng một mình đến đây để rồi gặp anh ở đây? Quan Nhã Dương nheo mắt, trong lòng dâng trào sự đổ kỵ, cười lạnh một tiếng, “Bạn đã lâu không gặp... Em có nhiều lắm ư?”

Câu hỏi ám chỉ quá rõ, Nguyên Phi Ngư tự nhiên cũng nghe ra nét châm biếm đả kích trong đó, tựa hồ anh không thể tiếp tục trò giả bộ không quen biết được nữa, thẳng thắn thể hiện sự căm ghét với mình.

Có điều cũng chẳng có gì, muốn báo thù thì báo thù đi, chỉ cần nhẫn nhịn là được chứ gì, cố gắng kìm nén sẽ qua thôi.

Dẫu sao cô cũng mắc nợ anh.

Dù nghĩ như thế, dối lòng như vậy, nhưng con tim vẫn bất giác trào dâng nỗi đau, khoảnh khắc ngừng đầu lên nhìn cặp mắt đen lạnh băng kia, cô chợt rùng mình run rẩy.

Ừm, cố gắng nhẫn nhịn sẽ qua thôi.

Chỉ cần anh mau chóng chán trò báo thù này, nhanh nhanh rời đi, sẽ không sao nữa, không sao nữa.

“Vậy em có vui khi gặp anh? Trở thành bạn đã lâu không gặp.” Thái độ bất cần của cô khiến Quan Nhã Dương càng bức bối, nộ khí trong lòng càng lúc càng bốc cao, chuẩn bị bùng phát đến nơi, “Nếu em thích ở nơi này, anh cũng có thể thuê dài hạn một căn hộ cho em, hoặc là mua cho em.”

Nguyên Phi Ngư ngẩng đầu ngay tức khắc, dùng ánh mắt cực đoan vẻ không thể tin được nhìn chằm chằm về phía Quan Nhã Dương, câu nói vừa này, đã mang ý mờ ám... Cơ hồ cô đã nghĩ mình nghe nhầm, trước đây miệng lưỡi của anh vốn cay nghiệt, độc đoán, nhưng cũng còn có chút phong độ, sao có thể nói ra được những lời hạ nhục người khác thế này? Mua một căn hộ đắt đỏ như thế này cho cô, vậy cô phải dùng gì để đổi lại đây? Thân thể ư? Cô nhìn anh, đằng sau cặp mắt đen ánh mơ hồ thấp thoáng nụ cười lạnh pha nét chế giễu, nhưng chỉ đơn giản những thứ như thế thôi cũng làm cô mơ hồ rồi.

Khi anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm tình mềm mại như hòa với ánh trăng sáng giữa sắc đêm tăm tối, thực sự chỉ tồn tại trong ký ức mà thôi.

Mặc dù từ lâu đã chẳng dám tham vọng nhiều như thế, nhưng khi ngày đó thực sự đến, cô vẫn không kiềm chế nổi mà thoáng run rẩy, dòng lệ nhanh chóng ầng ậng trong tròng mắt, chỉ cần không cẩn thận chút thôi sẽ tuôn trào.

Cô vội vã quay người, cố nén tiếng để giọng mình trở nên bình tĩnh, “Vừa rồi cảm ơn anh. Tạm biệt.”

“Giờ còn muốn đi ư?” Quan Nhã Dương ngay tức khắc gơ bàn tay nắm cổ tay cô, vốn muốn kéo cô lại, nhưng lòng bàn tay khê run rẩy không thể kiềm chế của cô khiến anh chợt khựng lại, sức mạnh cũng được thả lỏng hơn, chẳng biết trong lòng ẩn chứa điều gì, “Ý anh là, có lẽ chúng ta nên ngồi lại uống cà phê đã...”

“Không cần đâu.” Nguyên Phi Ngư siết chặt nắm tay, dòng nước mắt mặn trượt chảy vào miệng, miệng đắng cay chua chát, cô hít thở thật sâu, chậm chậm nói: “Không cần đâu, chúng ta ai cũng có cuộc sống của riêng mình, anh cũng có bạn gái rồi, hai ta đã chẳng còn bất cứ mối quan hệ nào nữa.” Cửa thang máy trượt mở, có người từ trong bước ra, còn cô lập tức chạy vào trong, quyết không để lại bất cứ thứ gì.

“Nguyên Phi Ngự...” Thang máy ngừng di chuyển, Quan Nhã Dương trầm mặc mấy giây đột nhiên ngừng đầu lên nhìn bóng lưng cô đang đứng trong thang máy, con người ẩn chứa bóng đen, lại mang chút lạnh lạnh như ánh trăng, “Dù không có mối quan hệ gì nữa, anh vẫn cần một lời giải thích.”

Sau đó, cửa thang máy đóng lại, cùng lúc đó nước mắt Nguyên Phi Ngự tuôn trào không ngừng.

Đời này cô từng thấy rất nhiều cảnh tượng khiến cô không dám lưu giữ trong hồi ức, nhất là đêm trăng lạnh lẽo ngày đó.

* * *

Hồi ấy cô còn đang thuê trọ trong một khu nhà cũ kỹ, bên ngoài có rất nhiều cây ngô đồng cao lớn, đầu xuân vẫn còn ẩm, khi gió nổi lên, người đứng bên ngoài sẽ cảm thấy lạnh thấu xương.

Anh vẫn đứng bên ngoài, bắt đầu từ sáng sớm hôm qua, cho đến lúc này là một giờ bốn mươi lăm phút sáng nay.

Tuy không mưa to như trút nước giống trong mấy bộ phim truyền hình nhằm nhí, nhưng đến tối thời tiết rất xấu, không hề le lói ánh mặt trời, khi cô đứng trước cửa sổ, nghĩ đến ban ngày anh nhìn thấy cô, hét gọi: “Nguyên Phi Ngự, anh cần một lời giải thích.” Khi đã bị tổn thương, sẽ không còn dám bước ra ngoài, nhưng gió thổi mỗi lúc một lớn, khi bóng hình anh bắt đầu lay động thì cô không kiềm chế được lập tức bỏ chạy ra ngoài.

“Quan Nhã Dương, chúng mình chia tay đi, là em mắc nợ anh.”

Anh nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo hơn cả ánh trăng, “Anh không đồng ý. Nửa tháng trước, em đã đồng ý đi cùng anh, hơn nữa em cũng bảo Hiểu Bách không phản đối, tại sao? Tại sao hôm qua lại bỏ rơi anh một mình ở sân bay? Tại sao đột nhiên hôm nay lại muốn chia tay?”

“Em không xứng với anh.” Cô cúi đầu, giọng khê đến mức chính mình cũng chẳng nghe thấy, “Chúng ta là người của hai thế giới...”

“Anh không muốn nghe những điều này.” Anh cắt ngang lời cô, giọng nói chẳng thể nào giữ được vẻ dịu dàng và lạnh nhạt như bình thường nữa, giọng mang chút hoảng loạn khi hòa lẫn vào tiếng gió lớn lại như tiếng kêu gào thảng thốt, “Nguyên Phi Ngự, em biết rằng anh yêu em mà.”

“Nhưng... em đã hết yêu anh rồi.”

“Anh không tin.”

“Anh đi đi, xin anh.”

“Anh cần một lời giải thích, ngay tại chỗ này, nếu không anh quyết không đi.”

...

* * *

Cuối cùng anh vẫn đi, và rồi sau rất nhiều sự cố gắng không thể nào chịu đựng được nữa anh đã ngắt xỉu và được chuyển lên cáng, nhấc lên xe cứu thương, Nguyên Phi Ngự lên nhìn anh mấy lần nữa, đứng ngoài phòng bệnh lên nhìn anh được gia đình và bác sĩ chăm sóc, nhưng anh ngày càng nhợt nhạt, sau đó xoay người bỏ đi. Một tuần lễ sau anh xuất viện, và không còn gặp lại nhau nữa.

Khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt như ánh trăng lạnh lạnh ảo não của anh, kể từ ngày đó cũng chỉ được chôn vùi trong sâu thẳm trái tim.

* * *

Quan Nhã Dương đứng giữa hành lang, không xa chỗ đó là cửa sổ được lau chùi sáng loáng, hiện rõ màu đen được ánh ra bên ngoài, như một tấm màn đen khổng lồ, luôn che chắn con tim của mỗi người. Trên đỉnh đầu có chiếc đèn pha lê, tỏa ra thứ ánh sáng vàng cam ấm áp, thi thoảng có đôi tình nhân thân mật lướt qua phía trước anh, bầu không khí lãng mạn và ấm áp, còn anh đứng dưới ánh đèn nhưng lại nhưng cảm thấy lạnh giá, cơn gió lớn của đêm qua cơ hồ lại thổi tới, sượt qua người, chẳng biết con tim hay da thịt lạnh hơn nữa.

Sống ở nước ngoài bốn năm, anh đã hoàn thành tất cả các chương trình học với thành tích nổi trội nhất, ngày ngày đều làm inh mết đến tất thảy, nhưng vẫn không cách nào làm anh quên được ngày đó, cho nên khi trở lại, anh chỉ muốn tạo ra một cái kết, nhưng mọi chuyện lại đâu được như anh mong muốn, trước mặt cô anh vẫn như kẻ hồ đồ, thậm chí còn chẳng biết mình đang làm gì nữa.

Lần đầu tại thủy cung, anh vốn định từ chối lời mời của Bạch Thục Quyên, nhưng cái liếc mắt thất thần phía sau khung cửa sổ đã khiến anh như ma xui quỷ khiến bị kéo vào bên trong, gặp nhau cách một lần kính thủy tinh và bề trưng bày sinh vật biển khiến toàn bộ máu trong người anh dường như bị đảo lộn, không sao kiềm chế được trước những tổn thương nặng nề mà cô mang lại cho anh, còn bản thân cô lại làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, huống hồ còn dùng bộ dạng tự do thoải mái mà lộng lẫy như thế bơi lội trong nước, anh không thể kiềm chế được. Vì thế ngày hôm sau, anh viện cớ đến thủy cung, lần gặp mặt đó, không thể phủ nhận được trong lòng anh mang báo thù. Nhưng anh nhìn thấy sắc mặt cô không tốt, bộ dạng mắc nợ cần thận dè dặt nói chuyện với anh, bỗng chốc khiến con tim anh trở nên yếu mềm, vì trong khoảnh khắc đó anh cảm thấy đáng ra cô phải để ý đến anh, một suy nghĩ cực kỳ nực cười và vô cùng thấp hèn, khi lý trí đã hồi phục, anh chợt cảm thấy bản thân mình thật điên khùng.

Ngay sau đó bị một núi việc đổ xuống đầu, về lại thành phố S để làm giá cả, người cha hào hoa phong nhã giao toàn bộ sản nghiệp ở thành phố S cho anh, tòa cao ốc Phong Hoa có các khu vui chơi giải trí và các khu mua sắm, những nơi lấy lòng con người, mua bán thoải mái, ngày nào cũng phải mở các cuộc thảo luận phải làm thế nào mới có thể khiến người của các tầng lớp vui vẻ, khiến anh cảm thấy cực kỳ nhàm chán, thâm tâm luôn nghĩ khi gặp lại cô phải đối xử với cô ra sao, sống với cô như thế nào, mới không chứng tỏ mình quá đáng thương. Cho đến khi ánh mắt chằm chằm không được báo trước nhìn cô, sau đó vô tình nói ra những lời khiến cô đau lòng, đều là bởi quá đồ kỵ, tâm trạng đồ kỵ khiến cô rối bời loay quanh, khiến tinh thần cô hoảng hốt lo lắng.

Tâm trạng phiền não, anh không muốn tiếp tục lộ trình cũng chẳng muốn đi xuống, chỉ uể oải dựa vào tường, nhìn thẳng vào cánh cửa thang máy đã đóng lại, cục cằn cởi chiếc áo ngoài, vứt toét xuống đất.

Lúc này điện thoại trong túi đồ chuông, anh chẳng hề có ý định thò tay vào túi để ấn nút tắt điện thoại, nhưng đối phương có vẻ quá cố chấp, cứ gọi liên hồi, anh mới bực dọc nghe máy.

“A lô.”

“Nhã Dương, anh đang ở đâu vậy? Chẳng phải bảo đến đón em sao? Em đã tan lớp Yoga lâu lắm rồi, cà phê trong phòng tập rất khó uống, lúc nào anh đến?”

Giọng Bạch Thục Quyên the thé phát ra từ ống nghe điện thoại, Quan Nhã Dương mới nhận ra mục đích mình đến đây, nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ mới đáp: “Đang ở dưới lầu rồi.”

“Vậy ạ, em xuống ngay đây, anh đợi em một chút.”

Giọng đối phương đột nhiên cao vút, Quan Nhã Dương cúi đầu định nói gì đó, nhưng khước mắt lại vô tình liếc về phía chỗ anh vừa kéo Nguyên Phi Ngư qua, trên nền đá màu xanh cổ xưa có một tấm thảm bị rơi, chỗ đó gần nút báo động, không có bất kỳ người nào xung quanh, lẽ nào là Nguyên Phi Ngư làm rơi?

Suy nghĩ này khiến anh quên đi tất cả mọi chuyện, cũng chẳng bận tâm đến việc đã nói xong điện thoại hay chưa, lập tức tắt máy, bước về phía tấm thảm đang nằm chổng chơ kia.

Là một tấm danh thiếp, trên đó có viết mấy chữ mà dường như anh từng quen biết: Phòng làm việc của Tử Nguyệt.

* * *

Bước vào phòng làm việc của Tử Nguyệt Vi Trần, hai ngón tay Quan Nhã Dương kẹp chặt tấm danh thiếp kia, với bộ dạng được coi là nho nhã ném nó đến trước mặt Tử Nguyệt Vi Trần đang chăm chú đọc tài liệu phía sau máy tính.

“Vừa rồi có phải có một cô gái mặc quần áo màu trắng vào đây không?” Chưa đợi trả lời lại bổ sung thêm một câu, “Cô gái đó tên là Nguyên Phi Ngư.”

Tử Nguyệt Vi Trần ngược mắt nhìn, dáng vẻ cực kỳ nho nhã và dịu dàng, anh chớp mắt, nhìn thẳng Quan Nhã Dương, hai tay đan vào nhau, mỉm cười ấm áp: “Em không được phép tiết lộ thông tin của khách hàng, đây là nguyên tắc quan trọng nhất của bác sĩ tâm lý.”

“Được...”, Quan Nhã Dương nhướn cao khóe miệng, để lộ ra nụ cười lạnh khiến người khác nổi da gà, “Anh vừa từ cuộc họp hội đồng quản trị Phong Hoa về, cuộc họp lần này chủ yếu bàn về các vấn đề liên quan đến chuyện thay đổi quy mô của Tòa cao ốc Phong Hoa, em có bận tâm đến việc phòng làm việc Tử Nguyệt sẽ trở thành quán cà phê Tử Nguyệt chỉ trong ngày mai thôi không? Hay là anh đi nói chuyện với cha, để em về Phong Hoa làm tổng giám đốc? Quan Vi Trần?”

“OK.” Ánh mắt của Tử Nguyệt Vi Trần chợt sáng lên, rồi sụp xuống, sống mũi vốn cao, mau lẹ và cực kỳ tự nhiên bán ngay cái mà anh ta gọi là quy định nghề nghiệp, hơn nữa còn lừa bịp: “Cô Nguyên vừa đi, có dấu hiệu mắc chứng bệnh rối loạn lo âu nhẹ, ngoài ra chẳng có gì cả.”

Rối loạn lo âu?

Sao có thể như vậy? Trong hồi ức của anh, mặc dù cô rất cố chấp, nhưng vẫn luôn vui vẻ, thoải mái, sao có thể mắc bệnh liên quan đến tâm lý được?

Bốn năm trước, cô đã bỏ rơi anh trọn một đêm ở sân bay, sau này lại vô duyên vô cớ, không có bất kỳ lý do gì nói chia tay?

Vì chuyện chia tay anh, mà khiến cô mắc bệnh tâm lý ư, tức là...

Quan Nhã Dương giãn nở đầu mày, trong lòng đột nhiên vang lên thứ âm thanh lạnh lốt khe khẽ, một vài thứ anh tưởng rằng đã chết lại bắt đầu đội đất chui lên, cố gắng kiềm chế chấn động trong lòng, quét mắt về phía Tử Nguyệt Vi Trần: “Nguyên nhân vì sao?”

“Rất nhiều, bị đả kích, chịu áp lực rất lớn, thay đổi môi trường sống, cơ thể mắc bệnh, đều có thể dẫn tới chứng bệnh rối loạn lo âu, chuyện rất bình thường, không có gì đặc biệt cả.” Tử Nguyệt Vi Trần vừa nói vừa đeo lại chiếc kính mới, mỉm cười dịu dàng nhắc nhở Quan Nhã Dương, “Sau này đến đây xin hẹn trước, còn nữa, em vừa nhập quốc tịch Trung Quốc, vẫn chưa quen cái họ “Quan” cho lắm, cứ gọi em là Tử Nguyệt Vi Trần thì tốt hơn, em nghĩ mẹ ở trên trời cũng sẽ rất vui, đúng không? Anh?”

8. Chương 02 Phần 4

4.

Về chuyện mình đến gặp bác sĩ tâm lý, Nguyên Phi Ngư từng dặn dò Tần Lạc nhất định không được nói ra, đặc biệt là với Tô Hiểu Bách.

Lần trước sau khi đến phòng làm việc của Tử Nguyệt, tâm trạng cô đúng là nhẹ nhõm hơn nhiều, cho nên cô lại gọi điện cho trợ lý Ngải Hân của Tử Nguyệt Vi Trần hẹn cuộc gặp khác, chuẩn bị đi thêm lần nữa.

Đây là bí mật của cô, không có bất kỳ ai biết, chỉ ít là bản thân Nguyên Phi Ngư cho rằng như vậy.

Buổi tối khi sắp ngủ, Nguyên Phi Ngư nhận được điện thoại của Quan Nhã Dương. Số điện thoại gọi đến hiển thị trên màn hình điện thoại là một số lạ, Nguyên Phi Ngư vốn không muốn nghe, nhưng hết cách khi đối phương có vẻ rất cố chấp, gọi liền một hồi sáu cuộc không ngừng nghỉ, cô đành phải nghe máy.

“A lô? Xin hỏi ai vậy ạ?”

Đầu bên kia im lặng không lên tiếng, cô có thể nghe rất rõ ràng nhịp thở nặng nề của đối phương, sau đó giọng nói được truyền đến, phảng phất như đang say: “Nguyên Phi Ngư, anh muốn gặp em.”

Con tim bất giác giật thót, loạn nhịp, Nguyên Phi Ngư vốn chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, nhưng lại như bị cuộc điện thoại này phá tan đành ngồi bật dậy, bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại vì quá lo lắng và thoáng

run rẩy: “Lúc này anh không nên gọi điện thoại cho em...” Cô vừa nói, răng vừa cắn chặt môi dưới, yên lặng hồi lâu cuối cùng mới thốt ra được mấy chữ: “Quan Nhã Dương ...”

“Phi Ngự, anh rất mệt...” Giọng của anh tựa hồ như xuyên thấu sắc trắng đêm, lạnh lẽo khiến con tim người khác đau nhói, cũng mặc Nguyên Phi Ngự nói gì, chỉ tự lẩm bầm một mình trong điện thoại: “Bốn năm qua, anh không khi nào thôi nghĩ, tại sao chúng ta lại trở nên như thế này, anh luôn tự hỏi mình, rốt cuộc đã sai chỗ nào...”

Trước nay Nguyên Phi Ngự chưa từng nghe thấy giọng yếu ớt uể oải thế này của Quan Nhã Dương, tựa như mặt băng lạnh lẽo, chạm nhẹ sẽ vỡ, tay cô nắm chặt điện thoại, nằm cuộn tròn trên giường, khê khằng khếp mắt, nhưng lại không ngắt điện thoại, chỉ khê nhắc nhở anh: “Quan Nhã Dương, anh say rồi...”

“Có phải em đã gặp chuyện gì đó? Nếu gặp phải chuyện gì, tại sao không nói với anh? Được rồi, anh biết em là người rất mạnh mẽ nhưng cũng rất cố chấp, mọi chuyện đều muốn tự mình giải quyết, anh tôn trọng suy nghĩ của em, nhưng, ít ra cũng cho anh thời hạn mà em có thể giải quyết xong mọi chuyện chứ, thời hạn để trở về bên anh...”

Giọng nói đến đó đột nhiên ngừng lại, cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, sau một hồi tạp âm vang lên trong điện thoại, điện thoại đã hoàn toàn ngắt.

Nguyên Phi Ngự nằm cuộn tròn một góc, trong phòng tối đen như mực, lặng lẽ nhìn vào màn đêm hồi lâu, chẳng biết nước mắt lăn dài trên má từ lúc nào.

* * *

Gần đây, thủy cung có sắm thêm một chiếc máy siêu âm cho động vật, tất cả thợ lặn, người huấn luyện thú, bác sĩ đều bận rộn kiểm tra các loài cá, cuộc tổng kiểm tra lần này được thủy cung cực kỳ coi trọng, còn mời cả chuyên gia sinh vật biển trong thành phố về hướng dẫn. Đến trưa, Nguyên Phi Ngự đang dùng bữa trưa ở quầy ăn nhanh trong thủy cung, mới ăn được mấy miếng bún bò đã thấy bác sĩ Ngô sắc mặt xám xịt như có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra đang bước đến.

“Phi Ngự, tình trạng của Tháp Tháp e rằng nghiêm trọng hơn dự tính của chúng ta...”

Tháp Tháp là tên con rùa mai xanh cái duy nhất trong thủy cung, kể từ sau khi Đại Lỗ là con rùa đực mà nó luôn đi cùng chết, tình trạng của nó luôn bất ổn, cuộc tổng kiểm tra quy mô lớn lần này, đương nhiên nó trở thành đối tượng kiểm tra chính, ai ai trong thủy cung cũng quan tâm đến tình trạng của nó.

Trong phòng quan sát được xây dựng đặc biệt trong thủy cung, Tháp Tháp nằm bất động trên mặt nước cạn, cơ thể khổng lồ, đường kính mai màu nâu đậm lên tới một trăm bốn mươi centimet, trông như một tảng đá nhô lên trên mặt nước, tứ chi thò ra ngoài lớp mai, đầu thụt vào bên trong, có lẽ là muốn cụp sâu vào trong chiếc mai, nhưng phần đầu vốn dài như có lớp vảy trùm ở bên ngoài, khiến nó không cách nào như ý muốn được.

Chu Uy đứng bên ngoài phòng quan sát, thấy Nguyên Phi Ngự bước vào, vừa nhìn Tháp Tháp, vừa thì thầm nói với cô: “Chị Phi Ngự, Tháp Tháp nó...” Nói đến đây, cậu ta nghẹn ngào, quay đầu nhìn Tháp Tháp qua lằn kính thủy tinh, bộ dạng buồn đau, “Đều tại em chăm sóc nó không tốt.”

“Không phải lỗi do em, có lẽ Tháp Tháp quá nhớ Đại Lỗ, mới sinh bệnh như thế này.” Nguyên Phi Ngự vỗ vỗ vai, muốn an ủi Chu Uy, nhưng cũng chẳng thể kìm được giọng nghẹn ngào của mình, nỗi bi thương bất giác trào dâng.

Bác sĩ Ngô là bậc thầy đức cao vọng trọng, từ nhỏ đã theo đuổi nghề chăm sóc chữa bệnh cho các loài sinh vật biển, cho đến nay đã bốn mươi năm rồi, y thuật rất tinh. Ông cầm tờ xét nghiệm, đưa cho Nguyên Phi Ngự, sắc mặt điềm nhiên lặng lẽ, “Tại vị trí thực quản chỗ tiếp giáp với khoang miệng phát hiện một khối u, là u ác tính.”

“Có cách chữa không?”, Nguyên Phi Ngự không nhận tờ xét nghiệm, ánh mắt chớp chớp nhìn chằm chằm vào Tháp Tháp, giọng khê run rẩy.

“Có thể thử cắt bỏ, nhưng không chắc chắn, tình hình cụ thể thế nào cần các chuyên gia sau khi thảo luận mới quyết định được, cô cũng biết động vật máu lạnh không thể tiêm một lượng lớn thuốc gây mê, nếu

không sẽ bị sốc đến chết.” Bác sĩ Ngô đặt tờ phiếu xét nghiệm lên bàn, vừa nhìn Tháp Tháp vừa nói với hai người trẻ tuổi, ông ta đã dùng cả đời để nghiên cứu về động vật, thấy rất nhiều cuộc chia ly của sinh mệnh, có thể hiểu rõ được tình cảm giữa con người với động vật, một thứ tình cảm không vương chút quan hệ lợi ích nào, không bận tâm đến chuyện phải trả giá và nhận lại báo đáp mà coi trọng sự thuần phác và chân thành nhất. “Trước khi có phương án chữa trị, phải chăm sóc nó thật tốt, hiện giờ chúng ta chỉ có thể làm được những việc đó.”

Trong nước chưa từng có tiền lệ phẫu thuật cắt khối u cho rùa biển, hôm sau bác sĩ Ngô trở lại trung tâm nghiên cứu động vật biển trong thành phố mở một cuộc họp kéo dài một ngày trời, đến khi quay lại vẫn không cách nào khác, chỉ có thể an ủi Nguyên Phi Ngư, chỉ có thể theo cách như vậy mà thôi.

Nhưng mấy ngày sau đó, vẫn chẳng nghĩ ra cách nào khả thi cả, không ai dám mạo hiểm, dấu sao nó cũng là động vật quý hiếm cấp hai cần bảo vệ của quốc gia, hơn nữa cả thành phố chỉ còn đúng một con.

Ba ngày sau, nhờ sự kiên trì của Nguyên Phi Ngư, Tháp Tháp được chuyển đến khu triển lãm sinh vật biển châu Phi, ở đó có bãi cát nhỏ và khoảng nước biển có môi trường phòng nhiệt đới, mấy năm trước Tháp Tháp và Đại Lỗ khi mới đến thủy cung luôn sống cùng nhau ở đây, Nguyên Phi Ngư nghĩ, nó ở đây sẽ thấy yên tâm hơn.

Mấy ngày liền sau đó, hầu như ngày nào Nguyên Phi Ngư cũng ở bên Tháp Tháp, ở cả đêm tại thủy cung, cô về nhà cũng chẳng tài nào ngủ được, thường đến nửa đêm canh ba lại chạy đến thủy cung, choàng áo khoác, dựa vào mỏm đá cạnh bãi cát, ngày hôm sau rửa qua mặt mũi rồi lại làm tiếp, khối u của Tháp Tháp ở chỗ thực quản gần với khoang miệng, nên dường như không thể ăn được những loài rong biển và cá nhỏ, Nguyên Phi Ngư dùng máy trộn tất cả thức ăn nhuyễn ra, sau đó tách miệng Tháp Tháp ra, bón từng thìa nhỏ đưa vào thực quản của nó, bận rộn đến nửa ngày trời mà vẫn không có kết quả, mấy ngày tiếp theo, cơ thể gầy sọp đi.

Tần Lạc và Tô Hiểu Bách trông thấy mà đau lòng, thỉnh thoảng lại đến thủy cung chăm sóc cô, mang những thứ mà bình thường cô thích ăn đến, nhưng cô chỉ ăn được mấy miếng, lại vội vàng vàng vàng trở lại bên cạnh Tháp Tháp, cô quá yêu những loài sinh vật biển này, lại cố chấp đến đáng sợ, chẳng ai khuyên nhủ được.

Chuyện tư vấn tâm lý tự nhiên cũng bị quên bẵng đi, khi Ngải Hân gọi điện thoại đến cho cô, Nguyên Phi Ngư cũng chỉ bảo một tiếng xin lỗi, tạm thời không thể đi được.

Tử Nguyệt Vi Trần nghe báo cáo của Ngải Hân, bèn quay sang phía Quan Nhã Dương đang ngồi đợi mà so vai nói: “Xem ra em bị bệnh nhân của em bỏ rơi rồi.”

Quan Nhã Dương vứt toẹt cuốn tạp chí kinh tế tài chính trong tay xuống, sắc mặt lạnh lùng đứng lên đi ra ngoài, thư ký tổng giám đốc mới được chuyển đến đã đang đứng ở ngoài cửa phòng làm việc, thấy anh bước ra vội vàng cung kính bước lên đón: “Quan tổng, ba giờ chiều nay ngài có cuộc họp, là thảo luận dự án hạng mục đầu tư của Quan Vũ Tân, còn nữa, năm giờ, ngài có hẹn cô Bạch ở nhà hàng ADELAIDE, bảy giờ đúng có vũ hội từ thiện...”

“Chiều tôi phải ra ngoài, thông báo hủy cho tôi...”, Quan Nhã Dương thắt lại cà vạt, cắt ngang lời thư ký, nghĩ thêm một lát, lại bồi thêm một câu, “Cuộc họp ba giờ đẩy đến năm giờ, trước năm giờ tôi sẽ về, những chuyện khác đều hủy.”

Thư ký chột lúng túng gấp lại cuốn sổ tay làm việc với thời gian biểu kín mít, nhưng trông thấy bộ mặt sắt đá của Quan Nhã Dương, vẫn phải cung kính trả lời: “Vâng, vậy tôi sẽ bảo lái xe đưa ngài đi.”

“Không cần, tự tôi lái xe.”

Khi Quan Nhã Dương đến thủy cung là mười hai giờ trưa, cách một con đường, anh nhìn thấy Nguyên Phi Ngư mặc đồ đồng phục làm việc đi ra từ lối cửa nhỏ. Trông cô khá mệt mỏi, bước chân loạng choạng, sắc mặt rất xấu, đi được mấy bước lại dừng lại, thở phì phò thật mạnh, trông bộ dạng như sắp ngất đến nơi.

Quan Nhã Dương dừng xe, đi bộ xuyên qua đường cách chỗ cô mấy mét, lặng lẽ tiến đến phía sau cô vẫn đang loạng quạng đi về phía trước, chỉ cần thận dè dặt lê bước theo sau, duy trì khoảng cách mấy mét.

Đường Văn Hóa không dài, từ đầu đến cuối, anh chỉ nhìn cô loạng choạng bước đi, trong lòng cứ căng chùng như dây đàn, lúc lên lúc xuống...

Thực sự Nguyên Phi Ngự cảm thấy mình sắp không chịu đựng nổi nữa, mấy ngày mấy đêm ăn không ngon ngủ không yên, khiến sức khỏe cô vốn chẳng ra sao giờ lại càng thêm yếu ớt, mới đây lúc lau rửa mai cho Tháp Tháp đột nhiên cô thấy rung mình, cơ thể lạnh lạnh, dạ dày nhói đau, suýt chút nữa đã nôn trong bể nước. Tình trạng này không những chẳng thể chăm sóc được cho Tháp Tháp, còn rất có thể đem thêm phiền phức đến cho trung tâm, giám đốc liền cho cô nghỉ nửa ngày, bắt cô phải về nhà nghỉ ngơi, có điều cũng may là cách thức chữa trị cho Tháp Tháp hôm nay đã có, có lẽ tối ngày kia sẽ chuyển đến trung tâm nghiên cứu sinh vật biển trong thành phố phẫu thuật, để cô nghỉ ngơi, thở phào nhẹ nhõm.

* * *

Hôm nay vàng dương chiếu sáng rất đẹp chiếu rọi lên cơ thể mọi người, cảm giác ấm áp an lành đã lâu không tận hưởng, cô dựa vào một gốc cây thở phì phà phì phò, đột nhiên cảm thấy choáng váng, khi có người từ phía sau vụt chạy lên.

Có lẽ vì thời tiết hôm nay rất đẹp, nên khiến người ta sinh ra ảo tưởng tuyệt đẹp, khi cô ngã xuống, vẫn còn thấy trước mắt là bầu trời trong xanh, đẹp không tưởng tượng nổi, sau đó có một sức mạnh đỡ cô từ phía sau, một bóng hình hư ảo đang khẽ chuyển động, bóng hình đó có khuôn mặt rất nho nhã và điển trai, mang chút tức giận mỏng manh, cô dùng chút sức lực cuối cùng của mình giữ tay về phía bóng hình đó, trong mê man gọi lên một cái tên:

“Quan Nhã Dương.”

Chút ý thức cuối cùng biến mất, cô lạc vào giấc mộng đẹp, mơ thấy có người đang ôm mình trong lòng, cái ôm ngọt ngào này, và sức mạnh của cái ôm, đều khiến cô cảm thấy an lòng, vì thế cô khẽ mỉm cười rồi nhắm mắt lại, lặng lẽ chìm sâu vào giấc ngủ.

9. Chương 03 Phần 1

Chương 3: Giá như thời gian quay ngược trở lại, em có thể làm gì?

1.

Nguyên Phi Ngự chưa từng nghĩ tới, hoá ra giấc ngủ dài không thể tỉnh lại là chuyện kỳ diệu như vậy, toàn bộ cơ thể bay lượn giữa không gian, tựa như con cá vờn bay giữa trời, cho dù bay lên cao nghệt thở đến chết, cũng không hề hồi hận.

Khi nửa mơ nửa tỉnh, cô thường nghĩ đến bài hát tình yêu mà Tần Lạc từng thích, “Giá như, giá như thời gian quay ngược trở lại, em có thể làm gì?”

Lúc đầu cô cũng không thích ca khúc của Tín Lạc Đoàn lắm, cô cảm thấy ca khúc này được hát đến rất cổ bóng hòng, nghe vô cùng tuyệt vọng, cho nên so sánh ra cô thà nghe mấy ca khúc nhạc trẻ lưu hành rộng rãi còn hơn. Nhưng lúc này nghĩ lại những ca từ trong đó, lại cảm thấy ca từ mang ý vị vô cùng sâu xa, nếu thời gian trôi ngược dòng trở lại, tôi sẽ làm gì đây?

Đúng vậy, giá thời gian có thể trôi ngược dòng trở lại, quay về địa điểm ban đầu, cô có thể làm được gì đây?

Thời niên thiếu mà Nguyên Phi Ngự trải qua không hề tươi đẹp, thi thoảng nhớ lại từng kỷ niệm nhỏ bé, thậm chí là những ký ức đau thương mệt mỏi, những vết sẹo chưa lành. Nghe lời dặn dò của mẹ trước khi mẹ bỏ đi, lại dẫn Hiểu Bách bị người mẹ tái giá bỏ rơi về, cô cũng chẳng muốn lưu lại thôn nhỏ buồn đau đó nữa, quyết dẫn Hiểu Bách đến thành phố S cách quê nhà ngàn dặm xa xôi.

Năm đó cô mới mười bốn tuổi, lần đầu tiên đứng trên cây cầu vượt cao vút giao thoa ngang dọc giữa thành phố, cúi nhìn dòng xe chạy dài, phẳng phất như biển đèn bao la chẳng nhìn thấy được điểm tận cùng, cô vui sướng gào gọi Hiểu Bách chạy đến, lớn tiếng hét: “Hiểu Bách, đây chính là nơi mà chúng ta sống trong tương lai, chỗ này không có người nào biết quá khứ của chúng ta, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, em vui không?”

Tô Hiểu Bách mới mười tuổi, rúc trong lòng Nguyên Phi Ngự cao hơn cậu nửa cái đầu, giống như một tinh linh bé nhỏ đang phát sáng, mỉm cười gật đầu: “Vui ạ.”

Nguyên Phi Ngư thấy mình giống như chiếc đuôi cá bé nhỏ, cảm giác được chìm đắm giữa biển sâu không bóng người, không ai nhận ra cô là ai, càng chẳng có người nào để tâm cô là ai, cô có thể thoải mái vô tư chạy từ đầu đường đến cuối đường, vừa kéo Hiểu Bách vừa vui vẻ hò hét chạy hết gốc đèn đường này đến gốc đèn đường khác, sau đó khi bị cảnh sát giữ lại dạy dỗ luật lệ một hồi, lại tinh nghịch chạy đến đám người xung quanh làm bộ mặt hề, cảnh sát có khuôn mặt thật thà chất phác cũng tức đến sùi bọt mép.

Không ai nhận ra họ, không bị nói xấu sau lưng, sống cuộc sống tự do tự tại, với cô và Hiểu Bách đã là niềm hạnh phúc không ngời bút nào tả được rồi.

Sau đó, người thân giúp họ bán ngôi nhà cũ ở quê, cuối cùng có thể giống như đứa trẻ thành phố được vào học một trường đẹp, Nguyên Phi Ngư ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào phòng học sáng óa, chỉ cảm thấy đây là ngày oai nhất trong đời mình.

Tạm thời tiền bán nhà có thể đủ giải quyết vấn đề học phí của cô và Hiểu Bách, nhưng việc sinh tồn ở thành phố lớn này là chuyện không hề đơn giản, cô thuê một căn phòng rẻ nhất, tuổi còn quá nhỏ không thể quang minh chính đại đi làm thuê, sau khi tan học, cô lén làm trong bếp của một nhà hàng, rửa hết núi bát này đến núi bát khác, tối đến về nhà chăm sóc Hiểu Bách đỡ dành cậu đi ngủ, ngày nào cũng mệt mỏi bở hơi tai, cơ thể đau nhức, dù như thế, cô vẫn thấy vui, cuộc sống tươi đẹp vừa mới bắt đầu mà thôi.

Vì học khá muộn, nên lên trung học Nguyên Phi Ngư đã mười tám tuổi, lớn hơn hai tuổi so với bạn cùng lớp, cũng may cô khá nhỏ nhắn, xinh đẹp trắng trẻo, không hề già chút nào, hơn nữa vốn hoạt bát vui vẻ, có chí tiến thủ, năng nổ tích cực, cho nên nhân duyên khá ổn, nhất là quan hệ với Tần Lạc - bạn cùng bàn rất thân thiết.

Gia cảnh Tần Lạc cực tốt, bố là phiên dịch nổi danh quyền cao chức trọng trong nước, thường tham gia những hội nghị lớn của quan viên chính giới; mẹ là luật sư, có mở công ty luật sư của riêng mình, có điều nó vốn không để tâm vào học hành, kể từ sau khi có ý thức giới tính với các anh chàng đẹp trai ngốc nghếch xung quanh, vì thấy hợp với học đệ nên học năm năm trung học, sau khi học đệ tốt nghiệp, cô mới quyết định thi vào cấp ba, cho nên tuổi đời cũng lớn như Nguyên Phi Ngư, cùng là mười tám tuổi, hơn nữa còn học cùng lớp 10C, đúng là duyên phận trời sinh.

Tần Lạc sau khi biết Nguyên Phi Ngư bằng tuổi mình, đã quyết định chuyển từ ngồi bàn đầu xuống ngồi cuối cùng bàn với Nguyên Phi Ngư.

“Ngồi cạnh cậu tớ thấy rất tự tin.” Nó nói với Nguyên Phi Ngư.

Nguyên Phi Ngư đang bận cắt mấy mẫu giấy phiếu giảm giá trên thị trường được đăng trên mặt báo, cũng chẳng nghe rõ nó nói gì, chỉ ngẩng đầu mỉm cười vui vẻ với Tần Lạc xinh đẹp tựa như bông hoa thủy tiên nhuốm sương mai, “Cậu thật xinh đẹp.”

“Vây ư? Vây ư? Tớ cũng nghĩ thế.” Tần Lạc nhảy chân sáo lao tới ôm chầm lấy Nguyên Phi Ngư, miệng cười càng ngạo mạn, “Trong cả lớp tớ thấy cậu hợp gu nhất, nhất định chúng ta sẽ trở thành bạn tốt.”

Trên thực tế Nguyên Phi Ngư chẳng có tâm trạng giao lưu bạn bè gì cả, điều cô quan tâm nhất chính là mua trứng gà ở chợ nào thì rẻ, dầu ăn ở chỗ nào được giảm giá.

Niềm thích thú lớn nhất của Tần Lạc chính là liếc ngang ngó dọc tìm mấy anh chàng đẹp trai, còn niềm yêu thích của Nguyên Phi Ngư lại là chạy chỗ này kiểm chỗ nọ để tìm việc làm thêm, mục đích của hai người khác nhau, lại có thể ở bên nhau thực là một kỳ tích.

Có một dạo Nguyên Phi Ngư làm công trong một quán ăn Nhật Bản nhỏ nhưng khá nổi tiếng, chủ quán có một cậu con trai cao lớn, mắt thanh mày tú, thường xuyên đến cửa tiệm phụ giúp, Tần Lạc xuân tình trời dậy đường như ngày nào cũng cảm rở ở đó, ngồi trên một chiếc bàn, lén ngắm nhìn cậu con trai của chủ quán mặc đồng phục bê khay đồ ăn chạy đi chạy lại, sau đó cố tình tạo ra một tình huống cực kỳ đặc biệt, muốn thu hút sự chú ý của chàng trai con chủ quán, khiến Nguyên Phi Ngư trông thấy mà cực kỳ xấu mặt.

Tình trạng này duy trì được một thời gian, mãi đến một ngày nọ chủ quán vô tình nhắc đến, con trai của ông ta đã có bạn gái thanh mai trúc mã, tình cảm của hai người rất tốt, nếu không có chuyện gì đặc biệt, học xong đại học họ sẽ kết hôn, lúc này Tần Lạc mới dám ưỡn ngực thùm thụp như vừa tỉnh mộng, nỗi bi thương này khiến nó chỉ muốn nhảy xuống biển mà tự vẫn.

Hôm đó là ngày rằm, Tần Lạc như người nổi điên uống hết mấy chai rượu, tu ừng ực ừng ực hết một chai, đến chai thứ hai vừa nâng lên đã cạn sạch, dọa Nguyên Phi Ngự lập tức vứt mọi việc xông đến giữ lấy chai rượu trong tay nó.

“Cậu điên hả? Đây là rượu, không phải nước hoa quả.”

“Trả tớ, hôm nay tớ nhất định phải say, để làm lễ truy điệu cho tình yêu vừa tạ thế.” Rõ ràng Tần Lạc đã mê muội rồi, loạng choạng kiếm tìm mong lấy lại chai rượu, hai người giằng giằng co co, thu hút mọi ánh mắt hiếu kỳ của người trong quán.

“Làm ơn đi mà, cậu làm như thế chẳng phải sẽ mất mặt lắm sao? Cái gì mà tình yêu vừa tạ thế chứ, căn bản cậu chỉ là yêu đơn phương thôi.” Nguyên Phi Ngự dốc sạch rượu trong chai ra, rồi đưa chai không vào tay Tần Lạc, giọng thì thào cảnh cáo: “Nếu cậu hại tớ bị mất công việc này, tớ sẽ ném cậu xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn.”

“Không sao không sao, không có việc tớ sẽ nuôi cậu, dù sao nhà tớ cũng có tiền.” Tần Lạc nâng chai rượu không lên la hét, dốc đến nửa ngày trời cũng chẳng có giọt rượu nào chảy ra, giơ tay lên, ném chai rượu không đi, trúng ngay cậu nam sinh vừa đẩy cửa bước vào.

“Á... Tần Lạc, tớ thực sự muốn giết cậu.”

Nguyên Phi Ngự kinh hoàng hét lên rồi lao theo chai rượu đó, vội vàng luôn miệng xin lỗi người đen đui bị choảng phải: “Xin lỗi, xin lỗi bạn tôi bị say rồi.”

Cậu nam sinh kia cúi người nhặt chai rượu vừa rơi xuống chân mình, đưa cho Nguyên Phi Ngự, cư xử lễ độ mỉm cười với cô, giọng nói ảm áp rõ ràng, trong trẻo mát lạnh tựa như rượu, nhưng giọng nói rõ ràng mang vẻ không vui.

“Không hổ là quán ăn nổi tiếng, ngay đến cách chào mời khách cũng đặc biệt thế này.”

“Xin lỗi, xin lỗi, mời vào trong ngồi.”

Nguyên Phi Ngự bị Tần Lạc làm khổ đến mức tâm sức mệt mỏi, nghe những lời rõ ràng mang đầy vẻ trách móc như thế, khó tránh được có chút bốc hỏa, nhưng dù nói thế nào cũng vì Tần Lạc làm loạn trước, vì thế đuối lý cúi đầu không ngừng nói xin lỗi, sau đó dẫn cậu nam sinh đó vào chỗ ngồi bên trong, chuẩn bị đồ ăn, mọi thứ diễn ra rất thuận lợi, nhưng cũng không thể ngờ được rằng Tần Lạc say đến mức như không điều khiển được mình lại nổi điên như thế, còn đang yên đang lành đứng bật dậy, loạng choạng chạy đến bên cạnh cậu nam sinh kia, bổ nhào vào lòng anh ta, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Anh chàng đẹp trai, hãy yêu em đi.”

“Tần Lạc, cậu nên một vừa hai phải thôi.” Nguyên Phi Ngự nhanh tay nhanh mắt giữ Tần Lạc lại muốn kéo nó đi, nhưng đã muộn rồi, miệng Tần Lạc đã dính chặt lên má cậu nam sinh kia, bập môi, hôn chụt một cái khác thường.

Thời gian như ngừng chuyển động, tất cả khách trong quán đều thộn người trừng mắt nhìn cảnh tượng có thể được tính là kinh thiên động địa này, thậm chí còn quên cả nhai món ăn ngập tràn hương vị trong miệng, miệng Tần Lạc vẫn còn dính chặt lên mặt cậu nam sinh kia, Nguyên Phi Ngự trừng mắt nhìn sắc mặt cậu ta từ xanh chuyển sang trắng và cuối cùng trở thành màu đen xám phần nộ, thật là muốn độn thổ mà chết quá.

“Xin... xin lỗi...”

“Trước khi xin lỗi, có thể kéo cô ta đi được không?” Cậu nam sinh với vẻ mặt cực kỳ ưa nhìn, tóc ngắn màu hạt dẻ được cắt tỉa gọn gàng, dưới hàng lông mi là đôi mắt đen thẫm trước nay chưa từng thấy, mang khí chất thanh lịch thiên bẩm, môi mỏng mím chặt, ánh mắt trừng trừng nhìn Nguyên Phi Ngự, khóe miệng từ từ nhướn cao tạo thành nụ cười lạnh cực kỳ khó ưa.

Nguyên Phi Ngự đang thăm đánh giá xem khuôn mặt của cậu nam sinh này không biết đẹp hơn bao nhiêu phần so với con của chủ quán, trong lòng thầm nghĩ anh ta đẹp như thế này, chẳng trách đã kêu gọi thú tính của Tần Lạc trỗi dậy, chầm chậm vỗ vỗ lên người Tần Lạc, chỉ thấy sắc mặt của cậu ta đã lạnh băng, giờ tay đẩy Tần Lạc ngã nhào xuống sàn.

“Nè, anh làm cái gì đấy hả?”

Tần Lạc say đến mức chẳng còn biết trời đất gì nữa đầu óc điên đảo quay cuồng bị đẩy cho ngã chổng vó, nôn thốc nôn tháo ra sàn, Nguyên Phi Ngư đau lòng vỗ vỗ lưng nó, rồi đỡ nó đứng dậy, quay đầu hét về phía cậu nam sinh kia: “Cậu ấy uống say vốn không biết mình đang làm gì, tại sao lại đẩy ngã cậu ấy?”

“Cô ta không biết mình đang làm gì sao? Vậy cô có biết cô ta vừa làm gì không?” Nam sinh kia quét mắt về phía Nguyên Phi Ngư, bộ dạng lạnh nhạt, vốn chẳng cảm thấy mình làm gì quá đáng.

“Đương nhiên tôi biết...”, Nguyên Phi Ngư tức tối, lại nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, trong đầu bắt gặp xuất hiện hai chữ “nụ hôn”, hành động ấy vừa thân mật vừa ấm áp, khiến cô không kiềm chế được mà nghĩ ngay đến những nụ hôn ân ái được miêu tả trong tiểu thuyết, môi chạm nhau, lưỡi quấn quýt, chỉ nghĩ đến đó thôi đã khiến người ta đỏ mặt tía tai rồi. Cô đỏ mặt, cuống quýt chuyển chủ đề: “Dù nói thế nào đi chăng nữa, anh cũng không nên đẩy cậu ấy, tôi đã chuẩn bị đến đỡ cậu ấy rồi...”

“Nói như thế tức là tôi sai, hay là cô phản ứng quá chậm.” Cậu nam sinh vừa nói vừa nhét hai tay vào túi quần, tỏ bộ dạng chẳng thèm quan tâm, khoe miệng nhướng cao nở nụ cười khinh khỉnh với Nguyên Phi Ngư: “Cũng tức là bảo rằng, cô ta ngã là bị cô hại.”

Tại sao lại có loại người như thế, trưng ra bộ dạng nho nhã cùng gương mặt hào hoa phong tình thế kia, lại có thể nói ra những lời dối trắng thay đen, nói đúng thành sai như thế, Nguyên Phi Ngư đã hoàn toàn tức giận, đặt Tần Lạc xuống, nhảy dựng lên chỉ thẳng mặt nam sinh kia mà mắng: “Trên thế giới này tại sao lại có thằng khốn không đáng mặt nam nhi như anh hả, hôn một chút thì chết hả? Tôi cảnh cáo anh, đừng nghĩ rằng anh là khách thì thực sự trở thành thượng đế...”

Những lời hùng hùng hổ hổ tỏ rõ uy phong cô còn chưa thốt ra, lập tức thấy nam sinh đột nhiên đưa tay ra tóm cổ áo, kéo cô đến trước mặt, đặt môi lên môi cô, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Hôn một chút thì chết hả?”

“Ồ vô lại.” Nguyên Phi Ngư nhảy dựng lên, đưa tay quệt quệt môi, cánh tay còn lại đã siết chặt nắm đấm, trong mắt ngấn lệ, nhưng phát ra thứ ánh sáng đáng sợ, “Thằng khốn, đây là nụ hôn đầu của tôi.”

Chuyện lần đó khiến Nguyên Phi Ngư thực sự mất việc tại quán ăn Nhật Bản đó, dù sau này Tần Lạc có hết lời xin lỗi, thái độ cực kỳ thành khẩn chỉ còn thiếu nước rạch bụng trước mặt đám đông, Nguyên Phi Ngư vẫn sâu não ủ rũ, vô duyên vô cớ bị người ta hôn, đánh mất nụ hôn đầu quý giá, lại ở trong hoàn cảnh không lãng mạn chút nào, sự tổn thất về tinh thần và thể xác ai sẽ bồi thường cho cô đây?

Thực ra những chuyện này chỉ là bề ngoài mà thôi, không ai hiểu được con tim rộn ràng của Nguyên Phi Ngư.

Nữ sinh mười tám tuổi, đã hiểu quá rõ về chuyện nam nữ, cô chẳng phải thánh nữ, sau khi bị một nam sinh đẹp trai như thế hôn, không thể không có cảm giác được, đôi môi của nam sinh ấy mềm mại, hương vị đặc biệt riêng có của con trai phẳng phất như vẫn còn lưu lại trên môi cô, khiến cơ thể mơ hồ toát lên vẻ bất rút khó chịu, cô không thể vui đâu chú tâm vào việc kiếm tiền được, chỉ ít đi trên đường vô tình gặp phải những cặp tình nhân lén lút hôn nhau trong góc đường, tâm trạng không thể lãnh đạm bình lặng như nước, tóm lại không thể kiềm chế được mà lén lút nhìn trộm, sau đó cố kiềm chế để con tim không loạn nhịp, nghĩ đến cậu nam sinh mặt mày nho nhã tuấn tú kia, cả đáng về nhân tản nhét hai tay vào túi quần... cả nụ hôn nữa.

Gặp lại cậu nam sinh kia là vào nửa học kỳ cuối, trường tổ chức buổi lễ tuyên dương, nghe nói trong cuộc thi học sinh giỏi quốc gia, trường đã có người giành giải nhất, hiệu trưởng vô cùng vui mừng, còn đặc biệt tổ chức buổi lễ tuyên dương.

Đối với mấy thứ này, Nguyên Phi Ngư không hề hứng thú, dù sao thành tích của cô cũng thuộc hàng trung bình, chẳng tốt cũng không xấu, sau này có thể thi đỗ vào một trường đại học tầm trung, sau khi tốt nghiệp có thể kiếm được tiền để Hiếu Bách có quãng thời gian tuyệt vời nhất là được rồi. Ngồi trong hội trường, nghĩ đến việc mình có thể đi làm muộn, cô cứ thấp thỏm không yên.

“Phi Ngư, Phi Ngư, mau lại đây, trai đẹp...”, Tần Lạc ngồi bên cạnh hưng phấn vỗ vỗ cô, “Đang nhận phần thưởng trên bục kia kia, đúng là tài mạo song toàn.”

Mọi giác quan của Nguyên Phi Ngư đều tập trung vào chiếc đồng hồ đang chạy từng giây từng phút trên cổ tay, bắt giác ngẩng đầu nhìn, cậu nam sinh đang đứng giữa khung cảnh đó chói lọi, mặc đồng phục, hai tay đút túi quần, dáng vẻ thoải mái đứng phát biểu trên bục nhưng không hề có vẻ lưu manh, ngược lại cực kỳ tao nhã, ngay sau đó là giọng của hắn qua chiếc loa phát thanh vọng đến, toát lên vẻ trong sáng và mát lạnh tựa như rượu trắng.

“Cảm ơn sự động viên của các thầy cô, em sẽ tiếp tục cố gắng, em cảm ơn.”

Tuy rất ngắn ngủi, nhưng từng lời nói vẫn được xem như cực kỳ quý báu, nụ cười khe khẽ, mang khí chất tao nhã thiên bẩm, người như thế này sao có thể làm chuyện xấu xa như vậy chứ, hay là hiện tại hắn đang giả trang, đúng là tên xảo quyệt, Nguyên Phi Ngư hằm hằm siết chặt nắm đấm, thụi mạnh xuống đùi mình.

“Phi Ngư, tại sao cậu lại như vậy? Quan Nhã Dương có thù với cậu hả?”, Tần Lạc vỗ vỗ tay cô, quay qua hiểu kỳ hỏi.

“Quan Nhã Dương là ai?”, Nguyên Phi Ngư liếc nhìn Tần Lạc.

“Chính là anh chàng đẹp trai trên bục đó, hiệu trưởng vừa giới thiệu xong, Quan Nhã Dương lớp trưởng lớp 12 chuyên toán, sao cậu lại mang bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống người ta thế hả? Đang tơ tưởng gì sao? Muốn chén anh ta?”, Tần Lạc hi hi ha ha một hồi đầu đầu nhức óc, còn thu hút ánh nhìn bất mãn của đám bạn xung quanh nữa.

Nguyên Phi Ngư siết chặt nắm đấm khua khua trước mặt Tần Lạc, nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười: “Tớ không muốn thịt anh ta, mà muốn thịt cậu, người mà ngày đó khiến cậu nổi thú tính chính là hắn.”

“Hả...”, Tần Lạc ôm mặt kinh hoàng khê kêu lên, sau đó chớp mắt liên hồi nhìn lên bục, “Hôm đó tớ thất tình hôn phải anh ấy?” Nó vừa nói trên mặt vừa tỏa ra quang đồ hồng, trừng mắt nhìn lên bục nửa ngày trời, lại bồi thêm một câu: “Thật hạnh phúc quá đi.”

“Hạnh phúc hả?” Sắc mặt Nguyên Phi Ngư tái xanh, nhéo má đồ hồng của Tần Lạc, hung hăng nhắc nhở: “Vì cậu nổi xuân tình khiến tớ mất việc, còn mất cả nụ hôn đầu, cậu nói xem nên bồi thường cho tớ thế nào đây?”

“Đúng nhỉ, cậu không nhắc, tớ cũng quên mất đấy, anh ấy sau đó cũng hôn cậu. Ôi chao, quan hệ thật phức tạp.” Sắc mặt Tần Lạc vừa rất đổi vui mừng hạnh phúc vụt chốc lại trở nên ngờ vực, mắt đảo mấy vòng, lại phá lên cười: “Chi bằng thế này đi, tớ trao anh ấy cho cậu, dù sao anh ta cũng không phải món ăn của tớ, so ra tớ vẫn thích cậu chàng đẹp trai bé bỏng của tớ hơn. Tớ sẽ dốc toàn lực giúp cậu theo đuổi anh ta, rồi chén anh ta nữa, thế nào?”

Những lời diên diên khùng khùng của Tần Lạc khiến Nguyên Phi Ngư không kìm nén được lại nghĩ tới nụ hôn đó, nhất là trước tình huống đã biết tên đối phương, nụ hôn ấy càng lúc càng trở nên chân thực rõ ràng hơn bao giờ hết, cảm giác ấm áp ngọt ngào vẫn phảng phất vương trên khóe môi, cô ngẩng mặt nhìn, lần này không kiềm chế được mặt đồ lựng lên.

2.

Lúc ấy lời của Tần Lạc cũng chỉ nói thế mà thôi, trên thực tế nó vốn chẳng có thời gian rảnh rỗi đâu mà giúp người khác theo đuổi bạn trai, vì toàn bộ tâm sức của nó đang đặt vào việc tìm kiếm chàng trai bé bỏng của mình.

Sau buổi lễ tuyên dương, Nguyên Phi Ngư có cùng Tần Lạc nói chuyện về Quan Nhã Dương, đương nhiên là phải giả bộ coi như không có chuyện gì, vừa cất thể ưu đãi giảm giá, vừa nói chuyện.

“Tần Lạc, thật sự cậu không thích Quan Nhã Dương ư? So với con trai của chủ tiệm hắn còn đẹp trai hơn! Sao cậu có thể bỏ qua một hoàng tử như thế chứ?”

“Đã nói với cậu rồi, anh ta không phải là món của tớ.” Tần Lạc soi gương bóp mụn tình trên mũi, cái mụn nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, chỉ hơi lồi lên một chút, lộ ra một cái đầu trắng, không quan sát kỹ chẳng thể nào nhận ra được, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mỹ quan cả, nhưng với Tần Lạc mà nói nó tựa như quân địch đang đánh đến, “Sức hút của anh ta quá mạnh, nếu ở bên cạnh, nhất định tớ sẽ bị nhấn chìm, tớ không cần.”

“Ừm.” Nguyên Phi Ngự gật gù, chẳng biết tại sao lại thở một hơi thoải mái, giữa lúc tâm tư rối bời, mũi kéo trong tay đi chệch quỹ đạo, cắt thẽ ưu đãi trứng gà giảm giá 80 % thành hai nửa, sơ suất này khiến cô thộn người trong hai giây, sau đó ôm đầu gào thét: “A... trứng gà của tớ.”

Miếng thẽ ưu đãi trứng gà giảm giá 80 % bị cắt đôi khiến Nguyên Phi Ngự ảo não cả ngày trời, lúc tan học Tần Lạc lôi cô hiên ngang bước vào tiệm bán đồ mỹ phẩm, không chút do dự vung tiền mua mỹ phẩm tương đương với mua được một xe trứng gà, Nguyên Phi Ngự lần đầu tiên kể từ sau khi đến thành phố S này phải thốt lên rằng: “Haizzz, có tiền thật tuyệt.”

Tần Lạc lại thử thêm mấy loại kem thoa mặt phù hợp với thiếu nữ nữa, nhân viên hướng dẫn mua hàng dè dặt cẩn thận lấy ra thứ dịch thể màu trắng kia thoa lên mu bàn tay Tần Lạc, Tần Lạc hào hứng vui vẻ ngửi đi ngửi lại chẳng nghe được Nguyên Phi Ngự nói gì, chỉ là đưa thứ dịch thể màu trắng trên tay đó đi về phía cô, cười hì hì hỏi: “Có thơm không? Mùi hương cam đấy.”

“Cũng được.” Nguyên Phi Ngự miễn cưỡng nở một nụ cười, bước đến ngồi xuống bên cạnh, bộ dạng uể oải cực độ.

Sau khi tan học Tần Lạc nhất định phải đến nhà vệ sinh thay quần áo của mình rồi mới chịu rời khỏi trường, lúc này nó mặc chiếc váy liền áo màu trắng phau, váy dài tới gối, lộ ra cặp chân dài nhỏ nhắn, và đeo đôi tất da màu vàng nhạt, trông xinh xắn như cô công chúa vậy, còn Nguyên Phi Ngự vẫn như cũ mặc đồng phục của trường, cũng lắm là khi làm việc đổi thành trang phục được chuẩn bị sẵn trong cửa hàng, hai loại trang phục đó là tất cả cuộc sống của cô, dường như cô đã quên bản thân mình ăn mặc ra làm sao rồi.

Người qua kẻ lại cửa hàng đông đúc, nam nữ diện váy áo mới mẻ, sàn nhà được lau chùi sạch bóng như gương, Nguyên Phi Ngự soi mình lên sàn, mái tóc không dài không ngắn búi sau gáy, da dẻ trắng trẻo nhưng trông thiếu sức sống, trang phục sạch sẽ chỉnh tề, ở trường học thì trông cực kỳ bình thường nhưng ở giữa khu mua sắm cao cấp thế này lại chẳng thể nào che giấu được sự bất thường của mình, tựa như khối u, đột nhiên kết chặt trong tim cô.

Nguyên Phi Ngự cúi đầu chỉnh lại mái tóc mai trông rối rắm của mình, nhưng càng chỉnh sửa thì cảm giác ngổn ngang càng thêm mãnh liệt, khối u xoắn chặt trong tim càng lúc càng lớn dần, đè nén con tim khiến cô cực kỳ phiền não, lập tức rút tay vào túi lôi ra một chiếc kẹp tóc, kẹp mái tóc mai lên đỉnh đầu.

Rời quầy trưng bày mỹ phẩm mấy bước là quầy vàng bạc đá quý, lượng người đến đó ít ỏi, chủ yếu là những cặp tình nhân đi mua nhẫn cưới, hoặc là những cô gái làm nũng người đàn ông giàu có lớn tuổi hơn họ rất nhiều đời kéo tới đây, sau đó các cô gái đó chỉ vào chiếc nhẫn kim cương phát sáng trong tủ mà lầm bầm: “Em mặc kệ, nếu anh yêu em, thì hãy mua chiếc nhẫn này cho em, kim cương đại diện cho tình yêu vĩnh cửu, lẽ nào anh không mong muốn tình yêu của chúng ta có thể vĩnh cửu sao?”

Nguyên Phi Ngự ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy đây chính là một thế giới khác, kim cương và vĩnh cửu đối với cô mà nói là từ quá xa vời, mười tám tuổi cô không hiểu định nghĩa của tình yêu, nhưng cô cũng cho rằng đá quý là thứ rất tuyệt, chỉ ít có thể bán được rất nhiều tiền.

Ngay sau đó cô hoàn toàn bất ngờ khi nhìn thấy Quan Nhã Dương, hắn đang đi cùng một đám bạn khác, mặc trang phục thoải mái đơn giản, hai tay thư thái nhét túi quần, dáng vẻ nhàn nhã mà thanh lịch nói chuyện với người bên cạnh.

“A Dương, cậu đến đây làm gì thế? Lẽ nào mua quà tặng bạn gái?” Một cậu nam sinh đầu húi cua ngược ánh mắt kỳ quặc lên quầy trang sức hỏi hắn.

Một nam sinh khác mái tóc màu chocolate vỗ vai Quan Nhã Dương, mỉm cười nói tiếp: “Tặng nữ trang? Cậu cũng thật xa xỉ?”

“Là tặng nữ trang, nhưng không phải cho bạn gái.” Quan Nhã Dương nhếch mép mỉm cười đáp lại họ.

“Vậy tặng ai? Dù sao cũng không thể tặng cho con trai được?” Cậu bạn đầu húi cua vỗ vỗ vai hắn, mỉm cười mờ ám.

“Là phụ nữ, phụ nữ là được chứ gì.” Quan Nhã Dương dùng khuỷu tay thụi nhẹ vào bụng của đầu húi cua, điềm nhiên như không đẩy cậu ta ra, rồi thuận theo động tác đó mở lòng bàn tay ra, giơ chiếc bông tai hình trăng lưỡi liềm lấp lánh: “Giúp tớ tìm xem có đôi bông tai nào như thế này không, tối tớ sẽ mời dùng bữa.”

Mấy nam sinh tản ra đi đến các quầy, Quan Nhã Dương cúi đầu tiến đến quầy trước mặt mình nhìn một vòng, bắt giác di chuyển về phía Nguyên Phi Ngự, nhìn nhau mấy giây, Nguyên Phi Ngự trợn trừng mắt với hắn, sau đó hằm hằm quay đầu đi.

Cô nhìn hắn rất lâu, nhìn hắn mỉm cười tự nhiên khi đùa giỡn cùng đám bạn, lại nghĩ đến trong tiệm ăn ngày ấy, hắn tác oai tác quái, càng nghĩ càng thấy hắn giả tạo, chỉ ít không hề giống với bộ dạng hiền hoà nhã nhặn bên ngoài, như thể nói gì làm gì đều vô cùng điềm tĩnh, thực ra hắn vốn là thằng khốn, tên vô lại cướp nộ hôn đầu của cô.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người cô, cái nhìn hờ hững lại mang vẻ dò xét, con ngươi đen nhánh toả ra luồng sáng mờ ảo khó thấy, chính là luồng sáng toả ra từ đôi mắt đen láy này của anh luôn nhìn Nguyên Phi Ngự khiến cô thấp thỏm không yên.

Trán cô trơn bóng phẳng lỳ, giống như ngọc đẹp mịn sáng, ngũ quan không bị che bởi mái tóc cũng càng thanh tú rõ nét, tướng mạo khá ổn, chỉ có điều trông đẹp như thế nhưng có vẻ cô chẳng biết quý trọng, quay đầu làm bộ mặt hề rất xấu, khẩu khí cay nghiệt mắng mỏ: “Nhìn gì mà nhìn? Muốn ăn đánh hả?”

Giọng của Nguyên Phi Ngự khiến Tần Lạc kinh động, nó quay sang nhìn thấy Quan Nhã Dương, lập tức đánh rơi hộp mỹ phẩm trên tay.

“Quan Nhã Dương, đúng là Quan Nhã Dương, hôm đó thật xin lỗi, không phải em cố ý hôn anh.” Tần Lạc như đứa không có óc miệng cứ lảm bảm một hồi với Quan Nhã Dương, giọng nói của nó cứ sang sảng, thu hút mọi cặp mắt của người qua kẻ lại, lập tức ngay sau đó kéo Nguyên Phi Ngự, đẩy đến trước mặt hắn, “Nhưng anh cũng đâu có bị thiệt, dù sao anh cũng được hôn rồi mới đi, tuy không phải hôn em mà là Phi Ngự, à, đúng rồi, Phi Ngự, cô ấy mới quan trọng, em muốn giới thiệu với anh bạn tốt của em, Nguyên Phi Ngự, Nguyên trong nguyên lai (hoá ra), Phi Ngự chính là cá bơi trong biển...”

“Tần Lạc...”, Nguyên Phi Ngự nhảy sỗ đến lấy tay bịt miệng Tần Lạc, quay đầu quét mắt về phía Quan Nhã Dương, cảnh cáo hắn: “Tôi không muốn làm quen với anh, mau đi đi.” Có điều những lời cảnh cáo này lại xuất hiện sau mấy câu ba hoa khoác lác của Tần Lạc, có vẻ không đủ sức nặng cho lắm.

10. Chương 03 Phần 2

Quan Nhã Dương nhìn Nguyên Phi Ngự giống như con gà trống bị chọc tức, trừng mắt nhìn, lông mày dựng ngược, bộ dạng cực kỳ chán ghét anh khiến anh liền cảm thấy nực cười, vì vậy khoé miệng nhướng cao, mỉm cười độc ác, “Tôi cũng không muốn quen biết cô.”

Đã biết hắn là tên khốn nạn rồi, nhưng trước mặt bao nhiêu người lại bị cự tuyệt như thế, thực sự Nguyên Phi Ngự cảm thấy không cách nào tiếp nhận được, cô thả lỏng tay khỏi miệng Tần Lạc, nhặt ba lô trên sàn rồi đeo lên vai, hung hăng đáp lời hắn: “Vậy thì thật cảm ơn anh, tôi thay mặt toàn thể gia quyến cảm ơn anh.”

Nói xong liền lôi Tần Lạc ra khỏi khu mua sắm, Tần Lạc xách mấy túi đồ, bị cô kéo lê xềnh xệch như thế, vẫn còn cố sống cố chết thì thầm phía sau: “Phi Ngự, chẳng phải cậu bảo em trai cậu là cô nhi sao? Toàn thể gia quyến ở đâu chui ra thế?”

Đám nam sinh đi cùng Quan Nhã Dương cũng dần dần bu phía sau hắn, vô cùng thương tiếc nhìn bóng hình Nguyên Phi Ngự và Tần Lạc đang xa dần, rồi quay sang trách móc Quan Nhã Dương:

“Dương à, cậu thật không biết điều gì cả, cậu không thích cũng nên nhường cho bọn tớ chứ, cô gái mặc váy ngắn kia là hoa khôi của trường ta đấy.”

“Đúng đấy, A Dương, cậu không phong độ gì cả, cái cô Ngự gì đó cũng không tồi mà.”

“Thôi đi, chắc chắn A Dương có người yêu rồi, nếu không hà có gì mà kéo bọn mình đi tìm bông tai?”

Quan Nhã Dương mặc cho bọn họ làm ồn, con người đen nhánh cuối cùng cũng dừng lại nơi bóng hình gầy gò kia vừa khắt dạng, từ từ cau mày.

Anh chẳng có ý gì châm chọc Nguyên Phi Ngự, mà là đối với tất cả nữ sinh anh đều không hứng thú, trong mắt cô như khảm đá quý, toả thứ ánh sáng đáng sợ, thứ ánh sáng ấy kể từ ngày ở quán ăn đó bị cô ột cái bạt tai đã luôn tồn tại trong ký ức của anh, chẳng thể nào xoá nhoà, từng giây từng phút không cách nào khiến anh chợp mắt được, sau đó anh lại nhớ đến bờ môi cô, mang hương vị thanh mát ngọt ngào như vương vấn trên môi anh, khiến cơ thể anh nóng bừng, trong bụng như có một ngọn lửa đang cháy bùng bùng, nóng đến độ bộ phận nào đó trong cơ thể cũng có phản ứng, cuối cùng chỉ có thể nằm dài trên giường rồi bật dậy, xông thẳng vào phòng tắm dùng nước lạnh xối khắp cơ thể, để dập tắt ngọn lửa đang từng giây từng phút làm anh bất an kia.

Tại sao một cô gái lại có sức lực mạnh đến vậy? Một cô gái tại sao lại có ánh mắt kiên định như khảm đá quý như thế? Dù Quan Nhã Dương không sao hiểu nổi, nhưng anh cũng không thể không thừa nhận, anh không hề ghét cô gái đó như thế.

Dòng suy nghĩ rối bời không ngừng khuấy động chạy nhảy theo bóng hình đang xa dần kia, Quan Nhã Dương nhét hai tay vào túi quần, khoé miệng khẽ nhếch tạo thành nụ cười nhạt, tuy đã nhớ tên cô từ lâu, nhưng vẫn giả bộ không biết hỏi nam sinh bên cạnh: “Các cậu quen cái cô tên là Ngự gì gì đó sao? Lớp nào vậy?”

3.

Làm xong việc trở về nhà, cơn giận của Nguyên Phi Ngự vẫn đang cháy ngùn ngụt trong lồng ngực, cứ ngồi thẩn thờ bên bàn ăn, ngay đến Tô Hiểu Bách nói chuyện cô cũng như chẳng nghe thấy gì.

“Chị, thầy giáo lần trước có mang tranh của em đi tham dự cuộc thi vẽ tranh dành cho lứa tuổi trung học trong thành phố, hôm nay công bố kết quả rồi, tranh của em được giải nhất, thầy nói sẽ có phần thưởng.”

Tô Hiểu Bách năm nay mười bốn tuổi, thế mà đã cao hơn Nguyên Phi Ngự hẳn một cái đầu, hồi nhỏ ngũ quan sắc nét hài hoà, càng lớn càng trở nên lạnh lẽ, chẳng khác nào búp bê phiên bản người thật, khiến ai cũng yêu quý, có lẽ chuyện hồi nhỏ bị bỏ rơi đã có ảnh hưởng quá lớn nên tính cách của cậu rất khép kín, ở trường lúc nào cũng lặng lẽ lầm lũi một mình, cố tình né tránh mọi ánh mắt như lửa thiêu đốt của các bạn nữ cùng lớp, cậu không thích nói chuyện với người khác, nhưng chỉ riêng trước mặt Nguyên Phi Ngự, cậu mới thực sự trở thành thiếu niên mười bốn tuổi bình thường, nói không ngừng nghỉ.

Chỉ có điều hầu hết thời gian Nguyên Phi Ngự đã dành cho làm thêm, rất ít thì giờ bên cậu, vì thế cậu liền vẽ tranh, khoá mình trong phòng, dùng bút chì phác những đường nét loằng ngoằng lên giấy làm bài tập, hay là vẽ lại những người từng tồn tại trong ký ức của cậu, cũng vẽ cả mẹ, chỉ có điều cùng với thời gian, hình bóng của mẹ càng lúc càng mờ hồ, cuối cùng lại vẽ ra khuôn mặt của Nguyên Phi Ngự. Hình bóng của mẹ càng ngày càng mờ hồ, bóng dáng của cha trước khi chết mỗi lúc một rõ ràng, lưỡi dao sáng loáng đâm thẳng vào lồng ngực của cha, máu trào khắp xe, cậu ngồi ghế sau bị dọa ắt mày tái mét cắt không còn giọt máu, cũng quên mất cả khóc, duy chỉ còn nhớ khuôn mặt cô gái thắm đỏ máu tươi từng mảng lớn, đáng sợ như ma quỷ.

Từ đó cậu không dám ngủ một mình, hằng đêm phải cảm nhận được mùi hương của chị mới ngủ được, vì trên người chị mang mùi hương ô mai giống mẹ, ngọt ngào dịu dịu, có thể giúp cậu vượt qua những cơn ác mộng, ngủ một giấc đến sáng.

Tô Hiểu Bách trông thấy bộ dạng lặng thinh không nói của Nguyên Phi Ngự, chợt thấy hụt hẫng liền tiến tới trước, lay lay cánh tay chị, “Chị à, hôm nay chị sao thế, không vui ư?”

“À...” Lúc này Nguyên Phi Ngự mới định thần lại được sau nỗi ê chề nhục nhã hồi chiều, dù khuôn mặt của Quan Nhã Dương vẫn mờ hồ ẩn hiện trước mặt cô khiến từng lời nói ra, cô đều cau mày khó chịu, “Hiểu Bách, em vừa nói gì thế?”

Hiểu Bách lặp lại lần nữa những lời mình vừa nói, nghiêng đầu nhìn Nguyên Phi Ngự, bộ dạng nịnh nọt, “Chị à, em nhận được tiền thưởng, có thể để em mua thứ gì đó không?”

“Tất nhiên là được, là tiền thưởng của em mà, em có quyền sử dụng.” Nguyên Phi Ngự mỉm cười xoa đầu

Hiếu Bách, dù Hiếu Bách đã trở thành một cậu thiếu niên điển trai nhưng cô luôn coi cậu như chỉ mới bốn tuổi, yêu thương cậu, chăm sóc cậu, dù thiếu tiền cũng quyết không để Hiếu Bách chịu thiệt thòi, cô đã dành cho cậu một quá trình trưởng thành hoàn mỹ, kể từ ngày đầu tiên khi đưa Hiếu Bách về nhà, cô đã từng thề trong lòng. “Có điều, em muốn mua gì? Chị có thể mua hộ em, giờ rất nhiều gian thương, trông em như thế này mà đi mua đồ nhất định sẽ bị chém giá trên trời đấy.”

“Chị à, em đã mười bốn tuổi rồi đấy, không phải trẻ con nữa, lần này chị để em tự mua nhé, em xin chị, chị...” Tô Hiếu Bách lắc lắc cánh tay Nguyên Phi Ngự, dịu dàng làm nũng, cậu biết, bất luận chuyện gì, chỉ cần làm nũng thì Nguyên Phi Ngự nhất định sẽ đồng ý.

Quả nhiên, Nguyên Phi Ngự suy nghĩ một lát, sau rồi vẫn chau mày đồng ý.

Tô Hiếu Bách vui vẻ chạy đi rửa bát, Nguyên Phi Ngự thì bận rộn dọn dẹp giường và đệm, hôm nay cô mua được chiếc giường gấp ở chợ cũ, chiếc đệm đặt ở một góc khác trong phòng, vị trí gần cửa sổ có một chiếc đệm Simmons khá rộng, cô muốn cả hai chiếc giường đều có đệm, ở giữa treo một tấm rèm vải.

Tô Hiếu Bách rửa bát xong rồi quay lại, nhìn thấy hai chiếc giường đã bị ngăn cách nhau bằng một tấm rèm vải, sững người một lát, ánh mắt ngập tràn vẻ không hiểu: “Chị, chị làm gì vậy?”

“Kể từ hôm nay em sẽ ngủ trên giường to, chị sẽ ngủ trên giường gấp, chẳng phải em cũng nói em mười bốn tuổi rồi, không còn nhỏ nữa ư? Ngủ cùng chị mãi cũng không được.” Nguyên Phi Ngự đang trải đệm lên chiếc giường đơn gấp, rồi lại kiểm tra kỹ càng chiếc giường lớn một lượt nữa, xác định tất cả đều ổn mới quay đầu lại gọi Hiếu Bách, “Mau đi vệ sinh rồi đi ngủ, mai còn phải đi học nữa.”

Tô Hiếu Bách đứng trước cửa phòng ngủ, nhìn tấm rèm trong phòng, ánh mắt tươi đẹp chợt loé lên thần sắc kỳ lạ, thần thái đó càng tích tụ càng hiện rõ, cuối cùng khiến sắc mặt cậu nhợt nhạt, cậu im lặng không nói tiếng nào đi vào toilet vệ sinh, mãi đến khi tắt đèn đi ngủ cũng chẳng nói câu nào.

Hôm nay ở trên lớp cậu nhìn thấy một nữ sinh sắc mặt nhợt nhạt, khóc khóc mếu mếu chạy ra khỏi phòng học, trên quần còn vương mấy vệt máu, giáo viên nữ dạy sinh học xinh đẹp an ủi nữ sinh đó rằng, điều đó tượng trưng cho việc con gái đã trưởng thành, giống như quá trình con ngài phá kén chui ra sẽ khiến bản thân nó biến thành bướm trở nên đẹp hơn, mỗi người con gái đều phải trải qua những chuyện như thế, sau này yêu đương kết hôn, cùng với người mình yêu sinh hạ ra những thiên thần bé nhỏ đáng yêu, đây chính là sứ mệnh vĩ đại nhất mà thượng đế ban tặng cho con gái. Cậu đứng trước cửa phòng làm việc, nhìn nữ sinh được giáo viên an ủi mỉm cười, trong lòng cậu theo đó cũng tựa như có thứ gì đó vừa xuyên qua, cảm giác cực kỳ lo sợ, cảm giác vô cùng trống trải. Mấy năm trước dường như cậu đã nhìn thấy chị gái có dấu hiệu tương tự, chị bắt đầu có một chiếc tủ nhỏ không để cậu đựng vào, điều đó có phải đại diện cho việc chị sắp thoát kén thành bướm, sẽ yêu rồi sẽ kết hôn, sẽ cùng người khác sinh hạ những thiên thần bé nhỏ...

Nằm một mình trên giường, sắc đêm bên ngoài rèm cửa sổ trải dài mênh mông vô tận, cứ cố kìm nén con tim mình lại, cậu muốn chớp mắt, nhưng bóng hình của chị cứ vẫn vít mãi trong đầu, chị khoác tay người đàn ông khác, chị hôn người đàn ông khác, chị ôm người đàn ông khác, cùng nhau trên một giường... Những hình ảnh đó khiến cậu đau đớn vô cùng, cậu không chịu đựng nổi những thứ đó, đột nhiên ngồi bật dậy, thử kiếm tìm bóng chị, gọi một tiếng: “Chị...”

“Gì vậy?” Giọng Nguyên Phi Ngự mang vẻ ngái ngủ từ đầu kia tấm rèm vải vọng lại, “Mau ngủ đi.”

“Chị...” Cậu cố chấp gọi thêm một tiếng nữa, “Chị, sau này chị sẽ yêu có phải không? Sẽ hôn người khác có phải không? Sẽ ngủ cùng người khác có phải không?”

Lời của Tô Hiếu Bách khiến Nguyên Phi Ngự giật thót mình, cô bất giác nghĩ đến nụ hôn vốn không được tính là hôn kia của Quan Nhã Dương, sắc mặt chợt đỏ ửng lên, vội vã vùi đầu vào trong chăn, ồm ồm nói vọng ra: “Em nói linh tinh gì thế hả? Còn nói linh tinh chị sẽ giận đấy.”

Có lẽ thực sự sợ cô giận nên Hiếu Bách im bất không nói nữa, nằm trở lại xuống giường, thần thờ nhìn trần nhà rách nát, chẳng biết mình đang nghĩ gì nữa.

Nguyên Phi Ngự trốn trong chăn, nghe thấy nhịp thở đều đều của Tô Hiếu Bách mới yên tâm thò đầu ra ngoài, thở phào nhẹ nhõm, đúng là có tật giật mình, cảm giác chột dạ này cứ vẫn vít mãi trong lòng cô,

cùng với vẻ mặt của Quan Nhã Dương, cứ ồn ào náo loạn trong đầu khiến cô mãi nửa đêm mới mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ.

Đang lúc lơ mơ, đột nhiên cô nghe thấy tiếng nức nở cổ kìm nén của Tô Hiểu Bách phía sau tấm rèm, không khí trong đêm toát lên hơi lạnh, hoà cùng tiếng khóc trong cơn mê man, nghe như đang dọa người, Nguyên Phi Ngư lập tức mở dậy, ngay đến giày còn chưa kịp đi, chân trần bước qua tấm rèm đến bên giường Hiểu Bách, qua ánh trăng sáng, cô nhìn thấy Tô Hiểu Bách ôm chặt chiếc chăn nằm cuộn tròn trên giường, nhắm mắt lại, khóc thút tha thút thít, giống như nằm mơ gặp chuyện đáng sợ gì đó.

“Hiểu Bách, Hiểu Bách...”

Nguyên Phi Ngư hốt hoảng lay lay vai, muốn đánh thức cậu dậy, nhưng dường như cậu mơ rất sâu, lác nửa ngày trời, vẫn không cách nào tỉnh lại, cuối cùng cô đành vào toilet đắp khăn nước lạnh lau trên trán, chùi đi những giọt mồ hôi lạnh.

Nước lạnh khiến Tô Hiểu Bách vụt tỉnh lại, cậu nhìn thấy Nguyên Phi Ngư ngồi bên cạnh, giống như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, ôm chặt lấy cô, “Chị, chị, em lại nằm mơ thấy cha... lại mơ thấy người phụ nữ đó... chị...”

“Chỉ là nằm mơ thôi, không cần phải sợ, chị đây... không cần phải sợ...” Nguyên Phi Ngư ôm chặt cậu, đưa tay vỗ vỗ lưng cậu, dỗ dành như một đứa trẻ: “Không phải sợ, không phải sợ...”

Tô Hiểu Bách vui mặt vào hôm cổ Nguyên Phi Ngư, từ đầu đến cuối chỉ âm ừ về bất an: “Chị... người phụ nữ kia rốt cuộc là ai... Tại sao bà ta lại nhất định muốn giết cha... Tại sao... Tại sao...”

Nguyên Phi Ngư vẫn ngồi im lặng, ánh mắt vô tình liếc nhìn không gian tối đen ngoài cửa sổ, con người cũng toát lên sắc đen đáng sợ, sắc mặt cô nhợt nhạt, từ đầu đến cuối chỉ lặp đi lặp lại động tác vỗ vai Hiểu Bách, không ngừng an ủi: “Không phải sợ... không cần phải sợ... Mọi chuyện đều đã qua rồi... đã qua rồi...”

4.

Tối đó Tô Hiểu Bách sốt cao, đến gần sáng thì ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, chỉ biết nắm chặt tay Nguyên Phi Ngư, miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó, Nguyên Phi Ngư cuống quýt chạy đi chạy lại xung quanh, khu nhà họ thuê trọ không có điện thoại, cô cũng chẳng có di động, hết đường cầu cứu, chỉ còn cách công Hiểu Bách chạy đến bệnh viện.

Chỗ họ ở là khu trọ ở ngoại thành, bệnh viện trung tâm thành phố cách rất xa, giờ mới hừng đông, sắc trời vẫn lờ mờ chưa sáng, cách chuyển xe đi làm sớm nhất phải đứng một tiếng đồng hồ nữa, Nguyên Phi Ngư đành công Tô Hiểu Bách đi xuyên qua con đường nhỏ của công viên Vệ Tâm, trán đầm mồ hôi bất ngờ chạy xuyên qua đám người đang tập thể dục buổi sáng.

Tô Hiểu Bách khắp người nóng hầm hập phủ phục trên lưng Nguyên Phi Ngư, cơ hồ không còn chút sức lực nào để mở mắt nữa, cậu có thể cảm nhận được từng giọt mồ hôi đang túa đầy trên trán Nguyên Phi Ngư, những giọt mồ hôi ấy rơi xuống mặt cậu, tựa như ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Chị...” Cậu cố ngọ nguậy ngẩng đầu lau mồ hôi trên trán cô, giọng nói yếu ớt tuyệt vọng, “Chị, em lại làm liên lụy tới chị rồi, chị, chị bỏ em xuống đi, bỏ em xuống, chị không cần phải vất vả như thế... hoá ra... hoá ra chúng ta chẳng có quan hệ huyết thống... chị, chị bỏ em xuống đi...”

“Em nói linh tinh cái gì...”, Nguyên Phi Ngư phẫn nộ quay đầu hét thẳng với Tô Hiểu Bách, dù chạy liên tục không ngừng, đã khiến cô mệt thở không ra hơi nữa, sức lực toàn thân cơ hồ bị rút sạch, tay chân mềm nhũn, mỗi bước chạy đều run rẩy không ngừng, nhưng chắc chắn cô sẽ không buông tay, cô nghiêng rằng, mỗi câu nói đều tựa như tiếng sói hú dọa người khiếp hãi, “Hiểu Bách, em nghe đây, dù chị phải chết cũng sẽ không buông em xuống, trên thế gian này chỉ có hai chị em mình tựa nhau mà sống, bất luận khổ như thế nào, chúng ta cũng phải tiếp tục sống, tuyệt đối không được để người khác coi thường.”

“Chị...”, Tô Hiểu Bách chầm chậm cúi đầu, vui mặt vào tóc cô, nức nở nghẹn ngào nói ra thành tiếng: “Chị, chị không buông tay trước, em cũng sẽ không buông tay, em muốn mãi mãi ở bên chị... chị... chị...”

Chạy đến công viên Vệ Tâm, bên ngoài đường xá sạch sẽ thoáng mát, qua đỉnh núi phía thành Tây, rất nhiều những người không phân biệt già trẻ trai gái thích vận động xem đây là đoạn đường tốt nhất để chạy

bộ buổi sáng.

Đến đây thì cách bệnh viện khoảng một dặm nữa, Nguyên Phi Ngự đã mệt đến sức cùng lực kiệt, đành tạm thời đặt Tô Hiểu Bách xuống chiếc ghế dài bên đường nghỉ ngơi, Tô Hiểu Bách nhắm mắt, cơ thể nóng phừng phừng, mồ hôi túa khắp người, Nguyên Phi Ngự cầm chiếc khăn mặt mang theo, chuyên tâm lau mồ hôi, hoàn toàn không để ý đến trong đám người chạy bộ buổi sáng phía sau có một chàng trai chợt dừng lại, nhìn cô rất lâu.

“Nè, cô đang làm gì đấy hả?” Quan Nhã Dương mặc bộ đồ thể thao màu trắng, khăn mặt khoác trên cổ, mày cau lại cuối cùng không kiềm chế được mới vỗ lên vai Nguyên Phi Ngự, “Làm gì thế này? Mặc đồ ngủ đi chạy bộ buổi sáng sao?”

Nguyên Phi Ngự quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt nho nhã trong sáng của Quan Nhã Dương, vệt chốc bị luồng sáng trắng toả ra từ người anh làm cho đau nhói, khối u tưởng chừng như đã bị chôn vùi sâu thẳm bất chợt lại ngoi lên sống lại, càng lúc càng nở ra thật lớn, cô lau mồ hôi mặt, im lặng không nói quay đầu sang hướng khác, không muốn để anh nhìn thấy vẻ nhếch nhác của cô, sau đó nghiêng chặt răng, lại tiếp tục công Tô Hiểu Bách lão đảo chạy về phía trước.

“Nè...”, Quan Nhã Dương thoáng phần nộ khi thấy mình bị coi thường, từ trước đến nay anh không phải là người nhiều chuyện, nhưng nhìn thấy bộ dạng cô thảm hại như thế lại không kiềm chế được mà cau mày chạy theo, “Nguyên Phi Ngự, cô gặp khó khăn gì ư?” Anh vừa nói vừa giơ tay sờ trán Tô Hiểu Bách, lập tức bị luồng nhiệt nóng bừng từ trán cậu truyền đến dọa cho giật thót: “Nóng thế, cậu ấy sốt rồi, phải đưa vào viện ngay.”

“Tránh ra, chuyện của tôi không khiến anh quan tâm.” Cuối cùng Nguyên Phi Ngự cũng bị anh bức cho phải lên tiếng, chỉ là âm thanh phát ra như tiếng nghẹn ngào sắp bùng phát, đau đớn xót xa đến mức bản thân cô cũng giật mình, cô không hiểu tại sao mình lại muốn khóc, cảm thấy lồng ngực trào dâng cảm giác khó chịu, cảm ghét khi bị anh nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác này của cô, cô nghiêng chặt răng không để nước mắt rơi xuống, lặng lẽ bước đi nhanh hơn.

“Cô điên hả?”, Quan Nhã Dương vô duyên vô cớ bị cô hét thẳng mặt như thế, nhưng lý trí đã nhắc nhở anh giờ không phải lúc tranh cãi, thế rồi anh lập tức không nói thêm câu thứ hai xông lên đỡ Tô Hiểu Bách đang sắp hôn mê bất tỉnh trên tấm lưng gầy gò của Nguyên Phi Ngự xuống, đặt lên vai mình, quay đầu nhìn thấy quầng mắt đỏ lựng của Nguyên Phi Ngự, liền nuốt những lời chế giễu nói móc trở lại, giọng dịu dàng hơn rất nhiều, “Đi sau tôi. Tôi sẽ chạy nhanh hơn cô đấy.”

Đến bệnh viện, Tô Hiểu Bách được đưa vào phòng bệnh, bác sĩ trực ban vội vàng kiểm tra cẩn thận, sau đó bước ra thông báo là không có chuyện gì nguy cấp, nhưng vẫn phải ở bệnh viện mấy ngày để kiểm tra xem có phát sinh triệu chứng gì khác không, còn dặn dò cô không cần phải vào phòng bệnh, để bệnh nhân nghỉ ngơi.

Nguyên Phi Ngự thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt vẫn nhợt nhạt như cũ, ngồi trên băng ghế dài ngoài cửa phòng bệnh, cô cúi đầu nhìn chăm chăm xuống nền nhà, không nói câu nào, bộ dạng rất căng thẳng nặng nề. Quan Nhã Dương đứng bên cạnh cô, nhưng thấy sắc mặt cô trắng nhợt thì vẫn không kiềm chế được mà an ủi: “Chỉ là sốt thôi, mấy ngày nữa sẽ khỏe, sức đề kháng của con trai rất tốt mà.”

Nguyên Phi Ngự nhìn chăm chú xuống sàn nhà, đôi mắt đỏ au, hết lần này đến lần khác cố nén để nước mắt chảy ngược vào trong, yên lặng hồi lâu mới chậm rãi nói một câu: “Có phải anh thấy tôi rất đáng thương?”

“Tại sao tôi phải cảm thấy cô đáng thương?”

Quan Nhã Dương nhướn mày, nhìn cô vẻ kỳ lạ, con ngươi đen thẳm toát lên luồng sáng bé nhỏ khó thấy, “Chỉ là tôi cảm thấy cô rất kỳ lạ, bộ dạng rõ ràng yếu đuối tưởng chừng như sắp chết đến nơi, nhưng ánh mắt lại kiên cường, rắn rỏi.”

Nguyên Phi Ngự sưng người giấy lát, ngẩng đầu nhìn anh hồi lâu, có lẽ không hiểu những lời anh nói lắm nhưng vẫn mơ mơ hồ hồ cất tiếng: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn tôi vì cái gì?”, Quan Nhã Dương ngồi xuống bên cạnh cô, vô tình hữu ý nhích sát lại gần, “Thực ra cố gắng nhẫn nhịn cũng không phải ưu điểm gì.”

“Nghĩa là sao?”, Nguyên Phi Ngự trừng mắt nhìn anh.

Quan Nhã Dương nhìn thấy mắt cô đỏ au, sắc đen trong con ngươi lấp lánh, “Muốn khóc thì khóc đi.”

“Tại sao tôi phải khóc? Em trai tôi đâu có chết.” Nguyên Phi Ngự tiếp tục trừng mắt nhìn anh, có điều giọng nói đã mềm mại hơn nhiều, không còn vẻ lạnh lùng và cứng nhắc như trước nữa, dòng lệ ầng ầng trong mắt, nhưng vẫn không hề rơi xuống.

“Cậu ấy là em trai cô?”, Quan Nhã Dương giả bộ kinh ngạc, khoé miệng nhướng cao, nở nụ cười khó hiểu: “Em trai cô đẹp trai hơn cô nhiều đấy.”

“Anh quản được hả?”, Nguyên Phi Ngự vung tay thụi vào ngực anh, “Tôi càng lớn càng giống cha, không được hả?”

Quan Nhã Dương bị cô nện một cú vào ngực, đầu mày cau lại, “Tôi nghi ngờ, ngay đến giới tính của cô cũng giống cha cô rồi đấy.”

“Chết tiệt...”

“Nè, cô là người bằng kim cương hả? Tại sao sức mạnh lại khủng khiếp như thế?”

Hai người ồn ào một hồi, bầu không khí cũng không còn gượng gạo nữa, đột nhiên phía đầu kia hành lang có một cô y tá tiến đến gọi Nguyên Phi Ngự đến làm thủ tục nhập viện, Nguyên Phi Ngự đi theo sau cô y tá đó xuống lầu, Quan Nhã Dương lặng lẽ bước theo.

Nhân viên bệnh viện chỗ cửa tiếp bệnh nhân đang “soạt soạt soạt” ra dây số, tiền thuốc, tiền cấp cứu, tiền nằm viện... Một hàng dài những con số nối nhau và cuối cùng là một số, khiến Nguyên Phi Ngự bất giác hít một hơi lạnh, lòi chiếc ví đựng tiền bằng vải trong túi ra, trong đó chỉ có mấy tờ tiền lẻ, sắc mặt vụt chốc càng trở nên trắng nhợt.

Mấy năm trước, cô đã đem chia số tiền bán ngôi nhà cũ thành hai phần, để dành trong hai chiếc thẻ, đó là tiền học phí của cô và Hiểu Bách mấy năm tới, ngoài trả học phí ra, trước nay cô chưa từng dùng đến khoản tiền đó, mà chẳng hề sợ cuộc sống vất vả. Tình cảnh hiện tại có vẻ phải dùng đến nó rồi, nhưng sau khi rút tiền ra rồi, làm cách nào để bổ sung vào đó đây? Ngày ngày cô chăm chỉ làm việc vất vả cực khổ, cũng chỉ đủ sinh hoạt phí cho cô và Hiểu Bách mà thôi.

Cô cắn môi dưới đứng bất động nửa ngày trời trước cửa sổ quầy làm thủ tục, giọng một cô gái bên trong lạnh lùng thúc giục: “Nhanh lên nào? Tôi chỉ đợi cô để giao ca thôi đây này.”

Quan Nhã Dương cau mày, sắc mặt lạnh lùng bước đến, rút một tấm thẻ đưa qua cửa sổ hỏi, “Quẹt thẻ được không?”

“Được, chỉ cần là nhân dân tệ, trả bằng gì cũng được.”

Giọng cô gái bên trong đáp, giơ tay ra đang chuẩn bị nhận tấm thẻ kia, lại bị Nguyên Phi Ngự ngăn lại.

“Quẹt thẻ này.” Nguyên Phi Ngự mặt nhợt nhạt, lòi tấm thẻ học phí của mình đưa qua, “Quẹt thẻ của tôi.”

Mọi thủ tục đã xong xuôi, quay lại cửa phòng bệnh, Quan Nhã Dương hai tay nhét túi quần dựa vào tường, cau mày nhìn Nguyên Phi Ngự, hỏi: “Cô và em trai cô chẳng phải mồ côi sao? Cô lấy tiền ở đâu?”

“Không liên quan đến anh.” Nguyên Phi Ngự tay cầm giấy biên lai, cuộn người trên ghế dài, trông gầy gò cực kỳ đáng thương.

“Tôi giúp cô trả cũng chẳng đáng là bao?” Quan Nhã Dương nhướng nhướng mày, giọng điệu rất không hài lòng, khoanh khắc cô gạt tay anh ở quầy thanh toán vừa rồi, chẳng hiểu tại sao trong lòng anh đột nhiên trào dâng cảm giác thất bại cực kỳ mạnh mẽ, cảm giác đó lúc này như tích tụ trong đầu, cực kỳ bức bối.

“Cái gì mà chẳng đáng là bao?”, Quan Nhã Dương vô tình chạm phải con tim mẫn cảm và lòng tự ti mà Nguyên Phi Ngự đã rất cẩn thận tỉ mỉ giấu kỹ, đột nhiên cô như con thú nhỏ bị kích nộ, đứng bật dậy khỏi ghế, ngẩng cao đầu cười lạnh về phía anh: “Cái gì mà chẳng đáng là bao? Đó là số tiền mà chúng tôi những người nghèo khổ vất vả cực nhọc làm mấy tháng trời cũng chẳng thể kiếm được, nhưng trong mắt anh nó vốn ‘chẳng đáng là bao’ ư? Các anh là những chàng công tử tiểu thư giàu có sống trong thành phố,

thật sự khiến người khác rất ngưỡng mộ. Nhưng anh đừng có nhầm, từ trước tới nay tôi chưa từng cầu xin anh giúp đỡ, cũng không cần anh phải bố thí.”

“Cô lại nói linh tinh gì vậy hả? Ai bố thí?” Quan Nhã Dương cảm thấy mình sắp nổi khùng đến nơi, từ bé đến giờ anh chưa từng thấy cô gái nào ngang ngạnh ương bướng như Nguyên Phi Ngự, anh chỉ chẳng đành lòng trước bộ dáng khó coi của cô, muốn giúp đỡ cô mà thôi, “Trước nay cô chưa từng cầu xin tôi, là tôi nhiều chuyện, sáng sớm chạy bộ thoải mái, thế mà lại đến làm cu li cho cô, đúng, là tôi lắm chuyện, giờ tôi đi được chưa.”

Anh vừa nói xong lập tức quay người bỏ đi, chỉ còn lại một mình Nguyên Phi Ngự đứng lặng giữa hành lang trống trải, ánh dương buổi bình minh chiếu xuyên qua khung cửa sổ vào trong, phản chiếu bóng cô trải dài trên sàn, cô vẫn đứng đó sắc mặt xanh xao nhợt nhạt, thở một hơi dài, dựa vào tường rồi từ từ trượt xuống nền sàn, cuối cùng không kiềm chế được khóc rống lên.

“Nè...” Quan Nhã Dương vốn vẫn chưa đi xa, nghe thấy tiếng khóc thất thanh của cô cuối cùng cũng không nỡ lòng, lại quay trở lại.

“Này... Cô khóc gì hả?” Anh tiến đến bên cô, quỳ xuống bên cạnh, vừa nãy anh nhìn thấy bộ dạng cô cố kìm nén nước mắt còn khuyên cô “muốn khóc thì hãy khóc đi”, nhưng bây giờ thực sự thấy cô khóc long trời lở đất như thế, trong lòng lại thấy đau nhói, vì thế liền vỗ vỗ bờ vai yếu gầy, ngốc nghếch an ủi: “Đừng khóc nữa, đây là bệnh viện, cô còn gào như thế, sẽ bị đuổi ra ngoài đấy.”

“Không... anh quản...”

Nguyên Phi Ngự vừa khóc vừa nói trách, còn vung tay đẩy anh ra, muốn đẩy anh ra, nhưng anh vẫn không động đậy, mặc cho cô vừa khóc vừa làm ồn.

Sắp đến giờ hành chính làm việc, hành lang vốn trống trải cũng dần trở nên đông đúc náo nhiệt, bệnh nhân bác sĩ già có trẻ có, đi qua hai người họ đều ném cho họ ánh mắt kỳ quái, Quan Nhã Dương bị người khác soi mói như thế, cơ thể không sao đứng yên nổi, cuối cùng chán nản thở phào một hơi, để cả người cô nằm trong lòng, nửa uy hiếp nửa an ủi thì thầm bên tai cô: “Nguyên Phi Ngự, cô còn khóc nữa là tôi hôn đấy.”

11. Chương 04 Phần 1

Chương 4: Bù đắp cho em nợ hôn đầu

1.

Tô Hiểu Bách chỉ ở trong viện hai ngày, rồi nhao nhao lên muốn xuất viện, Nguyên Phi Ngự chẳng thể khuyên nhủ được, cộng thêm bác sĩ cũng bảo chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là không sao, nên thuận theo ý của Hiểu Bách, làm thủ tục xuất viện.

Hôm xuất viện phòng của Hiểu Bách trước đó chưa từng náo nhiệt như vậy, toàn bộ các bạn nữ lớp Hiểu Bách đều đến, hầu hết là các nữ sinh mười mấy tuổi trang điểm vô cùng xinh xắn đáng yêu, tay cầm bó hoa, muốn tặng cho Hiểu Bách, mừng cậu ra viện, Tô Hiểu Bách mặt xị xuống chỉ muốn mau mau trốn khỏi đám nữ sinh này, nhưng nhìn thấy Nguyên Phi Ngự đang cố sức đưa mắt ra hiệu, cậu mới miễn cưỡng đưa tay ra... nhận lấy hoa.

Chẳng biết từ lúc nào Nguyên Phi Ngự đã bị đùn ra đến cửa phòng bệnh, nhưng trông thấy Tô Hiểu Bách được chào đón như vậy, vẫn nở nụ cười vui vẻ và hãnh diện chỉ chỉ vào phòng rồi nói với Tần Lạc đối diện: “Tần Lạc, cậu thấy chưa? Hiểu Bách nhà tớ mới mười bốn tuổi đã có sức hút vô biên như thế đấy.”

Tần Lạc cũng người nhìn ngũ quan tuyệt đẹp như tinh linh của Tô Hiểu Bách, nửa ngày trời vẫn chưa định thần lại được, Nguyên Phi Ngự thấy vậy mới vỗ một cái, sắc mặt nó mới như bình tĩnh mộng nắm chặt tay Nguyên Phi Ngự, mỉm cười lấy lòng, hỏi: “Phi Ngự, cậu ấy thực sự là Hiểu Bách em cậu ư?”

“Không phải em tớ, lẽ nào là em cậu?”, Nguyên Phi Ngự mỉm cười trợn mắt nhìn Tần Lạc.

“Phi Ngự, vậy lát nữa tớ sẽ mời cậu ăn cơm, nhớ đưa cả Hiểu Bách đi theo nhé.” Tần Lạc lăm la lăm lét tiến đến đi qua đi lại xung quanh Nguyên Phi Ngự, “Để chúc mừng Hiểu Bách được xuất viện, địa điểm tùy cậu chọn.”

“Nè, Tần Lạc, tớ cảnh cáo cậu, chớ có để ý đến Hiểu Bách, nó mới mười bốn tuổi thôi.” Nguyên Phi Ngự vung tay cầm nanh vuốt lên người nó đang đi qua đi lại xung quanh, không chút nể nang cảnh cáo: “Không được dòm ngó đến em của bạn, cẩn thận tớ tuyệt giao với cậu.”

“Thôi được, thôi được, biết rồi, tớ cũng đâu có cầm thú như thế.” Tần Lạc mỉm cười hi hi ứng đáp, sau đó thắm bổ sung một câu trong bụng thế này: Tớ còn không bằng cầm thú.

Bữa cơm cũng xem như rất vui vẻ, Tần Lạc ngoài việc thỉnh thoảng ân cần gấp cho Hiểu Bách thức ăn ra, cũng không làm gì thái quá, Hiểu Bách trước nay không tiếp xúc nhiều với người ngoài nhưng qua sự ân cần của Tần Lạc như thế cũng dần dần cảm thấy thân quen hơn, thi thoảng cũng có nói chuyện một vài câu, vừa lễ phép vừa đúng mực gọi nó là “chị Tần Lạc”. Nguyên Phi Ngự cực kỳ vui vẻ, liền đồng ý với Tần Lạc, khi nào có thời gian nó có thể đến thăm Hiểu Bách.

Mai là thứ hai, sau khi tan học, Nguyên Phi Ngự vì không làm xong bài tập môn toán, nên bị giáo viên gọi đến phòng làm việc “giáo huấn”, đến lúc quay lại thì bạn học đều đã về hết rồi, phòng học trống không, cô vội vội vàng vàng chạy đi làm thêm, luống cuống thu dọn cặp sách rồi xông ra khỏi phòng, nhưng lại bị Quan Nhã Dương gọi lại.

Anh đứng trên hành lang vắng vẻ, dáng vẻ nhàn nhã, Nguyên Phi Ngự quay đầu, tỏ vẻ không hài lòng liếc nhìn một cái: “Có chuyện gì?”

Hôm đó sau khi chia tay ở bệnh viện, hai người cũng không gặp lại nhau nữa, Nguyên Phi Ngự chẳng biết anh ta làm cách nào mà biết được cô học ở lớp này, nhưng khi cô có thể cảm nhận được sẽ gặp lại, thì giữa họ dường như đang từ từ nảy sinh sự thay đổi nào đó, chỉ ít cô nhìn thấy anh cũng không kích động muốn tung một cú đấm về phía đó nữa.

“Không có gì, chỉ là sau hôm đó về, tôi càng nghĩ càng thấy mình thiệt.” Quan Nhã Dương mặc bộ đồng phục của trường, trông kiêu dáng rõ ràng rất què mùa, nhưng khi bộ đồ ở trên người anh lại mang vẻ tao nhã cực kỳ, anh dựa vào cây cột ở hành lang, hai tay nhét túi quần, ánh mắt đen láy nhìn Nguyên Phi Ngự, khóe miệng thoáng một nụ cười, dưới ánh mặt trời hình ảnh đó trở nên rạng rỡ đẹp mắt, “Chỉ ít cô cũng nên mời tôi một bữa chứ.”

Nguyên Phi Ngự sững người giấy lát, nhưng cũng lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh, nghe thì có vẻ anh đang chịu thua thiệt, nhưng hình như... đúng là một lời mời hẹn hò. Nghĩ đến đây con tim cô bắt đầu đập mạnh hai nhịp, sắc mặt cũng đột nhiên thoáng đỏ, ngay tức khắc đáp: “Tôi chỉ mời ăn quán ven đường thôi, ăn hay không thì tùy anh.”

“Nghe có vẻ tầm thường, nhưng có vẻ hợp với cô.” Quan Nhã Dương đứng thẳng người, đối mặt với cô, mỉm cười càng thêm rạng rỡ, “Chiều nay tan học, gặp nhau trước cổng trường, chớ có đến muộn, tôi ghét nhất phải đợi người khác.”

“Hôm nay không được, sau khi tan học tôi phải đi làm.” Nguyên Phi Ngự ngược mặt, nhếch mép nhìn anh ta, giọng nói cứng nhắc, trong lòng mơ hồ trào dâng niềm tiếc nuối, chỉ sợ anh sẽ quay ngoắt bỏ đi.

Nụ cười của anh ta lập tức biến mất, nhưng rốt cuộc vẫn không bỏ đi mà kiên nhẫn hỏi thêm: “Vậy ngày mai?”

“Ngày mai cũng phải làm thêm.”

“Thứ tư?”

“Thứ tư tôi cũng phải làm thêm...”

Cuối cùng nụ cười của Quan Nhã Dương cũng hoàn toàn đóng băng, khóe miệng nhếch lên thay bằng một nụ cười lạnh nhạt, gần giọng hỏi: “Vậy rốt cuộc khi nào cô không phải đi làm thêm?”

“Chủ nhật, năm giờ chiều ngày chủ nhật, hôm đó gặp nhau ở công viên Vệ Tâm, đi hay không thì tùy anh.” Nguyên Phi Ngự buông câu này rồi không dám ngược mặt nhìn anh, chạy như bay đến cửa thang máy, chạy

một hồi rồi lại quay đầu bổ sung một câu, dường như sợ anh thực sự sẽ không đi: “Dù anh không đi cũng xem như tôi đã mời, không có lần sau đâu đấy.”

Một ngày lo lắng hồi hộp bất an đã trôi qua, mỗi khi nhớ lại khuôn mặt anh, dáng vẻ của anh khi ấy, con tim Nguyên Phi Ngư bất giác loạn nhịp, sau đó mơ hồ lại nghĩ tới câu nói khi anh ngồi xuống cạnh cô trong bệnh viện thì thầm bên tai: “Nguyên Phi Ngư, cô còn khóc nữa là tôi sẽ hôn cô đấy.” Lúc đó ngay tức khắc cô im bật, nhưng không phải vì bị dọa, mà là đột nhiên nước mắt biến đâu hết, nỗi đau trong lòng cơ hồ bị kìm nén bấy lâu cũng theo đó biến mất tăm mất dạng, sau đó cô lén lén liếc dọc theo cánh tay lên nhìn anh, hai người chỉ cách nhau mấy milimet, ở khoảng cách gần như vậy, cô có thể thấy rõ ràng trong đôi mắt ẩm áp dịu dàng của anh lấp lóe có luồng sáng nhỏ bé vụt qua, luồng sáng ấy tựa như chiếc lông vũ của thiên sứ bay qua vừa bị rơi xuống, trắng tinh khôi mà mềm mại, trong màn đêm đen tối của cô dần ánh lên luồng sáng không thể nào hủy diệt le lói vĩnh viễn.

Tối hôm đó, cô lại nằm mơ khi anh vừa nói xong câu đó, rồi anh thật sự hôn lên môi cô, cảm giác ấm áp xoay chuyển, tựa như lông vũ lướt nhẹ trên môi, ngứa ngứa, tê tê, đến khi tỉnh mộng thì ký ức vẫn còn như mới.

Tình cờ hai người họ lại đụng nhau trong trường, anh luôn bị đám nam sinh vây chặt, nói một vài chủ đề vu vơ tùy hứng, nụ cười thoáng trên mặt, chuyện trò qua loa, vẻ mặt cũng chẳng có tình cảm gì nhiều cả, nhưng chính nụ cười nhạt hờ hững ấy lại lộ ra vẻ nho nhã bẩm sinh, khiến người khác chần chừ không ngừng, cô bất giác theo đuổi và kiếm tìm bóng hình anh, nhưng càng chạy nhanh để chạm vào nó thì luồng sáng đó càng bay lùi xa nhanh hơn.

Tần Lạc thường đi cùng cô, cũng thường bị cô vô duyên vô cớ kéo đi một con đường khác, thì thoảng sẽ dẫu mở oán trách: “Mặt đối mặt cũng không chết được đâu, cậu thật sự ghét anh ta đến thế ư?”

“Chẳng phải cậu nói anh ta phát ra luồng khí cực mạnh sao? Tớ sợ nó lóe qua mắt, không được sao?” Ánh mắt cô trốn tránh, mơ mơ hồ hồ bước đi.

2.

Đến chủ nhật, trời đổ mưa nhỏ, tiết trời cuối xuân đầu hạ, thời tiết kiểu này cực kỳ bình thường, nhưng tâm trạng của Nguyên Phi Ngư vẫn có chút thất vọng.

Cứ khi trời đổ mưa là hầu hết các hàng quán ven đường đều không mở cửa, làm thêm từ trong tiệm bánh đi ra, Nguyên Phi Ngư mở ô đi trên đường, trong lòng buồn rầu nghĩ ngợi, Quan Nhã Dương chắc chắn sẽ không đến rồi.

Tuy nghĩ như thế nhưng cô vẫn đến công viên, từ xa xa nhìn lại, thấy bóng hình không mang ô, đang đứng dưới gốc cây trú mưa.

Nguyên Phi Ngư lặng người giây lát, đối phương đã phi như bay chạy đến chiếc ô của cô, rồi cau mày oán trách: “Sao cô đến muộn thế hả, tôi đợi lâu lắm rồi đấy cô biết không?”

“Tôi còn tưởng anh sẽ không đến cơ.” Nguyên Phi Ngư ậm ừ mở miệng nhìn lên gương mặt nho nhã của Quan Nhã Dương, trong khoảnh khắc ngắn ngủi cảm thấy mơ hồ mờ ảo, nhưng nhanh chóng định thần lại, ngẩng đầu tò mò hỏi: “Sao anh không mang ô?”

Ô của Nguyên Phi Ngư vốn rất nhỏ, giờ lại nhét thêm một chàng trai với “diện tích” không hề nhỏ nên càng thêm chật chội khác thường, Quan Nhã Dương cao hơn hẳn Nguyên Phi Ngư một cái đầu, cùng trú dưới ô, đầu tóc đã chạm đến đỉnh ô, tuy Nguyên Phi Ngư đã cố điều chỉnh chiếc ô theo chiều cao của anh, nâng ô lên một chút, nhưng xem ra việc đi lại vẫn khá khó khăn, cuối cùng anh đành hậm hực tự mình cầm lấy chiếc ô.

“Người trong nhà lái xe đưa tôi đến, huống hồ hai người cùng đi, một người cầm ô, cô không cảm thấy kỳ lạ sao?” Quan Nhã Dương cầm ô, thoải mái tự nhiên tiến sát lại gần Nguyên Phi Ngư, khiến cảm anh mấy lần chạm phải đầu cô, cảm giác ấm áp ngọt ngào kỳ diệu.

Nguyên Phi Ngư trong không gian bé nhỏ ngược nhìn, thầm đánh giá anh một hồi, hôm nay anh mặc chiếc áo khoác có mũ màu khói, quần bò vải màu kaki, trông dáng vẻ rất thoải mái vừa vặn, đôi giày màu trắng như mới, hoàn toàn không lưu chút dấu tích nào của việc thấm nước mưa. Nguyên Phi Ngư im lặng không

nói gì nữa, chỉ có điều thân thể hai người càng sát lại gần hơn, khiến cô cứ mất tự nhiên, đi chưa được mấy bước không kiềm chế được lại khẽ giọng lầm bầm: “Hai người đi chung một ô mới lạ đó! Có phải người yêu đâu.”

“Cô đang lăm bằm cái gì thế hở?” Tiếng mưa rơi xuống ô càng lúc càng lớn, Quan Nhã Dương không nghe rõ lời của Nguyên Phi Ngự, vì thế liền cúi đầu khẽ hỏi: “Cô có thể nói lớn hơn chút được không? Đâu phải con muỗi chứ. Còn nữa, cô định đưa tôi đi ăn ở đâu? Mấy quán ăn ven đường tôi không biết gì đâu đây.”

“Mưa rồi, làm gì có quán nào mở nữa? Thành phố S này quản lý nghiêm ngặt như thế, làm sao dựng quán vỉa hè được.” Cũng chẳng biết là anh cố ý hay không, khi Nguyên Phi Ngự cũng tỏ vẻ bất mãn ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, khoảng cách giữa hai người quá gần, mỗi lần ngẩng đầu, trán của cô lại va phải cằm của anh, ánh mắt nhìn chằm chằm ấy cũng như trở nên ấm áp ngọt ngào lạ thường, không hề mang vẻ uy hiếp gì cả.

“Vây đi vào nhà hàng, cùng lăm thì để tôi mời.” Quan Nhã Dương trưng ra bộ mặt tiếc nuối, bị tổn thất, nhưng chẳng hiểu tại sao giọng nói vút cao lại mang vài phần đắc ý, “Lần sau không mưa cô sẽ lại mời tôi ăn quán vỉa hè.”

Nghe cũng có lý, hơn nữa... còn có lần sau mà.

Nguyên Phi Ngự lại thộn người, còn chưa kịp trả lời, đã thấy Quan Nhã Dương tự ý lựa chọn một nhà hàng, cuối cùng rẽ vào đầu đường, quyết kéo cô vào một nhà hàng vô cùng cao cấp.

Cách bài trí của nhà hàng này theo phong cách Tây Ban Nha, nhưng lại mang cái tên rất Trung Quốc, gọi là “Phong Nhã Viên”, lúc Nguyên Phi Ngự bước vào, nhìn thấy nam nhân viên phục vụ đều mặc trang phục Tôn Trung Sơn, nữ nhân viên phục vụ mặc sườn xám đi qua đi lại, liền vô tình bật cười thành tiếng, nói với Quan Nhã Dương: “Phong cách thiết kế của nơi này thật hỗn tạp? Hoà trộn giữa Tây Ban Nha và sườn xám, ông chủ đúng là người dững cãm.”

“Có lẽ cha ông ta là người Tây Ban Nha, mẹ là người Trung Quốc, ông ta là người hai dòng máu, vì thế nhà hàng cũng là sự hoà trộn của hai đất nước.” Quan Nhã Dương mỉm cười cùng cô.

Lúc ăn cơm, thỉnh thoảng Quan Nhã Dương lại hỏi Nguyên Phi Ngự thích ăn gì, thích mùi vị ra sao, hoặc là nhắc cô là một vài nguyên liệu chế biến món ăn rất khó ăn nhưng cực kỳ giàu chất dinh dưỡng, cần phải ăn nhiều. Tuy có vẻ rất áp đặt, nhưng anh lại dạy bảo khá tốt, quan tâm chu đáo đến cô, thậm chí còn khiến Nguyên Phi Ngự trong khoảnh khắc cho rằng mình đã biến thành công chúa. Nhưng cảm giác rõ ràng chân thực nhất, là ở một góc khuất sâu thẳm nào đó trong lòng mỗi lúc một rối bời bất an, mãi đến lúc đã ăn được một nửa, đột nhiên cô mở miệng nói:

“Bữa này cứ để tôi mời nhé, dù tôi rất nghèo, cũng ít tiền, nhưng dẫu sao anh cũng đã giúp đỡ tôi, tôi không muốn mắc nợ anh.”

“Chẳng phải đã bảo là lần sau cô mời sao?” Ánh mắt của Quan Nhã Dương xuyên qua chiếc bàn không rộng lắm nhìn cô, cảm giác không vui trước sự gấp gáp của cô cùng những lời vạch rõ quan hệ, nhưng khi đôi mắt đen láy của anh chạm phải ánh nhìn búng bình của cô, lại đột nhiên thay đổi chủ ý, nới lỏng tay, cười cười: “Thôi bỏ đi, tùy cô vậy.”

Khi bữa ăn sắp kết thúc, Quan Nhã Dương đứng lên đi vào toilet, để lại một mình Nguyên Phi Ngự ngồi đó, không lâu sau có nhân viên phục vụ nhà hàng bê đĩa ăn đi lại, mỉm cười nói với Nguyên Phi Ngự đang ngồi trên ghế: “Thưa quý khách, hôm nay là ngày nhà hàng kỷ niệm ba năm thành lập, nhà hàng có tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng đặc biệt cho khách hàng, quý khách có hứng thú tham gia không ạ?”

“Rút thăm trúng thưởng?”, Nguyên Phi Ngự ngược lên nhìn.

Từ trước tới nay cô cảm thấy mình chẳng bao giờ có vận may gì hết, nên đối với mấy hoạt động rút thăm trúng thưởng chẳng hứng thú lắm, nhưng hiện tại Quan Nhã Dương chưa quay lại, chỉ có mình cô ngồi chỗ này nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy nhàm chán, chi bằng cứ thử vận may xem sao, liền gật đầu, “Được.”

Cô chọn một tấm phiếu ở phía góc của chiếc khay đựng đồ ăn, sau khi nghe công bố cô lại được may mắn trúng phiếu giải nhất, không những bữa này được miễn phí, còn được tặng thêm hai tấm phiếu giảm giá

tám mươi phần trăm nữa, thật là từ trước đến nay chưa từng gặp được vận may như thế, cho nên, khi nhân viên phục vụ gửi tấm phiếu giảm giá đến tay cô, cô vẫn còn sững người hồi lâu.

Quan Nhã Dương quay lại, Nguyên Phi Ngự cực kỳ đặc ý vung vẩy tờ phiếu giảm giá trước mặt anh, vui vẻ nói: “Xem ra thượng đế vẫn còn thương xót người tốt.”

“Nếu tôi rút chắc chắn sẽ rút được tờ phiếu giải đặc biệt.” Quan Nhã Dương so vai tỏ vẻ cực kỳ tiếc nuối, nhưng ánh mắt lại thấp thoáng nét cười, sau đó cúi xuống giật lấy một tờ phiếu giảm giá trên tay cô, “Tờ phiếu này phải thuộc về tôi, nếu không lần sau đến lượt tôi mới sẽ thiệt hại lớn mất.”

Ra khỏi nhà hàng, trời đã tối đen nhưng mưa vẫn còn rơi, Nguyên Phi Ngự muốn về nhà, còn Quan Nhã Dương không đồng ý cho cô về.

“Tôi không mang ô, cô bảo tôi biết về thế nào đây? Trừ khi cô đưa tôi về.” Anh ta cau mày nói một câu cực kỳ trơ trẽn, nói xong về mặt thờ ơ hờ hững như không, “Hay là tôi đưa cô về, sau đó cô cho tôi mượn ô.”

“Anh không thể tự gọi xe mà về được sao? Vả lại chỗ này đâu phải đồng không mông quạnh.” Nguyên Phi Ngự thực sự càng lúc càng không hiểu cách tư duy của anh ta như thế nào nữa rồi, một trong ba nhân vật xuất sắc môn toán cấp ba toàn quốc, nhìn kiểu gì cũng không thể tin được là suy nghĩ của anh chỉ đơn giản như thế, “Cơm cũng ăn rồi, tôi còn phải về chăm sóc em trai, thực sự không có thời gian rảnh rỗi đi dạo cùng anh, anh ngồi taxi mà về đi.”

“Trên người tôi chỉ có thể thôi, tài xế có quẹt thẻ không?” Quan Nhã Dương nghiêng đầu nhìn cô, bộ dạng có vẻ không vui lắm, “Vả lại, cái gì mà rảnh rỗi đi dạo cùng tôi, đi cùng tôi cô thấy khó chịu lắm sao?”

“Vấn đề không phải là chuyện có khó chịu hay không! Thực sự tôi phải về chăm sóc em trai, hơn nữa cơm cũng đã ăn rồi, tại sao cứ khăng khăng phải lãng phí thời gian đi dạo như thế?” Nguyên Phi Ngự vẫn cố chấp với ý kiến của mình, “Tôi cho anh vay tiền gọi xe đi về, thế có được không? Mà về nhà muộn, người nhà không lo lắng cho anh sao?”

“Thật xin lỗi, trong nhà chẳng có ai lo lắng cho tôi cả. Cô muốn đi thì đi đi, tự tôi sẽ nghĩ cách về nhà.” Quan Nhã Dương nhếch mép, để lộ ra nụ cười lạnh, sau đó cúi chiếc ô vào tay cô, quay người lao vào màn mưa, tuy không lớn tiếng gào thét cũng không quá tức tối giận dữ, nhưng trông thấy nụ cười lạnh trên khoé miệng anh, Nguyên Phi Ngự vẫn có thể nhận ra anh đã giận thật rồi.

“Quan Nhã Dương...”, Nguyên Phi Ngự gọi với một tiếng sau lưng anh, lúc ấy, vừa kịp thấy chiếc taxi đang chậm chậm đỗ sát lề đường, đứng bên chiếc xe taxi cách cô không xa, cô chần chờ một hồi, cuối cùng vẫn lao vào màn mưa đuổi theo bóng anh, “Quan Nhã Dương, anh đợi chút...”

“Có chuyện gì?”, Quan Nhã Dương quay đầu lại, đôi mắt đen láy lộ rõ vẻ không vui, “Chẳng phải cô phải về chăm sóc em trai sao?”

Nguyên Phi Ngự thở một hơi dài, thật nghi ngờ chàng trai trước mặt lại có cá tính giống trẻ con như thế có phải là anh chàng bình thường vẫn toả sáng rạng rỡ mà cực kỳ nho nhã trong trường hay không, dù như thế cũng không thể nhìn anh dầm mưa được, trong lúc tâm trạng còn đang chán nản, cô đành phải giơ tay lên đẩy chiếc ô về phía Quan Nhã Dương, cau mày nói: “Anh đưa tôi về đi, sau đó tôi cho anh mượn ô.”

Từ con đường núi vòng vèo xung quanh nhà hàng mà họ dùng bữa cho đến ngôi nhà mà Nguyên Phi Ngự thuê trọ cũng mất khoảng năm trạm xe, ngồi xe taxi cần khoảng hai mươi phút, nhưng đi bộ ít nhất cũng phải mất một tiếng đồng hồ, đi qua mấy đoạn đường buồn bán sầm uất phồn hoa, trên đường cũng trò chuyện vu vơ, lại thêm ánh sáng như toả sắc cầu vồng xung quanh, dù sao cũng cảm thấy vui hơn.

“Anh không phải cô nhi, vừa rồi tại sao lại bảo không có ai lo lắng cho anh?” Trên đường đi, Nguyên Phi Ngự vừa đi vừa đá mấy viên sỏi, hiếu kỳ hỏi.

“Mẹ tôi và em trai tôi ở Nhật Bản, cha ở Anh, người thân nhất với tôi ở thành phố này có lẽ là người giúp việc, cô cảm thấy có người lo lắng cho tôi không?”, Quan Nhã Dương hỏi lại.

“Mẹ anh ở Nhật, cha anh ở Anh, làm sao họ gặp nhau được?”, Nguyên Phi Ngự hiếu kỳ hỏi.

“Ai biết được, có lẽ đã nhiều năm rồi chưa gặp.”

“Tại sao?”

“Mẹ tôi sức khoẻ yếu, không khí ở Hokkaido thích hợp để mẹ trị bệnh, còn ba tôi...” Anh nói đến đó liền quay mặt đi nơi khác, khóe miệng mang nụ cười lạnh, nhấc chân đá hòn sỏi nhỏ bên đường ra xa, “Có lẽ là không muốn nhìn thấy cảnh mẹ qua đời.”

12. Chương 04 Phần 2

Nguyên Phi Ngự thần thờ, chợt thấy hối lỗi khi nhắc đến chủ đề này, nhưng nhìn thấy nửa khuôn mặt anh chìm đắm trong bóng tối thăm thẳm vô cùng cô đơn hiu quạnh, đột nhiên lại rất muốn hiểu hơn nhiều nữa về cuộc sống của anh, “Mẹ anh... bà ấy bị bệnh nặng lắm à?”

“Không biết, bác sĩ nói là mắc bệnh tim bẩm sinh, có vẻ nặng lắm rồi, thực ra ấn tượng của tôi về mẹ cũng rất mơ hồ, hồi nhỏ vì sức khoẻ của bà không tốt nên chẳng thể chăm sóc được tôi, sau này vì sinh em trai, nên đã hoàn toàn nằm liệt trên giường...” Giọng anh càng lúc càng thấp, như hoà lẫn cùng tiếng mưa rơi tí tách trên chiếc ô bé nhỏ, trở nên rất lạnh lẽo, “Sau này ông ngoại tôi đón mẹ về Hokkaido, sau đó tôi chẳng còn được gặp mẹ nữa.”

Tuy người thân vẫn còn sống trên đời nhưng lại chẳng khác nào trẻ mồ côi, Nguyên Phi Ngự cúi đầu, đột nhiên cảm thấy giữa họ dường như thật sự có mối tương đồng.

“Tại sao anh không đến Hokkaido? Ít ra cũng có thể được ở bên cạnh mẹ, tôi nghĩ ở bên mẹ sẽ cảm thấy vui hơn đấy.” Cô nhìn anh, dè dặt hỏi.

Lần này Quan Nhã Dương không đáp ngay, mà ngẩng đầu lên nhìn bóng cây lúc tối lúc mờ phía xa xa, ẩn trong sâu thẳm đôi mắt đen láy là màn sương mù mờ mờ không dễ gì quan sát được, hồi lâu sau mới tự cười một mình rồi nói: “Có lẽ tôi cũng sợ phải nhìn thấy hình ảnh của mẹ khi mẹ chết.”

Nguyên Phi Ngự cúi đầu, như có hình ảnh nào đó vừa vờ vụn trong đại não lướt qua, khiến như có thứ gì đó bị tắc trong tim, cảm giác khó chịu buồn bực, qua hồi lâu sau, cô mới tiếp tục giữ động tác cúi đầu, nói: “Mắc bệnh không phải là lỗi của bà, mọi người đều viện cớ này mà không đi thăm bà, bà thật đáng thương.”

Giọng cô rất nhỏ, đứng dưới tán ô nghe tiếng mưa rơi tí tách, lại càng trở nên mơ hồ, cũng chẳng biết là cô đang nói cho Quan Nhã Dương nghe, hay là đang tự thì thầm với chính mình, dù như thế Quan Nhã Dương vẫn nghe thấy, đầu tiên anh thoáng sửng người, bước chân đang đi chợt khựng lại, đứng dưới ô tự cười nhạo chính mình: “Cô nói rất đúng, tôi và ba tôi đều là những người ích kỷ và yếu hèn.”

Nguyên Phi Ngự cũng dừng bước theo, Quan Nhã Dương ngược nhìn cô rồi tiếp tục nói, cặp mắt đen láy lạnh băng khiến người khác phải nhói lòng, “Em trai tôi cũng nhận xét tôi và ba tôi như thế.”

Những lời của cô như bị tắc lại trong cổ họng, càng chẳng biết nên nói câu gì tiếp theo, chỉ cảm thấy nơi mềm yếu nhất trong sâu thẳm con tim dường như đã bị ánh mắt lạnh như dao găm của anh chạm đến, truyền đến cảm giác đau đớn âm ỉ, từng cơn từng cơn dồn về.

Trong lòng mỗi người đều có nỗi khổ tâm mà không ai biết được, chỗ đứng khác nhau, lập trường cũng chẳng thể tương đồng, cho nên có một vài chuyện vốn chẳng thể nói rõ được là ai đúng ai sai, mà nguyên nhân trong đó chỉ người trong cuộc mới hiểu được, người ngoài chẳng cách nào thấu đáo, càng không có quyền để phán xét và đánh giá.

Rồi hai người tiếp tục rảo bước trên đường, cả hai đều thỉnh thoảng, ánh đèn neon dần xa hút, chỉ còn vang vọng bên tai tiếng mưa khê rơi xuống chiếc ô, con đường quốc lộ rộng thoáng đã hiện ra trước mắt, đi qua đường quốc lộ này là đến nhà Nguyên Phi Ngự. Cô dừng lại bên dưới cột đèn đường, nghiêng đầu nhìn Quan Nhã Dương, vẫy tay với anh: “Tôi về đến nơi rồi, tạm biệt.”

Khoảng cách giữa họ rất gần, ánh sáng trắng lạnh lạnh toả ra từ ngọn đèn đường phản chiếu xuống chiếc ô màu lam nhạt, tạo nên ánh huỳnh quang màu xanh nhàn nhạt, đúng khi khuôn mặt của Nguyên Phi Ngự

chìm trong luồng sáng ấy, tạo nên nét đẹp lạnh lạnh, Quan Nhã Dương nhìn chăm chăm vào chăm chú hồi lâu, sau đó lặng lẽ lùi lại mấy bước, lùi đến khoảng tối bên cạnh ánh đèn đường, vẫy tay với Nguyên Phi Ngự, “Nguyên Phi Ngự, cô lại đây.”

“Làm gì?” Nguyên Phi Ngự thấy lạ liền đi đến, cơ thể thấm ướt vì mưa nhỏ, thoảng mùi hơi ẩm, “Cũng muộn rồi, tôi...”

Chẳng đợi cô nói xong, Quan Nhã Dương vội giơ tay ra ôm cô vào lòng, tiếp đó cúi người hôn lên môi cô.

Nụ hôn này thật khê, nhưng lại mang hơi ẩm vô cùng, khiến Nguyên Phi Ngự bất giác đứng thộn người tại đó, con tim như trống trện, hoàn toàn không hiểu đang xảy ra chuyện gì nữa, ngay sau đó cô nghe thấy giọng nói trong trẻo mát lạnh như từng giọt rượu ngấm sâu vào tim phổi của Quan Nhã Dương:

“Nếu em hận anh vì đã cưỡng đoạt nụ hôn đầu của em, vậy thì đây là anh bù đắp cho em.”

3.

Bù đắp cho cô nụ hôn đầu, đây có được tính là một cách tỏ tình không?

Ngày ấy đã qua lâu rồi, nhưng câu hỏi đó luôn vương vấn trong đầu cô, cảm giác vừa hân hoan hạnh phúc vừa lo lắng sợ hãi cứ đan xen chông chéo trong trái tim bé nhỏ của cô, tuy có đôi khi đúng là Quan Nhã Dương rất đáng ghét, nhưng ở lâu bên cạnh mới dần nhận thấy thực ra anh ấy rất tốt bụng, có điều trong thế giới của cô từ trước đến nay cũng chỉ có hai người là cô và Hiểu Bách, nếu muốn đưa thêm người thứ ba vào, cô chẳng biết nỗ lực bao năm của cô để duy trì sự cân bằng vốn có chẳng phải sẽ sụp đổ hoàn toàn ư?

Sau đó Quan Nhã Dương còn hẹn Nguyên Phi Ngự mấy lần nữa, nhưng Phi Ngự đều trốn không gặp, một hai lần khiến các bạn học cùng lớp đều biết Quan Nhã Dương đang theo đuổi Nguyên Phi Ngự, tranh thủ lúc học Tần Lạc mỉm cười vui vẻ tiến lại gần cô: “Phi Ngự, mau mau thành thật khai báo, cậu với Quan Nhã Dương đang có chuyện gì?”

“Chuyện gì là chuyện gì?” Nguyên Phi Ngự giả bộ đọc sách, lẩn tránh ánh mắt của Tần Lạc, khuôn mặt bất giác đỏ hồng lên, để che giấu vẻ gượng gạo không tự nhiên của mình, cô lại ra vẻ tức giận, nện cuốn giáo trình lên người Tần Lạc, “Đó chẳng phải đều là nhờ cậu ban tặng hả.”

“Cậu nói đến chuyện hôn nhau lần trước ấy hả? Làm ơn đi, chuyện đã lâu như thế rồi mà?”, Tần Lạc nhận lấy cuốn sách, không biết xấu hổ sờ mó người Phi Ngự, làn da trắng bóc dưới ánh sáng mặt trời càng hiện lên lấp lánh tựa như châu báu, “Cậu đừng hòng lừa được tớ, vừa rồi khi tớ đi mua đồ uống đã gặp Quan Nhã Dương rồi, anh ấy bảo tớ đến thông báo với cậu, sau khi tan học gặp nhau ở cổng trường.” Nói đến đây mắt Tần Lạc hấp ha hấp háy, giọng điệu cố tình kéo dài âm cuối, cả câu nói đều toát lên sự mờ ám mơ hồ: “Còn nữa, anh ấy bảo sẽ đợi cậu đấy... Ừ trời ơi, thần tượng của chúng tớ lại nói ra câu này, thật khiến người ta chua xót, ha ha...”

“Cậu đi chết đi, tớ không tin.” Nguyên Phi Ngự đẩy Tần Lạc ra xa, hỏn hà hỏn hển đứng bật dậy, chạy ra khỏi phòng học, khoe miệng không kiềm chế được bất giác khê nhướn lên cao.

Nữ sinh luôn thích miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo, lời của Tần Lạc đương nhiên cô tin là thật, Nguyên Phi Ngự đứng trước bồn rửa trong nhà vệ sinh rửa tay, thông qua tấm gương trước mặt có thể thấy các nữ sinh đi qua đi lại đều đổ ánh mắt hoặc là đổ kị hoặc là ngưỡng mộ về phía cô, trái tim nhỏ bé chuồng hự vinh thuộc về các thiếu nữ bắt đầu bành trướng, ngập tràn trong lồng ngực, tâm trạng cũng theo đó húng khởi trở lại, trên đường trở lại lớp, bất giác ngân nga lời một bài hát.

“Nguyên Phi Ngự, em đợi chút.”

Trên đường về lớp, cô Lưu chủ nhiệm lớp đã gọi cô lại, ánh mắt kỳ quái đưa một bức thư cho cô, “Em có thư, từ quê cũ của em chuyển đến.”

Một bức thư cực kỳ bình thường, phong thư màu trắng phải trải qua thời gian dài lưu lạc đã trở nên nhàu nát, phía góc dưới bên trái phong thư còn có mấy chữ màu xám rất lớn, dưới ánh mặt trời trông nó rõ nét đến dị thường: Trại giam XXX.

Đồng tử đột nhiên mở lớn, Nguyên Phi Ngự có thể nhận ra nụ cười trên mặt mình đang từ từ vỡ vụn, từng mảnh vỡ đang chậm chậm rơi xuống, phát ra thứ âm thanh cực lớn, cô đứng sững ở đó, trừng mắt nhìn

phong thư hồi lâu, thậm chí còn quên cả đưa tay ra nhận.

“Nguyên Phi Ngự...” Cô Lưu đưa qua đưa lại bức thư nhắc nhở Nguyên Phi Ngự mau nhận lấy, ánh mắt kỳ lạ nhìn cô: “Nhà em có người ở tù ư? Sao trong hồ sơ của em không thấy nhắc đến.”

“Không... không phải ạ... chỉ là có người họ hàng xa làm giám ngục trong trại giam thôi.” Nguyên Phi Ngự úp úp mở mở đáp lại, rồi vội nhận lấy bức thư ngay đến nhìn cũng chẳng nhìn mà lo lắng nhét vào túi áo, sau đó quay người bỏ chạy về lớp.

Sau khi tan học cô tức tốc chạy nhanh ra khỏi trường, cách một con đường trông thấy Quan Nhã Dương đeo ba lô đang đi ra, đứng dưới gốc cây ngô đồng cũ ở cổng trường, tay cầm một cuốn sách, làm bộ đã đợi lâu lắm rồi, cô chợt nhớ đến lần trước khi Quan Nhã Dương yêu cầu cô chiêu đãi, đã từng nói rằng anh không thích đợi người khác, nhưng mọi lần sau này đều là anh đứng đợi, bóng dáng cao ráo trẻ trung đứng dựa vào cây, dáng vẻ tao nhã tựa như cây văn trúc.

Nguyên Phi Ngự trốn trong ngõ nhỏ đối diện con đường, cô nép mình ẩn sâu vào bóng râm, ánh mặt trời chiều tà không còn gay gắt, chiếu lên cơ thể toát lên cảm giác ấm áp, cảm giác ấm áp này khiến cô ở trong bóng tối thoáng run lập cập.

Cô lấy bức thư từ túi áo ra, chậm chậm mở ra, trên đó chỉ có mấy dòng chữ, viết xiêu xiêu vẹo vẹo, xem ra người viết cũng không biết nhiều chữ lắm. Cho nên dù chữ không nhiều nhưng đọc lại khá khó hiểu.

“Phi Ngự, đã lâu rồi không gặp con có khỏe không? Thăng bé đó có khỏe không? Hai đứa nhất định đã trưởng thành phải không? Hãy tha thứ cho sự hồ đồ nhất thời của mẹ, để con phải chịu khổ cực bao năm như thế, nghiệt do mẹ tạo ra cả đời này chẳng thể trả hết được, mẹ cầu xin con nhất định phải giúp mẹ chăm sóc thăng bé đó, đừng để nó phải chịu khổ, nếu thực sự không làm được, hãy xem nó là em trai ruột Phi Hổ của con, hãy coi như Phi Hổ vẫn còn sống. Đây là nỗi day dứt duy nhất suốt đời này của mẹ, mẹ cầu xin con, kiếp sau mẹ nguyện làm trâu làm ngựa...”

Cô vừa đọc vừa siết chặt nắm tay, dường như từng chữ từng chữ hiện lên kia đều là máu tươi đang phun trào, cuối cùng thực sự không thể đọc được nữa, cô liền lấy chiếc bật lửa trong túi ra để đốt thư, nhìn từng chữ từng chữ đang cháy, dần dần hóa thành tro tàn, rồi bị gió thổi bay, xoay trên không trung.

Con đường phía đối diện tựa hồ như một thế giới khác.

Quan Nhã Dương đứng đợi ở đó, có một đám nam sinh túm tụm quanh anh, cười hi hi ha ha đùa giỡn anh.

“A Dương, lần đầu tiên tớ thấy cậu để ý đến một con bé như thế đấy, cậu bị trúng tà rồi à?”

“A Dương, sắp thi tốt nghiệp rồi đấy, đừng để giám thị tìm cậu gây phiền phức.”

“Lần trước tớ đến phòng làm việc của giám thị, thấy lão ta bàn bạc với giáo viên khác, nói đưa cậu đến trường đại học Q, A Dương...”

“Xuỳ... A Dương cậu đừng nghe họ nói, đại học Q tốt thật, tình yêu giá cao hơn...”

“Đúng vậy, sắp hết cấp ba rồi, còn không yêu sẽ muộn mất...”

...

Anh chỉ khẽ nhướn khóe miệng mỉm cười, cũng chẳng đáp lời, đôi mắt ưa nhìn, dáng vẻ ưu nhã, đứng giữa đám bạn mà ánh hào quang tỏa ra như báu vật.

Cuối cùng Nguyên Phi Ngự cũng không lộ diện, chỉ ôm chặt hai tay, lặng lẽ đứng cùng anh như thế, cho đến khi trời tối mịt, người giúp việc nhà anh lái xe đến đón, sau một hồi lồi lồi kéo kéo cũng đẩy anh chui vào trong xe.

Cô lúc này mới đeo ba lô giậm chân tê nhức, xoay người rời đi.

Đêm đó, cô cứ nằm lẩn qua lộn lại trên giường, chong chong cả đêm đến sáng, cũng nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện,

Cô và anh có quá nhiều điểm khác nhau, thế giới của cô không đơn giản, đã định trước cả đời này cô không thể toàn tâm toàn ý với tình cảm này, có một vài chuyện đã định trước buộc cô phải thừa nhận, đó là vận

mệnh của cô, là cuộc sống cô phải chấp nhận, nhưng nếu kéo cả người khác vào, như thế chính là tạo nghiệt... Cô không làm được.

* **

Trung tuần tháng năm, các học sinh cuối cấp đều tập trung vào kỳ thi tốt nghiệp, còn các học sinh đầu cấp lại hoàn toàn rảnh rỗi, lúc tan học Nguyên Phi Ngự luôn thích đứng trước lan-can ngoài hành lang, vô tình hữu ý ngược mắt lên nhìn nơi các anh chị cuối cấp đang học ở phía trên, bình thường nơi đây trông có vẻ hoang tàn, bên trong mỗi phòng học đều có treo một chiếc đồng hồ đếm ngược đến ngày thi, thời gian ngày càng thu ngắn lại, cô có thể cảm nhận được cuối cùng bước chân anh cũng đang dần dần rời xa cô.

Tiết trời dần ấm trở lại, tiệm bánh nơi Nguyên Phi Ngự làm thêm giờ đã chuyển thành tiệm bán quần áo mùa hè. Áo màu trắng ngắn tay, chiếc váy ngắn chỉ đến đùi, trên chiếc khăn trùm đầu có thêu ren, thiếu nữ trẻ tuổi mặc như thế đứng trước tủ kính cửa luôn thu hút không ít ánh nhìn kinh ngạc của các nam sinh.

Cô đã hẹn gặp mặt Quan Nhã Dương ở đây, lúc Quan Nhã Dương đến cũng đã tám giờ tối, cách giờ cô tan ca còn sớm, cô mặc chiếc áo ngắn váy ngắn chạy từ trong căn phòng ấm áp ra, gió bên ngoài thổi lạnh lạnh khiến cô run lên cầm cập.

“Bán bánh thôi mà, sao phải ăn mặc thế này?” Quan Nhã Dương vừa mới kết thúc giờ tự học buổi tối, trong tay vẫn còn ôm một tập tài liệu đề thi thử, bên ngoài bộ trang phục mùa hè của trường là áo dài, trông thấy cô run lập cập như thế thì khẽ chau mày, cởi chiếc áo ngoài ra khoác lên người cô, “Mặc vào trước đã, anh không lạnh.” Dáng vẻ anh tự nhiên, tựa như không vì lần trước cô thất hứa mà tức giận.

“Quan Nhã Dương...”, Nguyên Phi Ngự chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn anh, cô biết mục đích anh đến đây, con người là loài động vật thường thích dùng tình cảm để hành sự, có một vài chuyện đã xảy ra rồi đến khi nghĩ lại, trong lòng vẫn trào dâng cảm giác đau nhói, nhưng, nếu chuyện kia ngay từ đầu đã không xảy ra, có lẽ cũng không thương tâm đến mức ấy. Trên đường ánh đèn neon như vắn vít bao quanh con đường phồn hoa, trong đôi mắt đen láy kia của anh như toả ra ánh hào quang sáng rõ còn hơn cả ánh đèn, cô nhìn vào luồng sáng đó, hít thở sâu một hơi, giọng nói lạnh nhạt đến đáng sợ: “Quan Nhã Dương, thứ mà anh nợ tôi đều đã trả, anh cũng đã bồi thường cho tôi nụ hôn đầu, chúng ta không còn bất cứ lý do gì để gặp mặt nhau nữa...”

Gió thổi vi vu, cuốn bay lọn tóc của cô như đang nhảy múa trong không trung, cuối cùng từ từ trượt xuống cổ, cổ cô rất trắng rất nhỏ rất dài, tựa như mầm non mới nhú giữa xuân đang vươn mình đứng thẳng giữa làn gió một cách tội nghiệp, nhưng đồng thời cũng mang vẻ ngang bướng dù có chết cũng không chịu nhận thua.

“Quan Nhã Dương, cảm ơn anh đã giúp đỡ, cũng tặng cho tôi một hồi ức tươi đẹp, tất cả chỉ nên đến đây thôi, thực sự không cần phải gặp nhau nữa.”

Quan Nhã Dương nhìn cô, lặng im mãi cũng không cất lời, ánh sáng trong mắt lại như từng chút từng chút bị bóng đen che phủ.

Ngày trước anh đã cố tình kiểm cơ hội để hẹn gặp, anh lại giở chút thủ đoạn không cao đẹp gì cho lắm, cần thận dè dặt bảo vệ sự tôn nghiêm của cô. Nụ hôn dưới ngọn đèn đường, anh cho rằng có thể khiến mối quan hệ của họ tiến đến giai đoạn khác, dù cô thất hứa, để anh đứng trước cổng trường đợi năm tiếng đồng hồ, anh cũng chỉ cho rằng vì Tần Lạc không truyền đạt lại mà không hề trách mắng cô, nhưng không ngờ tất cả mọi chuyện anh làm đều vì anh quá đa tình.

Anh chỉ nhìn cô, sau cùng vẫn không thốt lên lời nào, chỉ chậm chậm nhếch khóe miệng lên, sau đó trước khi ánh sáng trong mắt hoàn toàn bị thiêu rụi, lập tức quay người, xoay lưng về phía cô, nói: “Nguyên Phi Ngự, tại sao trên thế giới này lại có người sắt đá khiến người ta căm ghét như em chứ?”

Hôm đó tiết trời thoáng âm u lạnh lạnh trước khi đón ngày hạ chí đến, Nguyên Phi Ngự cả đêm cứ ngẩn ngơ hoang mang, mãi đến mười một giờ sau khi về đến nhà, mới nhận ra mình quên chưa trả lại áo khoác cho anh. Đường như có một vài người mặc định là vẫn còn phải dính lú tới nhau, trong giấc mộng giữa đêm khuya, cô nhìn thấy ánh sáng rạng rỡ trong mắt anh dần bị thiêu rụi, sau đó bầu trời sụp xuống, khiến xung quanh trở thành một màn tối đen, làm cô kinh hãi giữa đêm lạnh mà mồ hôi lạnh túa ra khắp người.

Hôm tranh của Tô Hiểu Bách vẽ giành được giải nhất, cô bất ngờ nhận được một hộp quà mà Hiểu Bách tặng, sau khi mở ra phát hiện là một chiếc váy mới toanh, chiếc váy màu xanh lam nhạt, trên chiếc váy bằng vải voan có những con cá đang nhảy vọt lên mặt nước, ý cảnh mộng ảo tựa như một câu chuyện cổ tích, cô ôm chiếc váy sững sờ nửa ngày trời mới ý thức được “món đồ” mà Tô Hiểu Bách nhắc đến trước đây “muốn mua món đồ gì đó”, hoá ra lại là món quà muốn tặng cô.

Lần đầu tiên Tô Hiểu Bách tặng quà cho người khác trông có vài phần gượng gạo không tự nhiên, trên khuôn mặt xinh đẹp kia nhuốm một mảng mây màu hồng phấn, cúi đầu không dám nói, cuối cùng vẫn là Tần Lạc phá vỡ không khí bức bối này, cười ha ha đẩy Nguyên Phi Ngự vào sau tấm rèm thay quần áo. Cô thay bộ trang phục đó bước ra, Tần Lạc vừa hét lên “đẹp chết mất” vừa thầm đồ kỵ đi đi lại lại mấy vòng quanh cô, Nguyên Phi Ngự nhắc nhắc chiếc váy, mỉm cười, nghi hoặc hỏi Tô Hiểu Bách: “Có thật không?”

Trông thấy cô mỉm cười, Tô Hiểu Bách mới lén thở phào nhẹ nhõm, gạt đầu đánh rập một cái, tán thưởng: “Đúng là đẹp thật.”

Thoáng chốc nước mắt Nguyên Phi Ngự bỗng trào ra, nhào đến ôm Tô Hiểu Bách, nói: “Cảm ơn em.”

“Cũng cần phải cảm ơn cả tớ nữa? Là tớ giúp Hiểu Bách chọn đấy.” Tần Lạc ở bên này vừa nói, vừa cố sức chen lấn vào bên trong, túm tụm lại với họ thành một khối.

Căn phòng bé nhỏ tối tăm lần đầu tiên lại ấm áp đến nhường này. Nguyên Phi Ngự mặc chiếc váy có in hình cá đang bơi lội rồi lạng lẽ cất chiếc áo khoác ngoài mà Quan Nhã Dương để lại vào một góc nhỏ trong tủ quần áo, tận sâu trong đáy lòng lần cuối nói với anh “tạm biệt”.

Kết thúc kỳ thi năm nay vào đúng thời điểm hạ chí, trong trường vụt trở nên vắng teo, sau kỳ nghỉ hè Nguyên Phi Ngự sẽ lên lớp mười một, vẫn như cũ hàng ngày đi làm thêm, đi học, thời gian lâu dần ngay đến nỗi cực khổ cũng trở thành bình lặng. Cô mơ hồ nghe từ chính miệng của Tần Lạc biết được một vài thông tin liên quan đến Quan Nhã Dương, anh là người có thành tích đứng đầu toàn thành phố được vào trường đại học nổi danh nhất cả nước, ngày giấy báo trúng tuyển được truyền xuống, bố anh từ Anh trở về đích thân đến lãnh đạo trường cảm tạ, anh bị tiếng tiền hô hậu ủng khen ngợi vây quanh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn mặt mày ủ rũ, không hề vui vẻ.

Nguyên Phi Ngự đứng trước bảng thông báo của trường, nhìn bức ảnh phía sau mặt gương, anh trong ảnh đang cầm tờ giấy thông báo trúng tuyển, trong đôi mắt đen láy là một màu đen kịt, giống như màn đêm đen tối bắt đầu bữa vậy, giữa biển lớn đang ngủ vùi trong đêm, gió ngừng thổi, chỉ còn vẻ tĩnh mịch đến chết người mà thôi.

Vốn họ là hai đường thẳng song song không nên giao cắt, vô tình lại bị chệch khỏi quỹ đạo mà có giao điểm tạm thời, may mà hiện tại tất cả đều trở lại bình thường.

Thật may mắn, thật may mắn!

Cô đứng trước bảng thông báo của trường mà vô ngữ, cố gắng mỉm cười, chỉ thấy trong lòng ngực trống rỗng vọng lại, tiếng gió vi vu vi vu, khiến nụ cười của cô như bị nhấn chìm, lại như xe lửa xuyên qua đường hầm, sau tiếng còi hú vang thì chỉ còn một khoảng không trống rỗng hơn cả bầu trời.

13. Chương 05 Phần 1

Chương 5: Trao nhau nụ hôn nồng cháy

1.

Những tháng ngày cấp ba thật nhàm chán, sau khi lên lớp mười hai, cảm giác căng thẳng lo lắng khiến người ta không sao thở nổi, thi cử và ôn tập liên miên không dứt khiến thi thoảng Nguyên Phi Ngự lại nhớ đến những ngày tự do tự tại thoải mái nhàn nhã hồi lớp mười. Dù bận rộn tới mức tới mũi, nhưng công việc làm thêm vẫn diễn ra đều đều, ngày ngày mệt mỏi bỏ hơi tai, bận đến mức chẳng có thời gian ngẩng đầu lên,

miệng vẫn ê a lẩm nhẩm đọc thuộc từ mới tiếng Anh, Tô Hiểu Bách luôn quan tâm yêu thương vừa đầm lưng cho cô, vừa khẽ thì thảo dò hỏi: “Chị à, chị cho em đi làm thêm đi, như thế chị cũng thoải mái hơn nhiều.”

“Không được.” Nguyên Phi Ngự nhảy dựng lên vỗ vỗ đầu Tô Hiểu Bách, “Em phải chăm chỉ học, không cần phải nghĩ chuyện khác, chị hy vọng em không thua kém gì những đứa trẻ khác.”

“Nhưng, trên lớp có bạn mới chuyển đến, nghe nói cũng là trẻ mồ côi, hôm nay em nhìn thấy cậu ấy đi làm thêm trong quán ăn nhanh.” Tô Hiểu Bách trợn mắt tranh luận.

“Em không giống cậu ấy, em có chị, chị không thể để em không hạnh phúc.” Nguyên Phi Ngự gân cổ lên cố chấp đến đáng sợ, từ trước nay không ai biết cô đang kiên trì cố chấp vì cái gì, ngay cả Tô Hiểu Bách cũng không hiểu, cho nên sau cùng cậu đành im lặng.

Tô Hiểu Bách mười sáu tuổi, hiếm bạn cùng tuổi nào có ngũ quan tuấn tú như thế, khiến Tần Lạc lúc nào cũng phải ôm ngực mà hét lên: “Hiểu Bách đẹp trai thế này có thể trở thành minh tinh đấy.”

“Đẹp hay không, không liên quan đến cậu, đừng hòng xơ mủi đến Hiểu Bách nhà tớ.” Nguyên Phi Ngự hung hăng nhìn cô, cứ như con chó săn bảo vệ chủ nhân, chỉ là cùng với thời gian lời cảnh cáo đó càng lúc càng trở nên vô dụng, giống như không ai có thể ngăn cản được sự cố chấp của cô vậy, cũng chẳng ai ngăn cản được sự mê trai, thích làm gì thì làm của Tần Lạc.

Lại một mùa hạ nữa đến, mùa thi theo đó cũng trở lại, Nguyên Phi Ngự dừng mọi công việc lại, dồn tất cả sức lực tập trung ôn thi, tuy cô chẳng có chí hướng gì lớn lao, nhưng cô cũng hiểu rõ, chỉ có trình độ cấp ba thì chẳng cách nào sống được giữa thành phố rộng lớn với tốc độ đô thị hoá, quốc tế hoá mỗi lúc một nhanh và mạnh như hiện nay, cho nên ít nhất cô phải tốt nghiệp đại học mới có thể tìm được một công việc vừa có chút thể diện lại vừa có thu nhập ổn định, hoàn toàn xóa bỏ đi quá khứ không đáng nhớ của mình, cũng có thể kiếm được chút tiền cho Hiểu Bách học tiếp.

Khi diễn nguyện vọng, nghĩ đến Hiểu Bách vẫn còn đang đi học ở đây, cô không thể một mình đến thành phố khác được, cho nên tất cả nguyện vọng điền vào trong tờ đơn xin thi đại học đều là mấy trường đại học trong thành phố, còn Tần Lạc cũng chẳng biết đang nghĩ gì, cũng đều đăng ký nguyện vọng vào trường ở thành phố, hai người như có thần giao cách cảm vậy, khi nộp đơn đăng ký, giáo viên chủ nhiệm lớp nhìn họ lắc đầu, nói: “Số lượng học sinh đăng ký vào mấy trường trong thành phố không hề nhỏ, với thành tích của hai em, về cơ bản không có cơ may.”

Khi kết quả được thông báo, chủ nhiệm lớp không thể không thừa nhận hai người họ tuy thành tích không phải quá tốt, nhưng đúng là quá may mắn, nhất là Tần Lạc dựa vào tài năng thiên bẩm về ngôn ngữ mà cha cô truyền lại, thành tích tiếng Anh vượt trội nên được học viện ngoại ngữ của thành phố đặc cách không phải thi, còn Nguyên Phi Ngự lại mạo hiểm thi vào trường đại học thuộc top hai trong thành phố, cũng xem như không phí công sức ngày ngày đêm đêm chăm đèn “ôm chân Phật” của cô.

Nhưng vấn đề căng thẳng lo lắng sắp phải đối mặt khiến Nguyên Phi Ngự không sao vui vẻ như Tần Lạc được, lần trước khi Hiểu Bách nhập viện đã dùng phần học phí của cô trong tài khoản, số tiền đó tuy không được gọi là nhiều, nhưng cũng mãi chưa bổ sung, lại thêm dạo gần đây chẳng đi làm thêm được gì, tiền nhà đã nợ mấy tháng rồi chưa trả, tình trạng kinh tế trong nhà thật sự cực kỳ nguy cấp, cho dù cả mùa hè có làm việc cật lực, cô cũng chẳng dám tin là có thể tích lũy đủ tiền nộp học phí khi nhập trường.

Đêm đó Tần Lạc lại ở lì nhà cô, nhất quyết không đi, còn lén lấy trộm trong nhà một chai rượu vang, uống đến mức khắp nhà đều có mùi rượu, đêm đã về khuya, Hiểu Bách đi ngủ trước, hai người họ chen nhau trên chiếc giường đơn chật hẹp, Tần Lạc thở ra mùi rượu đột nhiên nói bên tai cô: “Phi Ngự, trợ lý của mẹ tớ xin nghỉ về nhà sinh con rồi, giờ bà bận đến đứt hơi, đang tìm người làm trợ lý, tuy để cậu làm giúp việc dưới tay bà mẹ ác ma chắc chắn sẽ bị dày dạn rất thảm, nhưng tiền lương cũng tốt, phù sa không chảy ruộng ngoài, cậu có muốn thử không?”

Nguyên Phi Ngự mắt mở tròn, trong màn đêm đen đặc vẫn nhìn thấy nét say trong ánh mắt mơ màng của Tần Lạc, hơi bất ngờ vì Tần Lạc tuy vô tâm nhưng cũng đã nhận ra được khó khăn của cô, hơn nữa còn trao cho cô một chiếc cần câu chắc chắn, không phải bố thí mà chỉ đơn thuần giúp đỡ.

Cô nghĩ, mình có thể làm bạn với Tần Lạc giàu sang phú quý thế này, làm bạn nhau lâu như vậy, suy cho cùng cũng vì nguyên nhân này, Tần Lạc trước nay chưa từng cảm thấy giữa họ có gì khác nhau, chưa bao giờ ra vẻ cao ngạo của người thành phố, không bao giờ thương hại, không bao giờ bố thí, đã mang đến cho cô đủ sự tôn trọng và một tình bạn bình thường nhất, may mắn làm sao đó chính là những thứ cô cần nhất.

Cô từ từ gạt đầu, giơ tay sửa lại lọn tóc rối của Tần Lạc, thật lòng nói cảm ơn cô: “Cảm ơn cậu, Tần Lạc.”

“Khỉ thật... cảm ơn gì chứ?” Tần Lạc nhảy tưng tưng đến bên cô, cố hết sức chen vào tấm chăn của cô, ôm cổ cô rồi thì thầm: “Người phải nói cảm ơn là tớ mới đúng, Phi Ngự, cảm ơn cậu đã đồng ý làm bạn với tớ, trước đây tớ luôn thấy mờ mịt, chỉ muốn ngày ngày nổi loạn, trước đây chẳng biết tại sao mình lại sống, ở bên cạnh cậu bao năm nay, trông thấy cậu luôn cố gắng, dần dần tớ cũng bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về cuộc sống của mình, nghĩ đến tương lai xem mình sẽ như thế nào...”

Cô lăm bằm, cũng chẳng biết là có phải say thật hay không, nói được nửa chừng lại im bặt, sau đó chỉ còn vọng lại những tiếng thở khe khẽ và đều đặn.

Tương lai sẽ ra sao...

Nguyên Phi Ngự ngửa mặt nhìn chằm chằm lên trần nhà cũ nát, chẳng thể nào ngủ được, trước đây rất lâu cô từng vạch ra tất cả mọi thứ trong tương lai, đi học đi làm, nuôi Hiếu Bách trưởng thành, nhưng những thứ được vạch ra rõ ràng rồi cũng dần dần mơ hồ thay đổi, ngày ngày mỗi khi dọn dẹp tủ quần áo tình cờ dọn đến chiếc áo khoác ngoài được cất giữ cẩn thận, đều làm cô nhớ tới đêm đó, anh nói với cô: “Nguyên Phi Ngự, liệu có người nào trên thế giới này có trái tim sắt đá khiến người ta căm ghét như em không?” Bóng lưng cô đơn ấy khiến cô cực kỳ mơ hồ, chẳng biết bản thân mình trước nay luôn kiên trì cố gắng có đúng hay không, trong chớp mắt lại cảm thấy, nếu là anh, có lẽ... có lẽ cuộc sống của cô sẽ thay đổi.

* **

Nhận lời mời đến văn phòng làm việc mới mở của mẹ Tần Lạc cũng được xem là khá thuận lợi, mẹ Tần Lạc là Mẫn Ngọc Quỳnh là luật sư nổi tiếng ở thành phố nhỏ này, chuyên thụ lý các vụ án liên quan đến phân chia tài sản gia đình, công việc rất phát, bận rộn cả ngày, Nguyên Phi Ngự mới tốt nghiệp cấp ba, lại chưa từng học qua luật sư, tuần đầu tiên đi làm chỉ bị sai lầm mấy việc như sắp xếp giấy tờ, nghe điện thoại, nhưng cô rất chăm chỉ, hoà nhập rất nhanh, ngày hôm sau đã có thể sắp xếp lịch trình làm việc của Mẫn Ngọc Quỳnh và sắp xếp cũng như chuẩn bị tài liệu cần dùng liên quan khi được người khác nhờ. Chuyện có vẻ suôn sẻ, Mẫn Ngọc Quỳnh cực kỳ vừa lòng, giao cho cô rất nhiều việc, hơn nữa còn không ngừng khen ngợi cô trước mặt Tần Lạc, lại kể lể tính lười nhác của Tần Lạc, hại Tần Lạc chỉ biết kêu gào thảm thiết cứu mạng, càng ngày càng không muốn đến phòng làm việc của mẹ, trừ khi Tô Hiếu Bách muốn đi thăm Nguyên Phi Ngự, cô mới đi cùng.

“Chị, chị vẫn chưa ăn trưa, nghỉ ngơi một chút không được sao?”

Tô Hiếu Bách lần đầu đến văn phòng lập tức bị thái độ làm việc bận rộn gấp gáp của văn phòng luật sư dọa cho khiếp vía, chợt dờ dẩn đứng bên cạnh bàn làm việc của Nguyên Phi Ngự, cau mày nhìn cô đang xoay qua xoay lại không ngừng phía sau màn hình vi tính, khuôn mặt tuần tú hiện vẻ đau lòng, “Việc không phải làm một chốc một lát là xong được.”

Hôm nay Mẫn Ngọc Quỳnh đi ra ngoài gặp một thân chủ quan trọng, phải đến buổi chiều mới về, trước khi đi có dặn dò Nguyên Phi Ngự chuẩn bị tài liệu cần dùng cho buổi hầu tòa ngày mai, đó là vụ án phân chia tài sản của một cặp vợ chồng, ông chồng làm ăn buôn bán bên ngoài, vợ đi quá giới hạn, đòi ly hôn, chồng cho rằng vợ đã ngoại tình nên từ chối chu cấp. Nguyên Phi Ngự vừa tìm tài liệu, vừa gõ văn kiện, mãi mới xong được mấy trang, ngẩng đầu lên mỉm cười với Tô Hiếu Bách, “Đợi chút nữa hãy tính, lúc nào ăn chẳng được.”

“Chị không ăn, em cũng không ăn.” Tô Hiếu Bách khó lắm mới nói được một câu tùy tiện buông thả như thế, tức tối quay người bỏ đi.

Tần Lạc ngồi bên lập tức bật dậy vội vã đuổi theo giữ cậu lại, rồi quay đầu nhìn Nguyên Phi Ngự trách móc: “Phi Ngự, Hiếu Bách vì muốn được ăn cơm cùng cậu mà đã nhịn cả bữa sáng rồi đấy.”

“Hiếu Bách, chẳng phải chị đã cho em tiền ăn sáng rồi ư? Tại sao em không đi ăn?” Nguyên Phi Ngự đứng

lên tức tối, “Hai ngày nay chị rất bận, không có thời gian nấu cơm cho em, làm em tủi thân rồi. Nhưng, đợi chị xong vụ án này thôi, chị đảm bảo.”

“Nhưng hai chị em đã lâu rồi không ăn cơm cùng nhau.” Tô Hiểu Bách cúi đầu, giọng nói rất khẽ, nhưng lại cực kỳ cố chấp, “Dù sao chị không ăn, em cũng không ăn.”

“Trời ơi, thật không sao chịu nổi hai chị em nhà này, chẳng phải là chỉ ăn cơm thôi hả? Đi, cùng đi đi cùng đi...”, Tần Lạc không chịu đựng thêm nữa liền kéo tay Tô Hiểu Bách, một tay nắm tay Nguyên Phi Ngự, kéo hai người họ ra ngoài, “Phi Ngự, Hiểu Bách vẫn đang tuổi lớn, không được nhịn đói, em ý muốn ăn cơm cùng cậu, cậu đi đi, mẹ tớ đến đây tớ sẽ bảo, không có vấn đề gì đâu.”

Nguyên Phi Ngự mặc bộ trang phục công sở, áo trắng váy ngắn màu đen, chân đi cao gót, gót chỉ cao năm phân thôi, nhưng cũng đủ khiến Nguyên Phi Ngự chưa từng đi cao gót cảm thấy loạng choạng, cho nên vừa bị Tần Lạc kéo một cái, cô suýt chút nữa ngã chống vó, may mà Tô Hiểu Bách lao đến kịp, giữ cô đứng vững.

Tuy Tô Hiểu Bách chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng đã cao tới một mét bảy mươi lăm, so với Nguyên Phi Ngự đang ngự trên đôi cao gót kia cũng hơn hẳn một cái đầu, chỉ là hơi gầy thôi, ngũ quan đoan chính, đi đến đâu là nhận ra ngay đến đó. Đứng trước cửa văn phòng làm việc người qua kẻ lại ôm Nguyên Phi Ngự, khiến cậu chợt thấy xấu hổ, sắc mặt đỏ ửng, con ngươi đen láy có luồng sáng kỳ lạ đang di chuyển, đã thế còn mãi không chịu buông tay. Có mấy nhân viên nữ đang làm việc trong văn phòng, thấy cảnh tượng này đều cảm thấy cực kỳ lãng mạn, trước kinh hoàng sau thăng thốt hết gọi với Nguyên Phi Ngự: “Phi Ngự, bạn trai của em trông thật đẹp trai đấy, ha ha, tiếp tục tiếp tục đi, bọn chị không thấy gì đâu.”

Lúc này Nguyên Phi Ngự mặt đã đỏ như gấc, vội vàng đẩy tay Tô Hiểu Bách ra, đúng lúc muốn giải thích thì lại nghe thấy giọng điệu cau có của Tần Lạc vọng đến: “Các chị nói gì vậy? Hiểu Bách là em trai của Phi Ngự, em trai ruột, cùng mẹ khác cha, còn nói linh tinh nữa cần thận em bảo mẹ sa thải các chị đấy.”

Mấy nữ nhân viên văn phòng bình thường thấy Tần Lạc đến đều mặt mày tươi cười, cực kỳ vui vẻ, ngược lại lần này lại thấy cô nói năng nặng nề tức tối như thế, bất giác không biết nên phản ứng thế nào, ai nấy đều gượng gạo vội vàng vàng lủi vào phòng làm việc.

“Tần Lạc, đừng giận nữa, tớ không bận tâm đâu.” Nguyên Phi Ngự đã đứng vững lại, bước lên trước an ủi Tần Lạc, “Chẳng phải nói là đi ăn sao? Mau lên, bọn tớ sắp đói lả ra rồi nè, phải không, Hiểu Bách?”

Tô Hiểu Bách vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt ngưng ngáp khi này đã biến mất, cúi đầu nhìn thẳng xuống chân, chẳng biết đang nghĩ gì nữa, nghe thấy Nguyên Phi Ngự gọi, cậu mới ngẩng mặt lên mỉm cười dễ thương ngoan ngoãn với Nguyên Phi Ngự và Tần Lạc, gật gật đầu.

Nụ cười của Tô Hiểu Bách giống như thần dược vạn năng với Tần Lạc, vừa mới đây cô còn hậm hực tức tối, chớp mắt đã hào hứng hẳn lên, chỉ một tay lôi xềnh xệch Nguyên Phi Ngự đi, còn tay kia tiếp tục kéo Tô Hiểu Bách xuống nhà ăn dưới lầu, vừa đi vừa mồm năm miệng mười không ngừng nghỉ: “Phi Ngự, cậu nói xem năm ấy mà cậu yêu Quan Nhã Dương thì tốt biết bao, gia cảnh anh ta tốt, lại đẹp trai, khó lắm mới có được một đại tài tử như thế, thật chẳng biết cậu đang nghĩ gì nữa.”

Nghe thấy cái tên đó, nụ cười của Nguyên Phi Ngự lập tức đông cứng nơi khóe miệng, tạo thành một đường cong cực kỳ quái dị, để che giấu vẻ gượng gạo không tự nhiên của mình, cô vội vã quay đầu sang hướng khác.

Chỉ có Tô Hiểu Bách ngay tức khắc đứng khựng lại, lo lắng kéo tay Tần Lạc lại truy vấn: “Quan Nhã Dương là ai?”

Tần Lạc thấy cậu quan tâm đến chủ đề này, lập tức vui vẻ hào hứng kể tỉ mỉ chi tiết cho cậu nghe: “Anh ta là học trưởng của chị và Phi Ngự, học cùng bọn chị hai năm, là nhân vật chói sáng trong trường chị, năm đó anh ta theo đuổi chị của em, tiếc là sau này thi vào một trường đại học lớn ở Bắc Kinh, cũng không gặp lại nữa...”

“À.” Nét mặt Tô Hiểu Bách vẫn giữ nụ cười như cũ, nhưng con ngươi đen láy thăm thẳm lại dần dần như đang trở nên tối sẫm, nét thâm trầm bao trùm cả ánh nhìn của cậu, cho đến khi ánh mắt cậu nhìn người khác đã bắt đầu trở nên có chút kỳ quái, “Chị của em có thích anh ta không?”

“Chị nghĩ là thích, nếu không sẽ không hẹn hò cùng cậu ta như thế...”, Tần Lạc vừa chép miệng vừa mở to cổ họng hét gọi về phía Nguyên Phi Ngư đang ở rất xa: “Phải không, Phi Ngư?”

Nguyên Phi Ngư chẳng thèm đếm xỉa đến cô nàng, cứ tiến thẳng về phía trước, chỉ có điều dáng vẻ đã căng cứng từ lúc nào, Tô Hiểu Bách phía sau nhìn cô, đôi mắt đen thẫm tựa như màn đêm, không chút ánh sáng, chỉ có một màn sương mù, vô biên vô tận.

2.

Duyên phận là một thứ rất kỳ diệu, những chàng trai cô gái có được nó thật sự thì không cần phải nghĩ quá nhiều, chỉ cần thi thoảng thầm gọi tên một ai đó trong lòng, dù cách nhau bao xa, anh ấy (cô ấy) cũng có thể nghe thấy, hơn nữa còn ngay tức khắc xuất hiện trước mặt bạn.

Câu nói đó là câu nói kinh điển trong quyển tiểu thuyết duy nhất cô đọc từ nhỏ đến lớn, lúc đó cô thấy rất buồn cười, đâu phải là “thiên lý truyền âm” trong kiếm hiệp, thứ kỳ diệu mơ hồ như duyên phận làm sao có thực? Nhưng bây giờ cô đã có phần tin tưởng rồi.

Sáng sớm hôm nay, khi cô lục tủ quần áo vô tình lại nhìn thấy chiếc áo khoác ngoài mà Quan Nhã Dương bỏ quên, chỉ khe hở dài, trong lòng thầm nhủ chẳng biết anh có thích nữ sinh nào trong trường đại học hay không, đến khi gặp lại còn nhận ra cô hay không, khi xuống lầu đi làm liền thực sự nhìn thấy anh.

Anh mặc chiếc áo thun ngắn tay và chiếc quần short đơn giản, hai tay đút túi quần, đang đứng dưới ngọn đèn đường phía đối diện, nhìn thấy cô đứng dưới lầu, mới khe khẽ đứng thẳng người, khoe miệng nhướn cao tạo thành nụ cười với gọi cô: “Hi, Nguyên Phi Ngư, lâu lắm không gặp.”

Nguyên Phi Ngư đứng sững tại chỗ, không chắc chắn chàng trai trước mặt mình đã thực sự tồn tại, hay là do ảo giác của cô.

Dường như anh cao hơn một chút so với trước đây, khuôn mặt không thay đổi nhiều lắm, vẫn đẹp đẽ, nho nhã và rất dễ nhìn như thế, chỉ có điều con mắt sắc đen thẫm thẫm mang rất nhiều mệt mỏi, chiếc cằm thon trắng đã lên lún phún những sợi râu xanh, khiến trông anh như vừa trải qua cuộc bể dâu, điều khiến người ta để tâm nhất là, trước nay anh chưa từng đeo bất cứ loại trang sức nào, thế mà giờ đây trên tay lại đeo một chiếc vòng màu đen nhức mắt.

“Anh...”, Nguyên Phi Ngư đứng thộn tại chỗ rất lâu không biết nên nói gì, sáng sớm mùa hè nóng nực, cô đứng dưới ánh mặt trời vụt chốc cảm thấy cổ họng khô rát, cực kỳ khó chịu, xuyên qua con đường không được gọi là rộng rãi mà lại mất mấy phút, “Chẳng phải anh đi Bắc Kinh ư? Sao lại ở đây?”

Mở màn cực kỳ tầm thường, nhưng đã dốc toàn bộ sức lực của cô, cũng chẳng biết phải nói gì.

“Nghỉ hè mà, về thăm nhà, nói thế nào đi chẳng nữa đây cũng là nơi anh sống mười mấy năm trời.” Quan Nhã Dương vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn tứ phía, khoe miệng động đậy, trong nụ cười mang vài phần mệt mỏi, “Trước đây thấy nhà em ở đây trông rất cũ nát, giờ nhìn lại, vẫn có chút hoài niệm.”

Đương nhiên là hoài niệm.

Đêm nào đó trời đổ mưa, dưới bóng râm bên cạnh cột đèn đường, anh kéo cô núp dưới tán ô, trao cô nụ hôn, còn thì thào bên tai nói rằng, đây là nụ hôn đầu anh bù đắp cho em.

Nguyên Phi Ngư đứng yên bất động, chợt nhận ra anh dường như có chút khác lạ, cũng rất muốn hỏi xem phải chăng anh đã gặp chuyện gì, nhưng miệng mấp máy rồi lại mím chặt cuối cùng vẫn chẳng thốt ra được câu hỏi.

Hai người đứng lặng trước mặt nhau một hồi lâu, chẳng ai nói lời nào, cuối cùng Quan Nhã Dương khe khẽ thở dài, đứng thẳng người tạm biệt Nguyên Phi Ngư: “Nhìn thấy dáng vẻ của em vẫn xấu xa, ương bướng là anh yên tâm rồi. Anh đi đây.”

Anh vừa nói vừa xoay người đi, một nỗi lẻ loi và cô độc chẳng thể nói thành lời trong bóng hình ấy, Nguyên Phi Ngư vụt nhớ về cái đêm gặp mặt anh lần cuối cùng, anh cũng quay lưng rời xa cô, cũng là bóng lưng cô đọc như thế này, con tim như bị thít chặt, đột nhiên cô thấy sợ hãi, lần này anh lại quay đi như thế thì sau này cũng chẳng thể gặp lại nhau nữa, vì thế cô lên tiếng gọi anh lại:

“Quan Nhã Dương, anh... thực sự đến đây chỉ để thăm thú thôi ư?”

“Nếu không thì sao?” Quan Nhã Dương dừng bước, chậm chậm quay người lại, cặp mắt đen láy thăm thăm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhợt nhạt của Nguyên Phi Ngư, khóe miệng khẽ nhếch nở một nụ cười lạnh tự giễu, “Nếu anh nói với em, lúc này anh rất buồn, em có vứt tất cả mà đi cùng anh không?”

Quả nhiên anh gặp chuyện không vui.

“Có.” Nguyên Phi Ngư nhìn vào đôi mắt mệt mỏi của anh khẽ gật đầu, “Nếu anh muốn nói chuyện cùng em, em sẽ.”

Tâm trạng của Quan Nhã Dương chợt chùng xuống, lập tức liền tiến về phía Nguyên Phi Ngư, đi thẳng đến trước mặt cô, đặt hai tay lên đôi vai gầy của cô, nở nụ cười đắng chát khiến người ta nhói đau, nói: “Nguyên Phi Ngư, giờ anh đang rất buồn, thực sự thực sự rất buồn, em có thể đi cùng anh không?”

Hôm ấy Nguyên Phi Ngư mặc trời kệ đất quyết bùng một ngày làm, đi dạo quanh thành phố S cùng Quan Nhã Dương, không liên lạc với bất kỳ ai, ngay đến nghỉ phép cũng không báo, có lẽ đây là lần phóng túng buông thả nhất trong đời cô, sau chuyện này nghĩ đi nghĩ lại, cô cũng không hiểu được tại sao bản thân mình khi ấy lại thiếu tỉnh táo như vậy, làm một chuyện cảm tính như thế.

Quan Nhã Dương đưa cô dạo quanh tất cả các quầy trang sức trong khu mua sắm cao cấp, dường như anh đang tìm thứ gì đó, đầu mày cau chặt, cũng chẳng nói chẳng rằng, chỉ đi hết quầy này lại sang quầy khác nhìn nhìn ngắm ngắm. Đi cả ngày như thế, đến khi trời sắp tối, cuối cùng Nguyên Phi Ngư cũng không thể chịu nổi nữa, một mình ngồi như đóng đinh trong quán ăn nhanh của khu mua sắm cao cấp, không sao động đậy nổi.

“Em mệt sắp chết rồi đây, Quan Nhã Dương, anh có thể nghỉ một lát được không?”. Vừa đặt mông xuống chiếc sofa trong tiệm ăn nhanh cơ thể cô lập tức nhũn đi, khuôn mặt đau khổ nhìn lên trên gương mặt rõ ràng cũng đang viết hai chữ mệt mỏi kia, nhưng Quan Nhã Dương vẫn cố chấp không chịu nghỉ, “Dù có treo cổ cũng phải chờ cuối cùng chứ, làm ơn đi mà, nghỉ một chút thôi.”

“Nguyên Phi Ngư, làm người phải giữ chữ tín chứ.” Quan Nhã Dương đứng trước mặt cô, sắc mặt tuy không tốt lắm, nhưng bộ dạng rõ ràng không còn nặng nề như hồi sáng nữa, “Là em nói đi cùng anh còn gì.”

“Em đâu biết anh đưa em đi một bờ hơi tai thế này.” Xuyên qua làn kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài tiệm ăn nhanh, hết quầy hàng nữ trang này đến hàng dài quầy nữ trang khác, Nguyên Phi Ngư thực sự muốn khóc, “Em sợ nhất là đi dạo trên đường, bắt người ta lang thang cả ngày, chi bằng cho người ta làm việc quần quật cả ngày rồi nghỉ ngơi cho lành.”

“Làm gì có cô gái nào không thích đi dạo chứ, em thật đúng là số nghèo mạt kiếp.” Quan Nhã Dương liếc xéo Nguyên Phi Ngư, dựa người lên lên chiếc sofa mềm, vẻ mặt khó coi chẳng nói thêm nữa.

Việc buôn bán của cửa tiệm khá tốt, người ra người vào đông nườm nượp, ồn ào náo nhiệt, Quan Nhã Dương vẫn ngồi yên chỗ ấy nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trên người anh toát lên một khí chất tao nhã, dù chỉ mặc bộ trang phục đơn giản cũng dễ nổi trội giữa đám đông, cho nên thi thoảng có vị khách nữ đi qua đi lại dấn mắt vào anh, anh đang nhập tâm chuyện của riêng mình, trông đờ đẫn, dường như hoàn toàn xa cách với thế giới xung quanh.

14. Chương 05 Phần 2

Lúc này nhân viên phục vụ quán ăn nhanh đến hỏi hai người họ ăn gì, Nguyên Phi Ngư gọi những hai tiếng vẫn chưa thấy anh phản ứng, đành tự ý gọi hai suất ăn nhanh, đồ ăn vừa đưa tới, anh cũng chẳng động đậy, Nguyên Phi Ngư không chịu nổi nữa, bèn cầm chiếc thìa gõ gõ vào bát canh nhằm gọi anh, “Quan Nhã Dương, anh còn như thế này nữa là em đi đấy, anh cũng biết người nghèo bọn em nghỉ việc một ngày là chuyện nghiêm trọng lắm không, dù sao em cũng đi cùng anh rồi, đừng có bảo em không giữ chữ tín.”

Quan Nhã Dương lúc ấy mới định thần trở lại, chậm rãi thưởng thức đồ ăn, Nguyên Phi Ngự vốn rất đói nhưng trông thấy bộ dạng thần thờ, ủ dột của anh thì trong chớp mắt chẳng còn tâm trí ăn uống nữa, chống cằm hiếu kỳ hỏi: “Nè, rốt cuộc anh có chuyện gì không vui vậy? Bị bạn gái đá hả?”

“Đời anh chỉ bị một cô gái đá thôi, trái tim của cô gái đó vừa khó chịu vừa bướng bỉnh, khiến người ta rất ghét...”, Quan Nhã Dương nhai đồ ăn, lườm Nguyên Phi Ngự một cái: “Vả lại giờ cô ấy đang ngồi trước mặt anh.”

“Ai vừa khó chịu vừa bướng bỉnh?” Nguyên Phi Ngự như mèo bị giẫm phải đuôi, lông tóc dựng ngược, “Hơn nữa anh đã tỏ tình với em bao giờ chưa?” Nói đến đây, cô mới ý thức được mình đang nói cái gì, mặt đột nhiên đỏ lựng lên, giọng nói cứ nhỏ dần nhỏ dần: “Sao có thể tính là em đá anh được.”

“Hả?” Khoẻ miệng Quan Nhã Dương nhướng cao, chăm chăm nhìn cô, “Vậy thì anh tỏ tình với em, em có đồng ý không?”

“Không...” Giọng cô cực kỳ do dự, bộ dạng rất lúng túng, chẳng thềm nể mặt lại thì thào thêm một câu nữa: “Chỉ ít là hồi hai năm trước là không.”

Bầu không khí thình lạng lại ập đến, hai người lặng lẽ cúi đầu, chìm đắm trong mớ suy nghĩ bòng bong của mình mà ăn đồ ăn trước mặt, món ăn trong tiệm ăn nhanh ở khu mua sắm cao cấp này cũng được tính là thịnh soạn, hương vị khá tuyệt, Nguyên Phi Ngự ăn bát cơm trắng tựa như pha lê ngập tràn hương thơm, nhưng chẳng hiểu tại sao càng ăn càng thấy đắng chát.

Vừa ăn xong bữa, hai người rời khỏi khu mua sắm, bên ngoài màn đêm đã buông, ánh đèn đường hòa cùng ánh sáng của biển hiệu lấp lóa hai bên đường, vẫn phồn hoa như thế, Quan Nhã Dương đi phía trước, hai tay nhét túi quần, hành động theo thói quen nhưng lại không còn vẻ thư thái như bình thường nữa, Nguyên Phi Ngự bám riết theo phía sau, trông thấy bóng anh đột nhiên con tim như bị thít chặt, rất khó chịu, vì thế giơ tay khẽ kéo kéo vạt áo anh, “Quan Nhã Dương, rốt cuộc anh sao vậy? Nói với em được không? Cầu xin anh đấy.”

Rất hiếm khi cô nói khê khàng được với người khác, dù là khi đi làm thêm bị bắt nạt, cũng chưa từng nói một câu mềm mỏng, lòng tự tôn của cô rất cao. Nhưng khoảnh khắc này, cô cảm thấy lòng tự tôn của mình cũng chẳng để làm gì, không thể chịu đựng thêm được bộ dạng ủ dột của Quan Nhã Dương, cô không biết tại sao, chỉ biết thấy anh không vui thì cô còn thấy bức bối hơn cả anh.

“Mẹ anh mất rồi...”

Quan Nhã Dương dừng bước, giọng tựa như gió thổi lướt qua tai, vi vu hiu hắt, nhưng khi lướt qua tai lại như tiếng sét đánh, nổ tung.

* **

Phía trước là khu vui chơi lớn nhất thành phố, bánh xe khổng lồ phát ra ánh sáng như cầu vồng di chuyển chậm chậm, ai đó để chúc mừng sinh nhật đã bắn pháo hoa ở quảng trường bên cạnh, pháo hoa sáng lòa vọt lên không trung, cùng với đó là tiếng hét hào hứng của mọi người, âm vang rơi xuống, rồi lại im bật.

Anh đứng thẳng lưng, yên lặng bất động, gió thổi dải băng màu đen trên cổ tay anh, chạm lên vai Nguyên Phi Ngự, ngửa ngửa, chẳng thể nói ra đó là cảm giác gì.

“Anh không nhìn thấy mặt mẹ khi mẹ qua đời... Khi nhận được điện thoại thì đã là trước tang lễ của mẹ một ngày rồi.”

Giọng nói bình thản nhưng mang nỗi bi thương vô bờ, lặng lẽ nhẹ nhàng tiến sâu vào trái tim Nguyên Phi Ngự. Cô đi đến trước mặt anh, nhìn vào quảng mắt đỏ ửng của anh, giơ tay lên chạm nhẹ nhẹ vào sau gáy anh, mềm mỏng như khuyên nhủ một đứa trẻ: “Muốn khóc thì hãy khóc đi.”

Anh từng nói với cô những lời tương tự như thế, khi nói thì cô không khóc, nhưng sau đó vẫn òa khóc nước mắt tuôn trào, anh cảm thấy rất công bằng, vì thế thực sự đưa tay ra ôm cô vào lòng, vùi đầu vào hõm cổ cô, nước mắt tuôn trào.

Nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, ngoài đôi vai thoáng run rẩy thì không có bất cứ thanh âm nào, nhưng Nguyên Phi Ngự có thể cảm nhận được nước mắt nóng hổi của anh đang lăn theo hõm cổ xuống cổ áo cô, lại từ từ

trở nên lạnh băng, cô im lặng không nói, chỉ luôn nhẹ nhàng vỗ lưng anh.

Xung quanh người vẫn qua lại không ngừng, ai nấy đều tỏ ra kỳ lạ, còn họ vẫn điềm nhiên như không nhận ra, phẳng phất như thời gian đã ngưng đọng, trong thế giới của họ chỉ còn lưu lại luồng hơi ấm của hai cơ thể, hai con tim đang đập...

Nguyên Phi Ngự được Quan Nhã Dương ôm, như cảm nhận được mùi hương hoa cỏ sạch sẽ trên cơ thể anh. Lần đầu tiên thực sự cảm nhận được sự tồn tại của anh trong thế giới của mình, không có ánh hào quang chói lọi bao quanh, không có khoảng cách làm người ta sợ hãi, anh của hiện tại chỉ là một chàng trai bị tổn thương, chỉ như vậy mà thôi.

Cô luôn khát khao có được cảm nhận chân thực như thế này, vì thế dừng động tác an ủi, siết chặt vòng tay, ôm trọn anh trong lòng.

Hơn mười giờ đêm, họ ngồi cạnh nhau trên bãi cỏ ở quảng trường thành phố, đêm mùa hạ dần đẩy lui cái nóng của ban ngày, nhiệt độ thích hợp để ngồi thẩn thờ. Có làn gió thổi qua, dải băng đen đeo trên cánh tay khẽ lay động, nhẹ chạm lên đôi chân lộ ra ngoài của cô, cô ở bên anh bóng dáng ảm đạm dưới ánh đèn rực rỡ, nhẹ nhàng thở phào một hơi:

“Anh có hối hận không?”

“Gì cơ?” Anh nghiêng đầu, mái tóc ngắn màu hạt dẻ bị gió thổi trở nên rối bời, quầng mắt đỏ au, con ngươi đen láy như nhuộm ánh trắng, khiến con tim cô lạnh giá.

“Không thấy mặt mẹ lần cuối...”, Nguyên Phi Ngự nhặt một cọng cỏ trên mặt đất, dè dặt nói.

“Trước đây anh luôn thẳng thắn, thà thừa nhận bản thân mình là kẻ hèn nhát cũng quyết không đối diện với mẹ. Anh luôn cảm thấy mẹ đã sai, tại sao mẹ phải hoàn mỹ như thế, nhưng lại nhu nhược đến vậy, để tất cả đều yêu mẹ, nhưng lại khiến tất cả đều phải gánh chịu nỗi đau mất mẹ...”. Quan Nhã Dương hít sâu một hơi, phát ra tiếng cười bi thương: “Nhưng lúc anh thấy mẹ biến thành tro, được đưa vào trong chiếc hộp đen, anh mới chợt nhận ra, những thứ này vốn không quan trọng... chẳng có thứ gì quan trọng cả... anh hối hận rồi, anh thật sự hối hận rồi... dù chỉ cần ở bên cạnh bà một ngày cũng được...”.

Sau cùng giọng nói nghèn nghẹn biến mất, xuyên qua ánh trăng sáng Nguyên Phi Ngự nhìn thấy dòng nước chảy ra từ khoé mắt anh, không kiềm chế được bất giác giơ tay lên kéo mặt anh xuống, ép anh phải nhìn mình: “Quan Nhã Dương, việc đó không thể trách anh, chỉ vì anh quá coi trọng mẹ, anh quá trân trọng tình cảm này, chỉ là anh ngốc nghếch mà thôi, mẹ anh sẽ hiểu, chẳng phải anh cũng nói rồi ư, mẹ anh hoàn hảo như vậy, nhất định cũng rất tốt bụng, sẽ không trách anh đâu. Cho nên không được để cho nước mắt mình rơi xuống, nếu không em sẽ hôn anh...”

Sau đấy cô còn muốn nói “Anh cũng từng uy hiếp em như thế, nhưng em vẫn thích anh xấu xa ác độc như xưa kia.” Nhưng những lời phía sau còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, hai vai cô bị túm chặt, bị anh đè nằm xuống thảm cỏ, cùng với đó đôi môi anh hôn lên cô.

Lần này, nụ hôn của anh rất mãnh liệt, giống như một người bị chìm đắm dưới đáy nước sâu cuối cùng cũng vớ được ngọn cỏ cứu mạng, mang đến một sức mạnh khó cưỡng, không cho cô bất cứ cơ hội cự tuyệt nào, tiến quân thần tốc, chỉ mong kiếm tìm sự ấm áp trên cơ thể cô, để che lấp cho con tim đang rạn nứt của chính mình.

3.

Sáng hôm sau, Quan Nhã Dương phải bay đến Hokkaido, xử lý một vài chuyện sau lễ tang, dẫu sao anh cũng đã trưởng thành, lại là con cả trong nhà, có một vài chuyện thuộc về trọng trách anh phải đảm nhiệm nên chẳng thể khước từ được.

Nguyên Phi Ngự tiễn anh lên máy bay, họ cả đêm không ngủ, vẽ mặt phờ phạc quần áo trên người nhăn nhúm, vô tình lại thu hút mọi ánh mắt kỳ quái của mọi người xung quanh.

Quan Nhã Dương không mang bất cứ hành lý nào, thẻ visa đút trong túi quần, rõ ràng lúc quyết định đến thành phố S, tuyệt đối không phải là “về chơi” như anh nói, vì một ngày một đêm, anh đều ở bên cô, không gặp ai, ngay cả căn nhà cũ ở trước đó cũng chẳng ghé thăm.

“Cảm ơn em đã ở bên anh một ngày một đêm như thế này, Nguyên Phi Ngự.” Anh dừng bước trước cửa kiểm soát, khoé môi nhướn lên, khẽ mỉm cười với Nguyên Phi Ngự, sau đó từ trong túi quần bỏ lấy ra một chiếc khuyên tai được khắc hình trăng non bằng pha lê tím, lấp lánh, “Cả ngày hôm qua anh chính là chạy đi tìm chiếc khuyên tai giống hệt chiếc này, nó là chiếc hồi nhỏ anh đã ăn trộm của mẹ, khi ấy quá ngây thơ, cứ nghĩ là cất giấu những món đồ mà mẹ thích nhất, như thế mẹ sẽ không rời xa anh và cha anh đi Hokkaido... Ha, sau này lại bị rơi mất một bên, bao nhiêu năm như thế anh luôn tìm chiếc giống hệt, để trả ẹ, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được, xem ra có một vài thứ mất đi sẽ mãi mãi không bao giờ tìm lại được.”

“Hoá ra từ nhỏ anh đã xấu bụng như thế.” Nguyên Phi Ngự cũng bật cười, nhìn về phía cửa an toàn sau lưng anh, nghĩ sau này có thể chẳng còn gặp lại nhau nữa, trong lòng trào dâng cơn đau nhói.

“Có điều em nói rất đúng, bà tốt bụng và xinh đẹp như thế, sẽ không trách anh đâu, cho nên dù thiếu một chiếc đi chẳng nữa, anh cũng phải mang về trả lại ẹ.” Quan Nhã Dương vừa nói vừa đặt tay lên vai Nguyên Phi Ngự, đắm đuối nhìn cô, phảng phất như trông thấy cả nơi sâu thẳm nhất linh hồn cô, “Anh đã hối hận một lần rồi, quyết không để mình hối hận thêm lần nữa.”

Khi ấy Nguyên Phi Ngự đang đắm chìm trong cơn đau nhói chẳng biết từ đâu ập đến, chẳng tài nào hiểu được lời anh nói, sau khi về nhà lại càng bận tối mắt tối mũi không còn thời gian nghĩ đến nữa. Cô đã biến mất một ngày một đêm, lại chẳng có điện thoại di động, không một ai liên lạc được với cô, ai nấy đều đổ xô đi tìm, Tô Hiểu Bách khóc ròng một ngày một đêm, Tần Lạc cũng lo lắng đến phát điên, Mẫn Ngọc Quỳnh thậm chí còn phải tạm ngừng mọi công việc, uỷ thác cho người khác, điều động toàn bộ người trong trung tâm đi tìm, đúng lúc cha của Tần Lạc có cuộc họp bất ngờ lại bị tiếng khóc của Tần Lạc dọa cho chết khiếp, ngay tức khắc vận dụng mọi mối quan hệ của mình, điều động một đội cảnh sát của thành phố S, làm cuộc càn quét long trời lở đất khắp thành phố để tìm cô.

Khi cô lê bước về nhà với gương mặt vô cùng mệt mỏi, Tần Lạc và Tô Hiểu Bách cũng tìm cô suốt đêm vừa trở về, Mẫn Ngọc Quỳnh và ông Tần cũng ở bên, vừa trông thấy cô, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hai người Tần Lạc và Tô Hiểu Bách cùng xông lên ôm xiết cô, Tần Lạc còn khoa trương khóc ròng lên, “Phi Ngự, cậu đi đâu vậy, dọa bọn tớ sợ chết khiếp.”

“Tớ... tớ...”, Nguyên Phi Ngự bị cảnh tượng này dọa cho trắng thốt, lấp ba lấp báp giải thích: “Tớ gặp bạn học cũ, tâm trạng cậu ta không tốt lắm, nên tớ ở cùng cậu ta một lát... Tớ xin lỗi...”

Tô Hiểu Bách quàng mắt đỏ ngầu, con người lấp lánh nhưng lại bị phủ bởi một bóng đen nặng nề, tròn một ngày trời không được nghỉ ngơi, giọng cũng khàn khàn, “Chị à, tại sao chị không nói với em một tiếng, trước đây chị chưa bao giờ phóng túng buông thả như thế.”

“Đúng thế, vì lúc nào cậu cũng là người lý trí và gò bó, chúng tớ mới lo lắng như thế.” Tần Lạc ngẩng đầu, lau nước mắt, cố kiềm chế nỗi uất ức và buồn bực.

“Xin lỗi, mình xin lỗi...” Thực tình Nguyên Phi Ngự không ngờ lần đầu tiên buông thả của mình lại khiến nhiều người phải lo lắng như thế, có lẽ trên thế giới này không đến nỗi tuyệt vọng như cô nghĩ, nghĩ ngợi như vậy, cô ngừng nói lời xin lỗi, trong lòng dần cảm thấy ấm áp trở lại.

* **

Kỳ nghỉ hè dài đằng đặc cứ lặng lẽ trôi qua trong cơn bận rộn tối mắt tối mũi, lúc vào năm học mới, cuối cùng Nguyên Phi Ngự cũng gom đủ tiền học phí, Mẫn Ngọc Quỳnh tặng cô một suất học bổng nho nhỏ, lại bằng lòng để cô tiếp tục làm thêm ngoài giờ tại đây, tiền lương không được nhiều như làm chính thức, nhưng cũng đủ để cô trang trải sinh hoạt thường ngày. Từ nơi làm việc đi ra, trong lòng Nguyên Phi Ngự cảm thấy ấm áp vô cùng, lần đầu tiên trong đời thấy ngưỡng mộ Tần Lạc đến vậy.

“Mẹ cậu thật tốt, có người mẹ như thế, cậu thật hạnh phúc.” Cô nói.

Tần Lạc dùng ánh mắt như gặp ma nhìn chằm chằm Nguyên Phi Ngự, sau đó mở miệng nói: “Cậu bảo mẹ tớ tốt? Làm ơn đi, rõ ràng bà ấy là một nữ ma đầu, cậu bị bà ấy bóc lột thể mà còn nói bà ấy tốt? Nguyên Phi Ngự, đúng là cậu có khuynh hướng tự đầy đoạ mình đấy.” Khoé miệng cô giật giật, chẳng biết đang nghĩ đến điều gì, nở nụ cười gian xảo, “Tớ bảo rồi, cậu mới thực sự hạnh phúc, có em trai Hiểu Bách thế kia, vừa ngoan ngoãn, vừa đẹp trai.”

“Vậy ư? Hoá ra tớ cũng có điều khiến người khác ngưỡng mộ.” Nguyên Phi Ngư cúi đầu, nắm chặt túi tiền trong tay, không kiềm chế được liền bật cười.

Ngưỡng mộ giống như hồi học mẫu giáo chơi trò hoán đổi, mọi người đều được ghép thành từng đội, cô giáo giao ỗi người một chiếc hộp bí mật, trong hộp có để các chữ số khác nhau, bạn có thể hoán đổi với bất kỳ người nào, số lần hoán đổi cũng không hạn chế, khi cô giáo nói ngừng lại, thì số trong hộp của ai lớn nhất, người đó sẽ giành được một chiếc hộp đựng đầy kẹo. Bạn ôm chiếc hộp đó chạy đến chỗ người thân, sẽ cảm thấy đáng lẽ trong chiếc hộp của người khác nên có số lớn hơn, đổi hết lần này đến lần khác, khi trò chơi kết thúc mới biết được, mọi chữ số được đặt trong tất cả các hộp về cơ bản là giống nhau.

Trường mà Nguyên Phi Ngư học và học viện ngoại ngữ nơi Tần Lạc học tuy ở trong một thành phố, nhưng cách nhau rất xa, một người ở phía Đông, một người ở phía Tây thành phố, số lần gặp nhau tự nhiên cũng ít đi rất nhiều, có điều số lần Tần Lạc đến nhà cô lại tăng lên trông thấy, nhiều đến mức cô rất hay phát hiện ra những đồ vật lạ xuất hiện trong phòng, hỏi Tô Hiểu Bách, câu trả lời lần nào của cậu dường như cũng đều giống nhau, “Chị Tần Lạc quên không cầm theo.”

Bài vở chương trình đại học so với cấp ba cũng nhẹ nhõm thoải mái hơn nhiều, cơ chế trong trường cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần khi thi đủ điểm qua, còn bình thường thiếu một vài tiết, các giáo sư cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua, Nguyên Phi Ngư cực kỳ thích thú với cuộc sống như thế này, cũng thư thái hơn nhiều.

Cho đến khi cô gặp Quan Nhã Dương trong trường.

Quan Nhã Dương với tư cách là giáo viên dạy thay môn tiếng Anh mới xuất hiện trong lớp, khi ấy Nguyên Phi Ngư đang cúi đầu chăm chú ăn bánh bao sau quyển sách được dựng lên để che, nghe thấy tiếng ồn ào trong phòng, lập tức ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía bục giảng, ánh mắt này cơ hồ đã lấy đi một nửa sinh mệnh của cô, miếng bánh bao trong miệng còn chưa nhai lập tức chạy theo nhịp thở lọt vào cổ họng, khiến cô ho đến mặt đỏ tía tai, cố gắng cho ra hay đẩy vào mà không thể làm nổi.

Lúc này, Quan Nhã Dương với bộ dạng nho nhã vừa mới hoàn thành thủ tục tự giới thiệu đang bước từ trên bục giảng xuống, đi đến bên cạnh cô, thái độ ân cần vỗ vỗ lưng cô, khoe miệng khê nhướn tạo thành nụ cười: “Anh đã bảo rồi, phải ăn uống cẩn thận, sáng mai anh sẽ nấu cho em, không được phép ăn bánh bao thêm lần nào nữa.”

Lớp học đột nhiên ồn ào huyên náo hẳn lên, đám bạn học đều nhìn về phía cô, ánh mắt của các nam sinh cực kỳ ám áp, còn của các nữ sinh lại vô cùng đổ kỵ như có sức sát thương, lớn bằng từng này đây là lần đầu tiên bị nhiều người nhìn chăm chăm như thế, sắc mặt Nguyên Phi Ngư vụt đỏ lựng, nhưng vẫn nở nụ cười gượng gạo với Quan Nhã Dương, còn cô lại chẳng biết phải giải thích như thế nào.

Sau khi tan học, Nguyên Phi Ngư kéo Quan Nhã Dương đến một góc khuất, mặt mày hùng hổ trách móc: “Trước đây trong trường từng lan truyền tin đồn có một tên ngốc đã bỏ học tại đại học Q, chuyển đến trường đại học hạng hai của bọn em, đừng nói với em tên ngốc đó chính là anh nhé.”

“Rất xin lỗi em, thằng ngốc đó đúng là anh.” Hai tay Quan Nhã Dương buông thông, vẻ mặt buồn bã cắt lời, “Em không vào được đại học Q, nên anh đành phải đến đây.”

“Quan Nhã Dương, anh bị điên rồi có phải không? Đại học Q là niềm mơ ước của biết bao nhiêu người...”. Nguyên Phi Ngư thực sự đã rất muốn như lần đầu gặp mặt mà cho anh một cái bạt tai, nhưng cuối cùng cũng chẳng thể nào vùng tay lên được, “Tại sao chứ?”

“Em là người hiểu rõ lý do hơn ai hết mà.” Quan Nhã Dương cúi người, áp sát lên mặt cô, cặp mắt đen láy mang thứ ánh sáng kiên định đang lấp lánh toả rạng, “Anh không điên, dù sao lúc này anh cũng tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào khác, anh đang cực kỳ lý trí, anh biết anh muốn gì. Anh từng nói, anh đã hối hận một lần, chắc chắn không cho phép bản thân mình hối hận lần thứ hai.”

Nguyên Phi Ngư chợt thấy nghèn nghẹn, quay đầu qua hướng khác, tuy mặt vẫn hầm hầm tức giận, nhưng lại bất giác thoáng ửng đỏ lên, hờ hững buông một câu: “Tuỳ anh.” Rồi xoay người bỏ chạy.

Quan Nhã Dương vội vã rảo bước, xông thẳng đến trước mặt cô, bất luận thế nào cũng không để cho cô nhích thêm bước nữa, sau đó gơ ba ngón tay lên lắc lắc trước mặt cô:

“Nguyên Phi Ngự, giờ em có ba sự lựa chọn. Một, em là bạn gái của anh. Hai, anh là bạn trai của em.”

Nguyên Phi Ngự không kiềm chế được trợn tròn mắt, thật sự rất muốn đâm một cú vào mặt anh, nhưng lại qua hiếu kỳ về lựa chọn thứ ba là gì, thế là liền hỏi về ngờ nghệch: “Vậy còn lựa chọn thứ ba?”

“Ba, chúng ta ở bên nhau.”

Cô không ngờ đáp án lại vô sỉ đến vậy, nhưng nét ảm áp toát ra từ trong đáy mắt Quan Nhã Dương lại hạ gục cô nhanh gọn, cô đỏ mặt tía tai, cúi đầu không nói, Quan Nhã Dương đưa hai tay ra nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, khẽ thì thầm bên tai cô: “Em nói xem, làm gì có người nào hôn nhau đến mấy lần, mà còn chưa tính chuyện hẹn hò yêu đương chứ? Nguyên Phi Ngự, em đừng cáu như thế nữa được không? Dù sao anh cũng sẽ không từ bỏ, hôm nay em nhận lời, hay là mai nhận lời, hay ngày kia nhận lời thực ra đều như nhau cả mà.”

Anh chàng này đúng là hết thuốc chữa thật rồi.

Nguyên Phi Ngự cau mày, khẽ thở dài nhẹ như không ra tiếng, “Nhưng, thế giới mà hai chị em em đang sống có rất nhiều điểm khác biệt, có quá nhiều thứ anh không thể tưởng tượng được đâu... Em không muốn sau này anh phải hối hận.”

“Anh bảo rồi, vì anh không muốn phải hối hận thêm lần nữa nên mới chạy đi tìm em, em phải biết rằng, cô gái vừa xấu tính vừa ương ngạnh giống em trên thế giới này còn khó kiếm hơn cả hoá thạch của kỷ băng hà.” Quan Nhã Dương không buông tay, khoé miệng nhướng lên tạo thành nụ cười xấu xa.

“Anh...”, Nguyên Phi Ngự trợn trừng mắt nhìn anh đang mồm môi mồm lợi, trái tim nhỏ bé đã bắt đầu rung động, “Anh vẫn chưa từng tỏ tình với em.”

“Loài sinh vật Phi Ngự, có chiếc vây dài tựa như đôi cánh, nhưng đó cũng chỉ là chiếc vây, đừng hòng có thể bơi ra được biển lớn, cho nên em phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh đi.” Quan Nhã Dương ôm chặt cô, giữ chắc cô áp sát vào vị trí trái tim mình, nơi con tim đang loạn nhịp “thình thình”, làm chấn động cả tai cô, anh nói: “Nguyên Phi Ngự, anh yêu em, yêu đến mức trái tim sắp nổ tung, chẳng còn cách nào sống một mình được nữa, em phải có trách nhiệm với cuộc sống của anh.”

Cuối cùng Nguyên Phi Ngự vẫn không tài nào kháng cự được vẻ thâm tình trong ánh mắt Quan Nhã Dương, khẽ khàng cúi đầu gật gật, Quan Nhã Dương hạnh phúc tột bậc ôm cô xoay đến ba vòng, nhưng cũng rất dỗi lo lắng sợ hãi thì thào với cô: “Nói cho em biết nhé Nguyên Phi Ngự, thực ra anh là một chú cún con trung thành, thứ gì đã theo đuổi thì chết cũng không buông tay, giờ em đã gật đầu đồng ý thì cả đời này không được phép rời xa anh, nếu dám rời xa anh, anh sẽ khiến em sống không được chết cũng chẳng xong.”

Những lời này được thốt ra từ miệng của chính người mình yêu, nghe ra có cảm giác thật ngọt ngào ảm áp, khi ấy Nguyên Phi Ngự cũng chỉ đá anh một cái, biểu thị về bất mãn của mình, nhưng nụ cười treo trên khoé miệng lại vẫn chẳng giảm đi, có điều lúc đó con tim chìm đắm trong men tình nên cô không nhận ra, có một vài chuyện đang lặng lẽ thay đổi, tình yêu từng khiến cô ngập tràn hạnh phúc, thật sự có ngày lại bức cô đến bước đường sống cũng không được chết cũng chẳng xong.

15. Chương 06 Phần 1

Chương 6: Đau ốm không đáng sợ, điều đáng sợ là nỗi nhớ

1.

Nguyên Phi Ngự hôn mê bất tỉnh ba ngày liền trong bệnh viện, đến khi tỉnh lại Tần Lạc và Tô Hiểu Bách vội vã vây quanh, khắp nơi là một mảng tuyết trắng, giống như đầu óc cô lúc này, cô chằm chằm nhìn thẳng lên trần nhà xa lạ một lúc lâu mới hiểu rõ, hóa ra mình đang ở bệnh viện.

“Chị...”, Tô Hiểu Bách vừa nhìn thấy cô mở mắt, lập tức ấn nút bên cạnh máy hô hấp gọi bác sĩ, sắc mặt cậu nhợt nhạt, mắt vẫn tia máu, bộ dạng cực kỳ tiều tụy. Nguyên Phi Ngự giơ tay lên sờ má cậu, lòng đau

như cắt mà cắt lời trách móc: “Hiếu Bách, sao em lại ra nông nổi này? Hôm qua lại thức trắng đêm để vẽ phải không?”

“Còn tâm trí mà vẽ hả? Em ấy đã không chớp mắt ba ngày liền trong này rồi đấy...” Hình như Tần Lạc vừa từ công ty chạy đến, vẫn còn mặc đồng phục làm việc màu nhạt kia, nhìn Hiếu Bách mà nửa đau lòng nửa tức giận mắng: “Khuyên thế nào em ấy cũng không về, nếu cậu còn chưa tỉnh, em ấy sẽ nằm ỳ tại chỗ. Còn cậu nữa đấy, chẳng phải là quan tâm đến rùa biển hả? Sao quan tâm đến mức mà mình phải vào viện thế này? Hai chị em nhà cậu thật khiến người ta lo chết đi được, đúng là kiếp trước tớ đã mắc nợ hai người mà.”

“Mình xin lỗi, đã để mọi người phải lo lắng rồi.” Nguyên Phi Ngư kéo kéo tay Hiếu Bách rồi lại nhìn Tần Lạc, nói về ăn năn, hối lỗi.

Bác sĩ vội vã chạy đến kiểm tra sơ qua tình trạng của Nguyên Phi Ngư, bảo cô không có trở ngại gì lớn, chỉ là cơ thể đã yếu lại thêm làm việc quá sức không nghỉ ngơi trong thời gian dài, khi về cần chú ý nghỉ ngơi, bổ sung dinh dưỡng, tình dưỡng trong một thời gian sẽ không sao nữa.

“À, đúng rồi, Phi Ngư, cậu còn nhớ ai đưa cậu đến bệnh viện không?” Sau khi bác sĩ rời đi, Tần Lạc mới nhớ tới lúc mình đi làm thủ tục nhập viện cho Nguyên Phi Ngư, bác sĩ bảo thủ tục đã làm xong xuôi, viện phí cũng đã thanh toán, “Người đưa cậu đến đây còn tạm ứng tiền ra để trả viện phí, bọn mình phải mau mau tìm người đó để trả lại tiền viện phí mới được. Cậu cố nhớ lại xem, có phải là người ở chỗ cậu làm không?”

Nguyên Phi Ngư vô cùng hoang mang nhúu nhúu mày, thực tình không tài nào nghĩ ra được, cô chỉ nhớ giám đốc cho cô về nhà nghỉ ngơi, sau đó cô thay trang phục rồi rời khỏi trung tâm, rồi đầu đau như búa bổ, mặt mày choáng váng, tiếp sau đó chẳng nhớ chuyện gì xảy ra nữa cả, à, có điều, cô nhớ mình đã nằm mơ, mơ thấy Quan Nhã Dương ôm cô vào lòng, nhưng đó chỉ là mơ mà thôi, mơ có được tính không? Thế là cô liền lác đầu, “Tớ chịu không nhớ nổi.”

“Chi bằng để em đi hỏi xem, có lẽ có người ở quầy lễ tân còn nhớ.” Tô Hiếu Bách mỉm cười, dè dặt nắm tay Nguyên Phi Ngư đang hở ra bên ngoài chặn đặt lại vào bên trong, nói: “Dù sao cũng không nên nợ tiền người khác.”

Nguyên Phi Ngư gật gật đầu, Tần Lạc lại thì thầm to nhỏ nói với Tô Hiếu Bách, “Hay để chị đi cho, em mau về nhà nghỉ đi, ở đây có chị rồi, em không phải lo lắng nữa.” Cô nàng vừa gọi vừa đẩy Tô Hiếu Bách ra cửa, nét mặt tỏ vẻ đau lòng.

Tô Hiếu Bách cũng chẳng tranh giành hơn thua với cô, chỉ ngoan ngoan mỉm cười, nói: “Em đến quầy lễ tân hỏi xong sẽ về, tiện đường mà. Chị em còn ở đây lại phải phiền chị rồi, chị Tần Lạc.”

“Được rồi được rồi, mau về nhà ngủ đi.” Tần Lạc đẩy cậu ra khỏi phòng bệnh, nhìn cậu đi ra ngoài, lúc sau như nhớ ra điều gì đó liền lập tức đuổi theo: “Hiếu Bách, em lái xe của chị về đi, chỗ này cách nhà khá xa, ba ngày rồi không ngủ cũng chẳng ăn uống gì, sao còn đủ sức đi đường nữa chứ.”

“Vâng, cảm ơn chị, chị Tần Lạc.” Tô Hiếu Bách nhận lấy chìa khóa xe, vẫn ngoan ngoan nói lời cảm ơn, sắc mặt vì mệt mỏi mà lộ rõ vẻ nhợt nhạt nhưng vẫn chẳng thể che giấu nổi tướng mạo đẹp đẽ tinh tế của cậu, khi khóe miệng cong lên tạo thành nụ cười, vẫn sẽ trong khoảng khắc khiến đối phương chột ngẩn ngơ như vừa trông thấy tinh linh.

Tần Lạc nhìn cậu, nụ cười tươi tắn nở trên môi vậy tay nói tạm biệt, nhưng ánh mắt lại có vẻ hệt hẫng, chỉ có điều về hệt hẫng ấy như được ẩn giấu sau kính áp tròng được chế tác cực kỳ tinh xảo, kín đáo đến mức ngay đến bản thân cô cũng chẳng cảm thấy gì.

Tô Hiếu Bách đến trước quầy tiếp tân, hỏi kỹ càng tình hình của Nguyên Phi Ngư khi được đưa vào đây, may mà có một y tá còn nhớ được bộ dạng người đã đưa cô vào.

“Cậu nói bệnh nhân của phòng 314 phải không, là một chàng trai đưa cô ấy đến, trông rất đẹp trai, cho nên tôi rất ấn tượng. Hình như còn là nhân vật cực kỳ có tiếng, tôi từng thấy ở trên trang bìa tạp chí...” Có một cô y tá tiến đến phía quầy cười khì khì nhìn Tô Hiếu Bách rồi nói, chỉ thấy trong mắt toàn là trái tim màu hồng đang bay qua bay lại không ngừng, nói xong lại cúi đầu, tìm kiếm gì đó xung quanh, sau một hồi liền

vui mừng khôn xiết đưa cuốn tạp chí đến trước mặt cậu, hào hứng nói: “Chính là anh ta, chính là anh ta, tân Chủ tịch của quốc tế Phong Hoa, Quan Nhã Dương. Anh ta là bạn trai của chị gái cậu ư? Tôi thấy lúc anh ta bế chị gái cậu vào đây, cực kỳ lo lắng...”

Quan Nhã Dương... Quả nhiên anh ta đã trở về.

Tô Hiểu Bách nhìn chằm chằm người đàn ông trẻ tuổi mặc trang phục bảnh bao nhưng lại mỉm cười nho nhã, lạnh lùng, chàng trai vốn có nụ cười lễ phép ban đầu vụt trở nên xa lạ lạnh băng, cậu rút từ trong cặp ra chiếc thẻ ngân hàng, đưa đến trước mặt y tá: “Giúp tôi làm thủ tục nhập viện lại.”

“Nhưng thủ tục đã sớm hoàn tất, hơn nữa viện phí cũng thanh toán rồi...” Cô y tá kia chợt sững người, chẳng hiểu mô tê tại sao chàng trai trước mặt vừa rồi còn mỉm cười ngoan hiền nhu mì đột nhiên lại như biến thành một người hoàn toàn khác, lạnh lùng đến đáng sợ. “Chúng tôi không thể thu thêm viện phí lần nữa...”

“Tôi nói tôi muốn làm lại thủ tục nhập viện, trả lại viện phí mới.” Tô Hiểu Bách lạnh lùng trừng trừng nhìn thẳng vào cô y tá, ánh mắt hăm dọa, tiếp đó vút đánh phịch chiếc thẻ ngân hàng lên bàn đá hoa.

Đúng năm giờ chiều, đồng nghiệp ở trung tâm thủy cung cũng đến thăm Nguyên Phi Ngư, mấy chàng trai Lưu Vĩ, Chu Uy cùng đội lặn đua nhau âm ỉ kể cho Nguyên Phi Ngư chuyện mới nhất mới xảy ra trong thủy cung mấy ngày gần đây, chị Trương và mấy nữ huấn luyện viên trở nên khá điềm tĩnh im lặng, nhưng thi thoảng lại bị họ trêu đùa đến mức phải bịt miệng cười “hi hi”, phòng bệnh nặng nề đã lâu hôm nay trở nên vui vẻ ấm áp vô cùng.

“Chị Phi Ngư, em kể cho chị chuyện này, mấy hôm chị không có ở trung tâm, Tiểu Mục và Đậu Đậu cãi nhau, vẫn là chị đánh giá chuẩn nhất, hai con vật đều thích Mỹ Mỹ.” Chu Uy mặt mày hơn hớn nói, rút điện thoại ra mở cho Nguyên Phi Ngư xem, trên màn hình là hai con báo biển quần chặt, đánh nhau rất dữ, “Em thấy, Mỹ Mỹ thích Tiểu Mục hơn, Đậu Đậu béo quá, Mỹ Mỹ không thích béo đâu.”

Tiểu Mục và Đậu Đậu là hai con báo biển được thông minh nhất tại thủy cung, giỏi nhất trò đón phao và nhảy qua vòng trên mặt nước, được các du khách rất ưa thích, là minh tinh ở thủy cung này. Còn Mỹ Mỹ là con báo biển cái, mới được đưa về thủy cung một năm trước, huấn luyện được nửa năm thì nó đã biết nhảy, nên ba con báo biển thường biểu diễn cùng nhau, hơn nữa cũng đến giai đoạn động dục rồi, Mỹ Mỹ khi nóng khi lạnh với hai con báo biển đực kia, hai chú báo biển đực lại không chịu được cô đơn, luôn vì tranh giành cơ hội được gần Mỹ Mỹ hòng chiếm đoạt mà xảy ra chuyện đánh nhau thế này.

Nguyên Phi Ngư trông thấy hai con báo biển đực trên màn hình điện thoại, bất giác đầu mày cau chặt, gờ tay nện lên quả đầu tóc dựng ngược như lông nhím của Chu Uy, “Sao em có thể đứng nhìn chúng nó đánh nhau thế hả, còn quay lại nữa, thật là vô lương tâm mà, nếu nó bị thương thì làm thế nào?”

“Bị ăn đánh rồi hả? Tổ đã bảo rồi chị Phi Ngư không đồng tình với cậu đâu.” Lưu Vĩ cười hả hê trên nỗi đau khổ của người khác, quay lại an ủi Nguyên Phi Ngư, “Yên tâm đi, chị Phi Ngư, em cũng đứng bên cạnh xem, không có chuyện gì đâu.”

Người nói người cười rộn vang cả căn phòng, bất giác mấy giờ đồng hồ đã trôi qua, sắc trời dần tối, chị Trương nói phải về nhà đón con nên tạm biệt, mấy nữ huấn luyện thú khác cũng nói phải đi trước, đi qua chỗ Nguyên Phi Ngư nói tạm biệt, Nguyên Phi Ngư ngược mắt liền nhìn thấy quang mắt của mấy nữ huấn luyện viên thuần dưỡng thú đó đổ ầu.

“Lã Vân, cậu sao thế? Sao mắt đỏ thế kia?”, Nguyên Phi Ngư quan tâm hỏi thăm.

Lã Vân cố tỏ vẻ điềm tĩnh vội vàng xua tay nói không sao, ánh mắt chớp chớp nói: “Phi Ngư, cậu nghỉ ngơi đi, bọn tớ về đây.”

“Đợi chút đã.” Dù thần kinh chưa hoàn toàn tỉnh táo, Nguyên Phi Ngư cũng vẫn cảm thấy cô ấy có chuyện gì đó khác lạ, nhưng không chỉ mình cô ấy, mà tất cả mọi người ở đây dường như đều đang giấu giếm cô gì đó, họ cười cười nói nói, cố ý ra vẻ cực kỳ vui vẻ, nhắc đến các loài động vật trong thủy cung, nhưng lại hoàn toàn không nhắc gì đến Tháp Tháp. Chẳng biết tại sao, thấy mọi người cố gắng gượng cười còn quang

mắt của Lã Vân đỏ ầng ậng đột nhiên cô có một dự cảm không lành liền hỏi: “Có phải Thập Thập xảy ra chuyện gì không? Nói thật đi.”

“Thập Thập...” , Lã Vân ấp a ấp úng, nói được hai chữ lập tức quay mặt đi chỗ khác, chị Trương vội vã tiếp lời, mỉm cười an ủi cô, “Không sao, Thập Thập rất khỏe, em yên tâm đi.”

“Lã Vân, cậu nói cho tớ biết, cậu là người duy nhất trong nhóm không biết nói dối, cậu nói cho tớ biết, Thập Thập sao rồi? Cuộc phẫu thuật có thành công không?”, Nguyên Phi Ngư ngồi dậy, nắm cánh tay đang muốn lẩn tránh của Lã Vân, “Lã Vân, cậu nói...”

Mọi người đột nhiên trầm lặng, Lã Vân bắt đầu kêu khóc thảm thiết, Chu Uy không chịu đựng được liền vỗ đùi đánh đốp rồi ngồi dậy, nói: “Chị Phi Ngư, chị đừng làm khó Lã Vân, chị ấy có tình cảm với Thập Thập tốt như thế, để em nói, cuộc phẫu thuật không thành công, hôm qua... chết rồi.”

Thập Thập chết rồi!

Nguyên Phi Ngư từ từ đổ xuống giường bệnh, chỉ cảm thấy bầu không khí xung quanh bỗng trở nên quá lạnh, cảm giác lạnh lạnh này giống như sóng biển, từng cơn từng cơn vỗ lên cơ thể cô, cô nằm xuống mà ánh mắt vẫn thần thờ pha chút thảng thốt nhìn chằm chằm lên trần nhà, thì thào: “Chết rồi, cũng tốt, ít ra cuối cùng Thập Thập cũng có thể đoàn tụ với Đại Lỗ, rất tốt... rất tốt...”

Cô vừa lẩm bẩm nói vừa nhắm mắt lại, không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, chỉ nghe thấy từng con sóng vỗ hết đợt này đến đợt khác, sóng biển mang theo hơi lạnh và sự ướt át nhấn chìm cô, một lát sau mới từ từ rút ra xa, mấy giây sau lại kéo nhau trở lại, không ngừng nghỉ...

Cô nằm trên những con sóng, bỗng bồng bồng bồng bồng, nhìn thấy hải vực phía xa tít, Thập Thập đang chơi đùa vui vẻ cùng với Đại Lỗ, sau đó cùng nhau lặn xuống đáy biển.

Nước mắt của Nguyên Phi Ngư cuối cùng không chảy ra, cô biết, so với bệnh tật, những nỗi nhớ xa xôi chẳng thể nào kiểm soát được càng thêm đau khổ, cô hiểu rõ, không phải Thập Thập chịu thua bệnh tật, mà là đầu hàng trước nỗi nhớ.

2.

Mơ mơ màng màng chẳng biết đã ngủ bao lâu, đến khi tỉnh lại trời đã nửa đêm, xung quanh mờ tối, chỉ có chiếc bình thờ ở đầu giường thi thoảng lóe ra ánh huỳnh quang, ánh trăng chiếu xuyên qua rèm cửa sổ trắng tinh rọi vào trong phòng, cả căn phòng đều toát lên sắc trắng nhạt nhòa và êm dịu.

Có bóng người đứng bên song cửa sổ quay lưng về phía cô, ánh trăng sáng khẽ lay động chiếu vào, làm cô mơ hồ có thể trông thấy chàng trai trẻ tuổi kia, mặc bộ vest chỉnh tề, hai tay nhét túi quần, lặng lẽ đứng đó, dáng vẻ ấy hòa vào ánh trăng toát lên vẻ ưu sầu cô độc còn hơn cả ánh trăng.

Cô khẽ động dậy, giơ một tay ra, muốn nói gì đó nhưng ngủ đã quá lâu nên cổ họng khô khốc, cố gắng rất lâu mới thốt được tiếng “Ưm ưm” như người nằm mộng nói mơ.

Người kia nghe thấy động tĩnh lập tức quay đầu lại, vội vã bước trong bóng tối đến bên cạnh cô, cúi người vừa vui mừng vừa dè dặt cẩn thận hỏi: “Em cần gì? Cảm thấy trong người không thoải mái chỗ nào?”

Giọng anh vừa mát lạnh vừa ấm áp, vẫn vút quanh tai, cảm giác hạnh phúc quý giá vô cùng mà đã rất lâu rồi trong trái tim cô chưa cảm nhận được nay xuất hiện, không kiềm chế được khóe mắt ươn ướt, cô hít thở một hơi, nói: “Nước, em muốn uống nước.”

Người kia lập tức rót nước đưa đến, lại cẩn thận đỡ gối đầu, dè dặt từng chút kê gối sau lưng cô, để cô uống nước thoải mái hơn. Khi anh thay gối cho cô, hai tay vòng qua vai cô, động tác như đang ôm cô vào lòng khiến cô chột hoảng hốt, đến khi định thần lại người kia đã đứng trở lại bên giường, chỉ còn lại gương mặt mờ mờ không nhìn rõ đường nét.

Nguyên Phi Ngư uống một ngụm nước, đặt cốc trở lại, nửa nằm trên giường bệnh, mắt nhìn chằm chằm vào người kia, chầm chậm giơ tay ra, rồi lại dùng giọng như nói mơ: “Quan Nhã Dương, anh là Quan Nhã Dương ư?”

Người kia im lặng không nói, chỉ đưa một tay ra nắm chặt tay cô, tay anh rất lớn rất ấm áp, có thể ôm trọn bàn tay cô, khiến cô có cảm giác vững chắc, an lòng.

Cô duỗi tay ra như thế, rồi mơ màng nhìn thấy đường nét của anh, rồi lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

Quan Nhã Dương nắm chặt bàn tay thon dài nhỏ gầy ấy, im lặng bất động, nhìn chăm chăm vào luồng ánh sáng chập chờn ngoài cửa sổ, lúc này anh mới nhẹ nhàng đặt tay cô vào trong chăn, khẽ khàng rời khỏi phòng bệnh.

Đóng cửa phòng bệnh lại, bên ngoài cửa sổ hành lang phía sau anh là luồng ánh sáng mờ tối, ánh sáng mặt trời bị mây đen che phủ đang cố gắng phát ra từng tia sáng le lói, anh đi xuống lầu, luồng sáng như màu trắng bạc ấy chiếu thẳng lên mặt anh, khiến ngũ quan của anh toát lên đường nét lạnh lạnh và căng cứng, anh đi đến bãi đỗ xe ở tầng hầm của bệnh viện, đúng lúc đó tài xế đang ngủ gà ngủ gật trên xe chợt trông thấy anh, vội vã mở cửa xe ra đón.

“Quan tổng, đưa ngài về nhà phải không?”

“Cậu về nghỉ ngơi đi, để tôi tự lái xe.” Quan Nhã Dương một tay nhét túi quần, tay kia nhận lấy chìa khóa từ tài xế, sắc mặt lạnh tanh, nơi đầu mày toát lên vẻ mệt mỏi không thể nói thành lời được.

“Nhưng Quan tổng, cả đêm ngài không ngủ...”

Tài xế do dự không dám bỏ đi, Quan Nhã Dương đã chui vào xe, gục lên vô lăng, xua xua tay về phía tài xế, “Về đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Tài xế liền rời khỏi, cả bãi đỗ xe rộng lớn từng này chỉ còn lại một mình anh, anh gục đầu xuống vô lăng chợp mắt giây lát, thấy bên ngoài có một chiếc xe Benz màu đỏ đang tiến vào, Tần Lạc và Tô Hiểu Bách bước ra khỏi xe đi đến thang máy của bệnh viện, anh mới chậm chậm khởi động xe, lao ra cổng lớn bệnh viện.

Trời mới tờ mờ sáng, trên đường không có nhiều người, không gian lạnh lẽo tĩnh mịch có chút trống trải, anh lái xe một tay, giữa vô lăng có một điểm hình tròn, bao quanh hình tròn đó là ba chữ BMW, BMW... Đọc đi đọc lại ba chữ này, khóe miệng anh bất giác mỉm cười, tiếng cười nói vui vẻ đã từng lặp lại vô số lần trong hồi ức chợt vang lên:

“Chiếc xe mà em thích nhất chính là BMW, B - - M - W, Be My Wife, làm vợ của anh, Quan Nhã Dương, anh không thấy lãng mạn sao?”

...

Chiếc xe đột nhiên dừng lại giữa đường, Quan Nhã Dương quay đầu sang nhìn, đôi mắt đen thẳm nhìn về hướng bệnh viện, trong ánh mắt có một nỗi bi thương đang xoay chuyển.

Có một vài chuyện quả nhiên không thể nào quên được, giống như có một vài người, bất luận khi chia tay hận đến mức nào, sau nhiều năm gặp lại cũng không thể chọn ai khác ngoài người ấy.

Cho nên, Nguyên Phi Ngư, không phải anh không thể buông tay, mà là em nợ anh một lời giải thích.

Ngay sau đó Nguyên Phi Ngư cũng nhanh chóng xuất viện, ngày hôm sau đã đến trung tâm thủy cung làm việc bình thường, bề ngoài trông có vẻ rất bình thường, cũng không hề vì cái chết của Tháp Tháp mà tỏ vẻ buồn đau. Chỉ có điều hành động của cô càng lúc càng kỳ lạ, bình thường cứ ngồi thần thờ mấy tiếng đồng hồ chẳng nói chẳng rằng chỗ bãi cát mà Tháp Tháp và Đại Lỗ từng chơi đùa, lúc cho ăn chỉ cần nhìn thấy cá nhỏ và tảo biển mà Tháp Tháp thích ăn liền muốn bằm nát nó ra, kỳ lạ nhất là, có lần khi Chu Uy cùng cô làm nhiệm vụ quét dọn bể cá, cô lại chẳng thèm đeo cả bình thở, phi thân thẳng xuống nước.

Hành động chẳng khác nào tự sát đó khiến Chu Uy bị một phen khiếp vía, hoảng loạn lo lắng gọi mấy thợ lặn khác nhảy vào trong bể kéo cô lên, còn cô vẻ mặt vẫn thần thờ như đang mộng du vậy, giống như căn bản chẳng biết chuyện gì đang xảy ra cả.

Một vài lần như thế, giám đốc cũng nhận ra sự bất thường của cô, liền gọi cô vào phòng làm việc nói chuyện.

“Phi Ngự à, cũng rất lâu rồi cô chưa nghỉ ngơi phải không?” Giám đốc trung tâm nhấp một hộp trà, hòa nhã nói với Nguyên Phi Ngự, “Ngoài việc mấy ngày trước cô bị ốm phải vào viện ra, ba năm nay hình như chưa có lần nào cô xin nghỉ, ngay cả những ngày nghỉ bình thường theo quy định cô cũng nhất quyết không nghỉ, Phi Ngự à, cô tuổi còn trẻ, đừng gắng gượng như thế, tôi cho cô nghỉ nửa tháng, cô nên đi du lịch hay đi chơi đâu đó xem sao?”

“Giám đốc...”, Nguyên Phi Ngự nhấp nhồm trên sofa, một tay bấu chặt ngón tay cái của tay kia, giống như chẳng biết đau đớn là gì vậy, “Tôi biết dạo gần đây tâm trạng tôi không tốt lắm, tôi xin lỗi.”

“Phi Ngự, cô yêu quý cá như thế nào, mọi người ở đây đều biết, nhưng mọi người còn lo lắng cho cô hơn, có hiểu không?” Giám đốc buông tách trà xuống, đi đến bên cạnh vỗ vỗ lên vai cô, “Cái chết của Tháp Tháp không phải là lỗi của cô, không cần phải đem chuyện này đổ hết lên đầu mình như thế.”

Làm việc cùng nhau ba năm trời, thực ra không chỉ có riêng giám đốc, mà mỗi nhân viên làm việc trong trung tâm thủy cung này đều hiểu rõ cá tính của Nguyên Phi Ngự, cô ấy là người bướng bỉnh đến mức tự làm khổ chính mình, tóm lại luôn có thói quen xem tất cả mọi chuyện tất cả lỗi lầm đều là do bản thân mình, nhìn bên ngoài có thể không cảm thấy gì, thực ra nội tâm sâu kín bên trong sớm đã tự khoét sâu vết thương, lần này chuyện Tháp Tháp cũng không phải là ngoại lệ, chắc chắn cô đang lặng lẽ tự trách mình tại sao lại để cho nó sinh bệnh, tại sao không thể ở bên cạnh chăm sóc Tháp Tháp.

16. Chương 06 Phần 2

Thông tin Nguyên Phi Ngự nghỉ, Tần Lạc biết đầu tiên, cô vui mừng phấn khởi lập tức lái xe chạy thẳng đến nhà Nguyên Phi Ngự, sau đó ném lại cho cô một đồng hồ tay du lịch, dường như muốn ép buộc cô đi du lịch cùng mình.

“Cậu đâu có được nghỉ, đi du lịch gì chứ?” Nguyên Phi Ngự nhìn Tần Lạc vẻ kỳ quái, chẳng biết sự nhiệt tình của cô ấy đến từ đâu, ánh mắt đột nhiên liếc nhìn cuốn sổ tay du lịch, nhân tiện cầm một cuốn lên.

Hokkaido vào tháng Năm, hoa anh đào rực rỡ đẹp vô cùng...

“Không được nghỉ thì không thể xin nghỉ được ư? Dù sao dạo này giám đốc công ty tớ về nước rồi, ngày nào tớ cũng phải dịch tài liệu của công ty nhằm chán muốn chết.” Tần Lạc làu bàu, nhanh chóng cướp cuốn sổ tay du lịch trên tay Nguyên Phi Ngự, lập tức hét lên: “Lễ hội hoa anh đào ở Hokkaido vào tháng 5, vừa hay sắp đến rồi, chúng ta mau đi thôi, chắc chắn sẽ rất đẹp rất lãng mạn đây.”

Miệng Nguyên Phi Ngự giật giật, hoàn toàn không hiểu phản ứng của Tần Lạc là như thế nào: “Năm nào cậu cũng bay đi bay lại Nhật Bản biết bao nhiêu chuyến, ngắm hoa anh đào có gì mà phải hét lên thế?”

“Nhưng hoa anh đào ở Hokkaido tớ vẫn chưa ngắm, chúng mình đi đi, đi thôi, gọi Hiểu Bách nữa, nếu thời gian nộp bản thảo tháng này có thể kéo dài hơn được chút, còn ở trường chắc cũng ko bận lắm...” Tần Lạc nắm tay Nguyên Phi Ngự vung vung vẩy vẩy cứ như một đứa trẻ, “Chúng mình quen nhau nhiều năm như thế mà chưa từng đi du lịch cùng nhau, đi đi mà, đi nhé.”

“Thôi được rồi, đi thì đi, thật sự cậu quá đi.” Nguyên Phi Ngự giằng thoát khỏi tay Tần Lạc, cười phá lên, thật sự bái phục cô ấy, từ mười tám tuổi đến hai mươi sáu tuổi, tâm tính hình như vẫn chẳng lớn hơn chút nào thì phải, ngược lại cứ như càng ngày càng nhỏ lại vậy?

Tần Lạc hú lên một tiếng sáng khoái rồi lập tức nhảy lên ghế sofa, đầu tiên là rút điện thoại ra gọi cho Tô Hiểu Bách: “Hiểu Bách, Phi Ngự nói muốn đi Hokkaido ngắm hoa anh đào, em cùng đi đi nhé... ừm ừm... tốt quá rồi...”

Nguyên Phi Ngự cuộn người trên sofa, nhìn Tần Lạc đang vui mừng nhảy chân sáo mặt mày hớn hớn, không kìm nén được thở một hơi dài, Tần Lạc vốn chỉ muốn đi du lịch cùng Hiểu Bách mà thôi, nên mới cố gắng khích lệ, thỉnh cầu cô như thế, mục đích cũng chỉ là để Hiểu Bách có thể đi cùng. Tần Lạc ngốc nghếch này, vứt bỏ cơ hội xuất ngoại, cự tuyệt không biết bao nhiêu lời cầu hôn của công tử đại gia phú quý giàu sang,

bao nhiêu năm cứ một lòng một dạ bám theo Hiểu Bách, tâm ý đáng quý trọng này, Hiểu Bách ơi là Hiểu Bách, em phải lấy cái gì để đáp trả người ta đây?

3.

Đi du lịch nước ngoài không giống như du lịch ngắn ngày trong nước, thoải mái thư thái như thế, nhưng phải chuẩn bị visa và hộ chiếu, vốn chỉ cần kiếm một công ty du lịch để họ làm thay mọi việc, như thế sẽ hạn chế được không ít chuyện phiền phức, nhưng Tần Lạc kiên quyết không muốn đi cùng đoàn, theo cách nói của cô ấy thì là, đi du lịch cùng một đồng người không quen biết chẳng liên quan gì đến nhau, hoa anh đào chắc sẽ phát khóc mất, hơn nữa nó là bá vương trong việc phiên dịch tiếng Nhật, để người khác đưa cô đi du lịch Nhật Bản, như thế chẳng khác nào sự sỉ nhục tới chuyên môn của cô.

Đối diện với một Tần Lạc khẳng khái hiên ngang nhường này, Nguyên Phi Ngư cũng chẳng biết nói gì, đành gật đầu nhận lời, mà cũng chỉ cần cô gật đầu thôi, Tô Hiểu Bách tuyệt đối không có ý kiến gì khác, cho nên cuối cùng tất cả vẫn là do Tần Lạc chủ trì đại cục.

Tần Lạc dựa vào mối quan hệ của cha mình, nên cũng nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa tất cả giấy tờ liên quan, còn mua được vé ưu đãi nữa, mọi việc tiến hành cực kỳ thuận lợi, nhưng đêm trước khi xuất phát, Nguyên Phi Ngư đột nhiên thay đổi chủ ý.

“Tần Lạc, tớ không muốn đi du lịch.” Cô đang ngồi trên ghế sofa trong phòng gọi điện thoại cho Tần Lạc, vừa nói chuyện vừa nhìn bóng cây đang lắc lư bên ngoài cửa sổ đến thần thờ, ánh mắt thấp thoáng vẻ hoang mang, “Cậu có giận không?”

Đầu kia điện thoại bất chợt tĩnh lặng, tiếp đó giọng của Tần Lạc truyền đến, “Cậu nghĩ sao? Nguyên Phi Ngư.”

Đương nhiên Nguyên Phi Ngư nhận ra giọng tức tối của Tần Lạc, mà cơn tức giận lại còn không hề nhỏ, bình thường khi nó vui vẻ thoải mái sẽ thì thầm gọi cô là Phi Ngư, nhưng đến khi tức giận sẽ lập tức chuyển sang gọi cả họ lẫn tên cô, mà giọng còn cực kỳ cay nghiệt.

“Muốn tạo điều kiện cho cậu và Hiểu Bách đi du lịch riêng, cậu thấy thế nào?”, Nguyên Phi Ngư cười khe khẽ vào ống nghe.

“Thật hả?”, Tần Lạc lúc đầu vui mừng hét toáng lên, sau đó lại lộ vẻ bi thương, “Thôi bỏ đi, cậu không đi chắc chắn Hiểu Bách cũng không đi đâu.”

Tiếng bước chân khe khẽ từ ngoài phòng khách vọng lại, chắc là Hiểu Bách đang chuẩn bị hành lý, vào trong bếp rót nước, Nguyên Phi Ngư xoay người lại, nhìn thấy luồng sáng lập lòe từ rèm cửa phản chiếu vào, hít sâu một hơi dài, rồi len lén nói vào ống nghe: “Vậy nếu tớ giúp cậu lừa nó lên máy bay thì sao?”

Sáng sớm hôm sau, Tô Hiểu Bách tâm trạng hào hứng xông đến gõ cửa phòng Nguyên Phi Ngư, Nguyên Phi Ngư đã ăn vận chỉnh tề từ lâu, nhắc hành lý từ trong phòng đi ra, Tô Hiểu Bách vội nhận lấy hành lý, rồi mỉm cười với cô.

“Chị, chị lại đồng ý đi du lịch nước ngoài, thật đúng là kỳ tích.”

“Người bình thường cũng có khi nổi khùng nữa là, em cứ nghĩ đột nhiên chị bị nổi khùng đi.” Nguyên Phi Ngư mỉm cười, theo thói quen chỉnh sửa lại vạt áo cho Tô Hiểu Bách, thằng nhóc này từ nhỏ đã ngăn nắp sạch sẽ, lại không thích mặc áo có cổ, vì thế cứ khi mặc áo có cổ là xiên xiên vẹo vẹo lệch lạc, khiến Nguyên Phi Ngư nhìn thấy là phải chỉnh sửa lại, lâu dần hành động này trở thành phản xạ có điều kiện.

“Vậy thì em thực sự hy vọng chị có thể thường xuyên nổi khùng, như thế chúng ta sẽ được đi chơi nhiều hơn.” Tô Hiểu Bách khe mỉm cười, cặp mắt đen láy lấp lánh tỏa sáng như ánh sao trên trời giữa đêm khuya, làn da trắng ngần như trở nên trong suốt dưới ánh sáng mặt trời, cả cơ thể toát lên vẻ đẹp tuyệt trần không thể thốt lên bằng lời.

Hai người cười cười nói nói sau đó xách hành lý đến sân bay tụ họp cùng Tần Lạc, ba người cùng nhau đi đến cửa kiểm tra an toàn, đợi ở nhà chờ sân bay một lát, khi loa thông báo ở sân bay thông báo lên máy bay cũng là lúc thời điểm đó Nguyên Phi Ngư nghe điện thoại, nói là có một loài cá nhiệt đới trong thủy cung

xảy ra vấn đề, cô liền lo lắng trốn sang một bên, rồi vẫy tay chào Tô Hiểu Bách và Tần Lạc, “Hai người đi trước đi, tớ sẽ lên ngay bây giờ.”

“Chị...”, Tô Hiểu Bách tay cầm vé máy bay nhìn sang phía cô: “Chị, nhanh lên.”

“Ừm, chị biết rồi. Em lên trước đi.”

Có người nói rằng biển chính là diện mạo của trời khi úp ngược, ngược lại, quay ngược mặt biển lên cũng chính là trời xanh vô cùng vô tận, Tô Hiểu Bách đứng dưới bầu trời xanh thăm thẳm, bóng dáng cao lớn đẹp đẽ giống như tinh linh mà ông hoàng của biển cả phái xuống trần thế, dáng vẻ đẹp đẽ đó khiến Nguyên Phi Ngư phải đề phòng, trước nay cô luôn đối xử với Hiểu Bách giống như một đứa trẻ, vậy mà chẳng biết từ khi nào cậu lại trở thành một chàng trai trưởng thành tuấn tú xuất sắc như thế này, như vậy sứ mệnh của mình chẳng phải đã hoàn thành rồi sao?

“Chị, em đứng ở đây đợi chị, chị đi nhanh lên.”

Tô Hiểu Bách vẫn không yên tâm hét gọi về phía Nguyên Phi Ngư, ánh mắt vừa lo lắng vừa nhiệt tình thân thiết, trong mắt Nguyên Phi Ngư như dâng trào cảm giác đau lòng, cô vội vã quay người đi, nắm chặt chiếc điện thoại vốn chưa được kết nối kia hòa vào đám người.

Đợi đến khi máy bay sắp cất cánh rồi, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Nguyên Phi Ngư đâu, Tô Hiểu Bách lo lắng muốn xuống máy bay đi tìm, nhưng vừa mới rời khỏi chỗ ngồi đã bị tiếp viên hàng không ngăn lại, mặt cậu lạnh lùng xăm ngoét đành phải trở lại vị trí ngồi, Tần Lạc ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai cậu, thầm an ủi nói: “Khi nào máy bay hạ cánh, chúng ta hãy gọi cho cậu ấy xem sao, bảo cậu ấy ngồi chuyển bay tiếp theo đến Nhật Bản tụ hội cùng chúng ta là được?”

“Chỉ có một mình chị ấy, làm sao em yên tâm được?”, Tô Hiểu Bách mặt mày lo lắng, quay đầu ra nhìn những sự vật đang không ngừng lùi lại phía sau bên ngoài cửa sổ, nắm chặt tay ngồi yên vị tại chỗ của mình.

“Nhưng...”, Tần Lạc định nói, trong lòng có vài phần buồn bã lại như vui mừng cười lên, “Nhưng máy bay đã bay rồi, làm thế nào bây giờ?”

Trên đường từ sân bay về nhà, Nguyên Phi Ngư cứ thấp thỏm lo lắng không yên, cảm giác tội lỗi như đè nén trái tim cô, cô không dám tưởng tượng đến bộ dạng của Tô Hiểu Bách sau khi biết mình bị lừa sẽ như thế nào, cũng chẳng biết mình làm như vậy là đúng hay sai, cô chỉ biết, dù sao sau này Hiểu Bách chắc chắn sẽ yêu thương và lấy một cô gái nào đó, nếu vậy chi bằng tác thành với Tần Lạc là đẹp nhất. Hai người nếu có thể ở cùng nhau thì cô sẽ yên tâm hơn nhiều. Trước đây tuy ngoài miệng kiên quyết không cho Tần Lạc dòm ngó đến Hiểu Bách, nhưng thực ra cũng là cách nhắc khéo Tần Lạc không nên quá nóng nảy, cô yêu thương Tô Hiểu Bách, vì thế cũng không muốn để người bạn thân nhất của mình bị tổn thương.

Nằm dài ở nhà một hồi lâu, thăm nhăm tính có lẽ Tô Hiểu Bách và Tần Lạc đã đến Nhật Bản rồi, cô liền gọi điện đến “Văn phòng của Tử Nguyệt”, hẹn thời gian chẩn đoán, cô vốn cho rằng mình sẽ bị đẩy đến mấy ngày sau, không ngờ Ngải Hân ở phía đầu kia điện thoại lại nói: “Cô Nguyên đến lúc nào cũng được, bác sĩ Tử Nguyệt sẵn sàng đợi cô.”

“Hả...”, Nguyên Phi Ngư sững người hồi lâu, lập tức hít thở một hơi rồi hạ giọng nói: “Vậy sau bữa trưa có được không?”

Ngắt điện thoại, cô lại nhận được điện thoại của Tô Hiểu Bách, đúng là ngữ khí gấp gáp lo lắng như trong đầu đã đoán trước, “Chị, giờ chị đang ở đâu? Em và chị Tần Lạc đã đến sân bay Hokkaido rồi, chị ngồi chuyển bay số mấy? Chị, nếu chị bảo chị không đi nữa, em sẽ lập tức mua vé máy bay về đây.”

“Chắc chắn chị sẽ đi, sao không đi được chứ.” Nguyên Phi Ngư cười cười, trong lòng chột chột dạ: “Hôm nay không còn chuyến bay nào đến Hokkaido nữa, sớm nhất cũng phải ba ngày nữa mới có, chị đã mua vé rồi, chắc khoảng ba ngày nữa sẽ có thể gặp lại hai người, em và Tần Lạc đi chơi trước đi, đợi chị sang nhé, rồi hai người làm hướng dẫn viên cho chị.”

“Chị, chị đừng lừa em đấy, nhất định phải sang.” Cuối cùng Tô Hiểu Bách cũng lặng lẽ thốt ra câu này, sau đó cúp máy.

Nguyên Phi Ngư ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách, vẫn giữ nguyên bộ dạng nghe điện thoại, cửa sổ chỗ ban công vẫn chưa đóng, gió lùa vào khiến rèm tung bay phấp phới, cảm giác lạnh lạnh chợt ủa đến khiến cô bỗng rùng mình.

Cùng lúc ấy, trong phòng làm việc của Tử Nguyệt, Tử Nguyệt Vi Trần đang nói lời chào tạm biệt khách đến khám, người phụ nữ trông khá mập mang vẻ mặt luyến tiếc chào anh, nhưng sau đó vẫn phải mở cửa đi ra, Tử Nguyệt Vi Trần ngồi lại trên chiếc ghế xoay phía sau máy tính, lời điện thoại di động ra gọi đến một số, từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ nụ cười ấm áp và cực kỳ lễ độ kiểu nghề nghiệp: “Anh à, em vừa mới nhận được một vụ án kỳ lạ lắm, có người nói cá trong thủy cung chẳng có gì vui vẻ cả, sau bữa trưa sẽ tìm em khơi thông tâm lý, ha ha... Anh à, dạo gần đây thành phố S này có vẻ rất thiếu chuyên gia về phương diện hải dương phải không?”

Quan Nhã Dương đang tham dự họp, là buổi thảo luận liên quan đến tiền lương của công nhân viên, có một vài trưởng bộ phận tổng hợp sắp xếp các nhân tố như ý kiến của công nhân viên và giá cả của thành phố S thời gian gần đây, đề xuất dựa vào quá trình làm việc của công nhân viên và thời gian họ gắn bó với công ty mà có chế độ lương thưởng khác nhau, đầu tiên Quan Nhã Dương mặt lạnh như tiền thảo luận đi thảo luận lại vấn đề này, sau khi nghe điện thoại trở về lại không nói lời nào, mấy vị trưởng bộ phận phát biểu xong ý kiến, đợi anh gõ bàn một cái, nhưng đợi rất lâu, cũng chẳng thấy anh có phản ứng gì.

“Quan tổng...” Thư ký Ngô ở bên cạnh khẽ nhắc nhở anh, “Quan tổng, mọi người bàn bạc xong rồi.”

“Ồ?”, Quan Nhã Dương ngẩng đầu lên, liếc đôi mắt đen láy qua thư ký Ngô, “Bàn bạc cái gì?”

Tất cả mọi người có mặt trong phòng họp đều thộn người, bộ dạng kỳ quái nhìn về phía Quan Nhã Dương, thư ký Ngô vội đưa tay lau mồ hôi trán, cẩn thận dè dặt đọc lại đồng tài liệu vừa mới thảo luận kia một lần, cuối cùng làm một tổng kết ngắn gọn: “Những nhân viên làm việc ở công ty từ ba năm trở lên mà mức lương mười vạn trở xuống sẽ được điều chỉnh tăng thêm 10 %, những nhân viên làm việc từ ba năm trở lên mà mức lương trên mười vạn sẽ được điều chỉnh tăng lên 5 %...”

“OK.” Quan Nhã Dương nhếch nhếch khóe miệng, thái độ lạnh lùng khác thường, rồi lại bất ngờ mỉm cười nhìn thư ký Ngô, “Không sao, vật giá càng cao, tiền lương cũng nên điều chỉnh cho phù hợp.”

Mọi người liền quay sang nhìn nhau, thư ký là người sướng số đầu tiên, đến khi định thần lại, Quan Nhã Dương đã nhanh chân rời khỏi phòng họp.

4.

Bữa trưa ăn chẳng biết mùi vị ra làm sao, Nguyên Phi Ngư ngồi xe bus đến cao ốc Phong Hoa, đứng chỗ thang máy lại đứng phải Bạch Thục Quyên, Bạch Thục Quyên vẫn còn nhớ cô, chiếc cảm yêu kiều khê hất lên cao, đầu mày cau chặt.

“Cô... là thợ lặn trong thủy cung phải không?”

Nguyên Phi Ngư lùi lại một bước trong thang máy, miễn cưỡng nở nụ cười nhạt, gật gật đầu: “Cô Bạch, xin chào.”

“Giờ tiền lương của thợ lặn cao lắm phải không? Có thể đến chỗ này để tiêu xài?”, Bạch Thục Quyên nhếch miệng vẻ khinh miệt.

Lại nói những lời giống hệt Quan Nhã Dương từng nói, không hổ là bạn gái của anh ta, Nguyên Phi Ngư bật cười, mơ mơ hồ hồ nói, “Cũng tạm...”

May mà cuối cùng thang máy cũng nhanh chóng lên đến tầng mười chín, cô nhanh như cắt đi ra khỏi thang máy, khoanh khắc bước ra cửa thang máy, cô không kiềm chế được mà thở một hơi dài.

Phòng làm việc của Tử Nguyệt từ xưa đến nay luôn nhuốm bầu không khí gia đình, Tử Nguyệt Vi Trần ngồi phía sau máy tính, ngược khuôn mặt ấm áp về phía cô, “Cô Nguyên, lâu rồi không gặp, lần trước khi cô tạm thời hủy bỏ lịch hẹn, làm tôi buồn phiền một trận đấy.”

“Buồn?”, Nguyên Phi Ngư thấy lạ liền hỏi lại, “Tại sao lại buồn?”

“Tôi nghĩ rằng mình bị bỏ rơi.” Khi Tử Nguyệt Vi Trần dùng những lời tiếng Trung pha chút khẩu âm của Nhật thì tâm trạng vừa mang chút thất vọng lại vừa thấy vui mừng, nụ cười vẫn âm ỉ như gió xuân, nhìn thấy nụ cười của anh rất dễ khiến người ta liên tưởng đến những chuyện tốt đẹp, giống như cây cỏ xanh mướt đâm chồi nảy lộc trong vườn giữa mùa xuân, như món kem dâu tươi mát trong ngày hè nắng gắt, như cánh đồng lúa vàng óng ánh khẽ lay động giữa buổi chiều thu không gian thoáng đãng, mây trôi lững lờ, như cốc trà xanh ấm nóng tỏa hương khắp phòng giữa chiều mưa.

Nguyên Phi Ngự chợt mỉm cười, con tim từng chút từng chút thấy ngọt ngào.

Tử Nguyệt Vi Trần trông có vẻ thoải mái, trên thực tế lại làm chủ toàn bộ cuộc đàm thoại này, anh nói chuyện với Nguyên Phi Ngự về những công việc thường ngày ở nhà, rồi từ từ lái đến chủ đề lần trước.

“Cô Nguyên nói mình lừa em trai và bạn thân để họ cùng đi du lịch Nhật Bản?”

“Vâng, bạn thân của tôi là Tần Lạc rất thích Hiểu Bách.” Nguyên Phi Ngự cúi đầu ôm chặt chiếc ba lô đang đặt trước ngực.

“Cô vì Tần Lạc phải không?”, Tử Nguyệt Vi Trần tỉ mỉ quan sát từng nét thay đổi trên mặt cô, “Lần này có một chút nhỏ nào là vì bản thân mình không?”

Nguyên Phi Ngự đột nhiên cảm thấy lo lắng, cơ thể bắt đầu tỏa ra luồng nhiệt khiến cô thấy bức bối, cô hít thở gấp gấp, cố gắng trấn áp cảm giác này, hít thở thật sâu, chậm chậm gật đầu, “Có.”

“Cô Nguyên, cô thử nói nhiều hơn một chút, nói gì cũng được, không nhất thiết phải trả lời câu hỏi của tôi.” Tử Nguyệt Vi Trần từ từ dẫn dắt cô, “Cô từng muốn thử vứt bỏ thứ gì hoặc người nào khiến mình thấy mệt mỏi phải không?”

“Có lẽ.” Nguyên Phi Ngự dần điều chỉnh lại nhịp thở, cố gắng lắng nghe những lời mà Tử Nguyệt Vi Trần dẫn ra, “Tôi muốn ít nhất có thể thay đổi được gì đó, tuy những việc đã xảy ra là không cách nào xóa bỏ được, nhưng tôi nghĩ, ít ra mình phải cố gắng hơn một chút... Tôi sợ sau này mình sẽ hối hận.”

“Lo âu của cô đều bắt nguồn từ Hiểu Bách, cô cho rằng mình phải bảo vệ cậu ấy, phải yêu thương cậu ấy, thứ tình cảm này đè nặng lên người chị gái, thực sự là chuyện rất bình thường, thứ thực sự khiến cô lo lắng là chuyện khác có phải không?” Tử Nguyệt Vi Trần chớp chớp mắt, ánh nhìn có chút thay đổi rất nhỏ như anh đã thắp lên một ngọn đèn, rọi thẳng vào con tim của Nguyên Phi Ngự, “Chuyện cậu ấy làm tổn thương cô, hoặc làm tổn thương chính mình, cô sợ những chuyện như thế sẽ xảy ra, muốn chạy trốn nhưng lại không dám...”

Lời của Tử Nguyệt Vi Trần phảng phất như chiếc chìa khóa mở ra ký ức đã chôn vùi trong đầu cô, vũng máu đỏ vệt lứt qua trước mắt Nguyên Phi Ngự, máu đỏ tươi chích thẳng vào mắt rồi chạy thẳng vào con tim cô, tất cả nỗi lo lắng, cảm giác sợ hãi trong cô bắt đầu cuộn trào, cô gắng sức lắc đầu phủ nhận, “Không phải, không phải không phải... Hiểu Bách rất ngoan... sẽ không làm hại tôi... không đâu... em ấy chỉ uống say thôi. Em ấy căn bản không biết mình đang làm gì, chuyện không liên quan đến em ấy, không liên quan đến em ấy...”

Cô cố sức lắc đầu, lồng ngực phập phồng, hít thở gấp gấp, như con cá rời khỏi nước, không cách nào hít thở được không khí, như sắp ngạt thở đến nơi, hai tay cô ôm đầu, cả người co rúm trên sofa, cơ thể run rẩy không ngừng.

Quan Nhã Dương đang trốn trong phòng nghỉ bên cạnh cuối cùng cũng không kiềm chế được mà mở cửa đi ra, cực kỳ lo lắng, cẩn thận dè dặt lắc lắc vai Nguyên Phi Ngự, “Phi Ngự, Nguyên Phi Ngự, em làm sao vậy?” Sau đó quay đầu tức tốc hét thẳng vào mặt Tử Nguyệt Vi Trần: “Quan Vi Trần, rốt cuộc cô ấy bị làm sao?”

“Chỉ là nhớ lại ký ức đáng sợ mà bản thân không thể tiếp nhận được, nhất thời tình cảm bị đóng băng mà thôi.” Từ phía sau màn hình vi tính Tử Nguyệt Vi Trần thò đầu ra, trên mặt mang vẻ thương xót nhìn Nguyên Phi Ngự cuộn tròn trên sofa, “Xem ra cô ấy đã trải qua chuyện mà chúng ta không thể nào tưởng tượng được.”

“Chuyện không thể nào tưởng tượng được...”, Quan Nhã Dương lặng lẽ nhắm lại mấy chữ này, cảm giác ân hận trong lòng trào dâng đến cực điểm, bắt đầu hận bản thân mình nằm đó tại sao lại khinh suất đi Anh

như thế, đáng lẽ anh phải ở lại bên cạnh để bảo vệ cô, không nên bỏ đi như thế, không nên bỏ đi như thế, anh hận chính mình, bàn tay nắm vai cô càng bóp chặt, “Phi Ngự, rốt cuộc là chuyện gì? Rốt cuộc năm đó em gặp phải chuyện gì? Hiểu Bách đã làm gì em phải không? Trả lời anh, Nguyên Phi Ngự...”

Cảm giác đau nhói trên vai khiến Nguyên Phi Ngự dần dần tỉnh lại, chậm chậm ngước đầu, cô nhìn thấy khuôn mặt Quan Nhã Dương, đột nhiên khóc thành tiếng rồi lập tức nhào vào lòng anh: “Quan... Nhã Dương... cứu em...”

“Anh đây, anh đây.” Quan Nhã Dương ôm chặt Nguyên Phi Ngự đang khóc lóc không ngừng, dường như đang ôm bảo bối cực kỳ quý giá với mình, nhẹ nhàng xoa lưng cô, khẽ khàng an ủi: “Đừng sợ, có anh ở đây... sẽ không ai có thể làm tổn thương em được...”

Tử Nguyệt Vi Trần đứng bên cạnh, chợt cảm thấy bản thân mình hơi thừa, anh xoa xoa chớp mũi khẽ hừ một tiếng, nhắc nhở Quan Nhã Dương, “Xem ra cô ấy rất tín nhiệm anh, còn tín nhiệm anh hơn cả bác sĩ tâm lý là em rất nhiều, anh à, anh phải đối xử tốt với người ta mới được. Chỗ này cho anh mượn, em về trước đây.”

Nói xong Tử Nguyệt liền rời khỏi phòng, thông báo cho Ngải Hân mình tan ca trước, rồi rời khỏi phòng làm việc của Tử Nguyệt.

Trong thang máy, tình cờ anh lại gặp Bạch Thục Quyên từ trên lầu đi xuống, tự nhiên thoải mái vẫy tay chào hỏi: “Hi, Thục Quyên, thật trùng hợp.”

Bạch gia và Quan gia thực ra chẳng có giao tình gì cả, chỉ là cha của Bạch Thục Quyên là Giám đốc Ngân hàng Bạch Thị, Quốc tế Phong Hoa chiếm không ít sản nghiệp trong thành phố này, cho nên đương nhiên là phải hợp tác với Ngân hàng Bạch Thị, trước đây không lâu chủ tịch hội đồng quản trị của Quốc tế Phong Hoa là Quan Sĩ Phong – cha của Quan Nhã Dương và Tử Nguyệt Vi Trần từng dẫn hai anh em đến thăm hỏi nhà họ Bạch, khi đó Bạch Thục Quyên vừa bị thất tình, lần đầu nhìn thấy hai chàng trai đẹp ngồi ngồi, tự nhiên như mở cờ trong bụng. Khi biết con trai thứ hai của Quan Sĩ Phong là bác sĩ tâm lý không có ý tiếp quản sản nghiệp gia tộc, nên cô nàng tấn công cậu con trai cả Quan Nhã Dương, mà Quan Nhã Dương lại nể mặt của Ngân hàng Bạch Thị mà không dám từ chối thẳng, lại thêm lần trước ở trong thủy cung, anh mang tâm lý báo thù Nguyên Phi Ngự mà làm chuyện khiến Bạch Thục Quyên hiểu lầm, kết quả tạo nên cục diện lập lờ như thế này.

Mọi người đều bảo Bạch Thục Quyên khó tính lại khó ưa, nhưng Tử Nguyệt Vi Trần lại cho rằng: Dựa vào châu báu và đá quý để cải trang mình, dùng sự nuông chiều và quyền lợi để giành được sự phục tùng của người khác, kỳ thực trong lòng cô ta rất tự ti, việc này có thể cũng có liên quan đến những việc xảy ra cô còn bé, dù nói như thế nào, Tử Nguyệt Vi Trần cũng không ghét cô ấy.

“Vi Trần, anh có thể đừng gọi em là Thục Quyên được không, cái tên này rất quê có phải không?”, Bạch Thục Quyên lâu bầu, đôi môi bóng hồng cực kỳ hút hồn người khác, “Đã bảo bao nhiêu lần rồi, gọi tên tiếng Anh của em, Danae.”

“OK, Danae.” Tử Nguyệt Vi Trần chìa tay ra mỉm cười, “Thực ra có một chuyện không biết có nên nói với em không?”

“Chuyện gì? Có liên quan đến Nhã Dương không?”, Bạch Thục Quyên khẽ nhắc đến Quan Nhã Dương liền thấy có tinh thần hẳn lên, đôi mắt đen láy sáng ngời đến kỳ lạ, “Nhã Dương làm sao?”

“Mấy năm trước anh trai anh từng làm một vài chuyện, sau này mất đi một vài khả năng mà người đàn ông cần có.” Cố chấp nắm giữ ký ức về người con gái mình yêu, không có cách nào đi yêu người khác được, mất đi năng lực yêu thương người khác, liệu có được tính là người đàn ông mất đi khả năng cần có không? Qua lời của người giúp việc trong nhà, Tử Nguyệt Vi Trần được biết trước đây Quan Nhã Dương từng yêu thương một cô gái, chỉ có điều giờ mới dám đoán cô gái đó là Nguyên Phi Ngự, anh nhìn thẳng vào cửa phản chiếu bóng mình đang nở nụ cười nhạt, khẽ chau mày lại: “Anh cảm thấy chuyện này không nên giấu giếm em, em cũng biết, anh làm bác sĩ tâm lý nên chuyện không muốn thấy nhất là làm tổn thương người khác.”

“Mất đi năng lực... đàn ông... vậy chẳng phải là...”, Bạch Thục Quyên thộn người nhìn Tử Nguyệt Vi Trần, bộ dạng như bị đá kích rất lớn, “Sao có thể như vậy?”

“Anh cũng thấy tiếc thay cho anh trai mình.” Tử Nguyệt Vi Trần khẽ so vai, mỉm cười nhìn cô, “Cho nên, em có thể nghĩ đến việc đi tìm người khác đi.”

17. Chương 07 Phần 1

Chương 7: Hồi ức cơ thể

1.

Sau khi Tử Nguyệt Vi Trần và Ngải Hân đã rời đi, trong phòng làm việc của Tử Nguyệt chỉ còn lại hai người Quan Nhã Dương và Nguyên Phi Ngự, tâm trạng của Phi Ngự lúc này đang cực kỳ bất ổn, gục vào lòng Quan Nhã Dương khóc thút thít mãi không thôi, khóc đến mức mồ hôi túa khắp người, khiến hai người cảm nhận được hơi nóng hầm hập lan tỏa.

“Phi Ngự, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa được không?”. Quan Nhã Dương đang quỳ bên cạnh chiếc ghế sofa, tư thế vô cùng khó coi khiến đôi chân của anh đã tê cứng không còn biết cảm giác gì nữa, nhưng anh vẫn không dám cử động, sợ rằng nếu mình nhúc nhích sẽ làm Nguyên Phi Ngự cảm thấy khó chịu.

Mọi ý thức trong đầu Nguyên Phi Ngự vẫn đang quá mơ hồ mờ nhạt, căn bản chẳng nghe thấy người bên cạnh nói gì, cả cơ thể đắm chìm trong mạch suy tư của riêng mình, lúc khóc nghẹn ngào chẳng thôi, khi lại thút thít như tiếng thở dài náo nê, bắt đầu run rẩy, hoặc là nói mê một vài câu chẳng ai hiểu nổi. Cứ chạy theo sự biến đổi suy nghĩ của cô khiến con tim của Quan Nhã Dương cũng chẳng khác nào sợi tơ mỏng manh được treo trên cao, thì thoảng lại bị kéo căng, đau đớn, cảm giác ấy giày vò cả buổi chiều, khi trời bắt đầu chìm vào màn đêm đen, cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ, Quan Nhã Dương khi đó mới dần tỉnh lại từ cơn hoang mang lo lắng, đôi chân đã mất đi tri giác kia đã cố gắng chống đỡ cơ thể rồi ôm Nguyên Phi Ngự đặt vào giường lớn của phòng khách.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ đang dần khuất bóng, trong phòng không bật đèn, rất tối, anh đang ngồi bên mép giường, đôi mắt chớp chớp nhìn người đang say ngủ trên giường, người mà bản thân anh từng yêu điên cuồng si dại, hận đến muốn phát điên, vì khóc nên trông bộ dạng sao mà nhếch nhác, tóc mái trước trán rủ xuống hai bên gò má, để lộ ra vầng trán sáng trắng tinh khiết, cặp lông mày cau chặt, phía đuôi mi dài còn vương giọt lệ, đôi khi lại hít thở gấp gấp run rẩy mãi không thôi.

Trong ý thức mơ hồ lúc này, cô lại khóc gọi tên anh, liền cả ba chữ họ và tên, Quan Nhã Dương. Bốn năm trước hồi vẫn còn yêu nhau, giữa cô và anh chưa bao giờ xưng hô thân mật với nhau, ngay đến cách gọi cả họ lẫn tên cũng khiến đám bạn cười trêu. Anh vẫn nhớ, có một lần Tần Lạc đứng trước mặt bao nhiêu người cười họ là chẳng giống một đôi yêu nhau gì cả, lúc ấy miệng cô đang ngậm một hộp nước hoa quả, nhảy dựng lên đầu khẩu:

“Cho dù là cách gọi cả họ và tên thì cũng có tình cảm, trong đó có sự hòa trộn qua lại giữa tình ý thoáng ẩn thoáng hiện và thứ cảm xúc đại diện cho tình yêu, chỉ có những người yêu nhau mới nhận ra được mà thôi.”

Khi ấy anh rất đổi kinh ngạc, một cô gái ương bướng, ngang ngạnh, tính khí khó chịu lại có thể nói ra được những lời tình cảm đến nhường này, giờ nghĩ lại, khi ấy cô nói cũng rất có lý.

Nên vừa rồi cô gọi tên anh, cho dù ba chữ liên tục vang lên trong khi khóc, giống như từng tiếng nấc nghẹn ngào, anh cũng nghe ra được, bên trong đó có tồn tại tình cảm.

“Nguyên Phi Ngự, em vẫn yêu anh.” Trong màn đêm đen anh khẽ ve vuốt nếp nhăn nơi đuôi mày cô, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên đó, thì thầm khe khẽ mang niềm yêu thương và hân hoan, sau đó đắp chăn giúp cô, rồi cách một lần nữa, anh ôm cô trong lòng.

Đến nửa đêm, Nguyên Phi Ngự mơ gặp ác mộng, bắt đầu khóc lóc giãy dụa trong lòng Quan Nhã Dương, Quan Nhã Dương vốn đang mơ màng, cho nên ngay cử động đầu tiên của cô lập tức làm anh tỉnh lại.

“Nguyên Phi Ngự, em làm sao vậy? Mơ thấy gì phải không?”

Lay lay vai cô, hy vọng sẽ kéo cô tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, nhưng cô ngủ quá sâu, tay chân liên tục khua khoắng lung tung khắp nơi, hơn nữa sức lực có vẻ rất lớn, có mấy lần thiếu chút nữa đạp Quan Nhã Dương xuống giường.

“Rốt cuộc em làm sao vậy, Nguyên Phi Ngư...” Quan Nhã Dương thực sự không tài nào chống đỡ nổi sự giãy giụa của cô, vừa đau lòng vừa lo lắng lau mồ hôi trán cho cô.

“Tháp Tháp...” Trong tiếng khóc thút tha thút thít vẫn có thể nghe thấy rõ từng chữ vọng ra, đầu mày Nguyên Phi Ngư cau lại càng chặt, khóc lóc trong lúc nửa tỉnh nửa mê: “Tháp Tháp... Tháp Tháp... Đừng đi lên trời... ở đó không có nước... không có nước... Tháp Tháp...”

Nghe thấy chữ “nước”, đột nhiên Quan Nhã Dương như nghĩ đến thứ gì đó liền nhảy vội xuống giường, còn chẳng kịp đeo giày, vừa cởi chiếc áo vest, vừa lao vào phòng tắm. Phòng làm việc của Tử Nguyệt tuy lúc bình thường không có người ở, nhưng khu phòng tắm và vệ sinh vẫn được bố trí rất đầy đủ, xa xỉ nhất là chiếc bồn tắm cực lớn màu xanh nước biển chiếm đến cả nửa phòng tắm, Quan Nhã Dương xông đến bên bồn tắm, cũng chẳng thèm để tâm đến nhiệt độ lập tức vụn vôi, xả nước đầy bồn.

Sau đó anh trở lại phòng, ôm Nguyên Phi Ngư còn đang liên tục nói mê trong cơn ác mộng đến phòng tắm, rồi đặt cô vào bồn tắm lúc này đang đầy tràn nước.

Dòng nước mát lạnh đột nhiên bao trùm cả đất trời, khiến cơn ác mộng của cô cũng qua đi, vừa rồi trong mơ cô còn thực sự mơ thấy mình biến thành cá cùng Tháp Tháp quẫy đuôi vọt lên mặt biển, bay lên trời cao, nhưng tự do ngay trước mắt, nước trên người cũng từng chút từng chút cạn khô, quá đau đớn, cô và Tháp Tháp cũng sắp chết rồi...

Cả đời Phi Ngư luôn muốn vọt lên mặt biển bay lên trời cao, hết lần này đến lần khác rồi lại quay người nhảy xuống biển, mình đầy thương tích, chỉ vì có thể trong khoảnh khắc được tiếp cận với không gian bao la, đó chính là cái giá của sự vọng tưởng, cá đã được an bài vĩnh viễn chẳng lìa xa biển, nhưng còn Tháp Tháp? Tháp Tháp có gì sai, cô không muốn thấy Tháp Tháp chết...

Nước lạnh lạnh đang bao trùm khắp cơ thể, cô giống như người phải sống lâu trong hoang mạc khô cằn, lại rất đổi hạnh phúc phát ra tiếng than khi thấy nước ở ngay trước mặt, sau đó dang rộng cánh tay, toàn bộ cơ thể đổ vào bồn tắm, khoảnh khắc cơ thể đang dần chìm xuống cũng là lúc khóe miệng cô khẽ mỉm cười.

Quan Nhã Dương đứng bên cạnh trông thấy cô nở nụ cười kỳ lạ, bất giác hoài nghi liệu cô có phải là mỹ nhân ngư trong truyền thuyết, lại có thể yêu nước đến nhường này, trước đây khi họ còn học đại học, từng có lần tâm trạng cô không tốt, lại đưa anh khi ấy còn chưa biết bơi cùng nhảy xuống ao trong trường, hại anh suýt sặc nước, nhưng cô lại vui vẻ hạnh phúc như một thiên thần giữa mặt nước.

Dù biết rằng kỹ thuật lặn của cô rất tuyệt đỉnh, nhưng vẫn sợ cô sẽ sặc nước trong khi còn chưa tỉnh lại, vì thế anh liền cởi cả vạt rồi mặc chiếc áo lót và quần dài bước vào bồn tắm, để đỡ đầu cô lên trên mặt nước.

Cuối cùng cô cũng bắt đầu tỉnh, chậm chậm mở mắt, trong màn nước lung linh cô nhìn thấy khuôn mặt ướt đẫm của Quan Nhã Dương, hoảng hốt mãi lâu sau vẫn chưa định thần lại được, “Quan Nhã Dương? Sao anh lại ở đây?” Cô cho rằng mình đang ở nhà, ngẩng đầu lên nhìn liền phát hiện phòng tắm này hoàn toàn xa lạ, thế rồi lại càng thêm mơ hồ, dòng ký ức trong đại não dù thế nào cũng không thể xâu chuỗi được hình ảnh trước mắt: “Đây là đâu? Tại sao em lại ở đây?” Sau khi đã di chuyển một vòng ánh mắt cô dừng lại giữa mình và Quan Nhã Dương ngỡ vực hỏi: “Anh đang làm gì đấy hả?”

“Anh đang làm gì?”, Quan Nhã Dương bị câu hỏi này của cô châm ngọn lửa trong bụng bùng cháy, hung hăng kéo cô dậy, cười lạnh hỏi lại: “Nguyên Phi Ngư, sao em không tự hỏi mình cả đêm cứ giãy giụa làm cái gì?”

“Em? Em đã làm gì ư?”

Nguyên Phi Ngư đang mặc chiếc áo khoác mỏng, cả cơ thể bị chìm trong nước, khiến nó giống như lớp da thứ hai, để lộ rõ từng đường cong kiêu diễm của cơ thể, lại thêm lúc Quan Nhã Dương đỡ đầu cô lên khỏi mặt nước, chiếc cúc trước ngực đã bị bung ra, để lộ một khoảng trắng phau như tuyết trắng vương những giọt nước long lanh giữa không trung, bức tranh vốn cực kỳ mê hoặc, lại thêm đương sự lúc này có bộ dạng mê man bất tỉnh, khiến Quan Nhã Dương cơ thể nóng bừng, may mà nước trong bồn đủ lạnh, anh lập tức

vốc nước áp lên mặt, cố bắt mình không được nghĩ ngợi linh tinh, sau đó mới từ từ đứng lên, cau mày mặt lạnh nhìn về phía cô, khẩu khí vẫn mang vẻ đắc ý mơ hồ: “Đừng cho rằng giả bộ mất trí nhớ thì chưa có chuyện gì xảy ra, hình như hồi chiều có người vừa khóc vừa rúc vào lòng tôi.”

“Vừa khóc vừa rúc vào lòng anh?”, Nguyên Phi Ngự trợn trừng mắt lặp lại câu đó, cố gắng lục tìm cẩn thận túi ký ức trong đại não của mình, nhưng vẫn trống không. Cô không thể nhớ được cái gì, vắt óc ra cũng chỉ có thể nhớ được chuyện cô đến văn phòng làm việc của Tử Nguyệt, muốn giải tỏa nỗi kim nén ẩn giấu trong lòng ra cho thoải mái hơn chút, ký ức sau đó dường như bị thứ gì đó làm đứt đoạn, chỉ cần dùng sức để nhớ, sẽ luôn có cảm giác hoang mang và lo lắng mơ hồ, nghĩ ngợi một lát, cô đành phải từ bỏ, vẫn như cũ ngược khuôn mặt hoang mang nhìn Quan Nhã Dương: “Tôi không nhớ gì.”

“Không nhớ?”, Quan Nhã Dương ướm như chuột lột bước ra khỏi bồn tắm, lắc lắc mạnh đầu để nước nhỏ xuống, nhìn Nguyên Phi Ngự, lại nở nụ cười lạnh, “Nguyên Phi Ngự, cuộc đời em vẫn thật thoải mái, nói một câu không nhớ là có thể vứt bỏ tất cả như thế, nhiều khi tôi cũng thực sự ngưỡng mộ độ máu lạnh của em.”

“Anh nói thế là ý gì? Anh cho rằng em giả bộ ngốc nghếch ư?” Những lời của Quan Nhã Dương giống như kim châm lên Nguyên Phi Ngự, cô đứng lên phản bác lại anh, không may phần dưới của cô vẫn còn chìm trong bồn tắm vừa sâu vừa rộng, trong lúc vội vã bước về phía trước, bàn chân trơn trượt, cơ thể không khống chế nổi đã đổ nhào về phía trước.

Quan Nhã Dương đứng trên cạnh bồn tắm, đưa tay ra đỡ cô, không cẩn thận hai bàn tay lại chạm đúng nơi mềm mại trên ngực cô, khiến cả hai đều sững sờ, bầu không khí vụt trở nên vô cùng gượng gạo.

Kể từ sau khi chia tay bốn năm trước, Quan Nhã Dương chưa từng đụng chạm cơ thể với bất cứ người con gái nào khác, vừa rồi trong lúc vô tình lại chạm phải, lại thêm chính cô gái quần áo xộc xệch đứng trước mặt là người luôn ở trong trái tim anh, anh chợt cảm thấy dục vọng đã cố gắng kìm nén sâu kín ở một nơi nào đó trong cơ thể đang từng chút từng chút khơi dậy, làm suy nghĩ anh rối bời bất an, cơ thể đang nóng dần lên, hai tay không chịu sự khống chế của đại não mà siết chặt, ôm chặt Nguyên Phi Ngự trong lòng mình.

“Em xem, hồi này em cũng giống hệt thế này này, tự chui vào lòng anh.”

“Em không tin, anh buông ra.” Nguyên Phi Ngự giãy giụa trong lòng anh, nhưng quần áo trên người đã ướt nhẹp, mỏng đến mức khiến người ta xấu hổ, cơ hồ cô cũng có thể cảm nhận được sự mẫn cảm ở trước ngực mình cách một lần áo ướt chạm vào da thịt anh, khuôn mặt phớt phớt đỏ ửng, vốn vì nhiệt độ của nước khiến cơ thể lạnh lạnh giờ cũng dần nóng lên, trong chớp mắt lại khát vọng muốn anh nhiều hơn nữa.

“Thả em ra, Quan Nhã Dương.” Dục vọng bản thân bỗng chốc trào dâng đến mức xấu hổ, cố gắng dùng hết sức bình sinh đẩy anh ra, rồi ngồi thụp xuống bên mép bồn tắm, há hốc miệng thở phì phò.

“Nguyên Phi Ngự, em nói đi, mấy năm nay em có nhớ anh không?” Nhìn bộ dạng cứ như gặp phải kẻ thù của cô, con tim Quan Nhã Dương đã tổn thương ghê gớm, anh không hiểu tại sao khi cô không tỉnh lại có thể ghen ngào gọi tên anh như thế, nhưng đến khi tỉnh lại rồi lại cương quyết đẩy ra xa, nếu anh chỉ tồn tại trong giấc mơ của cô, vậy thì anh muốn cô vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại, cũng thà để bản thân mình cả đời này không tỉnh lại.

Anh bước vào bồn tắm, áp sát cô, đôi mắt đen láy thoáng ướt, đằng sau như ẩn chứa niềm đau khổ, có dục vọng khó kìm nén, và hơn thế đó là nỗi buồn thương sâu đậm chẳng thể nào giải tỏa được, anh chậm chậm tiến sát cô, bức cô đến góc của bồn tắm, đến khi thấy cô không còn đường để lui, anh mới khẽ cúi người, hai tay chống lên tường, kẹp cô giữa hai vai anh, cổ chấp hỏi: “Anh muốn biết những đêm thức trắng không ngủ, có một giây nào em nhớ đến anh không? Em nói đi...”

“Em...”, Nguyên Phi Ngự nhìn chằm chằm đôi mắt đen láy long lanh của anh, ánh nhìn ấy mềm yếu mà lạnh lùng như ánh trăng dưới sâu đáy biển, đối mặt với đôi mắt mềm yếu mà ướt át như thế, những khao khát trong lòng cô lại trào dâng, cơ hồ khiến cô không thể tự chủ được, có điều trong đầu vẫn còn một tia lý trí còn tồn tại, cô cúi thấp đầu, khẽ nhắc nhở anh, cũng nhắc chính mình: “Anh đã có bạn gái rồi, không nên nói những lời như thế, để em về đi, cầu xin anh.”

“Bạn gái đó không phải là nhờ em ban tặng hay sao.” Cơn tức giận của Quan Nhã Dương đã bị bộ dạng đáng thương yếu ớt của cô đốt cháy, anh tức giận ôm chặt lấy cô, cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô, một tay vòng ôm eo cô, còn tay kia giữ chặt sau gáy, không cho cô bất kỳ cơ hội giãy giụa nào.

Nguyên Phi Ngư chỉ cảm thấy cơ thể mình run lên bần bật, giống như tất cả không khí trong người đều đã bị anh chiếm đoạt, lúc đầu còn giãy giụa, nhưng sau cùng vẫn bị nụ hôn của anh làm cơ thể nhũn mềm, cả người dựa vào lòng anh, hòa theo nụ hôn càng lúc càng sâu của anh.

Nhận ra cô đã không còn giãy giụa nữa, Quan Nhã Dương giống như được truyền thêm sức mạnh, ôm cô ra khỏi bồn tắm, một tay đưa vào phía trong quần áo chạm vào cơ thể đang ướt át của cô, cô như chạm phải luồng điện, thân thể cứng lại, rên lên từng tiếng khe khẽ. Dục vọng của Quan Nhã Dương vốn đã phải kìm nén quá lâu bị tiếng rên rỉ của cô hoàn toàn phá tung, anh siết chặt tay, ôm cô càng mạnh hơn, còn tay kia chậm chậm cởi áo của mình và của cô, họ cứ cuốn chặt lấy nhau trên đường từ phòng tắm đến phòng khách, nước trên quần áo cứ tách tách chảy xuống ướt hết cả tấm thảm, quần áo ướt vũng chơ trên sàn nhà.

Mọi suy nghĩ của Nguyên Phi Ngư bị nụ hôn của anh làm cho rối bời, cho đến khi cơ thể lỏa lồ bị đè xuống giường, cô mới đột nhiên cảm nhận sự nghiêm trọng của chuyện này, hung hãn đẩy anh ra, kéo chiếc chăn đơn cuốn lên người mình, sắc mặt trắng nhợt hết lên: “Quan Nhã Dương, anh muốn làm gì?”

“Anh muốn làm gì? Một nam một nữ trên giường còn có thể làm gì chứ?” Cơ thể vừa rồi còn tưởng được va chạm lại bị đẩy ra dứt khoát, thần sắc của Quan Nhã Dương tỏ vẻ bất mãn, đầu mày cau chặt, nhìn bộ dạng Nguyên Phi Ngư đang cố bảo vệ mình khỏi bị xâm hại, tâm trạng anh có chút tổn thương, dục vọng cũng dần nguôi lạnh lại, kéo chiếc chăn bên cạnh che đi cơ thể đang trần truồng của mình, liếc nhìn cô: “Nguyên Phi Ngư, em thật biết cách khiến người khác cụt hứng.”

“Anh... anh đã có bạn gái rồi... không được như thế...”, Nguyên Phi Ngư trốn dưới tấm ga trải giường, nơm nớp thấp thỏm nhìn anh.

“Vậy anh muốn nói với em rằng anh vốn không thích cô bạn gái đó, khoảng thời gian này đang đau đầu tìm lý do để chia tay cô ấy đây?”, Quan Nhã Dương nhắc chiếc chăn quấn quanh rồi đi đến giường nằm xuống, sắc mặt cực kỳ khó coi, cũng chẳng biết là nói thật hay giả bộ: “Duyên với em chưa cạn, gặp lại thêm lần nữa, tình xưa được đốt cháy, chẳng phải là lý do rất tuyệt sao?”

“Anh... không được như thế...”. Nguyên Phi Ngư thấy anh đi đến bên cạnh mình rồi nằm xuống, vội vã thu mình vào góc giường, nhìn anh về đề phòng, “Tại sao anh còn chưa mặc quần áo?”

“Quần áo ướt hết rồi mặc thế nào?” Dục vọng của đàn ông không được giải phóng chính là niềm bực dọc lớn nhất, lúc này Quan Nhã Dương đang như thế, cho nên lời nói ra rất thẳng thắn, rồi nhìn Nguyên Phi Ngư quấn chiếc chăn, giống như loài bò sát trượt nhanh chóng xa khỏi góc anh đang ngồi, thì lửa càng bốc ngùn ngụt, trừng mắt nhắc nhở cô: “Quần áo của em cũng ướt hết rồi, em có thể lựa chọn mặc quần áo ướt, ra ngoài bị lạnh đến chết, hoặc là cứ như thế chui vào trong chăn.”

Nguyên Phi Ngư liếc nhìn khắp nơi, mới biết Quan Nhã Dương không hề nói dối, quần áo của cô đúng là đều nhúng vào trong bồn tắm, ướt đến vắt ra nước, còn chiếc ga giường mỏng manh cứu mạng này căn bản không đủ để chống lạnh, phòng này vốn không sắp xếp cho người ở, dù những vật dụng cơ bản đều đầy đủ nhưng cũng chỉ bày ra đấy mà thôi, những thứ thực sự hữu dụng thì dường như không có, ví dụ như chăn dày, quần áo ấm, lò sưởi hầu như không có, cô cứ lập cả lập cập nửa ngày trời, đành phải cố kéo một góc chăn, từ từ cuộn mình vào đó.

Có lẽ Quan Nhã Dương cũng mệt rồi, thực sự chẳng còn muốn động đến cô nữa, Nguyên Phi Ngư cứng người nằm co cụm không dám động đậy, cho đến khi phía đầu bên kia vọng lại nhịp thở đều đặn, mới từ từ thả lỏng cảnh giác, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

2.

Ngày hôm sau, đợi đến khi Quan Nhã Dương tỉnh lại, trời đã sáng bạch, điện thoại nhét trong túi quần âu để trên giường đồ chuông đình tai nhức óc, anh đỡ trán nặng chịch lồm cồm bò dậy, đột nhiên phát hiện bên cạnh mình chẳng có ai, quần áo của Nguyên Phi Ngư vũng trên thảm đã mất tăm mất dạng ở đâu.

Cô lại lặng lẽ không nói không rằng bỏ đi, thậm chí còn không thềm gọi anh một tiếng.

Quan Nhã Dương chau mày, khuôn mặt thanh tú được tắm mình dưới ánh nắng ban mai hiện rõ vẻ không vui, trong đôi mắt hần đầy nộ khí đang bốc lên rất đáng sợ, thật dọa người khác, anh trần như nhộng bước xuống giường, vớ lấy chiếc quần âu trên sàn nhà, móc điện thoại ra, đang lúc định nghe điện thoại thì Tử Nguyệt Vi Trần đẩy cửa bước vào.

“Mới sáng sớm mà đã sử dụng khẩu vị nặng thế này, thật không ổn, đại ca.” Tử Nguyệt Vi Trần mặc trang phục thoải mái màu cà phê, trông khá tùy tiện, anh vừa nói vừa đi vòng quanh phòng một lượt nhìn ngang ngó dọc, sau đó quay đầu mỉm cười ấm áp với Quan Nhã Dương: “Xem ra đêm qua đã xảy ra cuộc chiến khá khốc liệt, đại ca, dù anh có thấy khó chịu bức tức với bệnh nhân của em, ít ra cũng nên dịu dàng nhẹ nhàng một chút chứ.”

Quan Nhã Dương không thèm đếm xỉa đến cậu ta, vẫn điềm nhiên nghe điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vội vàng của thư ký Ngô: “Quan tổng, giờ ngài đang ở đâu? 8 giờ sáng nay có buổi thảo luận về kế hoạch, chủ quản cao cấp của tất cả các công ty đều đang đợi ngài chủ trì buổi họp trong phòng...”

“Giờ mấy giờ rồi?” Lúc này Quan Nhã Dương mới nhớ ra cuộc họp quan trọng của hôm nay, bực bối vò đầu bứt tóc.

“Đã 9 giờ rưỡi rồi, Quan tổng, ngài xem có phải hủy cuộc họp này không?” Nghe giọng anh đầy buồn bã, thư ký Ngô dè dặt thận trọng hỏi.

Tuy rất muốn xông thẳng đến nhà Nguyên Phi Ngự, hỏi cho rõ ràng nguyên nhân tại sao cô đi không lời từ biệt, nhưng chuyện của công ty lại không thể bỏ qua, dẫu sao đây cũng là cha giao cho anh, cái giá để ở lại thành phố S là không được xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Quan Nhã Dương cau mày, ném áo vest nhăn nhúm xuống đất, hít thở thật sâu, cố gắng kiềm chế giữ bình tĩnh lại: “Không cần, cô cứ để họ họp trước đi, tôi sẽ đến ngay.”

Quần áo của Nguyên Phi Ngự đã ướt nhẹp, làm cô lạnh đến run cầm cập, nhưng phòng làm việc của Tử Nguyệt đứng là không có quần áo để cô thay, cho nên đành phải mặc lại quần áo đã ướt, lén lén lút lút trở về nhà. Về đến nhà chuyện đầu tiên cô làm là xông vào phòng tắm tắm nước nóng, nước nóng xối đi cái lạnh của buổi sáng sớm còn bám chặt trên cơ thể, cuối cùng cô cũng thở một hơi dài khoan khoái.

Thay đồ mặc ở nhà sạch sẽ thơm tho, sấy khô tóc, chắc chắn là trên người không còn bất cứ mùi nào của Quan Nhã Dương nữa, Nguyên Phi Ngự mới ngồi xuống sofa, mọi thứ đêm qua cứ phảng phất ở trước mắt, ký ức chẳng thể kiềm chế được cứ vẩn vương nhớ đến hương vị anh, nụ hôn của anh...

Kể từ khoảnh khắc gặp lại, con tim cô cứ từ từ rời khỏi quỹ đạo vốn có, ngay đến mọi chuyện cũng bắt đầu vượt ngoài tầm kiểm soát, cuối cùng lại phát triển thành cục diện hiện tại, cô bắt đầu có chút mơ hồ, có chút sợ hãi, lo lắng mọi thứ mình làm sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng đáng sợ, giống như bốn năm về trước.

18. Chương 07 Phần 2

Cả người cuộn lại trên sofa, hai tay ôm đầu, tự nói với mình: “Rốt cuộc mày nên làm thế nào?”

Lúc này, điện thoại đặt trên bàn trà đồ chuông, Nguyên Phi Ngự vốn không muốn nghe, nhưng lại sợ là giám đốc trung tâm gọi điện đến, giằng co hồi lâu mới bò từ sofa dậy, vớ lấy điện thoại.

Màn hình điện thoại hiển thị số của Tần Lạc, cô từng người giây lát, lúc này mới giật mình nhận ra từ đêm qua đến giờ vẫn chưa thấy Tô Hiểu Bách gọi điện cho cô, hình như có gì đó bất ổn, nhưng nhất thời lại chưa biết chỗ nào bất thường nữa, Nguyên Phi Ngự thần thờ nhìn chằm chằm điện thoại hồi lâu mới nhấn nút nghe.

“Phi Ngự, hôm nay tớ với Hiểu Bách đi ngắm hoa anh đào, bọn tớ còn đi taxi đến vùng thôn quê của Hokkaido để ăn đồ quê, vui lắm, Phi Ngự, cả đời tớ chưa bao giờ thấy vui thế này đâu, cậu thực sự là người chị em tốt của tớ, còn tốt hơn cả mẹ tớ nữa...”

Giọng Tần Lạc vang lên ở đầu kia điện thoại cực kỳ hào hứng vui vẻ, miệng cứ nói bô lô ba la một hồi, tiếp đó là vọng lại tiếng nước chảy, Nguyên Phi Ngư sững người, rồi mới nhận ra nhất định Tần Lạc đang gọi điện trong nhà vệ sinh, đầu mày cau chặt, nhưng vẫn không kiềm chế được nở nụ cười, “Cậu vui là được rồi.”

“Phi Ngư, tớ cảm thấy Hiểu Bách cũng thích tớ, đương nhiên ý tớ định nói là thích theo kiểu người yêu đấy, không phải tình chị em đâu, thật đấy thật đấy, đêm qua tớ không cẩn thận uống nhiều vì quá vui, không cẩn thận nói hớ ra, lời kế hoạch của hai đứa mình nói ra, tớ cho rằng Hiểu Bách sẽ lao thẳng ra sân bay mua vé bay về, nhưng cậu ấy không làm vậy, chỉ buồn một chút thôi, uống khá nhiều, đến khi về khách sạn còn... còn hôn tớ...”

Giọng của Tần Lạc càng thêm hào hứng, nhưng đầu óc của Nguyên Phi Ngư lúc này đã “bùm” một tiếng, tiếp đó là tiếng nổ vang trời, con tim bất giác thít chặt, cơ thể run rẩy không thôi, cơ hồ không còn nắm chắc điện thoại nữa, “Cậu nói... Hiểu Bách... nó hôn cậu?”

“Đúng mà đúng mà, hơn nữa, Hiểu Bách còn không nhắc gì đến chuyện muốn trở về, chỉ là thái độ hơi kỳ lạ mà thôi, lúc nóng lúc lạnh với tớ, giờ đang ngồi hóng gió ở ban công khách sạn, chẳng nói gì với tớ cả, cậu xem giúp tớ thế nào, rốt cuộc Hiểu Bách có thích tớ không? Hay là Hiểu Bách còn xấu hổ? Tớ nghĩ chắc là xấu hổ đấy... còn nữa còn nữa, để báo đáp cậu đã tạo ra cơ hội này cho tớ, tớ sẽ cho cậu một sự kinh ngạc...”

Giọng Tần Lạc từ hào hứng vui vẻ lại trở nên bí ẩn khó dò, nhưng sự ngọt ngào ấm áp vẫn không cách nào che giấu được, còn Nguyên Phi Ngư từ lâu đã không còn nghe thấy cô ấy nói gì nữa, chỉ thẫn thờ nhìn chăm chăm vào góc phòng, bất động, cho đến khi Tần Lạc nói đủ rồi, cúp điện thoại rất lâu, cô mới nghe thấy tiếng tút tút vang lên từ đầu dây bên kia, rồi lặng lẽ ném phịch điện thoại lên sofa.

3.

Thoắt chốc trời đã tối, Nguyên Phi Ngư vẫn ngồi thộn trên sofa, cả ngày chẳng động đậy gì, cũng chẳng ăn uống gì, trong đầu chỉ mãi suy nghĩ một vấn đề.

Hiểu Bách hôn Tần Lạc...

Tại sao Hiểu Bách lại hôn Tần Lạc?

“Phi Ngư... Hiểu Bách hôn tớ rồi... Phi Ngư, cậu thấy Hiểu Bách có thích tớ không?”

Những lời Tần Lạc nói ban sáng cứ như thước phim được quay lại, cứ quẩn chặt suy nghĩ của cô, Hiểu Bách thích Tần Lạc, muốn phát triển với cô ấy thêm một bước nữa, đây rõ ràng là chuyện cô đang mong muốn, nhưng chẳng biết tại sao nó lại khiến cô có cảm giác bức bối khó chịu không vui đến vậy, tiềm thức lại cho rằng Hiểu Bách đang viện cớ, là nó uống say rồi, nhất định là say rồi, nếu không sẽ không làm chuyện như thế... Hiểu Bách là một cậu bé tốt bụng lương thiện, nó chỉ là một thằng nhóc mà thôi, sẽ không làm tổn thương bất kỳ ai, không làm tổn thương cô, càng không làm tổn thương đến Tần Lạc đáng thương đâu...

Là vậy sao?

Là vậy sao?

Là... như vậy... sao...

Trong lòng cô cứ thầm tìm đủ các cách viện cớ để tự thuyết phục mình, trong lòng vẫn tồn tại một cảm giác may mắn, mồ hôi túa khắp cơ thể, cảm giác mệt mỏi uể oải không thể khống chế được, lát sau dạ dày lại bắt đầu quặn đau từng cơn từng cơn, cô liền lê mình đi vào phòng lấy thuốc đau dạ dày.

Lấy được thuốc, lại loạng choạng đi từ trong phòng ra phòng khách, ngồi thẫn thờ trên sofa một hồi mới phát hiện ra không có nước, lại nhắc mình đứng lên đi vào bếp rót nước, đáng vẻ vẫn loạng choạng như thế, quên cả đi dép, chân trần trên sàn nhà giá lạnh mà vẫn chẳng cảm thấy gì, khi rót nước, thậm chí cốc cũng quên cầm theo, lại thò hẳn tay xuống vòi nước nóng. Dòng nước nóng bỏng chảy lên tay, lập tức phản xạ có điều kiện cô rút tay lại, động tác này quá mạnh, không cẩn thận đụng phải chiếc cốc đặt bên cạnh máy nước, chiếc cốc bằng thủy tinh lại mỏng, rơi từ trên kệ bếp không quá cao xuống, phát ra tiếng “choang” chói tai, mảnh vụn tung tóe khắp nơi. Nghe thấy âm thanh này, cô chợt hoang mang, bước chân vô thức đi

chuyển, đôi chân trần chẳng may giẫm phải miếng vỡ thủy tinh, cơn đau nhói đâm thấu tim gan, máu đỏ tươi từ từ loang ra gan bàn chân.

Bàn tay bị bỏng đau rát, lại thêm gan bàn chân giẫm phải mảnh vỡ thủy tinh đau buốt, dạ dày cũng đau âm ỉ, con tim cũng nhói từng cơn, khắp cơ thể dường như không có chỗ nào tốt, tất cả đều đang ở tình trạng báo động, Nguyên Phi Ngự nhấc chân lên, bước thấp bước cao đi ra bên ngoài, đi đến cửa phòng bếp thì toàn thân kiệt sức, cả người đổ ập xuống sàn nhà, đột nhiên ôm mặt, khóc rống lên.

Thế giới này rộng lớn đến vậy, có biết bao người không hiểu rõ, tại sao chỉ có cô phải sống cảnh ngộ khó khăn thế này?

Cô tiếp tục sống vốn là một sai lầm?

Nếu năm đó người chết dưới bánh xe kia là cô, không phải là Phi Hổ người em đáng yêu nhất, có phải cô sẽ sớm được đầu thai thành người khác rồi, có thể làm những việc mình muốn, có thể trở nên hạnh phúc hơn?

Quan Nhã Dương dùng chìa khóa chẳng biết ai đã gửi đến công ty anh để mở cánh cửa chống trộm màu đỏ, liền nhìn thấy Nguyên Phi Ngự ngã trước cửa phòng bếp, hai tay ôm mặt, khóc đến mức sắp ngất đi, trong đầu anh vốn đã chuẩn bị tâm lý đến để chất vấn cô, bỗng chốc những thứ đó đã bay lên đến chín tầng mây xanh, trái tim bị thắt chặt, vội vã xông đến đỡ lấy Nguyên Phi Ngự: “Nguyên Phi Ngự, sao em lại khóc?” Cùng lúc anh phát hiện dưới chân cô có máu, gan bàn chân giẫm phải mảnh vỡ thủy tinh, vết máu kéo dài đến tận phòng bếp, đâu đâu cũng thấy mảnh vỡ thủy tinh, thoáng chốc hiểu ra chuyện gì vừa mới xảy ra.

“Lần nào gặp em, em cũng thảm hại thế này, Nguyên Phi Ngự, em không thể sống tốt hơn được ư?”

Anh vừa tức giận vừa đau lòng hét lên, chẳng thèm quan tâm đến ánh mắt sững sờ của cô, cúi người bế cô dậy, nhẹ nhàng đặt lên sofa trong phòng khách, sau đó quay người đảo mắt tứ phía tìm kiếm thứ có thể trị thương, nhưng tìm đến nửa ngày trời vẫn chẳng thấy thứ gì, anh đành trở lại phòng khách, sắc mặt tái xanh hỏi cô mặt mày đầm lệ: “Hộp thuốc ở đâu?”

Mắt Nguyên Phi Ngự nhìn chằm chằm không chớp vào Quan Nhã Dương, thấy anh từ trong phòng lại quay ra đứng trước mặt mình, mới như bừng tỉnh mộng, lúc ấy mới tin mình không phải bị ảo giác, đôi mắt ầng ậng nước, hỏi: “Sao... sao anh lại vào được đây?” Cô chắc chắn mình không mở cửa cho anh vào, cũng chắc chắn cửa được đóng rất chắc.

“Trước tiên đừng bận tâm đến chuyện này, hộp thuốc để ở đâu? Chân em vẫn đang chảy máu kia...” Quan Nhã Dương quỳ gối xuống, nâng chân cô lên nhìn, mấy mảnh vỡ thủy tinh đâm rất sâu, máu vẫn đang chảy không ngừng, anh không kiềm chế được liền hít một hơi lạnh, ngẩng đầu tức tối hét với cô: “Bị thương thế này, em không có cảm giác gì hả? Tại sao không gọi 120... hay gọi cho anh, khóc thì có tác dụng gì chứ?” Gào thét mấy câu, anh thấy nước mắt còn vương đầy trên mặt Nguyên Phi Ngự thì cau kính thở một tiếng dài thườn thượt, rồi lại bế cô vào lòng, đi ra phía cửa, “Thôi, anh sẽ đưa em đến bệnh viện.”

Cơ thể lại bị bế bổng lên, Nguyên Phi Ngự kinh hãi thét lớn, hai tay bắt giắc níu chặt vạt áo anh, lắc đầu liên tục, giọng run rẩy khẩn nài: “Em không muốn đến bệnh viện, đừng đưa em đến bệnh viện...”

Mọi suy nghĩ của Quan Nhã Dương đều là vết thương dưới lòng bàn chân cô, những mảnh vỡ thủy tinh rỏ máu cơ hồ đâm thẳng vào tim anh, khiến con tim đau nhói, anh ôm chặt người đang run rẩy kia, mặc sự kháng cự của cô, im lặng không nói, đi như bay ra cửa.

Chẳng biết phóng qua bao nhiêu cột đèn đường, đến bệnh viện gần nhà Nguyên Phi Ngự nhất thì mới mất đúng năm phút, Quan Nhã Dương đã lo lắng đến mức mồ hôi túa đầy đầu, một tay mở xe, còn tay kia nắm chặt tay Nguyên Phi Ngự, còn không ngừng nghiêng đầu hỏi han: “Đau lắm phải không? Cố gắng một chút, sắp đến nơi rồi.”

Nguyên Phi Ngự sớm đã đau đến mức tê dại, nhìn thấy mồ hôi mồ kê túa khắp người Quan Nhã Dương, đáng vẻ cực kỳ lo lắng thì bất giác trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp, sống mũi cay cay, nước mắt lại lần nữa dâng đầy khóe mắt, khẽ lắc đầu: “Không đau đâu...”

Cảm giác được người khác quan tâm thật kỳ diệu, nhưng, Quan Nhã Dương, anh không cần phải đối xử tốt với em như thế, em không đáng... Cô nghĩ như thế, nên cơn xúc động trong lòng lại trào dâng rồi khóc nức lên, cũng chẳng nói thêm lời nào khác, chỉ cố gắng nắm chặt tay anh.

“Nếu không đau tại sao em lại khóc như thế? Nguyên Phi Ngư, em đừng có cố tỏ ra vậy nữa...” Nước mắt cô rơi khiến Quan Nhã Dương rối bời lo lắng, may mà lúc này cũng đến bệnh viện rồi, anh mở cửa xe, lại vòng sang bên kia bế cô ra, rồi chạy thẳng vào phòng cấp cứu.

Y tá trong bệnh viện bị bộ dạng của anh dọa cho khiếp hãi, lại thêm chân Nguyên Phi Ngư đang nhỏ máu, khiến ai nấy đều nghĩ rằng bệnh nặng, đợi đến khi vào phòng chẩn trị rồi mới biết hóa ra chỉ là bị mảnh vỡ thủy tinh đâm phải, cảm thấy cười không được mà khóc cũng chẳng xong, nhưng vẫn nghiêm túc xử lý vết thương cho cô.

Trong khi mảnh vỡ thủy tinh găm vào chân Nguyên Phi Ngư được lấy ra, Quan Nhã Dương luôn nắm chặt tay cô, cùng với động tác của bác sĩ, sắc mặt anh càng trở nên nhợt nhạt, trắng bệch, khiến y tá đứng bên cạnh hỗ trợ không kiềm chế được cũng hỏi về quan tâm: “Anh à, anh không sao chứ? Trông có cảm giác anh còn đau hơn đây.”

Đến lúc trở về nhà Nguyên Phi Ngư thì trời đã sẩm tối, Quan Nhã Dương đặt Nguyên Phi Ngư ngồi trên sofa, tình cờ liếc nhìn thấy lọ thuốc đau dạ dày được đặt trên bàn uống nước gần sofa, đầu mày vừa mới giãn ra giờ lại cau chặt: “Em uống thuốc đau dạ dày? Dạ dày bị đau sao? Vừa rồi ở bệnh viện sao em không nói?”

“Không sao, vì mấy hôm nay ăn uống thất thường nên dạ dày mới không ổn định đấy mà, giờ không sao rồi.” Giọng Nguyên Phi Ngư rất khê, cơ thể co cụm lại vào một góc sofa rộng lớn, chân bị băng bó to như miếng chả giò trông rất khó chịu, nhưng vì vẫn còn đau nên chẳng còn cách nào khác. Vết bỏng trên tay cũng được bác sĩ xử lý cẩn thận, cơn đau dạ dày cũng bắt đầu trở thành thói quen, cảm giác giờ cũng tốt hơn nhiều, cho nên cô không thấy lo lắng nữa, “Thật mà.” Cô ngẩng đầu lên nói lại lần nữa.

Nhưng Quan Nhã Dương lại không vì lời cô nói mà yên tâm hơn, sắc mặt càng thêm xám xịt, nói ra từng lời từng lời như nghiền răng nghiền lợi: “Ý em tức là, em không ăn cơm, để bụng đói nên phải uống thuốc dạ dày?”

Đúng là chẳng muốn ăn gì cả, nhưng Nguyên Phi Ngư nhìn thấy bộ mặt xám xịt của anh lại không dám nói thực, “Cũng không phải là không ăn gì.”

“Nguyên Phi Ngư, sao em cứ làm người khác phải lo lắng cho em vậy.” Quan Nhã Dương rõ ràng không tin lời cô, thở dài một cái, xoay người đi vào bếp.

Vì để tạo ra hiện trường giả là bản thân mình thực sự muốn đi du lịch, Nguyên Phi Ngư đều lúi húi hết đồ ăn trong bếp, đem chia cho hàng xóm lầu trên nhà dưới, dọn dẹp sạch sẽ tủ lạnh một lượt, cũng chẳng mua thêm đồ ăn mới bỏ vào, Quan Nhã Dương đi lại một vòng chẳng tìm thấy bất cứ thứ gì, đành phải gọi đồ ăn bên ngoài.

Hiệu suất làm việc của nhà hàng cao cấp quả thực không ngờ, đồ ăn lập tức được đưa tới, canh thịt gà tỏa hương thơm ngào ngạt, món rau thanh đạm trông rất đẹp mắt được bày trong khay thủy tinh trong suốt, còn cả món cá chua ngọt, rất thịnh soạn, tất cả đều là những món Nguyên Phi Ngư thích ăn trước đây.

Cơm được xới vào bát gỗ, từng hạt từng hạt gạo trắng tinh, khiến người khác không thể kìm được mà muốn ăn. Đây cũng là thứ mà Nguyên Phi Ngư thích nhất, hồi trước khi dạ dày còn khỏe mạnh, thậm chí cô ăn được ba bát to liền, no đến mức không tài nào đứng thẳng người được, khiến Quan Nhã Dương là đàn ông cũng phải toát mồ hôi và kinh hãi.

“Cho dù là thích, anh cũng không thể ăn đến mức như thế được, giờ chẳng phải là tai hại của ba năm buông thả sao.” Lần ấy họ đi ăn ở quán vỉa hè, sau khi Quan Nhã Dương nhìn thấy Nguyên Phi Ngư ăn đến bốn đĩa tôm hùm, lại ăn thêm ba bát cơm nữa, còn chưa dừng lại ở đó tiếp tục gặm nhồm nhồm món điểm tâm ở hai bên trái phải, cuối cùng không kiềm chế nổi đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Anh không hiểu, anh không hiểu đâu... Đồ ăn ngon như thế này sao không ăn nhiều một chút, lỡ lần sau không được ăn nữa thì làm thế nào?” Cô vừa nhồm nhồm ăn vừa trợn mắt nhìn anh, cảm giác một đồng đồ ăn từ từ được nhét vào bụng, vô cùng thỏa mãn.

Cuối cùng cô ăn đến mức không tài nào nhét nổi thêm nữa, vịn tường mà đi, mới cảm thấy bữa ăn đó thật sung sướng.

Quan Nhã Dương nhìn cái bụng tròn lẳn của cô, không kiềm chế được mà xoa hai cái, cười gian, nói: “Bụng to rồi, xem ra có đứng cũng không ngã được, chúng ta còn phải sớm chọn ngày cưới nữa chứ.”

...

Mảnh ký ức đầy bay xa cùng với mùi hương của đồ ăn, đến khi Nguyên Phi Ngư định thần trở lại, thấy mình đã được bế đến bàn ăn, Quan Nhã Dương đã cởi chiếc áo vest ra từ lúc nào, xắn ống tay áo lên cao, xới cho cô một bát cơm, lấy đũa đưa cho cô, lại cầm chiếc thìa múc canh gà vào chén rồi thổi nguội, đưa đến trước mặt cô.

Tính cách của anh không phải cực tốt gì, cũng thường hay nổi cáu, nói một vài lời vô tâm, nhưng khi thực sự cần ấm áp lại có thể ấm áp ngọt ngào đến tận xương tủy, khiến người khác không thể cầm lòng.

Trước đây khi hai người cùng ăn cơm, anh đều chăm chú quan tâm cô chu đáo như vậy, hình ảnh đó dù chỉ tồn tại trong ký ức cũng vô cùng ấm áp ngọt ngào. Từ nhỏ cô đã tự lập, kỳ thực không thích được người khác quan tâm nhưng lại chỉ thích nhìn anh, mỗi lần ngồi đối diện anh, lặng lẽ nhìn anh giữa làn hương thức ăn bao quanh, khuôn mặt thanh tú trở nên rất đổi mềm mại hiền hòa, khiến bữa ăn bất giác trở nên tuyệt vời vô chừng.

Họ ngồi ở bàn ăn, chẳng ai nói lời nào, trong phòng thỉnh thoảng, cô có thể nghe rõ ràng tiếng tích tắc tích tắc của chiếc đồng hồ cũ đang phát ra từ trong phòng khách...

Cô lẳng lặng nhìn Quan Nhã Dương đang ngồi ăn ở bên cạnh, bộ dạng thần thờ, giống như không rõ là thực hay ảo, nhưng cuối cùng cô vẫn cầm đũa gắp mấy hạt cơm đưa vào miệng.

Quan Nhã Dương thấy cô bắt đầu ăn, sắc mặt nhẹ nhõm hơn nhiều, gắp một đũa cá chua cay đã gỡ bỏ xương, bỏ vào bát cô, “Nhà hàng mà em thích ăn nhất đóng cửa rồi, chẳng biết món cá nhà hàng này làm có hợp khẩu vị của em không.”

Nguyên Phi Ngư nhìn thấy thịt cá trắng phau như tuyết được rưới thêm nước sốt, dầu mỳ chọt cau lại, “Kể từ khi vào làm ở thủy cung, em đã không thích ăn cá rồi.”

Thực tình không phải vì cô lập dị khác người, khi làm việc ở trong thủy cung này, đầu tiên là giám đốc trung tâm và nhân viên huấn luyện cùng thợ lặn đều không ăn cá, đến sau này ngay đến chị Trương ở quầy thu ngân cũng không ăn, chẳng có ai quy định gì cả, nhưng chẳng biết tại sao “Nhân viên làm việc trong thủy cung đều không thể ăn cá” dần dần trở thành quy định bất thành văn của thủy cung.

Động tác Quan Nhã Dương chuẩn bị gắp một đũa cá bất giác ngừng lại, sau đó đứng lên, bê đĩa cá đi, trút vào thùng rác trong bếp.

“Quan Nhã Dương...”, Nguyên Phi Ngư bị hành động của anh dọa cho thẳng thốt, ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt đẹp của anh không hề biểu hiện chút tâm trạng nào, sắc mặt lạnh lùng, không tài nào nhận ra cảm xúc chân thật ẩn giấu trong đó: “Chẳng phải anh cũng rất thích ăn cá sao? Em không ăn cũng đừng đổ bỏ như thế chứ...”

Quan Nhã Dương đứng cạnh bàn ăn, cầm giấy ăn lau sạch dầu mỡ còn dính trên tay, giọng nói trở nên bình thản: “Ăn cá phiền phức như thế này, trước nay anh chưa từng thích ăn cá.”

“Anh không thích?” Nguyên Phi Ngư sững người, trong ký ức mỗi lần đi ăn cùng anh, anh đều gọi món cá, tại sao lại không thích được chứ? “Anh không thích, vậy tại sao lần nào đi ăn anh cũng gọi cá?”

“Vì em thích.” Anh ngồi xuống ghế, khe khẽ thở một tiếng dài thườn thượt.

Nguyên Phi Ngư lại lần nữa sững người, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, nhưng từ sâu thẳm trong trái tim chợt trào ra cảm giác đau đớn mơ hồ, trông mắt cũng dần trở nên ướt rườn rướt.

Từng ở bên nhau một thời gian dài như thế, cô lại hoàn toàn không biết một chút nào, hoặc cũng có thể nói, từ trước đến nay cô chưa từng để ý, tâm tư của cô từ trước đến nay đều đặt vào Tô Hiểu Bách, còn anh ở bên cô, giống như đang sắm vai người theo đuổi, yêu thương chiều chuộng cô, bất kể là khi nào, chỉ

cần cô xoay người bỏ đi còn anh sẽ vẫn mãi đứng đó.

19. Chương 07 Phần 3

Cô ở bên anh luôn luôn được yêu thương chiều chuộng, thế mà chưa từng biết là trước đây bản thân mình lại tồi tệ đến vậy.

Mỹ vị trước mặt đột nhiên biến thành thứ gì đó thật mĩa mai, cô buông đũa xuống, cúi đầu không dám nhìn anh, khẽ hỏi: “Quan Nhã Dương, anh không hận em sao?”

“Em thấy thế nào?”, Quan Nhã Dương nhìn cô, đôi mắt đen lầy có rất nhiều cảm xúc đan xen, nhét đôi đũa cô vừa buông xuống vào tay cô trở lại, “Giờ anh không muốn nói đến chuyện này, ăn xong trước đã.”

Sau khi ăn xong, Nguyên Phi Ngư được anh bế trở lại sofa trong phòng khách, sau đó pha một tách trà nóng đưa cho cô, còn Quan Nhã Dương lại không một phút nào nghỉ ngơi, đứng dậy xắn tay áo đi quét dọn mảnh vỡ thủy tinh trong bếp.

Anh không sành chuyện nhà, động tác quét dọn cũng rất gượng gạo, nhưng lại cực kỳ cố gắng nghiêm túc, đợi dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, anh mới cầm tách cà phê ngồi xuống cạnh Nguyên Phi Ngư, cầm điều khiển mở ti vi, tập trung xem tin tức tài chính, hoàn toàn không có ý rời khỏi đây.

Mùi hương của trà và cà phê hòa trộn làm một, vẩn vút quanh hai người, tuy chẳng ai nói gì, tin tức tài chính trên ti vi cũng phát liên tục, nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác ấm cúng, Nguyên Phi Ngư chợt cảm thấy ảo giác, nếu giữa họ không có bất kỳ trở ngại nào, nếu thực sự kết hôn với nhau, có phải đều ngày ngày ăn cơm cùng nhau, ngồi trên sofa uống trà xem ti vi, tận hưởng những tháng ngày ấm áp, ngọt ngào và hạnh phúc?

“Quan Nhã Dương...”, Nguyên Phi Ngư bê chiếc cốc sứ, thử gọi anh một tiếng, giọng có vẻ không mấy tự nhiên: “Em muốn uống cà phê.”

“Không được.” Quan Nhã Dương chẳng ngoái đầu lại, lập tức cự tuyệt yêu cầu của cô, “Uống cà phê buổi tối sẽ không tốt cho giấc ngủ.”

“Vậy tại sao anh lại uống?” Cô bất mãn phản kháng, giọng điệu ngọt ngào đáng yêu dường như ẩn giấu đã lâu trong cổ họng cô giờ được phát ra, khiến cổ họng chợt đau nhói, hơi ngứa ngứa.

Bàn tay bê tách cà phê của Quan Nhã Dương chợt căng cứng, trên khuôn mặt tuấn tú kia nhuốm nét gượng gạo, quay đầu lại nhìn cô một cái, rồi lại lập tức quay sang xem ti vi, “Anh sắp phải trở về công ty tăng ca, có chút chuyện vẫn chưa giải quyết xong.”

“Chuyện vẫn chưa giải quyết xong, thế tại sao đột nhiên anh lại đến nhà em? Còn nữa, tại sao anh lại có chìa khóa nhà em?”, Nguyên Phi Ngư nhấp một ngụm trà xanh, buột hỏi vấn đề mà mình thấy kỳ lạ từ lâu rồi.

“Không biết ai gửi chìa khóa nhà em ở chỗ công ty anh, còn viết cả địa chỉ nhà em lên tấm thiệp nữa, nói hãy chăm sóc em thật tốt.” Kỳ thực sáng nay anh nhận được một cái túi, trong túi có một tấm danh thiếp, một chiếc chìa khóa, còn cả nội y của con gái nữa, anh mở chiếc túi đó ngay tại phòng làm việc, đúng lúc mấy vị quản lý bộ phận tài vụ của công ty và thư ký đều có mặt, tất cả mọi người đều trông thấy đồ lót của phụ nữ, lập tức dùng ánh mắt vừa kỳ lạ vừa mờ ám nhìn anh cả nửa ngày trời, đến tận giờ nghỉ lại, anh vẫn nhớ lại cảnh mình lúc đó khóc không được cười cũng chẳng xong. Anh đặt tách cà phê xuống, day day nhẹ huyệt thái dương: “Anh nghĩ đây là trò của Tần Lạc.” Kích cỡ đồ lót hoàn toàn vừa khít với người Nguyên Phi Ngư, ngoài Tần Lạc ra, thực sự anh chẳng thể nghĩ ra được ai khác, vừa hiểu rõ Nguyên Phi Ngư lại thêm đi làm cái chuyện như thế.

Nguyên Phi Ngư suy nghĩ vẩn vơ, sáng sớm Tần Lạc mới gọi điện thoại ỉn, nó bảo sẽ ỉn một sự ngạc nhiên đáng mừng, vậy niềm vui mà nó trao tặng lẽ nào chính là Quan Nhã Dương?

Nghĩ đến đó, cô lại nghĩ đến lúc nói chuyện với Tần Lạc, chuyện Tô Hiểu Bách hôn nó, sắc mặt đột nhiên thay đổi, chuyện không hay cứ vẩn vít cả ngày trời trong đầu cô lại chợt ùa về, khiến tay cô run lên bần bặt.

“Sao vậy?”, Quan Nhã Dương nhận ra sự bất thường của cô, quay đầu lại hỏi với vẻ quan tâm: “Vết thương lại đau phải không?”

“Không... không phải.” Cô cố gắng kìm nén thứ cảm xúc đang trào dâng trong lòng lại, nhích người sang bên, đặt cốc xuống, “Đúng là Tần Lạc rồi, chỉ có cậu ấy mới có chìa khóa riêng của nhà em, hôm qua đi du lịch Nhật Bản rồi... đi cùng với Hiểu Bách.”

“Anh biết. Trước đó anh đã phái người điều tra lịch trình của cậu ấy, biết cậu ấy không ở nhà, mới dám đến, hình như cậu ấy không thích anh, anh không muốn làm khó em.” Quan Nhã Dương nói xong, khóe miệng khẽ nhướn cao tạo thành một nét cười, nụ cười rất nhẹ, nhưng lại tỏ vẻ chán nản vô vọng.

Trước nay anh không biết mình đã đắc tội gì với Tô Hiểu Bách, giữa họ chưa từng giao lưu gặp gỡ gì, có một lần duy nhất khi đang ở bên cạnh Nguyên Phi Ngự thì cũng chẳng xảy ra xung đột, có điều anh thực sự không thích ánh mắt mà Tô Hiểu Bách nhìn Nguyên Phi Ngự, không biết có phải anh nghĩ nhiều hay không, chỉ cảm thấy ánh mắt thân thiết nồng nàn của Tô Hiểu Bách hoàn toàn không phải là ánh mắt giữa chị em nên có, vả lại mỗi lần anh có ở đó, Tô Hiểu Bách đều có ý tỏ ra thân thiết với Nguyên Phi Ngự, Nguyên Phi Ngự rất yêu chiều cậu ta, tất cả những điều đó đều làm anh cảm thấy không thoải mái, nhưng thực sự anh cho rằng, Tô Hiểu Bách không thích anh, là vì một chuyện khác.

Lần sinh nhật Tô Hiểu Bách mười bảy tuổi, Tần Lạc đã đặt chỗ tại KTV, tổ chức cả một buổi sinh nhật hoành tráng, Nguyên Phi Ngự cũng rất vui, còn đặc biệt bảo Tô Hiểu Bách mời các bạn học cùng đến tham dự, hôm đó rất đông người, nam thanh nữ tú hát ca vui vẻ, mãi đến tận đêm khuya.

Trong khi anh đang đi vào toilet, liền đụng Hiểu Bách đứng ở hành lang, Tô Hiểu Bách cầm một chai bia, khuôn mặt đỏ hồng, dựa vào tường ở gần cửa toilet, giơ tay ra cản đường anh lại.

“Hiểu Bách, em không vào sao? Mọi người đang đợi em cắt bánh gato đây.” Anh chợt thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn cố giữ phong độ, mỉm cười hòa nhã nói với cậu, “Nếu còn chưa cắt bánh gato, Phi Ngự sẽ phải uống say mất.”

“Chị tôi uống say cũng không liên quan gì đến anh.” Không ngờ Tô Hiểu Bách lại hằm hằm nhìn anh, nói ra những lời khiến người khác kinh hoàng như thế, “Đối với chị tôi, anh mãi mãi là người ngoài, chúng tôi là người một nhà. Từ nhỏ đến lớn hai chúng tôi luôn nương tựa nhau mà sống, tại sao anh lại xuất hiện? Tại sao lại phá hoại cuộc sống của chúng tôi? Nếu không có anh, chị tôi vĩnh viễn chỉ nói chuyện với một mình tôi, tôi ghét anh, Quan Nhã Dương.”

Anh chỉ nghĩ cậu mang ý muốn chiếm hữu của đứa trẻ, nên lại gượng gạo cười rồi giải thích: “Từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ đến việc phá hoại hai chị em em, sau khi anh kết hôn với Phi Ngự, cô ấy vẫn mãi mãi là chị em, mối quan hệ huyết thống giữa hai người, sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.”

“Hai người không thể kết hôn.” Tô Hiểu Bách cầm chai bia trong tay ném thẳng về phía anh, ánh mắt hằn học nhìn anh trừng trừng, “Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy, dù chúng tôi không có quan hệ huyết thống, tôi và chị tôi cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.”

...

Sau đó cha là Quan Dịch Phong đã sắp xếp cho anh đến một trường ở Anh, lại liên lạc với một giáo viên tốt, rồi bắt anh đến Anh học, anh luôn ngưỡng mộ vị giáo sư đó, anh rất muốn sang Anh để học nhưng lại chẳng thể nào quên được Nguyên Phi Ngự, đây là điều luôn khiến anh cảm thấy vô cùng phiền não, cũng quên bém đi phải kể chuyện đó với Nguyên Phi Ngự.

Nửa năm tiếp theo anh vẫn ở bên Nguyên Phi Ngự, khiến Quan Dịch Phong không thể kiềm chế thêm được nữa, lập tức bay về thành phố S bắt người, anh giới thiệu Nguyên Phi Ngự với Quan Dịch Phong, với mục đích nuôi hy vọng, anh có thể cùng Nguyên Phi Ngự sang Anh. Hồi trẻ Quan Dịch Phong gây dựng cơ nghiệp từ bàn tay trắng, lại dành nửa đời còn lại gây dựng tập đoàn Phong Hoa, rất đồng cảm và thích tính cách khắc khổ tự lập của Nguyên Phi Ngự, vì thế lập tức đồng ý, rồi còn sai người sắp xếp ổn thỏa cho Tô Hiểu Bách.

Nguyên Phi Ngự lại không nhẫn tâm bỏ Tô Hiểu Bách lại một mình, thoáng chút do dự, mặt sầu mày khổ nói với anh: “Từ bé đến giờ em và Hiểu Bách chưa từng xa nhau, thật sự em thấy không nổi.”

“Vậy em nỡ chia tay anh sao?” Anh cảm thấy không vui, giọng nói lại trở nên giận dữ: “Hiểu Bách đã mười tám tuổi rồi, đủ tuổi công dân rồi, sao em còn phải quan tâm em ấy. Lẽ nào ngay cả sau khi chúng ta lấy nhau, em cũng định ở cùng em ấy, mà vứt anh sang một bên ư?”

“Chúng em luôn dựa nhau mà sống, anh không thể hiểu được tình cảm đó đâu.” Nguyên Phi Ngự lầm rầm đáp lại.

“Đúng, anh không tài nào hiểu được, tình cảm của em với Hiểu Bách vô cùng sâu sắc, vậy còn chúng ta? Tình cảm của hai ta thì sao? Em nghĩ là trò đùa sao?” Anh bắt đầu nở nụ cười lạnh.

“Quan Nhã Dương, anh đừng bắt chấp lý lẽ như thế.” Nguyên Phi Ngự nói xong, liền quay người bỏ đi.

Sau đó họ đã giận nhau rất lâu, chẳng thèm liên lạc với nhau, không đếm xỉa gì đến nhau, dù gặp mặt trong trường Nguyên Phi Ngự cũng giả bộ như không nhìn thấy anh, ngay tức khắc xoay người rẽ sang hướng khác.

Trường ở bên Anh gọi điện thúc giục mấy lần, cuối cùng vẫn là anh không chịu đựng được cảnh này, lại chủ động tìm cô giảng hòa, Nguyên Phi Ngự vẫn giận dỗi, trợn mắt nhìn anh: “Rõ ràng anh biết em coi trọng Hiểu Bách, cũng rất coi trọng anh, nên không thể chịu đựng được thái độ đó của anh.”

“Vậy rốt cuộc em lựa chọn người em ‘coi trọng’ hay là ‘cũng rất coi trọng?’ Anh túm tay cô, bức hỏi cô như một đứa trẻ.

“Em vốn muốn chọn ‘coi trọng’, nhưng sau này nghĩ lại người ‘cũng rất coi trọng’ cũng rất tốt, con người ta phải lớn lên, em can dự vào quá nhiều cũng không tốt, cho nên em quyết định đi cùng người em ‘cũng rất coi trọng’ đi.” Nguyên Phi Ngự lắc đầu thật mạnh nói ra những lời ấy, “Hơn nữa, ‘coi trọng’ cũng đã đồng ý với em rồi, đồng chí ‘cũng rất coi trọng’, chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào.”

“Hóa ra em đã có quyết định rồi, vậy tại sao còn giả bộ tức giận như thế, giày vò anh sao?” Anh tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, vuốt ve đi vuốt ve lại khuôn mặt cô. “Nguyên Phi Ngự, em không đi làm diễn viên, thật là một tổn thất quá lớn.”

...

4.

Đó là bốn năm về trước, dù sao họ cũng đã có được một khoảng ký ức vui vẻ, những chuyện xảy ra sau đó đều khiến anh không thể nào ngờ được, thậm chí cho đến tận lúc này anh cũng không biết rốt cuộc mình sai ở đâu.

Quan Nhã Dương nghiêng đầu ngắm nhìn khuôn mặt như trăng giữa đêm rằm của Nguyên Phi Ngự, thực sự đã rất muốn hỏi cô khi ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh không sao mở miệng được, trông thấy bộ dạng cô gặp ác mộng, đáng vẻ yếu ớt như hoa băng của cô, chỉ cần chạm vào sẽ vỡ, anh sợ rằng cô sẽ vỡ, cho nên anh lựa chọn là không chạm vào nữa, như thế chỉ ít cũng có thể để cô vẹn nguyên ở bên anh thế này.

Không gian tĩnh lặng, Nguyên Phi Ngự lẳng lẳng chìm đắm trong suy tư của mình, rồi lại quay sang Quan Nhã Dương lay lay anh, khẽ gọi tên: “Quan Nhã Dương...”

“Sao vậy?” Ngay từ đầu Quan Nhã Dương đã cảm thấy Nguyên Phi Ngự có gì đó là lạ, hình như chủ động muốn gần gũi anh, mặc dù vì chuyện đó khiến anh cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng cũng đồng thời không thể nào bỏ qua ánh mắt như đang muốn lẫn tránh của cô, cho nên tâm trạng mới hoàn toàn không thấy thoải mái, “Nguyên Phi Ngự, em muốn nói gì phải không?”

Nguyên Phi Ngự lẳng lẽ gật đầu, sau đó bất ngờ hành động. Cô dè dặt động đậy bên chân bị thương, bước xuống khỏi sofa, sau đó nhảy lên đùi Quan Nhã Dương, ánh mắt cháy bỏng như lửa đốt lại pha chút xấu hổ nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói lo lắng, khe khẽ run rẩy hỏi: “Đêm nay Hiểu Bách không ở nhà, anh có thể ở lại cùng em không? Làm xong chuyện hôm qua... làm xong...”

Quan Nhã Dương thở một hơi dài, rõ ràng không tin vào tai mình nữa, thực sự không thể tin nổi, liền nhìn cô: “Em nói cái gì?”

Nghĩ đến hành động hôm qua khi mình muốn cô, cô còn một mực giữ thái độ kiên quyết, cứ như đang phải đối mặt với yêu râu xanh, cuối cùng còn khóc toáng lên, khiến anh cho đến tận giờ vẫn cảm thấy áy náy hổ thẹn, hôm nay còn cố tình giữ khoảng cách với cô, nghĩ rằng cô vẫn đang đề phòng mình, không ngờ cô lại chủ động yêu cầu tiếp tục.

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

“Nguyên Phi Ngự, em biết mình đang nói gì không?” Anh nhắc nhở cô, giơ hai tay ra ôm cô sát gần mình, rồi lại đặt lên sofa, cô mặc bộ đồ ở nhà màu xanh nước biển, chất vải rất mỏng, nên khi ngồi lên đùi anh, anh thậm chí có thể cảm nhận được luồng nhiệt từ cơ thể cô đang tỏa ra, đường cong yêu kiều trên cơ thể cô, lại thêm những lời nói vô cùng kích thích của cô, cơ hồ lập tức khơi dậy dục vọng trong anh.

Anh lại di chuyển sang bên, mắt vẫn giả bộ xem ti vi, “Em muốn chơi với lửa, anh sẽ chiều em, nhưng hôm nay không được, chân em bị thương.”

Nguyên Phi Ngự không phải người dễ dàng từ bỏ, lại dựa sát vào người anh, “Anh có mắc hội chứng yêu chân không?”

“Không.” Quan Nhã Dương bị câu hỏi của cô làm cho rối mù.

“Vậy chân em bị thương, thì có liên quan gì?”

Cô vẫn quyết không từ bỏ, lại lần nữa trèo lên đùi anh, hơn nữa còn bắt đầu cởi cúc áo anh, hai tay tuy khẽ run rẩy, nhưng lại kiên định khác thường, cởi được một chiếc cúc lại hít thở thật sâu, khi cô cảm thấy phần dưới căng cứng, khuôn mặt không kiềm chế được mà đỏ bừng, răng cắn chặt xuống môi dưới, đôi mắt khép hờ, đưa tay vuốt ve phần ngực đang lộ ra của anh.

“Đợi chút.” Giọng anh khàn khàn, nắm lấy bàn tay đang khơi dậy dục vọng trong anh, cố gắng duy trì lý trí, nhưng toàn thân đã nóng như lửa đốt, hơi thở thêm gấp gáp, “Em thật sự muốn không? Anh chưa chuẩn bị bao cao su.”

Cô choàng mở mắt, khẽ gật gật đầu, đôi môi hồng run rẩy chủ động hôn lên môi anh.

Tình dục của ngày hôm qua vốn tích lũy trong con tim không thể giải tỏa, chẳng có nơi nào phát tiết, khiến anh làm sao kiềm chế được cái đụng chạm như thế này, vì thế liền bế cô lên, đi vào phòng ngủ, đè chặt cô xuống giường.

Những thứ của ngày hôm qua, cho đến hôm nay đã được tiến hành thuận lợi hơn nhiều, lại thêm cô chủ động phối hợp, chỉ một loáng sau, cả hai đã lỏa lồ cuốn chặt lấy nhau trên giường, yêu nhau bao nhiêu năm, nên anh cũng biết rõ từng đường cong trên cơ thể, cũng từng tưởng tượng qua vô số lần, nhưng đến khi thực sự trải nghiệm, cảm giác tuyệt vời lại khiến anh không thể nào kiềm chế được hơi thở gấp. Cơ thể cô chưa từng trải qua chuyện này nên thật ngọt ngào, anh nghe thấy cô khẽ rên đau, anh lại nhẹ nhàng điều chỉnh chậm lại... Đợi đến khi thực sự hòa vào nhau, anh phủ phục người vùi mặt vào hõm cổ cô, ngẩng đầu khẽ hôn lên vành tai, rồi dè dặt dò hỏi như đứa trẻ: “Phi Ngự, chúng ta hãy quên đi mọi chuyện trước đây, bắt đầu lại từ đầu được không?”

Đắm mình trong cảm giác say mê, Nguyên Phi Ngự nghe thấy lời anh, rất muốn gật đầu, nhưng cuối cùng lại im lặng không làm gì, chỉ khi cảm giác khoái lạc mơ hồ đã đạt đến cao trào, một giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống.

Cô nhớ anh từng nói rằng: “Phi Ngự, có đôi vây dài tựa như đôi cánh, đó cũng chính là chiếc vây, đừng hòng có thể bơi ra được biển lớn, cho nên em phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh đi.” Anh so mình với biển lớn của cô, hơn nữa những năm qua cũng luôn là như thế, bất luận có bao nhiêu lần cô muốn rời đi, bao nhiêu lần làm anh tổn thương, nhưng anh vẫn ở yên đó, dù thi thoảng có dâng trào những cơn sóng cũng chỉ do mong cô sớm quay trở về. Nhưng, anh lại không hề biết rằng, anh trong lòng cô, là mặt trời, cô hướng về phía anh, nhưng không cách nào chạm vào anh được, khoảng cách giữa họ là cách nhau cả mặt biển mênh mông, tựa như chân trời góc bể, khiến người ta càng thêm tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, trong một nhà hàng truyền thống ở thành phố Takinoue tại Hokkaido Nhật Bản, Tô Hiểu Bách đang ngồi dựa lưng vào cửa sổ ngắm sao trên trời, mái tóc đen láy bị gió khe thổi bay, hiện ra khuôn mặt tuấn tú điển trai, sắc mặt cậu rất nặng nề, ánh mắt xa xăm, chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

Tần Lạc dè dặt đi về phía cậu, đứng ở phía sau cậu hồi lâu cũng chẳng dám động dậy, có điều khi nhìn nghiêng cậu như thế này, cô chợt đỡ đần. Cậu quá đẹp, bất luận nhìn từ góc độ nào, đều hoàn mỹ tựa như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc bằng, cho dù nhìn vào thời điểm nào cũng khiến con tim cô loạn nhịp rất lâu, từ nhỏ cô đã có lòng yêu mến vẻ đẹp, nhưng kể từ năm mười tám tuổi khi gặp cậu, cô cảm thấy trái tim mình mang trong người dường như không còn thuộc về mình nữa, hằng ngày hằng đêm, lúc nào cũng nghĩ cách để đến nhà Nguyên Phi Ngư thăm cậu, làm sao để đối tốt với cậu, làm sao để cậu vui, làm sao để cậu cười, dù giờ đã hai mươi sáu tuổi đầu, nhưng cô vẫn cảm thấy mình yêu cậu đến phát điên đến nơi.

Từng phút từng giây cứ lặng lẽ trôi, qua mười mấy phút, cuối cùng cô cũng không chịu đựng được cảnh tĩnh lặng như thế này, khẽ ho một tiếng, chủ động mở miệng nói với cậu: “Hiểu Bách... hay là, chúng ta đi dạo được không? Chẳng phải hôm qua em nói muốn đến quán rượu ở Takinoue sao, thử ném trải cuộc sống đêm ở đây một lần xem sao? Giờ chúng ta đi được không?”

Tô Hiểu Bách ngoái đầu lại, nhưng chẳng trả lời Tần Lạc, nhìn chăm chăm vào cô rất lâu rồi lạnh lùng hỏi: “Chị Tần Lạc, chuyện Quan Nhã Dương về thành phố S, chị đã sớm biết rồi phải không?”

“Biết... biết...” Tần Lạc bị ánh nhìn của cậu làm cho bối rối, giống như đứa trẻ lúng túng khi làm sai chuyện gì, gật gật đầu, cô biết Tô Hiểu Bách ghét Quan Nhã Dương, nhưng không biết là cậu có đang giận hay không?

“À, vậy chị em nhất định cũng biết. Hóa ra mọi người đều biết cả rồi...”, Tô Hiểu Bách ngược mắt nhìn trời, vừa nói vừa nhếch khóe miệng mỉm cười, nụ cười trông cực kỳ bình thường không có gì khác lạ, nhưng nếu nhìn kỹ, chắc chắn sẽ thấy ánh mắt cậu dường như đang toát ra ánh lửa, sau đó lại cúi nhìn Tần Lạc, cũng không biết có phải đang cố tình do thám cô hay không, mà giọng khe khẽ đến mức chán nản, “Lần trước, anh ta đưa chị em đến bệnh viện, hơn nữa anh ta còn trả tiền viện phí, giờ nghĩ lại, anh ta cũng rất tốt.”

Tần Lạc thấy Tô Hiểu Bách cười, cho rằng cậu thực sự đã suy nghĩ thông suốt rồi, không còn ghét Quan Nhã Dương nữa, mới nhẹ nhõm thở phào một hơi khoan khoái, mỉm cười rồi cúi đầu phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, Quan Nhã Dương là người tốt, giờ anh ta có thể sánh ngang với kim cương Vương Lão Ngũ nổi tiếng nhất thành phố.”

“Ừm, nói như thế, nếu chị em có thể ở bên cạnh anh ta thì cũng tốt.” Tô Hiểu Bách lại cười.

“Đương nhiên, hơn nữa chị biết Nguyên Phi Ngư cũng rất yêu Quan Nhã Dương nữa...” Tần Lạc trước nay nói gì cũng chẳng có ác ý, nhìn thấy Tô Hiểu Bách cười càng khiến đầu óc rối loạn mờ mịt, căn bản nói còn nhanh hơn nghĩ, “Để giúp đỡ cho hai người họ, chị đã gửi chìa khóa nhà đến công ty của Quan Nhã Dương rồi...”

Tô Hiểu Bách đột nhiên ngừng đầu ngừng mắt nhìn Tần Lạc, bao trùm trong mắt là một mảng đen tối đáng sợ. Tần Lạc chợt thót tim, lo lắng vội vã lùi sau hai bước, nhưng thấy ánh mắt Tô Hiểu Bách dần trở nên mềm yếu hiền hòa, khóe miệng lại toét ra nở nụ cười, ngay sau đó đứng bật dậy, từng bước từng bước áp sát cô, cô cũng theo đó lùi từng bước từng bước một, lùi cho đến khi lọt vào góc ban công, không còn đường thoái lui, sau đó cảm giác như cả cơ thể đổ nhào về trước, Tô Hiểu Bách đã vòng tay kéo chặt eo cô.

“Tần Lạc...” Tô Hiểu Bách nhìn chăm chăm vào đôi mắt hoảng sợ của Tần Lạc, cười như điên dại, nụ cười như mê hoặc khiến người khác chần chừ, khiến người khác không có sức phản kháng, “Tôi không muốn gọi cô là chị Tần Lạc nữa, từ nay về sau, tôi có thể gọi cô là Tần Lạc không?”

Trừ nụ hôn sau khi say ở quán rượu ra, trước nay Tần Lạc chưa từng gần gũi cậu như thế, chỉ cảm thấy đầu óc mình lúc này đã hoàn toàn trống rỗng, cảm giác hạnh phúc muốn ngất đi, căn bản không biết nên phản ứng như thế nào, rồi cô mở mắt tròn to nhìn khuôn mặt của Tô Hiểu Bách trước mặt mình, đôi môi của cô đã được một nụ hôn mềm mại bịt kín.

20. Chương 08 Phần 1

Chương 8: Sống dựa vào nhau sao lại làm tổn thương lẫn nhau?

1.

Quan Nhã Dương rời khỏi nhà Nguyễn Phi Ngự lúc năm giờ sáng.

Vốn không muốn đi sớm như vậy nhưng lúc tám giờ, anh cần tham gia một cuộc họp quan trọng. Cuộc họp lần này có ảnh hưởng trực tiếp tới vấn đề tài chính của mấy dự án đầu tư sắp tới của Phong Hoa. Nếu chẳng may có sai sót gì, Phong Hoa sẽ rơi vào thế bị động. Hơn nữa, trong mấy dự án đó, có một dự án đầu tư mở rộng khu du lịch thủy cung của Nguyễn Phi Ngự, đưa vào thêm các loại cá mới và xây dựng thêm khu vui chơi ở ngay bên cạnh với thiết kế theo ý tưởng lấy nước làm chủ đề chính. Quan Nhã Dương biết rõ, Nguyễn Phi Ngự vẫn chưa hết buồn về cái chết của Tháp Tháp. Anh nghĩ rằng, đây là một cách giúp Phi Ngự xóa đi bóng đen đè nặng trong trái tim. Nghĩ vậy, Quan Nhã Dương chuẩn bị mọi việc thật kỹ càng, tập trung tinh thần cao độ để không xảy ra một sai sót nào dù là nhỏ nhất.

Thế nhưng, dù sao ngày hôm nay cũng không phải là một ngày bình thường. Quan Nhã Dương rời đi lúc năm giờ thì năm giờ mười lăm phút, Tô Hiểu Bách và Tần Lạc xách hành lý đến cửa. Chiếc BMW trắng phau lướt qua chiếc Mercedes màu mận chín, khéo léo tới mức tưởng chừng như có sự bàn bạc từ trước.

Tần Lạc luôn theo sát những bước chân gấp gáp của Hiểu Bách. Tuy rằng cô nàng không hề phải xách túi hành lý nhưng đôi giày cao gót bầy phân cũng đã đủ hành hạ cô nàng suốt từ bãi đỗ xe đến nhà của Nguyễn Phi Ngự. Nên từng hơi thở gấp gáp, nặng nhọc, cô nàng cất lời trách móc Tô Hiểu Bách: “Hiểu Bách, chẳng phải em nói sẽ ở chơi thêm vài ngày nữa ư? Sao đột nhiên phải bay chuyến bay đêm về như thế...? Hiểu Bách... em đi chậm lại một chút có được không... đợi chị...”

Càng ngày cô nàng càng không hiểu nổi suy nghĩ của Tô Hiểu Bách. Lúc ở Nhật, rõ ràng cậu ta đã tỏ ra rất thích cô, cô cũng nồng nhiệt đáp lại tấm lòng của Hiểu Bách. Chẳng lẽ như thế chưa đủ để họ tiếp tục chuyến du lịch lãng mạn chỉ có hai người thôi sao? Vậy mà chỉ trong chốc lát, Tô Hiểu Bách như trở thành một kẻ xa lạ, lạnh lùng với cô dường vậy, chỉ muốn về nhà ngay lập tức.

Nét mặt Tô Hiểu Bách không hề thể hiện chút cảm xúc nào, bước lên cầu thang với tốc độ nhanh như chớp, thậm chí không hề để ý tới cô nàng Tần Lạc với đôi giày cao gót bầy phân có theo kịp mình hay không. Cậu lấy chìa khóa cửa, xông thẳng vào phòng của Nguyễn Phi Ngự. Tất cả các động tác ấy chỉ diễn ra trong nháy mắt, dường như không có chút do dự, như là nó đã diễn ra rất nhiều lần trong đầu Tô Hiểu Bách trên cả quãng đường quay về vậy.

Cậu xông thẳng vào phòng của Nguyễn Phi Ngự với sự giận dữ và cảm giác căm hận vì bị phản bội. Nguyễn Phi Ngự chưa kịp đứng dậy phản ứng đã bị bàn tay cứng như gọng kìm của Hiểu Bách ấn ngồi xuống giường. Hiểu Bách gần từng chữ, mỗi từ nói ra đều mang theo nỗi hận sâu sắc:

“Chị, sao chị lại cùng với người khác lừa em? Tại sao? Chị nói đi... Tại sao? Tại sao chứ?”

Nguyễn Phi Ngự đang nằm trên giường, chặn quần quanh người, chỉ có phần vai là lộ ra ngoài, trên đó còn lộ rõ những vết bầm đỏ. Tô Hiểu Bách nhìn chăm chăm vào cô. Ánh mắt càng lúc càng tối sầm lại. Bàn tay nắm vai Nguyễn Phi Ngự càng lúc càng bóp chặt trong vô thức. Nguyễn Phi Ngự tưởng chừng như xương vai mình có thể vỡ vụn ra, đau đớn đến mức như không thể thở được nữa, nhưng không dám nhìn vào đôi mắt của Tô Hiểu Bách, chỉ bất quay đầu sang một bên, nén đau hạ giọng nói: “Chị xin lỗi...”

Tô Hiểu Bách có thể giận dữ tới mức độ nào, thực ra cô đã sớm chuẩn bị tinh thần, chuẩn bị từ ngay lúc có ý định lừa Tô Hiểu Bách lên máy bay. Áp lực và sự áy náy luôn đeo bám cô, làm cô vô cùng đau khổ. Thậm chí cô từng tìm đến văn phòng tư vấn của Tứ Nguyệt Vi Trần để mong tìm được chút an ủi từ những tư vấn tâm lý của anh, để tâm hồn nhẹ nhõm hơn một chút. Cô đã chuẩn bị tất cả, nên khi đứng trước cơn thịnh nộ của Tô Hiểu Bách, cô không hề ngạc nhiên mà chỉ biết luôn miệng nói: “Chị xin lỗi... Xin lỗi em...”

“Chị đừng nói câu xin lỗi với tôi! Chị cho tôi là tên ngốc hay sao? Tôi biết chị lừa tôi để gặp cái thằng khốn Quan Nhã Dương đó. Nhưng mà chị có nhớ rõ ràng chị đã hứa với tôi sẽ quên hẳn, rõ ràng hứa sẽ mãi mãi ở bên tôi. Tại sao chị còn lừa dối tôi? Tại sao chị lừa dối tôi chứ? Biết thế này bốn năm trước thà chị cứ để tôi chết đi. Tại sao chị còn để tôi được sống để một lần nữa phải chịu sự phản bội nhục nhã này? Chị, chị thật nhẫn tâm...”

Tô Hiểu Bách cúi xuống nhìn một bên mặt của Phi Ngự. Trong đôi mắt đen như màn đêm ấy đang phủ một lớp sương mỏng. Lớp sương ấy nhanh chóng dày lên, kết đọng lại thành một giọt nước mắt long lanh, rồi lăn dài từ khóe mắt xuống đôi má của Phi Ngự. Nguyên Phi Ngự cảm thấy đôi má mình bỏng rát như có lửa đốt vậy, một cảm giác đau nhói chỉ chực trào ra. Cô nhắm nghiền mắt, lẩm bẩm: “Chị xin lỗi, xin lỗi...”

“Tôi đã nói tôi không muốn nghe câu xin lỗi. Trên đời này tôi ghét nhất là ba chữ ‘tôi xin lỗi’. Năm xưa bố tôi bị người đàn bà đó đâm mấy nhát dao, lúc sắp mất nói với tôi: ba xin lỗi. Lúc mẹ tôi bỏ nhà đi theo người đàn ông khác cũng nói với tôi rằng: mẹ xin lỗi. Bây giờ đến lượt chị, chị cũng nói xin lỗi với tôi. Các người biết rõ ràng các người sẽ có lỗi với tôi, vậy mà tại sao cứ hết lần này đến lần khác làm những chuyện nhẫn tâm như thế?” Từng âm thanh phát ra từ cổ họng Tô Hiểu Bách đều như nhát dao mang theo vũ bão. Đường như cậu dùng tất cả sức lực trong cơ thể để gào ra từng chữ một. Trên khuôn mặt anh tuấn rõ một đôi mắt đang suy sụp và thất vọng. Cậu nhìn Nguyên Phi Ngự không chớp mắt rồi dần dần ngồi thụp xuống, ôm lấy tấm thân trần của Nguyên Phi Ngự đang được che bằng lớp chăn mỏng, cậu van nài: “Chị, xin chị đừng rời xa em, tất cả những chuyện trong quá khứ em đều có thể quên hết, chỉ cần chị không rời xa em mà thôi. Chị, em xin chị đấy... Chị đừng bỏ rơi em, xin chị đấy...”

“Hiểu Bách...”, Nguyên Phi Ngự vẫn quay nghiêng đầu, cuối cùng cũng cất lời nói, thanh âm y như cá phải rời xa nước, đau khổ và dằn vặt, lại có chút tuyệt vọng của sự ảo tưởng đã vụt tắt. “Hiểu Bách, bốn năm về trước, đúng là không phải em uống rượu say rồi mất đi lý trí, em cố ý phải không? Chỉ vì ngăn cách không cho chị đi cùng Quan Nhã Dương, em đã cố ý làm như thế phải không? Sau đó em nói em hoàn toàn không nhớ gì cả, cũng là lừa dối chị, phải không...?”

“Chị, em biết chị rất thương em. Em chỉ có thể dựa vào một chút tình thương ấy để níu chân chị mà thôi. Nhưng chị cũng biết rõ, em không cần chị thương em, em cần chị yêu em... Chị, em yêu chị, chúng ta đã ở bên nhau suốt bao nhiêu lâu rồi, trong thế giới của em chỉ có chị mà thôi, chị không thể bỏ em mà đi...”

* **

Cảnh tượng của bốn năm về trước, có lẽ suốt cuộc đời này Nguyên Phi Ngự không thể nào quên được. Ngày hôm đó, cô đã nói chuyện với Tô Hiểu Bách suốt cả buổi sáng và còn viết rất nhiều giấy nhớ, dán ở mỗi góc trong nhà, y như một người mẹ sắp sửa có việc đi vắng. Cô cẩn thận dọn dò Hiểu Bách sáng nào cũng phải ăn sáng đầy đủ, buổi trưa ăn ở trường học, không được tiết kiệm quá mức mà phải chú ý ăn đủ dinh dưỡng, buổi tối sẽ có người giúp việc của nhà họ Quan mang bữa tối đến cho. Cô còn hỏi Hiểu Bách có muốn dọn đến biệt thự của nhà họ Quan không. Bởi vì sau khi Quan Nhã Dương và Phi Ngự bay sang Anh, tòa biệt thự đó sẽ bỏ không, chỉ còn lại duy nhất một người giúp việc trông nhà mà thôi.

“Chị, em không muốn đi. Chỗ đó có tốt thế nào đi nữa cũng là nhà của người khác. Tuy rằng căn phòng này chỉ là phòng chị em mình thuê, vừa nhỏ vừa cũ, nhưng em vẫn thấy nó rất ấm áp.” Tô Hiểu Bách một mình ngồi ôm gối trước chiếc bàn thấp, không một lần nhìn Nguyên Phi Ngự, chỉ cúi đầu nhìn xuống. “Chị, ngày trước lúc nào chị cũng ghét nhận sự bố thí của kẻ khác, sao bây giờ chị lại thay đổi như thế?”

“Sao có thể là bố thí được?”, Nguyên Phi Ngự đang chăm chú viết giấy nhớ bỗng ngưng lại, ngẩng đầu nhìn Tô Hiểu Bách. Khuôn mặt tuấn tú của chàng thanh niên Hiểu Bách mười tám tuổi tối sầm lại. Hiểu Bách chỉ ngồi cách cô có một chiếc bàn, khuôn mặt ấy in đậm trong đôi mắt cô. Phi Ngự bỗng có chút áy náy, đưa tay ra vuốt mái tóc đen mềm mại của Hiểu Bách. “Quan Nhã Dương là người tốt em ạ, bố anh ấy cũng là người đáng kính trọng. Chúng ta cần có chí khí, nhưng điều đó không đồng nghĩa là chúng ta không biết đâu là tốt đâu là xấu. Vả lại chị cũng muốn lo cho em được cuộc sống tốt hơn.”

Tô Hiểu Bách nắm chặt lấy bàn tay Nguyên Phi Ngự đang vuốt mái tóc mình, rồi nở một nụ cười rất ngoan ngoãn nơi khóe miệng: “Chị yên tâm đi, em sẽ sống rất tốt.”

Lúc này Nguyên Phi Ngự mới gạt đầu, rút tay của mình ra và cầm lấy túi xách đi khỏi nhà.

Vé máy bay của cô và Quan Nhã Dương là ngày mai bay. Vì vậy trong hôm nay, cô phải hoàn tất mọi thủ tục để rời trường học, thu dọn tất cả những đồ đạc của mình ở trường để mang về nhà.

Hôm đó cô ở trường cả ngày. Vừa đến nhà mở cửa ra, cô đã ngửi thấy mùi rượu mạnh xông thẳng lên mũi. Trước khi đi, chiếc bàn vốn được cô thu dọn sạch sẽ giờ ngổn ngang bao nhiêu là bình rượu rỗng không, nhưng không hề thấy bóng dáng Tô Hiểu Bách đâu.

Nguyên Phi Ngự hoang mang chạy đến mọi ngõ ngách trong nhà tìm Hiểu Bách. Căn nhà này vốn không phải là lớn, chỉ có phòng bếp và một phòng tắm. Phòng bếp đang mở cửa, trong đó không có người. Phòng tắm lại đóng chặt cửa, trong đó mờ mờ ảo ảo, rỉ ra một dòng nước gì đó có màu như màu máu. Cô sợ hãi, dùng toàn bộ sức lực phá cửa phòng tắm. Cửa vừa bật mở, cô chứng kiến cảnh Tô Hiểu Bách người nồng nặc mùi rượu, đang ngâm mình trong bồn tắm xả đầy nước, cảnh tay mềm oặt vắt ra ngoài, trên cổ tay còn lộ rõ một vết cắt sâu hoắm. Máu cứ rỏ từng giọt từ cổ tay trắng muốt xuống dưới ngón tay, rỏ thẳng xuống nền nhà như một dòng suối nhỏ, chảy mãi ra phía cửa.

“Hiểu Bách...”, Nguyên Phi Ngự chỉ cảm thấy dường như toàn bộ máu trong cơ thể mình đang chảy ngược trở lại, lồng ngực bị dồn nén đến đau nhói. Cô hét lên chạy đến bồn tắm, lay lay mặt Hiểu Bách rồi đưa tay sờ nhẹ vào vết cắt trên tay Hiểu Bách. Có thể do mất quá nhiều máu, cũng có thể do uống quá nhiều rượu, Hiểu Bách đã mất đi ý thức, mặt trắng bệch như tờ giấy, mạch đập rất yếu.

Rất nhanh chóng, cô chạy như điên ra ngoài cửa gọi hàng xóm tầng trên tầng dưới giúp đỡ. May sao, lúc đó người hàng xóm làm nghề lái taxi đang ở nhà nên rất nhanh cùng với Phi Ngự công Hiểu Bách lên taxi chở đến bệnh viện.

Trên xe, có lẽ do lắc mạnh, Tô Hiểu Bách khôi phục ý thức, từ từ mở đôi mắt đen láy, ầng ầng nước, như một chú cún con bị bỏ rơi, nói bằng hơi thở một cách khó khăn: “Chị, nếu chị vẫn muốn đi theo hần thì đừng đưa em đến bệnh viện. Nếu phải chịu đựng nỗi đau khổ khi chị rời xa em, em thà chết đi, có lẽ còn hạnh phúc hơn...”

“Chị không đi nữa, không đi nữa, chị không đi nữa đâu...”

Vốn đã vô cùng sợ hãi, Nguyên Phi Như chỉ biết ôm lấy thân thể Tô Hiểu Bách mà khóc, trong đầu trở nên trống rỗng, bỏ lại tất cả những chuyện khác ở phía sau. Trong lòng cô lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ. Đó là Hiểu Bách không thể nào chết, không thể chết, nếu không, có lẽ suốt cuộc đời này cô không thể nào khóa lấp được nỗi ân hận giày vò, đau khổ không muốn sống nữa.

Sau một hồi cấp cứu, cuối cùng tính mạng của Tô Hiểu Bách cũng được cứu. Ngày thứ ba, tỉnh dậy vào lúc sáng sớm, Hiểu Bách thấy Phi Ngự đang ngồi bên giường bệnh của mình, trên mắt còn đọng lại giọt nước mắt vẫn chưa khô, mắt nhìn Hiểu Bách không chớp. Tô Hiểu Bách nhìn vào đôi mắt của Phi Ngự hỏi: “Chị à, em làm sao thế này? Không phải chị đang ở Anh sao? Chị mau đến sân bay, không lại không kịp bây giờ.”

Nguyên Phi Như nhìn Tô Hiểu Bách hồi lâu, một lúc sau cũng không thể hiểu nổi tại sao đột nhiên Tô Hiểu Bách lại thay đổi thái độ. Phải mất một lúc lâu sau, cô mới mỉm cười với Hiểu Bách và vuốt lấy khuôn mặt của Hiểu Bách, vừa vuốt nước mắt vừa nói: “Chị không đi nữa đâu. Từ bé hai chị em mình vẫn sống dựa vào nhau, chị không nỡ rời xa em.”

Từ đó trở đi, trong lòng Phi Như đã có một nỗi ám ảnh. Cứ như vũng máu của Hiểu Bách đã in sâu trong tâm trí của cô. Giờ chỉ cần tâm trạng của Hiểu Bách có chút khác thường, cô lại nhớ tới buổi chiều kinh hoàng đó. Tô Hiểu Bách trắng bệch như tờ giấy, nằm trong bồn tắm với cổ tay bị cửa một vết sâu, máu rỏ từng giọt xuống nền nhà. Âm thanh “tách, tách” của giọt máu rơi xuống nền gạch khắc sâu trong tâm trí cô, không thể nào quên được, từng bước từng bước một đẩy cô đến bờ tuyệt vọng.

* **

Những âm thanh phát ra từ căn phòng vốn không lớn, nhưng vẫn đủ để người ngoài cửa nghe rõ từng tiếng một. Tần Lạc vốn nghĩ rằng Hiểu Bách chỉ giận vì bị Nguyên Phi Như lừa dối nên tỏ ra kích động như vậy nên không dám vào phòng mà chỉ đứng ngoài nhòm vào cửa. Nhưng tình hình bên trong căn phòng càng ngày càng khó hiểu, cuộc đối thoại cũng càng ngày càng kì lạ. Chỉ đến khi Tô Hiểu Bách ôm lấy Nguyên Phi Như mà nói “em yêu chị”, Tần Lạc mới thực sự cảm thấy lo sợ, đẩy mạnh cửa và hét lên:

“Các người đang làm gì vậy? Hiểu Bách, Phi Ngự là chị của em, sao em dám nói với chị mình những lời đó? Hiểu Bách, em làm ơn tỉnh táo lại có được không?”

Cơn gió của buổi sớm lùa mạnh vào phòng, lạnh đến mức Phi Ngự run rẩy. Những chuyện mà cô lo sợ cứ dần dần từng bước một tiến gần tới cô. Nhưng đúng lúc này, Hiểu Bách quay lại hét thẳng vào mặt Tần Lạc: “Đó không phải là chị tôi. Từ trước tới nay tôi không có chị, mẹ tôi chỉ sinh một mình tôi đã thấy quá nhiều rồi, còn vứt bỏ tôi kia kìa. Chị ấy nhất tôi về nuôi đấy. Thế nên cho dù tôi có gọi chị ấy là chị thì giữa chúng tôi cũng không hề có chung huyết thống, tôi yêu chị ấy, cô có hiểu không?”

“Không thể nào...” Từng lời của Tô Hiểu Bách như sét đánh ngang tai, từng chữ, từng chữ một dội vào tai cô khiến đầu cô chỉ vang lên một tiếng “âm”. Đầu óc cô trống rỗng. Cô ôm lấy đầu mình, đau khổ hét lên: “Không thể nào. Các người rõ ràng là chị em mà, không thể như thế được, không thể như thế được... Hiểu Bách, Hiểu Bách, anh đừng lừa em, anh đang lừa em có phải không? Lúc ở Nhật, rõ ràng anh nói rằng không muốn gọi em là chị Tần Lạc mà muốn gọi là Tần Lạc... Anh đã hôn em dịu dàng biết bao nhiêu... Em không tin, tuyệt đối không tin...” Cô không thể tin được hạnh phúc của mình lại ngắn ngủi dường ấy. Chỉ sau một đêm, tất cả đều đã thay đổi. Tần Lạc mất hết lý trí, điên cuồng chạy đến bên giường Nguyên Phi Ngự, nắm lấy vai cô lắc mạnh, mặt đầm đìa nước mắt cầu xin: “Phi Ngự, cậu nói cho tớ biết, cậu nói đi, nói rằng Hiểu Bách đang nói dối tớ... Phi Ngự...”

Nguyên Phi Ngự ôm lấy tấm chăn mỏng, cúi đầu xuống thấp, không dám nhìn vào giọt nước mắt của Tần Lạc. Cô chỉ cảm thấy mỗi giọt nước mắt ấy như mỗi nhát dao muốn đâm thẳng vào tim cô và cắt cô ra từng mảnh. Cô cúi đầu im lặng, còn Tần Lạc bị Hiểu Bách lôi ra.

“Cô có biết tại sao tôi không muốn gọi cô là chị không? Bởi vì cô hoàn toàn không xứng đáng. Cô biết rõ Quan Nhã Dương luôn bám lấy chị tôi mà vẫn giao chìa khóa nhà tôi cho hần ta. Cô đưa người phụ nữ tôi yêu thương nhất đến trước thẳng đàn ông khác, sao còn hi vọng tôi kính trọng cô?”, Tô Hiểu Bách chỉ thẳng vào mặt Tần Lạc rồi đẩy cô ra khỏi cửa. “Cô cút đi, từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi.”

“Đừng mà Hiểu Bách, anh không thể nào đối xử với em như thế.” Tần Lạc nước mắt đầm đìa, không còn chú ý tới hình tượng xinh đẹp nhã nhặn mà trước đây cô vẫn luôn chú ý xây dựng. Cô bị Hiểu Bách đẩy ra khỏi cửa, ngã xuống nhưng vẫn cố vươn người lên, ngồi bệt dưới đất mà nhìn Nguyên Phi Ngự như gửi gắm tia hy vọng cuối cùng: “Phi Ngự, tớ muốn chính miệng cậu nói cho tớ biết... Cậu hãy nói tất cả những điều này đều không có thật... Phi Ngự, cậu là chị ruột của Hiểu Bách có đúng không? Hiểu Bách chỉ đang nói đùa thôi, đúng không?”

Đùa cợt ư?

Có lẽ trên đời này, hơn ai hết Nguyên Phi Ngự là người mong đây chỉ là sự đùa cợt nhất. Nguyên Phi Ngự cắn chặt môi. Cô hiểu rõ tính cách của Tần Lạc, càng hiểu rõ tình cảm mà Tần Lạc dành cho Hiểu Bách. Chính vì vậy ngay từ đầu cô rất lo lắng Tần Lạc sẽ đem chuyện họ bàn nhau để lừa Hiểu Bách lên máy bay nói hết cho Hiểu Bách, làm Hiểu Bách tức giận. Sáng sớm hôm qua, khi nhận điện thoại của Tần Lạc, sự lo lắng của cô nhân lên gấp đôi. Cứ nhớ đến cảnh tượng bốn năm về trước, cô bắt đầu sợ hãi. Cô sợ rằng Hiểu Bách sẽ trút giận lên đầu Tần Lạc. Với tính cách theo chủ nghĩa lý tưởng của Tần Lạc, sẽ khó mà chấp nhận nỗi sự tổn thương này. Lúc đó... khi nhận được điện thoại của Tần Lạc, cô vốn có thể lập tức bay đến Nhật để cứu vãn tất cả. Nhưng cô không thể làm thế, Quan Nhã Dương đã quay về, gọi dậy thứ tình yêu cô đã đào sâu chôn chặt, kìm nén suốt bốn năm nay. Cô không cam lòng, cô muốn giữ lại chút kỉ niệm với người mình yêu thương. Thế là cô ôm lấy hạnh phúc đó, không làm gì cả... Tất cả đều từ cô mà ra, Tần Lạc trở nên thế này đều là do cô hại... Vì thế, không thể tiếp tục khiến Tần Lạc chịu đựng thêm sự tổn thương nào nữa.

“Tần Lạc... Hiểu Bách không hề nói sai, mình và Hiểu Bách không có quan hệ huyết thống. Em trai tớ tên là Nguyên Phi Hổ, năm em năm tuổi đã mất vì tai nạn xe, Hiểu Bách là do tớ nhận về nuôi...”

Thân hình Nguyên Phi Ngự đang run rẩy trong làn gió lạnh, từng lời nói ra cũng run rẩy. Từ đầu đến cuối cô đều nhắm mắt, không dám nhìn vào đôi mắt của Tần Lạc. “Xin lỗi cậu, Tần Lạc, lừa dối cậu suốt bao nhiêu năm như vậy, cậu đi đi...”

Chút hy vọng cuối cùng trong đôi mắt Tần Lạc trôi dần theo từng lời nói của Nguyên Phi Ngự. Cô nhìn chằm chằm Phi Ngự trong ba giây, sau lại ngược lên nhìn Tô Hiểu Bách. Cô từ từ đứng dậy, như một con

búp bê vải bị mất hết hồn vía, từng bước từng bước đi ra phía cửa. Cửa mở ra rồi đóng lại. Phải tới nửa phút sau, ngoài cửa mới vang lên tiếng khóc xé ruột gan của Tần Lạc.

Nguyên Phi Ngự tưởng chừng những tiếng khóc ấy dội lên từ chính nơi sâu thẳm nhất trong cõi lòng mình. Cô cảm thấy lồng ngực mình cũng dâng lên từng cơn đau nhói. Cô hất chân bước ra, trên người chỉ có bộ áo ngủ mỏng, chân còn băng nên đi tập tễnh đến trước mặt Hiểu Bách, giơ tay tát mạnh lên má Hiểu Bách, đôi mắt ầng àng nước, đến lời nói dường như cũng bị nước mắt cô thấm ướt đẫm: “Hiểu Bách, em đã làm những gì?”

“Từ trước đến giờ em không hề hứa hẹn gì với cô ta, cũng không nói rằng em thích gì cô ta cả, chỉ là ôm và hôn thôi, chỉ có vậy thôi. Chỉ trách đồ đàn bà ngu ngốc đó đã tự tưởng tượng ra quá nhiều.” Tô Hiểu Bách ôm lấy một bên má vừa bị Nguyên Phi Ngự tát, nơi khoe miệng cậu bỗng lóe lên một nụ cười lạnh lùng: “Nói vậy thôi, chứ chị có tin là nếu bây giờ em chạy ra ngoài đó đổ dành cô ta, cô ta vẫn tin em sai cổ không. Rồi đến lúc chúng tôi lên giường với nhau, sinh ra một em bé, em lại đá cô ta một lần nữa, có phải hiệu quả của nỗi đau sẽ tốt hơn cả bây giờ không?”

“Hiểu Bách, cảm ơn ngay.” Nguyên Phi Ngự không thể chịu đựng được nữa vùng tay tát thêm một cái vào mặt Hiểu Bách. Tô Hiểu Bách không hề nhúc nhích, để mặc cho Nguyên Phi Ngự đánh. Từ nhỏ tới lớn, Nguyên Phi Ngự chưa bao giờ nỡ đánh đòn Tô Hiểu Bách. Cô chỉ cảm thấy hai cái tát vừa rồi khiến tay cô tê tê và tim cô đau nhói. “Em đối xử với chị như thế nào chị cũng có thể tha thứ. Nhưng chị không thể tha thứ nếu em làm Tần Lạc bị tổn thương. Có ấy yêu em biết bao nhiêu. Vì em, cô ấy hầu như đã từ bỏ tất cả...”

“Em cũng yêu chị như vậy đó thôi. Vì chị, không biết đã bao nhiêu lần em từ bỏ cơ hội thực hiện ước mơ. Sao chị lại không thể yêu em chứ?” Tô Hiểu Bách quay đầu lại, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm Nguyên Phi Ngự, nét lạnh lùng bất cần dần dần chuyển sang dịu dàng như gió: “Năm mười tuổi, có một giáo sư mỹ thuật vô cùng thích tranh em vẽ, muốn đem em về nuôi. Năm mười bốn tuổi, tranh của em lần đầu tiên đoạt giải, vị giáo sư đó lại tìm đến em một lần nữa, còn thỏa thuận điều kiện, không cần em phải về ở với ông ta, chỉ đơn thuần là muốn bỏ tiền ra để đưa em sang Nhật học vẽ, mười bảy tuổi, qua sự giới thiệu của biên tập, người họa sĩ tranh hoạt hình mà em ngưỡng mộ nhất Yamamoto đã xem tranh hoạt hình mà em vẽ, muốn em về Nhật và nhận em làm học trò... Những chuyện này em chưa một lần nói với chị, bởi vì em không muốn rời xa chị. Nếu so sánh ước mơ với chị thì ước mơ chẳng đáng là gì.”

Nguyên Phi Ngự cứng đờ người nhìn Tô Hiểu Bách. Một dòng nước mắt từ từ chảy xuống. Cô từ từ ôm Tô Hiểu Bách vào lòng, như khi Hiểu Bách còn bé. Thế nhưng, thời gian như một dòng chảy vô tình, cô không còn là một thiếu nữ như xưa, Hiểu Bách cũng đã cao lớn lắm rồi, không còn là một đứa trẻ nữa. Cô phải dùng hết sức lực, nhón chân lên ới có thể ấn đầu Tô Hiểu Bách xuống vai mình. Rất nhiều năm về trước, họ đã từng ôm nhau như thế, cũng truyền hơi ấm cho nhau, cũng dựa vào nhau, mới có thể sống tới ngày hôm nay. Thế nhưng cô không thể nào hiểu nổi sao sự việc có thể tiến triển tới mức này. Lúc còn nhỏ ở bên nhau, họ ngày đêm mong mình sẽ lớn lên. Đến lúc thực sự trưởng thành, sao lại có thể làm tổn thương lẫn nhau.

“Chị, em không muốn làm những chuyện khiến chị phải tức giận nữa. Thế nhưng có nghĩ đến việc chị muốn rời xa em để đến bên người đàn ông khác là em không chịu nổi...”, Tô Hiểu Bách dúi đầu vào hõm cổ Nguyên Phi Ngự y như hồi còn bé. Mùi nước hoa thơm nồng làm cho những giận dữ và hận thù trước kia tan biến đi. Dường như cậu lại trở lại là một Tô Hiểu Bách ngoan ngoãn hiểu chuyện trước kia. “Chị, em cầu xin chị, xin chị đừng rời xa em. Mình hãy sống với nhau cho thật tốt, như trước nay vẫn thế, được không chị?”

Nếu như có thể chịu đựng để đổi lại tất cả trật tự như trước, Nguyên Phi Ngự cũng cam lòng. Nguyên Phi Ngự ôm lấy Tô Hiểu Bách, một dòng nước mắt lăn dài trên má. Cô tự nhủ với lòng mình: “Quan Nhã Dương, xin lỗi anh, nếu có kiếp sau, em nguyện đi theo anh trọn đời trọn kiếp, bù đắp lại tình yêu anh dành cho em kiếp này.”

Cũng bởi suốt cuộc đời này, cô vẫn còn món nợ khác chưa trả xong. Cô buộc phải ở bên Tô Hiểu Bách, chiều chuộng Hiểu Bách, yêu thương Hiểu Bách, cho dù cậu có sai lầm gì đi chăng nữa. Vì tất cả những đau khổ cậu phải chịu đựng trong cuộc đời này đều là do một tay cô gây ra, là tội lỗi của cô, cô phải bù đắp lại tất cả, cô không có quyền lựa chọn!

21. Chương 08 Phần 2

2.

“Quan tổng, cuộc họp tiếp theo sẽ là...”

Trong phòng làm việc lớn, tầng thứ ba mươi chín của tòa cao ốc Phong Hoa, Quan Nhã Dương đang đứng trước cửa sổ, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình chờ điện thoại, cột nhật kí điện thoại chỉ có số của Nguyên Phi Ngư, bên cạnh có một dấu ngoặc nhỏ ghi “15”. Điều đó có nghĩa là ngày hôm nay, Quan Nhã Dương đã gọi mười lăm cuộc điện thoại cho Phi Ngư, nhưng trước sau vẫn không có người nghe. Vừa rồi, anh gọi thêm một cuộc nữa, lại thấy tắt máy. Anh chau mày lo lắng, cổ chút không yên lòng.

Thư kí Ngô đứng ở bên cạnh, cẩn thận quan sát nét mặt của Quan Nhã Dương. Lời giục giã cứ tắc lại ở cổ họng mà không phát ra được. Lại mười phút nữa qua đi, kim chỉ giờ của chiếc đồng trên tay anh đã chỉ tới con số ba. Thực sự là không thể đợi thêm được nữa, thư kí Ngô mới “e hèm” và nhắc nhở Quan Nhã Dương: “Quan tổng, cuộc họp tiếp theo anh sẽ đích thân chủ trì chứ ạ? Đã ba giờ chiều rồi... nếu anh bận việc cần thay đổi người chủ trì trước khi cuộc họp diễn ra, tôi sẽ cần phải sắp xếp một chút.”

“À...” Lúc này Quan Nhã Dương mới chợt bừng tỉnh. Ánh nắng phía ngoài cửa sổ long lanh như thủy tinh chiếu vào làm anh chợt thấy nhức đầu. Anh nheo mắt, dứt điện thoại vào túi quần và quay trở về phòng làm việc, xem đồng giấy tờ hồ sơ xếp trên bàn, day day huyết thái dương: “Tôi sẽ tự mình chủ trì, giúp tôi sắp xếp cuộc họp sau năm phút nữa.”

Dự án đầu tư cho khu du lịch thủy cung bắt đầu không hề dễ dàng. Hội nghị cổ đông đã bàn bạc mấy lần, đều cho rằng đây là dự án đầu tư khá tốn kém. Tuy rằng những sinh vật biển quý hiếm kia có thể hấp dẫn được khách du lịch, tuy nhiên chi phí để nuôi dưỡng chúng lại rất cao, tỉ lệ sống sót rất thấp nên sẽ khá mạo hiểm. Tuy nhiên khu vui chơi lấy chủ đề “Nước” rất sáng tạo, lại là công trình đầu tiên ở thành phố S nhưng lại chịu ảnh hưởng rất lớn từ thời tiết, chỉ thích hợp với mùa hạ thời tiết nóng nực. Mùa thu và mùa đông nhất định lưu lượng khách sẽ giảm. Những vấn đề này nếu không có sự giải quyết thỏa đáng thì dự án đầu tư khu du lịch thủy cung sẽ bị bóp nát từ trong trứng nước. Quan Nhã Dương rất đau đầu về việc này, cả ngày bận bịu với việc triệu tập hội nghị cấp cao các bộ phận.

Buổi trưa vốn được chút thời gian nghỉ ngơi, anh tranh thủ gọi điện cho Nguyên Phi Ngư, hỏi thăm vết thương ở chân cô. Lo lắng cô chân đau không đi mua đồ ăn được, anh còn nhắn thư kí mua một suất ăn trưa mang đến tận nhà cho cô. Kết quả thư kí quay về với hộp cơm còn nguyên và nói bị một nam thanh niên đuổi ra khỏi nhà. Quan Nhã Dương đoán ngay ra Tô Hiểu Bách đã quay trở về. Có người chăm sóc Nguyên Phi Ngư, anh cũng yên tâm đôi chút, chỉ là lo lắng không hiểu được điện thoại mãi không có người nhắc máy, cuối cùng lại còn tắt nguồn.

Trải qua chuyện hôm qua, mối quan hệ của hai người đáng lẽ phải tốt đẹp lên mới phải. Hay là Tô Hiểu Bách phát hiện ra hai người đã quay lại với nhau nên cô không vui, hay là cô ra ngoài mà không mang theo điện thoại.

Giữa cuộc họp, anh nghe điện thoại từ một số lạ. Anh sợ Nguyên Phi Ngư gặp phải rắc rối gì, mượn điện thoại của người khác để cầu cứu anh. Nên anh không hề do dự khi nghe điện thoại từ số lạ. Kết quả đó lại là điện thoại của Tần Lạc. Tiếng trong điện thoại nghe rất ồn, hình như cô đang ở trong bar, lại còn uống rất nhiều rượu, lời nói nghe đã nồng nặc mùi rượu:

“Quan Nhã Dương... Quan đại tài tử... Nếu như ban đầu là tôi và anh yêu nhau thì có phải tốt biết bao nhiêu không... Ha ha... Nếu quả thực như vậy thì có quả thực là kết cục tốt đẹp nhất. Anh nói xem, tại sao chúng ta lại đáng thương đến thế... Cùng lúc đều bị hai chị em nhà đó lừa gạt... Chúng ta đều bị họ lừa gạt... Anh có biết không?”

Nói đến đây, đột nhiên đầu dây bên kia tắt ngấm. Quan Nhã Dương vội vàng bấm nút gọi lại, máy báo không liên lạc được.

Tần Lạc nói hai chị em nhà đó, hẳn là nói về Nguyên Phi Ngự và Tô Hiểu Bách. Nhưng “bị họ lừa gạt” rốt cuộc là có ý gì? Giữ bọn họ có gì đó bí mật chẳng? Hay Nguyên Phi Ngự lại gặp phải chuyện gì đó?

Những câu hỏi không có được đáp án khiến tâm trí Quan Nhã Dương rối bời. Vậy nên, hội nghị vừa báo kết thúc, anh liền lập tức lái xe đến thẳng nhà Nguyên Phi Ngự. Anh đã tính đến trường hợp xấu nhất. Chỉ cần anh xác nhận được Nguyên Phi Ngự đang ở nhà một cách an toàn thì cho dù bị Tô Hiểu Bách đuổi ra khỏi nhà cũng không sao.

Nửa đường, anh nhận được điện thoại của cha Bạch Thục Quyên. Ông truy vấn anh tại sao gần đây tâm trạng của Bạch Thục Quyên lại xấu như vậy. Thậm chí không nói lời nào, đi thẳng đến Dubai mua sắm. Ông muốn Quan Nhã Dương khuyên Bạch Thục Quyên, nếu cứ tiếp tục ăn tiêu hoang phí như vậy, sản nghiệp ngân hàng nhà họ Bạch sớm muộn cũng bị cô hoang phí hết. Gần đây Quan Nhã Dương chỉ có thời gian để ý tới Nguyên Phi Ngự. Nhận được điện thoại của ông Bạch, anh mới chợt nhớ ra hình như đã lâu lắm rồi không liên lạc gì với Bạch Thục Quyên, đành phải nói thật với ông Bạch: “Bác Bạch, cháu xin lỗi, cũng khá lâu rồi cháu không liên lạc với Thục Quyên. Vả lại cháu với cô ấy cũng không hợp nhau. Cháu khuyên giải chưa chắc cô ấy đã nghe đâu ạ.”

“Chẳng phải trước đây hai đứa vẫn tốt với nhau sao? Sao tự dưng quay ngoắt một cái thế? Hôm qua bác cũng nói chuyện điện thoại với Thục Quyên, trong điện thoại nó nói cần phải suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai đứa, nó không muốn lấy một người đàn ông không hoàn chỉnh. Bác hỏi, Nhã Dương à, nó nói thế là có làm sao?” Giọng nói của ông Bạch có đôi chút ngờ vực.

Thực ra Quan Nhã Dương còn ngờ vực hơn ông Bạch. Anh chau mày, không biết phải nói tiếp thế nào, đành nói: “Cháu nghĩ, Thục Quyên cũng cảm thấy hai chúng cháu không hợp nhau...” Tuy rằng đây là kết quả mà anh mong muốn, nhưng sao nó mơ hồ quá. Lại còn, anh không phải một người đàn ông hoàn chỉnh? Không hoàn chỉnh ở đâu chứ?

“Thôi thôi, chuyện của những người trẻ tuổi các cháu bác không quản nữa. Bác chỉ muốn khi nào cháu gặp được nó thì cháu giúp bác khuyên nó một câu, mới có ba ngày trời mà tiêu hết hai mươi mấy vạn, gia sản dù có nhiều đến đâu không đủ cho nó phá đâu.” Nói xong, ông Bạch mới thở dài, gác điện thoại.

Quan Nhã Dương dứt khỏi tai chiếc tai nghe màu xanh ngọc, đôi mày vẫn luôn chau lại. Lúc này anh không có tâm trí đâu để quan tâm tới chuyện của Bạch Thục Quyên, vì trong đầu óc anh, trái tim anh giờ chỉ có duy nhất bóng hình của Nguyên Phi Ngự. Hình ảnh cô lúc khóc, lúc cười, lúc ăn cơm, lúc thơ thẩn, thậm chí hình ảnh cô nằm ngủ tuy có khác nhau nhưng cô luôn dịu dàng kiều diễm.

Khi mối quan hệ của đôi tình nhân tiến thêm một bước thì họ tự nhiên có những khát vọng cao hơn. Họ khao khát được ở bên nhau mỗi giờ mỗi phút, khao khát hiểu được nhau trong từng phút giây. Họ sẽ trở nên rất tham lam, y như Quan Nhã Dương bây giờ.

Từ tòa cao ốc Phong Hoa đến nhà Nguyên Phi Ngự cần đi xe mất hơn hai mươi phút. Quan Nhã Dương không ngừng tăng tốc, chỉ mất mười lăm phút, xe của anh đã đỗ ngay trước cửa nhà Nguyên Phi Ngự.

Vì nghĩ rằng Tô Hiểu Bách ở nhà, anh không lấy chìa khóa mở cửa mà cẩn thận nhấn chuông gọi cửa. Chuông cửa kêu hai lần mới có người ra mở cửa. Là Tô Hiểu Bách.

“Anh tới đây làm gì?”, Tô Hiểu Bách nói bằng giọng điệu thiếu thiện cảm, thậm chí còn thiếu thân thiện hơn nhiều năm về trước, ánh mắt càng sắc lạnh hơn.

“Tôi đến thăm Phi Ngự”. Quan Nhã Dương đứng ở ngoài cửa, nói năng từ tốn. Tô Hiểu Bách bây giờ đã cao ngang ngực với anh, từ đầu đến chân đều thể hiện rõ là một thanh niên tuấn tú khỏe mạnh. Quan Nhã Dương không thể tự an ủi mình rằng đây chỉ là một đứa trẻ. Anh thở ra hít vào thật sâu, cố gắng làm cho giọng nói thật bình tĩnh: “Tay và chân cô ấy đều bị thương, tôi không an tâm.”

“Chị tôi có bị sao cũng không liên quan tới anh. Tôi có thể tự mình chăm sóc chị ấy”. Tô Hiểu Bách ném ánh mắt sắc lạnh về phía Quan Nhã Dương. “Chị ấy cũng nói với tôi rồi, từ nay không muốn gặp lại anh, xin anh về sau đừng làm phiền chị ấy nữa.”

À, vậy em có thể chăm sóc tốt cho chị ấy ư? Nếu vậy tại sao Phi Ngự lại thành ra như thế? Nếu là đầu vô miệng, Quan Nhã Dương tuyệt đối không bao giờ thua. Chỉ là lúc này anh không có tâm trạng. Vả lại anh

cũng không muốn gây ra xung đột lớn với Tô Hiểu Bách. Nhưng Tô Hiểu Bách tỏ ra hống hách quá mức, làm anh nghe thấy rất khó chịu. Thế là, Quan Nhã Dương nhếch nhếch mép, giễu cợt Tô Hiểu Bách: “Cô ấy có gặp tôi hay không là chuyện riêng giữa hai chúng tôi. Chúng tôi đều là người trưởng thành, có tự do riêng, đến bố mẹ cũng không có quyền can thiệp, huống hồ cậu chỉ là một cậu em trai!”

Nếu còn là một thiếu niên như xưa, nếu bị anh trêu chọc như vậy, hẳn Tô Hiểu Bách sẽ tức điên lên tới mức mặt mày đỏ gay, sẽ trốn ở một góc khuất nào đó ôm nỗi giận dữ một mình. Lớn lên rồi, có lẽ sức chịu đựng của cậu cũng trở nên dẻo dai hơn, nên lần này cậu không hề tức giận mà ngược lại còn nhếch đôi môi hoàn hảo của mình để nói một câu còn lạnh lùng hơn cả Quan Nhã Dương: “Em trai à... Hừ, như vậy chứng tỏ anh vẫn chưa biết gì sao. Quan hệ của anh và Tần Lạc chẳng phải tốt đẹp lắm sao? Đến chìa khóa nhà tôi cũng đưa cho anh, thế mà lại không nói chuyện đó cho anh nghe ư?”

Quan Nhã Dương vốn vô cùng thắc mắc câu nói của Tần Lạc trong cuộc gọi lúc chiều, lúc này nghe Tô Hiểu Bách nhắc lại, đột nhiên anh có cảm giác bất an. Anh nhướn mày, nhìn thẳng vào Tô Hiểu Bách, chỉ thấy nụ cười nhếch mép của Hiểu Bách cực kỳ chướng mắt.

“Tôi và chị tôi không phải là chị em một mẹ sinh ra, chị ấy với tôi không hề có chút quan hệ huyết thống nào cả...”

Nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của Quan Nhã Dương, Tô Hiểu Bách đắc thắng cười lớn, khoanh hai tay trước ngực, đứng dựa vào cửa. “Trước kia tôi chưa trưởng thành, có lẽ chưa đủ tư cách để nói chuyện với anh về cuộc đời của chị tôi. Nhưng bây giờ tôi lớn rồi, chị tôi cũng chơi chán rồi, chị ấy cần phải về bên tôi. Chúng tôi lớn lên bên nhau từ nhỏ. Anh đối với chúng tôi mà nói, trước kia là người ngoài, bây giờ cũng là người ngoài và sau này cũng luôn là người ngoài, đơn giản thế thôi.”

“Cậu nghĩ tôi sẽ tin cậu sao?”, Quan Nhã Dương đã không kiềm chế được cảm xúc của mình, kích động tới mức túm lấy cổ áo của Tô Hiểu Bách. Nhưng rất nhanh, anh ý thức được hành động của mình. Anh hít một hơi sâu, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình, từ từ buông lỏng tay, nói một cách kiên định: “Tôi muốn gặp Phi Ngư.”

“Rất tiếc, nhưng chị ấy không muốn gặp anh.” Tô Hiểu Bách xốc lại cổ áo của mình rồi chủ động đứng tránh sang một bên nhường đường. “Anh không tin hả, không tin anh tự mình đi gặp chị ấy đi. Chị ấy đang ở trong phòng đấy.”

Quan Nhã Dương liếc nhìn Tô Hiểu Bách, nhếch mép cười mỉm để định thần, tiến về phía cửa.

Cửa phòng Nguyên Phi Ngư đóng chặt, một ánh đèn chập chờn phía trong chứng tỏ có người đang trong phòng. Anh thoáng do dự rồi gõ nhẹ cửa phòng mang theo tâm trạng lo lắng rồi bởi, anh gọi: “Nguyên Phi Ngư...” Bên trong không hề có phản ứng. Chờ một lúc, anh gõ cửa càng mạnh hơn, tiếng gọi đã không giữ được bình tĩnh “Nguyên Phi Ngư, em ra đây nói rõ cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu Tô Hiểu Bách không phải em ruột của em, vậy em nuôi dưỡng nó bao nhiêu năm vì lý do gì? Rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy? Em còn định lừa dối anh bao lâu nữa? Em ra đây ngay, em ra nói rõ cho anh biết...”

Nguyên Phi Ngư cứng chiều Tô Hiểu Bách như thế nào, bất kỳ ai quen biết chị em họ đều biết. Sự quan tâm quá mức cần thiết đó khiến Quan Nhã Dương chú ý từ lâu lắm rồi. Chỉ vì cái mác chị em ruột nên không ai nghi ngờ gì mối quan hệ giữa Nguyên Phi Ngư và Tô Hiểu Bách. Nhưng nếu bức tường quan hệ ấy bị phá vỡ thì bất cứ ai cũng có quyền nghi ngờ về mối quan hệ của bọn họ.

Cửa gõ tới lần thứ năm, trong phòng rốt cuộc cũng phát ra tiếng động. Nguyên Phi Ngư mặc bộ váy ngủ, chân còn mang gạc, đứng ngay ở cửa, hít một hơi thật sâu rồi ngược đầu hướng đôi mắt đen lay lay nhìn Quan Nhã Dương. Đôi mắt rất bình tĩnh nhưng trông mắt hẳn đầy tia máu đỏ đáng sợ: “Quan Nhã Dương, anh đừng làm rối lên nữa, Hiểu Bách đã nói với anh rõ ràng đến thế rồi, em không muốn gặp anh nữa.”

“Em không muốn gặp anh nữa ư? Thế buổi tối hôm qua là như thế nào?” Quan Nhã Dương chỉ cảm thấy như tim mình bị ánh mắt bình thản đến lạnh lùng kia của Nguyên Phi Ngư xuyên thẳng vào tim, máu trong cơ thể anh như ngưng lại. Anh nhìn khuôn mặt xanh xao của Nguyên Phi Ngư, nhớ lại tình cảm nồng nàn tối qua, nghĩ tới cả ngày hôm nay bận bịu lo lắng vì chuyện của cô, cười lạnh lùng: “Buổi tối hôm qua, có phải em sẽ nói với anh là, anh cũng chỉ như là một khách làng chơi không?”

“Anh muốn nghĩ thế nào cũng được.” Hai tay Phi Ngự đặt ra sau lưng, nắm chặt lấy nhau mới tạm thời không chế được cảm xúc của mình, không bật khóc thành tiếng. “Tùy anh muốn nghĩ thế nào cũng được. Những gì Hiểu Bách nói với anh đều là sự thật. Tôi và cậu ấy không phải chị em ruột, thậm chí có lẽ ông cụ tổ mấy trăm đời cũng không hề có quan hệ gì cả. Chúng tôi lớn lên bên nhau từ nhỏ, sống dựa vào nhau cho đến ngày hôm nay, không ai có thể chia tách được chúng tôi... Trước kia tôi ở bên anh, là vì lúc đó Hiểu Bách còn nhỏ, tôi thì lại quá cô đơn. Tôi luôn chờ Hiểu Bách lớn lên. Bây giờ cậu ấy đã lớn, tôi cũng chơi chán rồi, muốn trở về bên cậu ấy, từ nay anh đừng làm phiền tôi nữa.”

Những lời Nguyên Phi Ngự nói ra đều đều như đọc một cuốn sách không hề có chút cảm xúc nào. Quan Nhã Dương nghe như mỗi câu mỗi chữ đều đang châm biếm mình. Anh luôn nhìn chăm chăm vào hai bờ môi của Phi Ngự lúc nâng lên lúc hạ xuống. Đợi đến câu cuối cùng, rốt cuộc anh cũng ngửa mặt lên trời cười lớn. Người phụ nữ đêm qua còn nằm bên anh thủ thủ, giờ lại có thể đứng trước mặt anh mà bình tĩnh nói rằng cô đã chơi chán rồi không muốn chơi nữa. Làm người thất bại tới mức độ này, có đáng cười hay không?

Từng tiếng cười lạnh lùng mang theo sự đau khổ của Quan Nhã Dương hiện lên trước mắt Nguyên Phi Ngự một cách rõ nét, làm tim Phi Ngự như bị bóp nghẹn. Cô cắn chặt môi, quay đi chỗ khác.

“Nguyên Phi Ngự, em nghĩ rằng anh tin lời em nói hay sao?” Quan Nhã Dương thu lại tiếng cười lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào mắt Nguyên Phi Ngự, nắm tay siết chặt rồi dấm mạnh vào bên tường, hét lớn vào mặt cô: “Em có nhớ đây là lần thứ bao nhiêu em nói với anh những lời tuyệt tình như thế này không? Em cho rằng thực sự cuộc đời anh không thể không có em ư? Nhất định là anh sẽ bám lấy không buông tha em à?”

Nguyên Phi Ngự cắn chặt môi, cúi đầu trước mặt Quan Nhã Dương, im lặng không nói. Nhưng rồi Tô Hiểu Bách cũng không giữ được bình tĩnh, xông đến kéo tay Quan Nhã Dương ra. Cơn giận trong lòng Quan Nhã Dương được thể vừa động vào liền bùng phát. Anh quay người dấm thẳng vào mặt Tô Hiểu Bách. Tô Hiểu Bách ngã lăn ra sàn, bên mép rỉ ra một dòng máu tươi.

Vốn chỉ biết im lặng cúi đầu, thấy cảnh ấy, Nguyên Phi Ngự hét lên một tiếng nghe rợn người, không để tâm đến vết thương ở cổ chân liền lao đến ôm lấy Tô Hiểu Bách, che lấy thân cậu. Vốn đã mất đi lý trí và đã hoàn toàn coi Tô Hiểu Bách là tình địch, Quan Nhã Dương giờ nắm dấm thứ hai, không kịp thu lại, theo đà đánh thật mạnh lên người Nguyên Phi Ngự. Nguyên Phi Ngự vốn đã rất yếu như một con búp bê vải bị vỡ vụn, ngã dúi ra phía sau. Tô Hiểu Bách vội vội vàng vàng đứng dậy ôm chặt lấy Nguyên Phi Ngự.

Không ngờ Nguyên Phi Ngự lại phản ứng nhanh tới mức đến ôm lấy Tô Hiểu Bách. Quan Nhã Dương chết trân, trong lòng cảm thấy lạnh y như có khối băng đè nặng. Cái cảm giác lạnh đến tê tái đó đi từ tế bào ngấm thẳng vào máu anh, da thịt anh, vào tận xương tủy anh, làm cho hơi thở của anh cũng trở nên run rẩy.

Cho dù có chuyện gì xảy ra, phản ứng đầu tiên của Nguyên Phi Ngự lúc nào cũng là che chở cho Tô Hiểu Bách. Từ ngày đầu tiên anh quen biết cô cho tới tám năm sau là ngày hôm nay luôn là như thế. Tình cảm giữa cô và Tô Hiểu Bách trước giờ không hề thay đổi. Là Quan Nhã Dương ngốc nghếch, cho rằng đó là tình cảm chị em thông thường. Anh luôn lấy lý do ngốc nghếch đó để tự trách cứ mỗi lần sự đổ kị và ghen tuông trong lòng anh dâng trào... Bây giờ nghĩ lại, đúng thật quá châm biếm.

“Nhưng Hiểu Bách thích...”

“Hiểu Bách không thể nào không thích anh, nó rất ngoan ngoãn...”

“Lúc nào Hiểu Bách không đến đón em thì anh hãy đưa em đi nhé. Xin lỗi anh...”

“Quan Nhã Dương, anh xem, đây là tranh của Hiểu Bách, nó thật giỏi phải không?”

Hiểu Bách, Hiểu Bách, Hiểu Bách...

Những gì cô thấy, những gì cô nói đều là Hiểu Bách. Vậy bao nhiêu năm trời anh theo đuổi cô, ở bên cô, rốt cuộc là vì cái gì? Trong mắt cô, rốt cuộc anh là cái gì?

“Tôi đã nói tôi sẽ chứng minh với anh rằng, không những tôi và chị không có quan hệ huyết thống mà hơn nữa, tình cảm giữa chúng tôi sẽ không bao giờ thay đổi, không ai có thể chia tách chúng tôi.” Tô Hiểu Bách

ngẩng cao đầu, đôi tròng mắt đen láy không tránh khỏi có phần đắc ý. Hiểu Bách ôm chặt Nguyên Phi Ngự, nhìn Quan Nhã Dương với ánh mắt khiêu khích.

Quan Nhã Dương không bận tâm đến cậu ta. Anh từ từ đứng thẳng, nhìn Nguyên Phi Ngự đang run rẩy co mình trong lòng Tô Hiểu Bách, cười lạnh lùng: “Nguyên Phi Ngự, lần này tôi sẽ ra đi thực sự, nhất định cô sẽ phải hối hận. Bởi vì trên thế giới này, sẽ không có người thứ hai giống như tôi, coi cô như lục phủ ngũ tạng của mình mà ôm ấp trong lòng, sợ cô lạnh, sợ cô đau, sợ cô khóc... Tôi sẽ ra đi, đó là tổn thất lớn nhất của cô.”

Từng câu từng chữ nói ra, anh đều nhìn Nguyên Phi Ngự thật sâu. Anh quay đầu đi thẳng ra phía cửa, không hề do dự bước thật nhanh ra khỏi cửa.

Tiếng cửa đóng sập lại đã hồi lâu, Nguyên Phi Ngự mới như sức tỉnh, bờ vai run càng ngày càng mạnh, từ từ rời khỏi vòng tay Tô Hiểu Bách, đứng lên về phía phòng mình.

Do vừa rời vội bước đến che chở cho Hiểu Bách, vết thương ở chân Nguyên Phi Ngự lại rách ra, máu chảy nhuộm đỏ cả miếng băng gạc nhưng cô lại không biết gì cả, bước đi loạng choạng nhưng không hề dừng lại.

“Chị...” Tô Hiểu Bách đứng ngay đằng sau cô, nhìn bộ dạng mất hồn đó, trong lòng không tránh khỏi sợ hãi, gọi cô lí nhí: “Chị, không có Quan Nhã Dương nhưng vẫn còn có em, em nhất định sẽ tốt với chị như hân ta... Chị, chị đừng như thế.”

“Hiểu Bách, suốt mười chín năm nay, chị luôn coi em quan trọng hơn cả bản thân chị. Chỉ cần thứ em muốn, chị đều có thể cho, cho dù đó có là máu chị, da thịt chị, mạng sống của chị...”, Nguyên Phi Ngự đột nhiên dừng lại, không hề quay đầu, giọng nói rất yếu ớt như những bông tuyết nhỏ, tưởng như hễ động tay vào là có thể vỡ tan. “Cho đến bây giờ vẫn luôn như vậy. Cho nên, em đừng để chị phải ghét em, có được không?”

Ánh mắt Tô Hiểu Bách thoáng chút đau buồn, Hiểu Bách cúi đầu. Gió lạnh ngoài cửa sổ thổi tới ôm lấy thân thể cậu. Chiếc áo sơ mi mỏng manh ôm gọn vào thân hình vốn gầy gò của cậu, làm cho cậu nhìn càng gầy gò hơn. Cịong nói của cậu cũng rất nhẹ nhàng, như hòa vào trong gió, mang đầy buồn khổ bị thương: “Nhưng chị cũng biết, em không muốn máu của chị, da thịt chị, mạng sống của chị. Em chỉ muốn chị yêu em mà thôi. Quan Nhã Dương thì được, tại sao em lại không được?”

Quan Nhã Dương thì được, sao Hiểu Bách lại không được?...

Nguyên Phi Ngự nhìn ra ngoài trời khi bóng đêm dần buông xuống, ngẫm nghĩ về câu hỏi này. Trái tim cô giờ đã quá trống rỗng, suy nghĩ của cô càng ngày càng rối loạn. Thế nhưng trong lúc ấy, trong kí ức cô cũng dâng lên những kỉ niệm và cho cô lời giải đáp.

Tại sao cô lại yêu Quan Nhã Dương?

Có lẽ đúng là vì những khi cô tuyệt vọng nhất, anh đã ôm lấy cô vào lòng. Đúng như anh nói, ở bên anh đã cho cô sức mạnh, cô không phải sợ hãi, không phải khổ sở, không phải bơ vơ, không nơi bầu vuu...

3.

Khi ngày Hạ chí tới, thành phố S phải chịu một cơn bão lớn trước nay chưa hề có. Mưa lớn kèm theo những cơn lốc mạnh tưởng chừng như có thể lật tung mọi con phố, làm những tấm biển quảng cáo bằng sắt cũng bị lật tung bay lên trời, tung cả lên những tòa nhà cao ngất. Những cánh cửa kính của tòa cao ốc Phong Hoa cũng bị vỡ ít nhiều. Phòng làm việc của Quan Nhã Dương ở tầng thứ ba chín cũng không tránh khỏi thiên tai. May lúc đó là buổi tối, anh không có ở văn phòng, chỉ là tấm kính lớn bị đập vỡ nát, trong phòng ướt át như vừa dội nước. Những văn bản giấy tờ xếp trên bàn làm việc đều bị nước mưa làm ướt nhẹp. Máy tính và những văn kiện quan trọng đều bị hủy hoại. Quan Nhã Dương mặt không biểu sắc, đứng trước đồng hồ nát nghe thư kí vừa run run vừa báo cáo tình hình. Khi nghe tới chuyện báo cáo hội nghị mà hôm qua Hội đồng quản trị chuyển tới về dự án đầu tư khu du lịch thủy cung cũng theo đó mất hoàn toàn, Quan Nhã Dương dừng dừng hất tay: “Dự án đầu tư đó tạm thời để qua một bên đi, đừng nhắc đến nữa.”

“Tổng giám đốc Quan, anh chắc chứ ạ?” Thư kí Ngô ngạc nhiên, dường như không tin vào tai mình nữa.

Trước kia Quan Nhã Dương vô cùng quan tâm tới dự án đầu tư khu du lịch thủy cung. Công ty kể trên người dưới không ai là không biết. Chỉ một tháng trước đây thôi anh còn lo lắng tới mức mở hội nghị trọn

một ngày để giải quyết khó khăn, giao hẳn cho hội đồng quản trị, đến ngày hôm qua mới hoàn thành. Bỗng nhiên anh lại thay đổi thái độ, từ sau đó không hỏi han tới dự án đó nữa. Giờ nghe tin văn kiện bị hủy, anh lại thần nhiên đến vậy, lại còn nói gác qua một bên.

22. Chương 08 Phần 3

Nhìn bóng Quan Nhã Dương dần khuất sau phòng làm việc, thư kí Ngô không nén nổi tiếng thở dài. Ôi, đúng là suy nghĩ của các ông chủ, như kim nơi đáy bể.

Kì nghỉ phép của Nguyên Phi Ngư kết thúc, cô phải quay lại khu du lịch thủy cung làm việc như thường. Trở lại làm việc, cô hầu như không có gì thay đổi lớn, chỉ là nhìn cô gầy gò hơn trước, làm việc càng nỗ lực hơn.

Sau khi Thập Thập chết, thủy cung nhập thêm mấy con cá mập đầu bò. Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên thủy cung nhập loài cá mập đầu bò này và tất cả các thợ lặn đều có kinh nghiệm làm quen với cá mập đầu bò nhưng loại cá này dù sao cũng không hiền lành hơn cá mập miệng bản lẻ. Loại cá này vốn rất hung hãn tàn bạo, cho nên khi cho cá ăn, mấy thợ lặn nam cũng không tránh khỏi chút sợ hãi.

“Để chị đi cho.” Nguyên Phi Ngư đã thay xong bộ đồ lặn, đang đeo kính bảo vệ mắt, vừa nói vừa đưa tay về phía Chu Uy.

Chu Uy nhìn những sinh vật to lớn đang bơi trong bể kính của thủy cung một cách do dự. Những con cá mập đầu bò mới nhập về to gấp mấy lần những con đã có trước đó. Cậu từng có kinh nghiệm bị răng cá mập đầu bò va vào đầu gây chấn thương nên cậu luôn có chút lo sợ. Đầu cậu vừa làm xong một phẫu thuật nhỏ nên khi thấy tay Nguyên Phi Ngư đưa về phía mình, nhất thời không kịp phản ứng, hồi lại một cách lơ đãng: “Gì cơ?”

“Đương nhiên là chặn cá rồi. Hay là, cậu định dâng hiến thân mình làm bữa ăn cho cá mập đầu bò đây?” Nguyên Phi Ngư liếc nhìn Chu Uy, giọng đầy đùa cợt. Ai ngờ câu nói dọa cho Chu Uy xanh xám mặt mày, hốt hoảng tới mức làm rơi bịch cá đang cầm trong tay. Vẫn may là mấy con cá đầu bò ấy được chặn nuôi từ bé, không còn dữ dằn như những con cá ngoài biển khơi nên vẫn không quá nguy hiểm. Buổi trưa còn mưa lớn. Thời tiết cứ thế này thủy cung không có mấy khách. Nguyên Phi Ngư ngồi trước cửa phòng thay đồ, ngẩn ngơ nhìn những giọt mưa bay nghiêng nghiêng ngoài cửa sổ. Chị Trương thì lại vui mừng ra mặt vì được ngày nhàn rồi hiếm hoi, chị túm tụm cùng mấy cô nhân viên nữ trong phòng thay đồ nói chuyện phiếm. Đương nhiên chủ đề được đề cập đến nhiều nhất vẫn là cơn bão ập đến một cách vô cùng bất ngờ này.

“Các cô đã nghe chưa, mấy con phở ở thành Tây đều bị lật tung lên, bao nhiêu công ty phải tạm ngưng hoạt động...”

“Bây giờ muốn ra đường mua rau cũng khó lắm, nhà tôi sắp hết cả đồ ăn rồi.”

“Buổi sáng ra đường đi làm rõ là còn nơm nớp sợ hơn là đi cáp treo. Xem dự báo thời tiết hình như sắp có cả lốc xoáy đấy...”

“Này, này, các cô xem, trên báo viết phòng làm việc tổng giám đốc công ty Phong Hoa ở lầu thứ ba mươi chín bị gió mạnh cuốn các biển quảng cáo bằng sắt quật vỡ hết các cửa kính... Một cửa hàng ở đường Văn Sâm bị gió tốc bay cả biển hiệu, rơi xuống đè chết một người.”

“Ôi, đúng là thiên tai...”

Nguyên Phi Ngư đang mơ màng nhìn ra phía cửa sổ, nhìn mưa mỗi lúc một lớn. Cô chỉ loáng thoáng nghe thấy câu “phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Phong Hoa bị gió quật cho vỡ hết kính... còn đè chết cả người nữa.” Cô vô cùng hốt hoảng, đứng bật từ trên ghế xuống nắm lấy tay cô nhân viên kia, vội vàng hỏi: “Cô nói là, báo đăng công ty Phong Hoa ở ngay trong thành phố ta à?”

“Đúng rồi.” Cô nhân viên ấy ngạc nhiên vì phản ứng của Nguyên Phi Ngự, bèn đưa báo lên chỉ cho cô xem bức ảnh rất lớn trên mặt báo: “Chị xem này, ở đây còn có cả ảnh nữa.”

Nguyên Phi Ngự lướt mắt qua trang báo, chỉ thấy tòa nhà Phong Hoa vốn đẹp đẽ giờ đây chỉ còn lại là một đồng đồ nát, bị chìm trong bể nước. Có mấy tầng lầu, cửa kính thủy tinh vỡ vụn vương vãi trên nền. Trong đó, phòng làm việc của tổng giám đốc là thiệt hại nặng nề nhất. Căn phòng đẹp đẽ mà cô hay ngược nhìn với bao âu yếm, giờ chỉ còn lại là một hõm sâu đen ngòm như cái họng của một con cá mập lớn đang ngoác rộng ra, những mảnh thủy tinh vỡ xung quanh như những chiếc răng khắp khềnh không đều.

Cô chỉ cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt rồi vội vàng mở tủ quần áo lật tung đồ đạc lên để tìm điện thoại. Cô bật máy, gọi ột số điện thoại đã bị xóa trong danh bạ nhưng chưa hề bị xóa trong trái tim. Điện thoại đổ chuông đã lâu mà không có người nghe. Khi cô gọi đến cuộc thứ hai, điện thoại báo tắt máy.

Quan Nhã Dương không nghe điện thoại của cô.

Nhưng đó cũng là điều dễ hiểu. Anh có lẽ rất hận người phụ nữ bội bạc sớm nắng chiều mưa như cô.

Một lúc sau, điện thoại lại một lần nữa reo trong tủ quần áo. Cô vội lao đến mở tủ, lấy điện thoại và ấn nút nghe trong vô thức.

“Vừa rồi máy điện thoại hết pin.” Tuy rằng sóng không ổn định, âm thanh rất hỗn tạp nhưng cô vẫn nghe thấy giọng Quan Nhã Dương lạnh lùng, không thể hiện chút cảm xúc gì.

Nguyên Phi Ngự lúc này cảm thấy trái tim như sắp bắn ra khỏi lồng ngực. Cô cố gắng hít sâu để hơi thở gấp gáp dần trở lại ổn định mới có thể gắng gượng cho đôi tay cầm điện thoại khỏi rung lên bần bật. “Em... em xem trên báo thấy...”

“Tôi không sao.” Quan Nhã Dương đã hiểu được cô định nói gì, cảm ơn bằng lời nói khách sáo: “Cám ơn cô đã quan tâm.”

“Vâng...”, Nguyên Phi Ngự ngập ngừng rồi im lặng.

“Vậy, cô còn có việc gì khác không?”

“Không... không có...”

“Vậy thì tôi cúp máy đây.”

Cuộc gọi vừa kết thúc, màn hình báo cuộc nói chuyện dài mười lăm giây. Đây là lần nói chuyện điện thoại đầu tiên của họ trong một tháng trở lại đây. Tính cả những tạp âm khiến cuộc điện thoại bị gián đoạn, họ chỉ nói với nhau trong mười lăm giây ngắn ngủi.

Vừa tan ca, Nguyên Phi Ngự phải đi một đoạn đường khá xa, đến một phòng khám phụ khoa trong trung tâm thành phố. Gần đây cô thấy trong người không được khỏe, đã đến kì “đèn đỏ” mà vẫn chưa thấy đau. Tuy rằng kì “đèn đỏ” của cô trước nay vốn không ổn định và vẫn chưa quá bao nhiêu ngày nhưng cô vẫn luôn ôm một tia hy vọng nên muốn kiểm tra kỹ càng một lần.

Cũng như rất nhiều bệnh nhân đến khám phụ khoa khác, bác sĩ đưa cho cô phiếu xét nghiệm. Lấy máu xét nghiệm xong, cô cầm tờ xét nghiệm có đánh số đến cho bác sĩ xem.

Đây là một nữ bác sĩ đã trạc ngoài bốn mươi tuổi, người mập mạp. Trên sống mũi đeo sùm sụp một chiếc gọng kính to bản, trông rất hiền lành phúc hậu. Nhìn kết quả xét nghiệm, bà ngược lên nhìn Nguyên Phi Ngự gầy gò xanh xao đang rất nôn nóng trước mặt, nói: “Cô chỉ hơi thiếu máu chút thôi, về nhà phải bồi bổ nhiều hơn.”

“Cháu không mang thai sao?”, Nguyên Phi Ngự căng thẳng tay bấu chặt vào chiếc túi, người nghiêng hẳn về phía trước.

“Thế là cô muốn có thai hay là không muốn có thai?” Bác sĩ đẩy cao gọng kính, từ từ ngồi thẳng lên, không hiểu ý trong câu hỏi của Nguyên Phi Ngự.

Nguyên Phi Ngự cúi thấp đầu, nói lí nhí trả lời: “Cháu muốn có thai, cháu muốn có một đứa con.” Có lẽ đây là sợi dây liên hệ cuối cùng giữa cô và Quan Nhã Dương, cô không muốn bỏ qua cơ hội này.

“Thật xin lỗi.” Bác sĩ vỗ vỗ bờ vai của Nguyên Phi Ngự, thở dài: “Cô hãy còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội. Nhưng tôi khuyên cô, nên ăn uống bồi bổ và nghỉ ngơi để hồi phục lại sức khỏe. Cơ địa người cô vốn nghiêng về tính lạnh, bình thường vốn đã rất khó mang thai. Kể cả có thai thì khả năng sảy thai cũng rất lớn. Cho nên, vì đứa con mà cô mong muốn trong tương lai, trước tiên cô hãy chăm sóc thật tốt cho bản thân mình đi đã.”

“Cám ơn.” Nguyên Phi Ngự gật đầu, từ từ đứng lên.

Ra khỏi bệnh viện, mưa tuy đã ngớt đi nhiều nhưng người đi đường vẫn mau mau chóng chóng đi về nhà với tâm lý sợ hãi. Nhiều trục đường vẫn ngập trong nước nên nhiều chuyến xe bus đã ngừng hoạt động. Nguyên Phi Ngự chỉ còn cách đứng chờ ô chờ taxi. Thế nhưng trong điều kiện thời tiết như thế này, ai cũng muốn về nhà cho thật nhanh, khách đi xe taxi cũng đông hơn. Cô đã đứng rất lâu mà vẫn chưa bắt được chiếc taxi nào còn trống. Cô cũng không tỏ ra vội vàng, chỉ đứng đó chờ đợi với dáng vẻ ngơ ngẩn, như một bức tượng lạ giữa dòng người đang tấp nập ngược xuôi, không hề chú ý tới thế giới xung quanh.

Vết thương ở chân cô sớm đã liền da nhưng vào những hôm trời mưa gió âm u, vết thương vẫn rất ngứa. Chỗ ngứa lại ở giữa lòng bàn chân nên cô không thể cúi xuống gãi ngay chốn đông người. Vả lại có gãi cũng không bớt ngứa mà chỉ khiến lòng bàn chân ngứa thêm, càng ngứa lại càng muốn gãi, cứ như vậy mãi.

Đôi khi những nỗi buồn đau trong lòng cũng giống như vậy. Mỗi lần nhớ đến nó, nó lại làm mình đau, càng đau lại càng nhớ đến. Cuối cùng trong lòng chỉ còn lại một nỗi tê tái đến bất tận.

Nhưng rồi cuối cùng Nguyên Phi Ngự vẫn không thể hiểu nổi tại sao ông trời lại có thể tàn nhẫn đến vậy. Cô muốn giữ lại một chút liên hệ với anh cũng không thành. Cô vứt bỏ lòng tự tôn, đổi lấy một đêm hoan lạc. Cô chỉ muốn anh để lại cho cô chút gì đó. Bây giờ thì tất cả đã chẳng còn gì. Cô thường đọc các tiểu thuyết tình cảm, vẫn thấy nam nữ nhân vật chính chỉ ăn nằm với nhau một lần cũng đủ một đứa trẻ ra đời. Cô nghĩ cô cũng có thể làm được như vậy. Nhưng rồi giờ nghĩ lại, đó rốt cuộc cũng chỉ là một sự dối lừa.

Cô đắm mình trong mưa gió, bao ý nghĩ đan xen. Trên đỉnh đầu là tiếng mưa rơi xuống và vỡ tan trên vải ô đang mở căng nghe rào rào, cô càng muốn khóc. Nhưng dường như nước mắt cô đã cạn. Cô đã cố gắng rất lâu nhưng không thể rơi được giọt nước mắt nào.

4.

Cơn bão kéo dài suốt nửa tháng trời cuối cùng cũng đã tan trên thành phố S. Trong thành phố ngổn ngang bao nhiêu đồng đổ nát, chẳng còn dấu hiệu của một thành phố xinh đẹp trước đây. Chỉ có bầu trời là trong xanh đến vô tận như vừa trải qua một đợt gột rửa mạnh. Trên trời không một gợn mây, trong xanh tới mức như một quả cầu thủy tinh màu lam ngọc.

Công việc sửa chữa khôi phục lại cơ sở vật chất sau bão được công ty Phong Hoa hoàn thành một cách nhanh chóng. Khi Quan Nhã Dương dọn vào phòng làm việc mới, văn phòng tư vấn Tử Nguyệt cũng đến chúc mừng. Nhưng xem chừng lần ghé thăm này không hề đơn giản.

“Khách khứa gần đây thật là kì lạ. Những người đang ở chỗ tôi lại không muốn đi. Vẫn là phòng làm việc của tổng giám đốc là rộng rãi nhất. Còn chỗ của tôi bây giờ sắp thành cái trại tể bần mất rồi.” Tử Nguyệt đi vòng quanh phòng làm việc của Quan Nhã Dương một rồi dựa vào bàn làm việc của anh bằng dáng vẻ rất thiếu náo, mắt không hề chớp, nhìn thẳng vào Quan Nhã Dương đang chăm chú xem những giấy tờ trên mặt bàn. “Này ông anh, hay là ông anh kí giấy cấp cho bọn em thêm phòng làm việc ở ngay sát phòng làm việc của bọn em bây giờ để em phá tường đi thông sang thành một phòng, như thế có phải sẽ rộng rãi hơn chút không?”

“Được thôi.” Quan Nhã Dương đặt tập tài liệu xuống bàn, liếc nhìn Tử Nguyệt rồi nhú nhú lông mày. Trong lời nói vẫn mang chút đe dọa: “Chú quay lại Phong Hoa làm tổng giám đốc, muốn bao nhiêu phòng mà chả có.”

“Ông anh ơi, lần này em nói thật đấy, chỗ của em chật chội lắm.” Tử Nguyệt ngồi đối diện với bàn làm việc của Quan Nhã Dương, không dám cười cợt mà lúc này nhìn đến là thương, mặt mũi: “Em sắp chết mệt rồi đây.”

“Nếu làm bác sĩ tâm lý mà mặt mũi đến thế thì thà rằng chú đóng cửa phòng khám đi, quay về đây chúng ta

bàn giao một chút, để chú làm tổng giám đốc Phong Hoa.” Quan Nhã Dương hai tay đan vào nhau, chống cằm nói lời vô thưởng vô phạt: “Cũng nói với chú là lần này anh nói thật đấy, anh đã nói với bố rồi, tháng sau anh trở về Anh, chỗ này em sẽ tiếp quản. Bố cũng đồng ý rồi đấy.”

Tử Nguyệt đột nhiên ngẩng cao đầu, đôi mắt màu nâu thẫm nhìn Quan Nhã Dương rồi nhếch mép cười mỉm. “Nếu quả thực là như vậy, cô ấy chỉ còn cách chết khô phôi hoài trong cái phòng khám chật chội ấy thôi. Tần Lạc đáng thương, còn nói là việc làm còn quan trọng hơn cả tính mạng cô ấy. Thật đáng tiếc, từ nay về sau em không thể giúp được gì cho cô ấy rồi.”

“Tần Lạc đang điều tra cái gì vậy?” Trong trái tim Quan Nhã Dương dâng lên một cảm xúc khó tả. Quan Nhã Dương nheo nheo mắt, hỏi lại Tử Nguyệt đang cười tít mắt.

“Cô ấy nói đó là quan hệ cận thân giữa loài cá và một vài loài trên đất liền. Dù sao suy nghĩ của các cô gái bây giờ thật là kì lạ.” Tử Nguyệt chia tay, ra chiều mình cũng rất khó khăn: “Em mới điều tra được chút tư liệu đã gửi cả cho anh rồi đấy. Anh tự xem đi.”

Nói xong một mớ không đầu không cuối như vậy, Tử Nguyệt Vi trần đem theo nụ cười đã thành thương hiệu của mình xuống lầu. Quan Nhã Dương chau mày, cúi đầu tiếp tục xem các văn bản. Thế nhưng tâm trạng anh không thể trở lại bình thường. Cuối cùng, anh cũng không khỏi sốt ruột mà mở hộp mail của mình ra.

Tần Lạc thích Tô Hiểu Bách đến thế nào, Quan Nhã Dương biết rõ. Từ ngày Tần Lạc gọi cho Quan Nhã Dương trong tình trạng say mèm, liên tưởng tới thái độ của Tô Hiểu Bách, không khó để tưởng tượng ra, Tô Hiểu Bách đã làm cô tổn thương đến mức độ nào. Vậy giờ đây cô trốn đi âm thầm điều tra việc gì đó, phải chăng là liên quan tới mối quan hệ giữa Nguyên Phi Ngư và Tô Hiểu Bách.

Từ xưa tới nay, anh chỉ biết rằng Nguyên Phi Ngư và Tô Hiểu Bách đều là trẻ mồ côi. Còn lại cô là người ở đâu, sao cha mẹ lại mất, không ai biết. Dù sao đây cũng không phải là một đề tài hay ho gì. Nguyên Phi Ngư cũng không thích người ta nhắc đến chuyện của mình. Vì thế, sau này anh cũng quên không hỏi về vấn đề ấy.

Nếu nghĩ kĩ lại, Nguyên Phi Ngư chỉ nói cô và Tô Hiểu Bách sống dựa vào nhau, lớn lên bên nhau từ nhỏ. Như thế có nghĩa là từ nhỏ họ đã mất cha mẹ. Vậy thì nguyên nhân từ đâu mà một cô bé mồ côi cả cha lẫn mẹ lại nhận nuôi một đứa bé nhỏ hơn mình những bốn tuổi? Là tình yêu sao? Không thể nào. Đã không có gì mà ăn thì nói chi đến chuyện yêu đương, thật vô lí.

Hơn một tháng nay, trái tim anh luôn bị sự đau khổ vì bị lừa dối giày vò, chưa thể thoát ra được. Đến mức không thể ngủ được, đằng sau câu chuyện này quá nhiều sơ hở. Anh luôn nghĩ rằng anh rất hiểu Nguyên Phi Ngư, nhưng không ngờ rằng rốt cuộc anh cũng chẳng hiểu gì cả.

Hòm thư được mở ra, trong đó chỉ có một vài bài báo đã rất cũ. Những bài báo đã ố vàng được scan trên máy hiện ra trên màn hình máy tính của Quan Nhã Dương như in vào mắt anh. Anh nhìn màn hình rất lâu rồi đột nhiên đứng thẳng dậy, đi như bay đến cầu thang máy.

Đến tầng thứ mười chín, Tử Nguyệt Vi trần dường như biết rằng anh sẽ đến nên đang chờ ngoài cửa. Cửa vừa mở ra, hình ảnh đầu tiên anh nhìn thấy là một cô gái ôm chiếc máy tính xách tay ngồi trên ghế sofa, tay không ngừng gõ trên bàn phím – Tần Lạc!

Những ngày này, Tần Lạc đã cắt đi mái tóc dài, chỉ để tóc ngang tai, tóc cô cũng đã nhuộm lại màu đen, nhìn trưởng thành lên rất nhiều, khuôn mặt nhìn cũng sáng sủa ra nhiều. Tuy rằng cô trang điểm rất thanh nhã nhưng cũng không giấu được vết thâm quầng ở mắt. Nhìn đôi mắt ấy, hình như đã rất lâu rồi cô không được ngủ no giấc.

Quan Nhã Dương đến bên cô, hỏi thẳng vào vấn đề: “Những thứ đó là ý gì?”

“Chính là những thứ mà anh đã nhìn thấy đó thôi.” Tần Lạc đặt máy tính xuống bàn, châm một điếu thuốc. Hút được hai hơi, bỗng cô bị sặc thuốc ho sù sụ. Nhưng dường như cô không có ý định dừng lại, lại rít vào hai hơi rất sâu như muốn hành hạ chính mình: “Quan đại tài tử, anh thông minh như thế mà đọc không hiểu nổi một bài báo cũ à?”

Đương nhiên là Quan Nhã Dương hiểu được bài báo đó. Nó còn chiếm mất nửa trang nhất của tờ báo xã hội. Bài báo nói về một vụ tai nạn xe mười chín năm trước. Ở thị trấn X, thành phố Z lúc ấy một cậu bé bị xe taxi đang lao đi với tốc độ nhanh đâm phải, chết tại chỗ. Sau đó, lái xe gây tai nạn đã bỏ trốn. Tuy nhiên sau đó có một số người làm chứng đã nhớ được biển số xe và nhờ đó, lái xe gây tai nạn rất nhanh chóng bị bắt giữ. Nhưng khi khởi tố, do không đủ chứng cứ buộc tội nên người tài xế đó được trắng án tại tòa.

Nhưng những chuyện như thế này ngay cả bây giờ cũng đầy rẫy, không phải chuyện gì mới mẻ. Quan Nhã Dương vẫn không hiểu được ý đồ của Tần Lạc khi mất công điều tra những thứ này. “Những chuyện này có liên quan đến cô ấy không?”

“Tất nhiên là có liên quan.” Tần Lạc đứng dậy, hai tay khoanh trước ngực, ngón tay vẫn kẹp điều thuốc lá. Khuôn mặt vừa trải qua sự đau đớn đến suy sụp trở nên trống rỗng. Đôi mắt to tròn của cô bỗng lóe lên tia nhìn sắc sảo: “Tôi đã tìm gặp người phóng viên năm đó viết bài báo này và từ chính miệng ông ta, tôi đã được biết họ tên của nạn nhân trong vụ tai nạn xe đó. Cậu bé bị xe đâm đến mất mạng đó là Nguyên Phi Hổ, em trai của Nguyên Phi Ngự. Anh nói xem như thế có liên quan đến Phi Ngự hay không?”

Thực ra khi đọc được bài báo này, Quan Nhã Dương đã có một dự cảm không lành. Anh luôn có cảm giác Nguyên Phi Ngự còn một bí mật kinh người nào đó mà cô đang cố gắng cất giấu. Nếu những sự thật ấy được phơi bày, chỉ e nó còn tồi tệ hơn cả tình hình hiện tại.

“Vậy ra cô muốn Vi Trần gọi tôi đến đây, cô muốn tôi làm gì?” Quan Nhã Dương nhìn thẳng vào đôi mắt Tần Lạc, không thể tưởng tượng nổi hơn một tháng nay cô đã sống như thế nào. Thậm chí, nét ngây thơ thuần khiết vốn có ở cô giờ đã biến mất như chưa hề tồn tại. Dường như trong chốc lát, cô đã trở nên trưởng thành hơn, trong chốc lát, cô đã biến thành một người hoàn toàn khác.

“Anh giúp tôi điều tra về một người phụ nữ. Tiếp xúc với những phạm nhân bị tù nhiều năm như vậy là rất khó. Bố tôi muốn ép tôi về nhà nên đã cắt đứt hết mọi mối liên hệ của tôi rồi. Vi Trần mới về nước được hơn một năm, cũng chưa quen biết nhiều người. Nên việc này tôi đành phải nhờ anh thôi.” Tần Lạc đang nói bỗng nhiên hoa mắt lão đảo, vội vàng tìm mấy viên thuốc cất sẵn trong túi uống ngay. Phải đến nửa phút sau, cô mới trở lại bình thường. Cô vút điều thuốc đi, quay sang ghế sofa lấy mấy tờ giấy đưa cho Quan Nhã Dương. Cô cố gắng trấn tĩnh nhưng nét mặt vẫn vô cùng đau khổ khiến cho bất cứ ai nhìn cô cũng không khỏi thương cảm. “Anh nhất định phải giúp tôi.”

“Tần Lạc, sao cô phải khổ sở như thế?”, Quan Nhã Dương đưa tay đỡ lấy mấy tờ giấy A4 có ảnh và tài liệu gì đó. Anh khẽ thở dài: “Cô cứ như thế này chỉ tự làm mình thêm khổ mà thôi.”

“Khổ cũng không sao, chỉ là tôi không can tâm... Chẳng lẽ anh can tâm sao?” Tần Lạc vốn đang cố gắng giữ im thinh thật tĩnh bỗng nhiên sụp xuống, nét mặt rất đáng sợ, chỉ thẳng vào Quan Nhã Dương: “Quan Nhã Dương, chẳng lẽ anh cam tâm hay sao? Chị em nhà đó đùa giỡn tình cảm của chúng ta đến mức giờ trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ thế này. Trong khi đó họ vẫn sống nhõm nhõm. Họ dựa vào cái gì, cái gì chứ? Quan Nhã Dương, anh nói cho tôi biết, họ dựa vào cái gì?”

Quan Nhã Dương lặng lẽ nhìn Tần Lạc đang phát điên, trước sau không nói lời nào. Khuôn mặt nhợt nhạt luôn giữ vẻ điềm nhiên nhưng trên tròng mắt đen láy đã bắt đầu hiện ra chút thương hại. Nhìn Tần Lạc của bây giờ, anh dường như thấy lại mình bốn năm về trước. Lúc ấy anh cũng không cam lòng như Tần Lạc bây giờ, luôn muốn trả thù. Nhưng bây giờ anh đã nghĩ thoáng hơn rất nhiều. Thực ra cũng chẳng có gì là không can tâm. Trong tình yêu, vốn là ai yêu sâu đậm hơn sẽ tổn thương sâu sắc hơn. Muốn trả thù chỉ có thể chứng minh rằng, mình vẫn cố chấp và vẫn không thể quên được người ta, chỉ khiến cho bản thân trở nên tàn tạ, chẳng tốt chút nào cả.

Nhìn khuôn mặt đau đớn đến suy sụp của Tần Lạc, Quan Nhã Dương chau mày, nắm chặt lấy mấy tờ giấy A4 đang cầm trong tay. Anh nhìn sang Tử Nguyệt Vi Trần: “Anh có thể cấp cho chú căn phòng như chú muốn, hãy chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Có những thứ nếu bản thân không tự mình trải qua thì sẽ không hiểu nổi. Khi ấy anh cũng giống Tần Lạc bây giờ, nếu ai muốn khuyên can anh, anh lập tức nhìn người đó như kẻ thù. Cho nên bây giờ anh không có ý định khuyên giải cô.

Tử Nguyệt Vi Trần gật đầu. Nhìn Quan Nhã Dương quay đi, anh mỉm cười hạnh phúc. Anh vui vẻ đến bên tủ rượu và tự mình rót ỉnh một ly rồi quay ra nhìn Tần Lạc đang giận dữ đỏ mặt tía tai: “Cô có muốn uống một ly?”

“Tôi vừa uống thuốc...”, Tần Lạc trả lời một cách đầy tức giận. “Anh muốn tôi chết à?”

“Mấy ngày trước không phải là cô rất muốn chết đó sao?” Tử Nguyệt Vi Trần đang đứng dựa vào tủ rượu, thưởng thức hương vị tuyệt vời của rượu vang đỏ, vẫn nét mặt tươi cười.

“Không muốn nữa, không muốn một chút nào. Anh nói không sai. Nếu tôi chết đi thì đã thua cuộc hoàn toàn.” Tần Lạc dần dần lấy lại bình tĩnh, ngồi lên ghế sofa rồi lại châm một điều thuốc.

Tử Nguyệt Vi Trần nhìn cô, đưa ly rượu đang cầm ở tay lên mũi ngửi hương thơm của rượu, khe thở dài: “Đúng là rượu ngon. Những thứ tốt đẹp trên cuộc đời này có rất nhiều. Vì vậy, nếu cô không muốn chết thì hãy sống sao cho thật tốt. Chỉ có sống tốt cô mới hưởng thụ được niềm vui sau khi báo thù.”

23. Chương 09 Phần 1

Chương 9: Nếu có kiếp sau, đừng yêu nhau sâu đậm

1.

Tháng bảy, tháng tám – những tháng nóng nực nhất của mùa hè cũng là lúc lượng khách đến với khu du lịch thủy cung đông nhất. Mặc dù tám giờ sáng những nhân viên lặn mới phải làm việc nhưng trước bảy giờ sáng đã phải có mặt để điểm danh, phải dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ thủy cung cũng như bể nước, đảm bảo môi trường tốt nhất cho các loài cá. Vốn dĩ một ngày chỉ cần cho ăn hai lần, giờ đã tăng lên ba lần một ngày. Ngày nào Nguyên Phi Ngư cũng làm thêm giờ rất muộn mới về đến nhà, nhưng lúc nào Tô Hiểu Bách cũng làm xong thức ăn nóng hổi, vừa vẽ tranh vừa chờ cô về cùng ăn.

Trước kia, Tô Hiểu Bách cũng luôn chủ động giúp đỡ Nguyên Phi Ngư làm việc nhà, vì thế, tài nghệ bếp núc của cậu cũng không thua kém là bao so với Nguyên Phi Ngư. Hơn nữa cậu còn học ngành mỹ thuật nên ngoài hương vị của món ăn, cậu còn rất chú ý tới cách trình bày món ăn trên đĩa. Vì thế mỗi lần món ăn được làm xong là Nguyên Phi Ngư không khỏi thốt lên thích thú.

Ngày lại ngày qua đi, như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng những việc tưởng như bình thường yên ổn lại luôn ẩn chứa trong lòng những con sóng ngầm mạnh mẽ. Tưởng chừng chỉ cần một giọt nước nhỏ cũng đủ để khuấy động nên cả cơn sóng thần.

Tô Hiểu Bách ngày càng chăm sóc Nguyên Phi Ngư kỹ càng hơn. Bản phác thảo cậu đã sắp làm xong, việc học cũng không còn quá bận rộn. Thời gian rảnh rỗi, dường như cậu dành toàn bộ tâm tư vào công việc nhà. Dù sao đó cũng là căn nhà do cậu và Nguyên Phi Ngư đã rất nỗ lực để mua lại, là nhà của họ. Cho dù sau này cuộc sống có khá hơn, mua được căn hộ lớn hơn, cậu cũng không bao giờ rời bỏ nơi này.

Thế nhưng trong lòng Phi Ngư giờ đây không thể nào coi Hiểu Bách là đứa em trai như ngày xưa nữa. Rốt cuộc những thứ bị giấu trong bóng tối cũng đã bày ra hết trước mắt cô, cô không thể coi như hoàn toàn không có chuyện gì. Cô vẫn quan tâm Tô Hiểu Bách như ngày thường, không để cậu chịu bất cứ tổn thương nào như xưa. Nhưng cô hạn chế đến mức thấp nhất những va chạm thân thể không cần thiết với Hiểu Bách. Đi tắm quên đem theo khăn cô cũng thà để thân thể ướt nhẹp mặc lại quần áo cũ để đi lấy khăn chứ không như trước kia nhờ Tô Hiểu Bách lấy cho. Lúc tranh nhau làm việc nhà, nếu cô có vô tình chạm phải tay Hiểu Bách, cô cũng rút tay lại như bị điện giật, càng không cần nói đến những cái ôm mang tính cổ vũ hay những cái vuốt ve chỉ mang tính đơn thuần. Cuối cùng, ngay đến việc ở một mình với Tô Hiểu Bách cũng trở nên ngại ngùng.

“Chị, chị không cần phải tránh em như tránh một tên háo sắc đâu...” Có một lần Nguyên Phi Ngư đi tắm và khóa cửa hai lần một cách vô thức. Cô nghe thấy tiếng gõ cửa “cốc cốc” rất nhẹ của Tô Hiểu Bách ngoài

cửa. Khuôn mặt đẹp rạng ngời của cậu không tránh khỏi chút tổn thương. Không dùng được, cậu thốt ra: “Em không dám có ý đồ gì đó với chị dâu, trừ khi chị đồng ý với em.”

Cậu nói này Nguyên Phi Ngự rất tin. Tô Hiểu Bách tuy có buồn vui thất thường, đôi lúc rất cực đoan nhưng bản chất của cậu vốn là một đứa trẻ lương thiện. Chỉ là cậu đã quá sợ hãi khi bị bỏ rơi nên như chim sợ cành cong, luôn tự bảo vệ mình trong vô thức. Nguyên Phi Ngự luôn tự an ủi mình như thế, cô cố gắng thuyết phục chính mình phải thả lỏng ra một chút. Nhưng một khi tình cảm đã biến chất cũng như đồ ăn đã hư hỏng, cho dù đã cố gắng giấu đi nhưng không thể nào hết được mùi đặc trưng.

Thỉnh thoảng lúc tan ca, Nguyên Phi Ngự vẫn đi vòng quanh tòa cao ốc Phong Hoa như một thói quen. Cô đứng ngơ ngẩn dưới tầng lầu thứ ba mươi chín nhưng không bao giờ dám ngẩng đầu lên. Đến cả phòng khám của Tử Nguyệt cô cũng không ghé thăm lại lần nào nữa. Những hành động vô nghĩa ấy diễn ra trong một thời gian dài. Thế nên thời gian đó cô không làm thêm giờ nhưng về nhà cũng rất muộn.

Buổi tối, Tô Hiểu Bách luôn ngồi cùng cô ở phòng khách xem tivi. Thỉnh thoảng Nguyên Phi Ngự nhìn sang bên cạnh, thấy Tô Hiểu Bách đang ngồi gập ngấn gập dài như chuẩn bị đi ngủ đến nơi, cô bèn nói: “Hiểu Bách, nếu một ngày em phát hiện ra người phụ nữ đã giết hại bố em, hại em tan cửa nát nhà, trở thành trẻ mồ côi đứng trước mặt em, em sẽ làm thế nào?”

“Giết chết ả.” Câu trả lời của Tô Hiểu Bách lúc nào cũng mạnh mẽ tuyệt tình. Những lời nói đầy hận thù ấy không hề tương thích với khuôn mặt đẹp rạng ngời của cậu.

“Để trả thù cho cha em à?” Đang giữa mùa hè nóng nực mà Nguyên Phi Ngự cũng toát cả mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trở nên không tự nhiên nhưng cũng may điện phòng khách không bật, ánh đèn tivi cũng thấp thoáng lúc sáng lúc tối nên cô giấu giếm cảm xúc rất tốt.

“Cũng không hoàn toàn như thế.” Tô Hiểu Bách cúi đầu, “Là vì ả đã hại em tự ti đến thế này, ngay cả yêu một người cũng cảm thấy mình không xứng đáng. Chị, có biết tại sao em ghét Quan Nhã Dương không? Vì anh ta quá ưu tú. Đứng trước anh ta, em cảm thấy mình chẳng là gì cả.”

Tô Hiểu Bách dùng những thủ đoạn cực đoan như thế, thậm chí còn đùa với cả tính mạng của mình, chẳng lẽ chỉ vì tự ti và cảm giác bất an thôi sao?

Dạ dày cô lại bắt đầu co thắt dẫn đến những cơn đau cứ nhói lên. Thế nhưng cô cứ ngồi đó không hề đứng lên, chỉ cúi đầu bặm chặt môi. Có những câu luôn nghẹn lại trong cổ họng cô mà không phát ra được, đó là “Hiểu Bách, thực ra người hại em tan cửa nát nhà là chị. Em như ngày hôm nay cũng hoàn toàn do chị hại em.” Những câu này, cô chưa bao giờ dám nói ra.

Giữa trưa hè, trước cửa phòng bán vé vào thủy cung vẫn còn cả hàng dài khách xếp hàng. Quan Nhã Dương cho xe đậu ở đường đối diện, ngồi trong xe ô tô lặng lẽ nhìn sang bên cửa sổ nơi trước đây có thể thấy được Nguyên Phi Ngự. Cửa sổ đang mở nhưng bên trong chỉ có một khoảng đen, hình như không có người. Anh đoán giờ này, Nguyên Phi Ngự đang chặn mấy con cá mập và rùa biển đang đội hoa, làm nền ột chàng trai lãng mạn nào đó cầu hôn cô gái mà anh ta yêu.

Đôi lúc anh cũng không hiểu nổi tâm trạng của mình lúc này. Dường như trái tim bị tổn thương hết lần này đến lần khác đã làm anh mất hết cảm giác, không còn sôi máu sùng sục lên như bốn năm về trước. Giờ đây anh có thể bình tĩnh điềm nhiên mà suy nghĩ nhiều chuyện, nghĩ lại chuyện tình cảm giữa anh và Phi Ngự. Từ tám năm trước đến nay, từ mười tám tuổi đến hai mươi sáu tuổi, thời gian hai người hạnh phúc ngọt ngào kém xa khoảng thời gian đau khổ. Tình cảm như vậy có nhất thiết phải tồn tại nữa không?

Anh tỳ tay lên phía cửa có logo của xe BMW, im lặng mà suy nghĩ về chuyện đó. Không biết anh đã ngồi như thế bao lâu nhưng cũng hết cả buổi chiều, ngoài trời màn đêm dần buông xuống. Đèn trong thủy cung cũng dần tắt. Nhân viên thủy cung cũng lần lượt từng người một ra về. Một lúc sau, Nguyên Phi Ngự trong trang phục áo phông – quần soóc cũng ra về, vẫy tay chào tạm biệt nhân viên trực ban, xuất hiện trong tầm nhìn của Quan Nhã Dương.

Anh khởi động ô tô, đi đến và dừng xe bên cạnh Nguyên Phi Ngự. Anh hạ cửa kính, nói lạnh lùng: “Lên xe đi.”

Nguyên Phi Ngự ngập ngừng, nhìn nét mặt Quan Nhã Dương, dường như cô bị ai móc mắt trái tim nên người cứng đờ, cứ đứng ra đó không kịp phản ứng gì.

“Cô yên tâm đi, không phải tôi đang bám lấy cô đâu. Chỉ là có một số chuyện cô có quyền được biết.” Quan Nhã Dương với tay mở cửa xe, nói thêm: “Tôi đưa cô đi gặp một người. Tôi nghĩ người đó cũng muốn gặp cô đấy.”

Nguyên Phi Ngự không nói lời nào, nhưng thấy thái độ của Quan Nhã Dương rất quyết liệt, lại mở sẵn cửa xe nên dù có do dự đến đâu, sau cùng cô vẫn ngồi lên xe.

Xe dần dần chuyển bánh, lăn đều trên đường và hướng thẳng về phía trước. Gió ngoài cửa xe thổi tung tóc họ, bay bay như đang nhảy múa. Quan Nhã Dương cũng không nói thêm câu nào mà chỉ lặng lẽ lái xe. Nguyên Phi Ngự vốn không quen với không khí ngột ngạt này nên cô nghĩ nếu cứ im lặng thế này suốt dọc đường đi thì cô sẽ không thở được mất. Cô cúi đầu mở túi xách, tiếng sột soạt phá vỡ không gian yên tĩnh.

“Anh muốn đưa em đi gặp ai thế? Tàn Lạc à?” Người đầu tiên mà cô nghĩ đến là Tàn Lạc và cũng chỉ có Tàn Lạc. Trong thành phố này, số bạn bè mà họ cùng quen biết rất ít. Nếu đếm thật kĩ mà dùng ngón tay để đếm thì năm ngón của một bàn tay cũng còn là quá nhiều.

“Không phải là Tàn Lạc.” Ánh mắt Quan Nhã Dương luôn hướng về phía trước. Trời tuy đã tối nhưng những ánh đèn vẫn chiếu sáng cả con đường. Người đi đường rất đông, âm thanh cũng rất ồn ào nhưng vẫn khiến Nguyên Phi Ngự thấy cô đơn. “Tàn Lạc...” Anh vốn định nói cho cô một số chuyện liên quan đến Tàn Lạc nhưng rốt cuộc không biết phải nói thế nào.

“Anh gặp Tàn Lạc rồi à?”, Nguyên Phi Ngự quay hẳn người sang phía Quan Nhã Dương, nhìn anh với dáng vẻ căng thẳng. “Tàn Lạc hiện giờ sao rồi?”

Thế nào ư? Nếu như cô ấy trưởng thành hơn có lẽ sẽ tốt hơn một chút. Nhưng tình trạng của cô hiện tại nên nói thế nào được? Sống không bằng chết? Người không ra người?

“Cô ấy... không ổn lắm đâu.” Ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng Quan Nhã Dương cũng nói được một câu.

“Có lẽ suốt cuộc đời này cô ấy cũng không thể tha thứ cho em được.” Nguyên Phi Ngự ngồi thẳng người lại, sắc mặt dần dần biến thành tái xanh. “Cô ấy vốn rất căm ghét ai lừa dối cô ấy.”

Quan Nhã Dương nghiêng nghiêng đầu, liếc nhìn Nguyên Phi Ngự, sắc mặt tái xanh của cô làm anh thương cảm, nhưng không biết nên an ủi cô thế nào. Cô nói toàn là sự thật, mà anh cũng không thể chỉ nói với cô những câu an ủi cho qua đại loại như đợi cô ấy nguôi giận sẽ tha thứ cho Phi Ngự thôi, dù sao hai người cũng là bạn bè bao nhiêu năm trời.

Chuyện cũng có thể xem xét đến việc tha thứ. Nhưng chuyện dối lừa, chính vì là bạn thân lâu năm nên sự tổn thương mới sâu sắc đến vậy. Cũng như giữa anh và Phi Ngự, anh cũng không thể không công nhận rằng, những đau đớn và tổn thương sau khi anh biết mình bị lừa dối chính là vì người nói dối đó là người mà anh quan tâm. Nếu như là một người xa lạ, cho dù có nói dối cả ngàn câu đi chăng nữa, có lẽ anh sẽ không hề bận tâm.

Xe cứ thế ra ngoại thành. Những tấm biển quảng cáo và những ánh đèn phồn hoa dần dần biến mất phía sau họ. Con đường phía trước ngày càng rộng rãi, người cũng ít đi. Đến một tiệm hoa ngoại thành, anh dừng xe mua một bó cẩm chướng đưa cho Nguyên Phi Ngự. Nguyên Phi Ngự ngạc nhiên nhìn nét mặt của Quan Nhã Dương, vẫn là nét mặt điềm nhiên không lộ chút cảm xúc. Cô bất giác nhìn xuống bó hoa cô đang cầm trong tay. Cô biết bó hoa này không dành inh nhưng vẫn giữ chặt lấy. Lòng bàn tay ôm hoa một lúc sau đã rịn mồ hôi. Đi thêm năm phút nữa, Quan Nhã Dương dừng xe ở bờ đê cổng thành.

Thời cổ đại, thành phố S là một nơi có địa thế quân sự rất quan trọng. Nghe nói con đê ngoại thành này đã có từ thời Chiến Quốc. Trải qua nhiều thời kì do rất nhiều thế hệ gia cố lại mới còn đến ngày nay. Đường đê rất rộng rãi, dòng sông ôm lấy thành phố S, dài đến mấy trăm kilomet, hai bên bờ trồng dương liễu tạo thành những vườn hoa, cảnh sắc rất đẹp. Bờ bên kia là bãi cỏ rộng tự nhiên xanh mướt mát. Ngày thường nếu gặp thời tiết đẹp, sẽ có nhiều người đến bãi cỏ ấy du ngoạn, dã ngoại, nướng thịt. Đêm về tuy người đã thưa nhưng những cơn gió đêm mát lạnh đưa đến hương thơm phức cũng làm say lòng người.

“Anh đưa em đến đây làm gì?”

Khi Nguyên Phi Ngự hỏi, Quan Nhã Dương đã xuống xe. Cô có chút thắc mắc nhưng cũng vội vàng xuống xe theo, đi mãi đến một gốc liễu già mới dừng lại.

“Bà ấy được chôn ở đây.” Quan Nhã Dương dứt hai tay vào túi quần âu, nét mặt điềm nhiên lặng lẽ nhìn dòng nước đang cuộn chảy phía dưới, nói một cách chậm rãi. “Ngô Ngọc Phi, ngồi tù mười bốn năm ở nhà tù X, mã số 3721, mất cách đây năm năm. Trước khi mất có đề nghị được hiến xác cho y học, có nguyện vọng hiến xác ột bệnh viện nọ. Về sau, lãnh đạo bệnh viện này đã chiếu theo nguyện vọng của bà ấy, đốt tro cốt và đem rải xuống dòng sông chảy quanh thành phố S này.”

Bó hoa cẩm chướng trong tay Nguyên Phi Ngự bỗng rơi xuống đất, cánh hoa bị va chạm với mặt đất rơi rụng lả tả. Đôi mắt cô dán xuống dòng sông đang cuộn cuộn chảy, bị bóng đêm nhuộm cho đen ngòm ở phía dưới. Cô thốt lên mà không biết hỏi Quan Nhã Dương hay đang hỏi chính mình: “Bà ấy... bà ấy đi rồi sao?”

“Tôi vốn định lập cho bà ấy một bia mộ. Nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại chuyện đó nên do cô quyết định, dù sao cô cũng là con gái ruột của bà ấy.” Quan Nhã Dương đứng dưới gốc liễu. Gió đưa lá liễu đung đưa trước mặt anh. Tiếng anh nói dù vẫn rất lạnh lùng nhưng ánh mắt anh đã dần dịu lại theo những cơn gió mùa hạ. “Theo như lời của cảnh sát quản ngục, khi ra đi bà ấy kiên quyết không cho báo người nhà. Đồ dùng còn lại đều tặng hết cho các nữ phạm nhân cùng buồng. Bà ấy ra đi khi trên môi vẫn còn nụ cười.”

Bà không cho ai thông báo về cái chết của bà, nhưng muốn tro cốt được về nơi bà từng sinh sống và gần bó. Nhất định bà nghĩ rằng tro cốt được thả trôi theo con sông uốn quanh thành phố S, linh hồn bà cũng sẽ đi theo những làn nước mát vòng quanh thành phố. Rồi có một ngày bà sẽ gặp được cô và Hiểu Bách, mãi mãi phù hộ cho chị em cô.

Cô ngồi bên bờ đê hồi lâu như mất hết sức lực, cuối cùng cũng ôm mặt khóc lớn: “Mẹ ơi...”

Nhìn những động tác yếu ớt, mệt mỏi của Nguyên Phi Ngự, trong lòng Quan Nhã Dương dâng lên một nỗi thương cảm, rất muốn đến bên ôm cô vào lòng, an ủi vỗ về cô. Nhưng rồi anh cũng không làm gì cả, chỉ đứng một bên lặng lẽ quan sát, lặng lẽ bảo vệ cô.

Những cơn gió thổi bay đi cái nóng nực ban ngày và đem theo cái lạnh ban đêm, cái lạnh của hơi nước. Lòng người cũng trở nên lạnh lẽo, tiếng khóc của Nguyên Phi Ngự càng lúc càng bé lại. Sợ cô khóc mệt đến lả đi, Quan Nhã Dương mới đến bên cô, ngồi xuống và đưa tay lau vệt nước mắt trên má cô. Anh nhặt bó cẩm chướng dưới mặt đất đưa lên tay cho Phi Ngự và nhắc cô: “Sao còn chưa tặng hoa ẹ?”

Nguyên Phi Ngự gạt đầu, cầm bó hoa cẩm chướng và đứng lên, chậm chậm nhặt từng cánh hoa vút xuống sông. Dòng nước dịu dàng mang theo những cánh hoa xinh đẹp dần dần chảy đi xa rồi mất tăm dạng không thấy đâu nữa.

“Cám ơn vì đã đưa em đến đây.” Ánh mắt Nguyên Phi Ngự nhìn theo bó hoa đã biến mất dưới lòng sông, sục sục mũi, cố gắng nuốt lấy những giọt nước mắt cứ chực trào ra. “Mặc dù không biết làm thế nào mà biết được chuyện này nhưng dù sao, em cũng cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Quan Nhã Dương đã dứt tay vào túi quần, nhìn một bên mặt Nguyên Phi Ngự rồi rất nhanh rời mắt đi chỗ khác. “Khi mẹ tôi mất, em cũng đã từng ở bên tôi.”

Đây chỉ là trả nghĩa thôi ư? Không ngờ quan hệ giữa họ lại có thể rõ ràng tới mức ấy.

“Vậy anh có thể ở bên em thêm một lúc nữa không?”, Nguyên Phi Ngự hít sâu một hơi, cúi người ngồi xuống cạnh một khóm hoa, đôi mắt đỏ ngầu. “Em không muốn về nhà.”

Có một số chuyện không thể cho Hiểu Bách biết được. Bây giờ người duy nhất có thể nghe cô tâm sự chỉ có duy nhất Quan Nhã Dương mà thôi. Quan Nhã Dương cởi áo khoác vắt lên vai và ngồi xuống bên cạnh cô, dáng vẻ sẵn sàng nghe cô nói:

“Được thôi, dù sao hôm đó em cũng ở bên tôi suốt một ngày một đêm.”

Có những chuyện giấu trong tim quá lâu, cũng có ngày đòi phải được nói ra, thậm chí nếu nói sẽ không có điểm dừng. Đây là lần đầu tiên Nguyên Phi Ngự nói về chuyện của mẹ mình và có lẽ cũng là lần cuối cùng.

“Bà ấy là một người phụ nữ gốc nghèo. Năm em được năm tuổi, bố em mất trong một tai nạn do bão gây ra ở công trường. Năm ấy em trai em mới vừa tròn ba tuổi, bà ấy cũng chỉ mới qua tuổi hai chín. Lúc ấy bà còn trẻ và xinh đẹp. Rất nhiều người đã khuyên bà nên tái giá nhưng bà không muốn. Bà nói nếu đến ở nhà người khác, hai đứa con bà nhất định sẽ bị người ta coi thường. Bà nhất quyết một mình nuôi hai chị em em khôn lớn. Lúc ấy có một vị cục trưởng cục thuế thích mẹ em. Ông ta mới ngoài bốn mươi tuổi, có quyền có thế. Vợ ông ta đã mất nhiều năm mà ông vẫn chưa chịu tái hôn, cũng được coi là một người đàn ông tốt. Ông ấy nhờ rất nhiều người làm mối với mẹ em. Thậm chí còn nhờ cả người nhà của bà ngoại đến nói tốt cho nhưng mẹ em sống chết không đồng ý. Chỉ vì ông ta nói, sẽ bố trí cho chị em em ở một nhà khác chứ không để chúng em cùng sống chung. Cũng vì chuyện này mà mẹ và người nhà của mình trở mặt với nhau. Chỉ duy nhất có một người cậu do muốn lợi dụng chức quyền của vị cục trưởng kia mà hôm nào cũng đến nhà em. Mẹ em lúc nào cũng đuổi cậu ấy ra khỏi nhà. Chuyện công việc của cậu ấy không thuận lợi nên từ đó đoạn tuyệt luôn quan hệ anh em với mẹ em. Cuối cùng thì vị cục trưởng kia cũng buông tha, gia đình em vẫn không bị chia cắt. Tiền bảo hiểm thương vong sau cái chết của bố em cũng khiến cuộc sống không quá vất vả khó khăn.” Nguyên Phi Ngự nói đến đây bỗng nghẹn lại. Không biết cô đang muốn nuốt nước mắt vào trong hay muốn nuốt đi tất cả, thế mà cô lại nói ra hết những tâm sự giấu kín trong lòng. “Sau này mẹ em ngồi tù, bà ấy không bao giờ cho em đi thăm hỏi và cũng không cho em nhắc đến bà với bất kì ai khác, nói rằng sợ em sẽ bị người khác coi thường, cả đời sẽ phải chịu ám ảnh, sẽ không giống các cô gái bình thường khác - yêu đương rồi kết hôn. Năm mười tuổi, em nhớ bà đến không chịu nổi, bèn len lén đến nhà giam thăm bà. Vì thế bà rất giận dữ. Không những không chịu gặp em mà còn tuyệt thực mất một ngày, dọa em rằng nếu em còn đến, bà sẽ không ăn cơm nữa. Năm mười một tuổi, em nói muốn rời nơi này đến sống ở một thành phố lớn, đến tạm biệt bà. Lúc ấy bà mới chịu ra gặp em một lần, lại còn bỏ hết giận hờn mà viết cho cậu em một bức thư, xin cậu ấy giúp bà bán căn hộ của gia đình em đi, lấy tiền lo cho em ở thành phố S. Năm mười chín tuổi, em lại gặp bà một lần nữa, chỉ gặp nhau sau lớp kính dày. Nếu biết đó là lần cuối được gặp bà, em sẽ nhìn bà lâu thêm chút nữa.”

Không khí rất trong lành, bầu trời đêm rất đẹp. Bỏ lại đằng sau những ánh đèn của thành phố phồn hoa, những vì sao trên trời lấp lánh ảo diệu vô cùng. Phía chân trời xa xa, chòm sao lớn vây xung quanh sao Bắc Đẩu sáng ngời. Nó chiếu sáng cả lòng người, giúp con người không bao giờ đi lạc.

Quan Nhã Dương ngồi bên cạnh Nguyên Phi Ngự, nhìn cô kể chuyện. Đôi tròng mắt đen láy được sao đêm lấp lánh chiếu sáng trở nên dịu dàng khôn tả. Anh từ từ đưa tay đỡ cô dựa vào vai mình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô thầm thì: “Em cũng là một cô gái gốc nghèo.”

2.

Sở dĩ Quan Nhã Dương biết được bí mật mà Nguyên Phi Ngự cất giấu suốt bao nhiêu năm trời chính là do Tần Lạc đã nhờ anh điều tra. Chỉ có điều anh không suồng sã như Tần Lạc, nói hết những thứ mình biết cho Tần Lạc nghe. Bởi với tính cách của Tần Lạc, nhất định cô sẽ chạy đi và làm ầm ĩ cả lên. Đến lúc ấy Nguyên Phi Ngự hẳn còn suy sụp hơn cả bây giờ. Cô đã phải chịu đựng quá nhiều đau khổ, không nên chịu thêm bất cứ nỗi đau nào nữa... Anh không nhẫn tâm làm như thế.

Tay cầm một mớ giấy tờ nhưng Quan Nhã Dương không làm cách nào để tập trung được, mắt anh cứ vô tình liếc nhìn vào màn hình vi tính. Những tư liệu đó đều ở cả trong ấy. Chúng như chiếc xương cá bị mắc ở cổ họng, làm anh ăn ngủ không yên. Anh quay đầu lại nhìn chiếc máy tính. Rồi như không thể yên tâm được, anh đặt các giấy tờ đang cầm trên tay xuống bàn, copy tất cả các văn bản quan trọng vào ổ cứng riêng của mình và xóa hết các tài liệu còn ở ổ cứng máy tính. Chỉ có làm như vậy anh mới yên tâm được phần nào.

Buổi chiều, anh đi cùng Nguyên Phi Ngự đến nghĩa trang để lập bia mộ cho bà Ngô Ngọc Phi - mẹ cô. Từ đầu đến cuối, hai người không nói với nhau một lời, chỉ lặng lẽ nhìn đám công nhân khắc từng dòng chữ lên tấm bia rồi đặt chúng ở ngôi mộ hình tròn xây bằng xi măng. Nguyên Phi Ngự ngẩn người nhìn những dòng chữ vừa khắc xong trên bia mộ. Đây là một ngôi mộ trống nên nhìn tấm bia cũng trống trải, đến cả tấm hình lưu niệm cũng không có, chỉ có riêng dòng chữ “Mộ của mẹ hiền Ngô Ngọc Phi”. Nhưng ít ra nó cũng làm lòng người con được an ủi ít nhiều.

Chập tối, trời lát phát mưa bay nhẹ nhẹ, Quan Nhã Dương và Nguyên Phi Ngự đi bên nhau trên con đường xuống chân núi. Đường rất trơn, Nguyên Phi Ngự lại đang đau buồn tới mức cứ đi một cách xiêu vẹo. Quan

Nhã Dương luôn đi sát bên cô, nắm chặt lấy cánh tay Phi Ngự giữ cho cô khỏi ngã.

Xe của Quan Nhã Dương đỗ ở bên đường. Chiếc BMW trắng phau, bóng loáng hiện ra trước mắt. Đến trước xe, cô nhẹ nhàng gỡ tay Quan Nhã Dương đang đỡ lấy tay mình, ánh mắt hoang mang nói với anh: “Anh không cần đưa em về, em có thể tự về được.”

Đôi mắt Nguyên Phi Ngự lúc nào cũng trong vắt như thủy tinh, nhìn như hai viên kim cương được gắn lên khuôn mặt thanh tú. Nhìn nét hoang mang trong mắt Nguyên Phi Ngự, anh thoáng chút lo lắng rồi dần dần càng thấy thương cô. Nhưng rồi anh cũng buông tay để cô tự về.

Cô gật đầu chào Quan Nhã Dương, đi qua xe anh và tiến về phía trước, từng bước từng bước đi rất chậm rãi nhưng không giấu nổi sự mệt mỏi nặng nề. Chiếc váy đen liền thân ôm lấy cơ thể gầy guộc xanh xao của cô, dần dần bị màn đêm nuốt vào trong cơn mưa lạnh lùng, khiến cho ai thấy cũng không khỏi chua xót.

“Nguyên Phi Ngự...”, Quan Nhã Dương đang đứng dựa vào xe, nhìn bóng hình Nguyên Phi Ngự khuất dần. Đột nhiên anh cất tiếng gọi Nguyên Phi Ngự, đôi mắt đen láy mọng nước: “Phi Ngự...”

“Anh gọi em?” Cô quay đầu lại, mái tóc đen dài bị mưa làm cho ướt, bám cả lên mặt. Khuôn mặt cô trắng bợt, đôi môi không còn sắc đỏ, đáng thương y như một cô búp bê giấy bị ướt nước.

Quan Nhã Dương lặng đi vài giây, lời định nói rồi cuối cùng anh cũng không nói được. Anh chạy đến bên cô, cởi áo khoác khoác lên vai cô rồi nhìn cô lắc đầu: “Không có chuyện gì đâu...”

Lại gần nửa tháng nữa trôi qua, công trình đầu tư vào khu du lịch thủy cung vốn bị xếp xó bấy lâu nay bắt đầu đi vào thực hiện. Quan Nhã Dương bắt đầu bận bịu với công việc. Chi tiết nào dù là nhỏ nhất anh cũng tự tay mình làm, từ việc khảo sát địa điểm, sơ đồ thiết kế đến việc chọn đơn vị thi công đều được giải quyết từng bước một. Những ngày bận rộn nhất, cả ngày anh chỉ ngủ hai tiếng đồng hồ, đã qua buổi trưa mà vẫn chưa ăn bữa sáng. Khi công trình chính thức đi vào thi công, nhìn anh gầy gò hơn trước rất nhiều.

“Anh à, anh làm việc cật lực như thế có phải mục đích là để làm em áy náy không?”

Giờ đây, trình độ tiếng Trung của Tử Nguyệt Vi Trần đã khá hơn rất nhiều. Tuy ngữ điệu nghe vẫn còn chưa mềm mại nhưng đã không còn âm vị của tiếng Nhật nữa. Vi Trần có khá nhiều thời gian rảnh rỗi, gần đây lại còn thường xuyên chạy tới phòng làm việc của Quan Nhã Dương. Anh có đôi mắt rất ôn hòa, đôi môi cong cong lúc nào cũng thường trực nụ cười hiền dịu. Con người anh toát lên vẻ thánh thiện như một bông lúa mì mới nhú, có vẻ như không thể làm tổn thương ai. Anh ngồi trên bộ ghế sofa làm bằng da thật của Quan Nhã Dương, tay mân mê ly cà phê: “Dạo này ông anh của em hay chạy đi chạy lại thủy cung thế, anh làm hòa với chị dâu tương lai của em rồi sao?”

Chuyện giữa Quan Nhã Dương và Phi Ngự, anh nghe được ít nhiều từ miệng của Tần Lạc. Dù là chuyện quá khứ hay bây giờ, anh cũng biết được đôi chút.

“Chứng rối loạn lo âu của bà chị dâu tương lai đã đỡ chưa thế ông anh? Sao lâu rồi không thấy chị ấy ghé chỗ em?” Vi Trần không khỏi thốt lên một câu tiếc nuối.

Nghe Vi Trần nói, tay Quan Nhã Dương chợt ngừng lại đôi chút. Anh cảm thấy gần đây tâm trạng của Nguyên Phi Ngự không được tốt lắm nhưng nhìn bề ngoài cô vẫn bình thường như mọi khi, hoàn toàn không giống người cần phải hỗ trợ tâm lý. Nhưng nghĩ lại, căn nguyên bệnh tật của cô có lẽ cũng vì những chuyện cũ không muốn cho ai biết đến kia. Cô rất sợ những chuyện đó bị người đó biết được, nghĩ đến cảm giác của Tô Hiểu Bách nên mới sinh ra lo âu. Nhưng dù sao sự việc cũng đã không còn là bí mật nữa. Hơn nữa, khi biết tin mẹ mất, nỗi buồn đau trong lòng cô có lẽ đã sớm đánh tan cả tâm trạng lo âu trong cô rồi.

Trong một số việc, bệnh tâm lý quả thực trở thành thứ rất xa xỉ, không phải ai cũng có thể nhàn rỗi đến mức nghĩ rằng lo âu là một chứng bệnh.

“Bệnh nhân của em tại sao lại không đến tìm em, những việc như thế đáng lẽ không nên hỏi anh mới phải.” Quan Nhã Dương đóng lại tập tài liệu đang cầm trên tay, ấn số máy bàn nội bộ: “Gọi thư kí Ngô vào phòng tôi một lát.”

“Anh à, nói thế nghĩa là anh không tin tưởng vào tay nghề của em à?”, Tử Nguyệt Vi Trần đặt cốc cà phê xuống bàn, vuốt vuốt mũi, trách móc khẽ khàng.

Lúc này, thư kí Ngô gõ cửa xin vào. Quan Nhã Dương không có thời gian để tâm tới cậu ta, đưa tập tài liệu trên tay cho thư kí Ngô và dặn dò: “Gửi tập tài liệu này tới họ, nói họ hãy nhanh chóng gửi tiền ứng trước sang bên công ty Gia Thịnh. Còn nữa, hãy nói với người của công ty Gia Thịnh một cách rõ ràng rằng, ở công ty Phong Hoa chúng ta, quan hệ thân tình cũng không có ý nghĩa gì cả. Chủ tịch Hội đồng quản trị đang ở nước Anh, thị trường ở thành phố S do tôi toàn quyền phụ trách. CEO của họ và chủ tịch hội đồng quản trị là chiến hữu với nhau hay không không liên quan gì tới sự hợp tác lần này. Ba ngày sau khi tiền ứng được gửi tới họ mà công trình chưa bắt đầu thi công, chúng ta sẽ đòi bồi thường theo hợp đồng.”

Thư kí Ngô vâng dạ, cầm tập tài liệu đi ra khỏi phòng làm việc, không quên đóng lại cửa. Lúc này Quan Nhã Dương mới cảm thấy dễ chịu đôi chút. Anh nói chiếc cà vạt đang đeo ở cổ, nâng cốc cà phê của mình lên và rời khỏi bàn làm việc, đến ngồi bên Vi Trần, vừa uống cà phê vừa liếc nhìn Tử Nguyệt Vi Trần: “Chú đến văn phòng của anh rốt cuộc là định làm gì? Lần trước chú xin coi nơi phòng khám của chú. Lần này em tôi lại thích căn phòng nào rồi?”

“Anh này, anh thấy trong trường hợp nếu như một người có một bàn chân trái đã hoại tử, thì nên thế nào?” Tử Nguyệt Vi Trần đặt cốc cà phê xuống bàn, ngửa người dựa hẳn lên ghế sofa, nheo nheo mắt, y như một chú hồ li đang âm mưu cướp mồi từ miệng quạ. “Em nghĩ là người đó nên cắt phăng chiếc chân đã hoại tử đi, nếu không các bộ phận khác của anh ta cũng bị hoại tử theo.”

Nhìn nụ cười đắc thắng của Tử Nguyệt Vi Trần, Quan Nhã Dương bỗng cảnh giác, quét ánh mắt sắc bén qua Tử Nguyệt Vi Trần: “Chú muốn nói gì nào?”

“Chẳng gì cả.” Tử Nguyệt Vi Trần ngồi dựa lưng trên tấm sofa mềm mại, ngửa mặt lên trời, nụ cười dần dần tắt đi. “Em chỉ nghĩ rằng có những sự việc nhất định phải do những người nhất định đi làm. Cũng như hồi trước, anh và bố không muốn ở Hokkaido với mẹ. Vì thế em đành ở với mẹ. Lần này cũng thế, không sự việc nào tự tan biến chỉ vì anh trốn tránh nó cả.”

Quan Nhã Dương chau mày, đột nhiên đặt mạnh cốc cà phê xuống bàn. Phản ứng đầu tiên của anh là nhấn nút gọi cho Nguyên Phi Ngự. Nhạc chờ chỉ vang lên hai tiếng lập tức có người nhắc máy. Đầu dây bên kia hiện lên tiếng nói gấp gáp của Nguyên Phi Ngự: “Quan Nhã Dương, Tần Lạc vừa gọi điện thoại cho em... Cô ấy nói... Cô ấy nói cô ấy đã biết hết tất cả mọi chuyện rồi. Cô ấy còn nói sẽ nói tất cả cho Hiểu Bách biết. Cô ấy thực sự có thể nói cho Hiểu Bách biết, em phải làm sao bây giờ? Anh nói xem em phải làm sao bây giờ?” Hình như cô đang chạy nên không ngừng thở gấp, Quan Nhã Dương còn nghe thấy tiếng gió ù ù trong tai nghe.

24. Chương 09 Phần 2

Toàn bộ tài liệu đang ở trong tay anh, làm sao mà Tần Lạc biết được? Quan Nhã Dương cảm thấy rất kỳ lạ nhưng anh an ủi Nguyên Phi Ngự trước tiên, cố gắng làm cố bình tĩnh lại: “Em đừng có căng thẳng, có anh ở đây. Bây giờ em đang ở đâu, anh sẽ đi tìm em.”

“Em đang ở đường Văn Sâm... Đường dẫn đến trường của Hiểu Bách. Tần Lạc nói cô ấy sẽ đến tận trường của Hiểu Bách... Em phải đưa Hiểu Bách về nhà thôi...”, Nguyên Phi Ngự vừa chạy vừa thở phì phò, nói càng lúc càng đứt đoạn như sắp tắt thở đến nơi.

Vừa dập máy, hành động đầu tiên của Quan Nhã Dương là nắm lấy cổ áo của Tử Nguyệt Vi Trần lên, tức giận tới mức tưởng chừng có thể nhấc bổng Vi Trần từ ghế sofa lên: “Có phải chú đã lén lấy dữ liệu trong ổ cứng của anh gửi cho Tần Lạc không? Chú đến đây có phải để giữ chân anh để Tần Lạc đi tìm Tô Hiểu Bách không?”

“Anh à, anh không nên đổ oan cho em.” Cả người Tử Nguyệt Vi Trần bị xóc lên nhưng anh vẫn tươi cười. “Em đâu có biết mật mã để vào trong máy tính của anh.”

“Mật mã chính là sinh nhật của mẹ, trừ chú ra thì ai biết được?” Quan Nhã Dương đã buông tay, nói với Vi Trần một cách giận dữ: “Chuyện này thì có liên quan gì đến em? Sao em lại giúp đỡ Tần Lạc?”

“Không phải hoàn toàn là giúp đỡ Tần Lạc một cách đơn thuần.” Tử Nguyệt Vi Trần sửa lại cổ áo, ngồi thẳng lên, dần dần thu lại nụ cười của mình, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc hơn. “Được rồi, cứ coi như tài liệu của anh là em đã lấy đi, thì sao nào? Em đã nói rồi, em là một bác sĩ. Cô Nguyên là bệnh nhân của em. Cũng như lúc này em nói với anh rồi, nếu chân trái của một người bị hoại tử, em sẽ không hề do dự tiến hành phẫu thuật, cắt bỏ nó đi. Việc đó không tránh khỏi đau đớn, nhưng không đến nỗi mất mạng. Bây giờ tình trạng của cô Nguyên cũng giống như vậy. Chuyện đó là căn nguyên tâm bệnh của cô ấy, như một khối thuốc nổ trong lòng cô ấy. Cô ấy đúng là đang ôm một quả bom thì đúng hơn, lúc nào cũng lo quả bom sẽ phát nổ, lại sợ người khác sẽ phát hiện ra. Chính vì thế cô ấy không còn cách nào khác phải trang trí nó thành một vật trang sức và để ở túi xách, để ở trên đầu hoặc ôm trong lòng. Cứ thế này mãi chỉ có thể dẫn tới hai kết cục. Thứ nhất, cô ấy sẽ chết vì lo lắng quá mức. Thứ hai, đến một lúc nào đó cô ấy sẽ không chịu nổi mà nổ banh xác theo quả bom. Anh ạ, trên thương trường, anh có thể sẵn sàng nuốt trọn mấy công ty yếu thế hơn mình mà không hề vị nể, sẵn sàng đoạt lấy tất cả những gì có lợi ỉnh. Bởi vì anh không hề có tình cảm với những thứ đó. Anh luôn coi tình cảm là một thứ gì đó rất có sức nặng và anh không dễ dàng trao nó đi. Nhưng một khi đã trao đi thì lại không hối tiếc, không kiểm soát được mình, thậm chí là đánh mất cả bản thân, trở nên rất yếu đuối. Đây có thể là ưu điểm và cũng là nhược điểm của anh. Em đã nói rồi, có những việc tất phải có những người đi giải quyết nó. Đối với bệnh tật, thời gian càng dài càng chỉ mang lại sự đau khổ và cái chết.” Nói chưa xong anh lại nhếch mép cười và nói thêm: “Mà nếu là em, lúc này em sẽ chạy đi tìm Nguyên Phi Ngư, chứ không phải là ở đây chất vấn xem ai là người lấy tài liệu bí mật của anh.”

Nghe những lời Tử Nguyệt Vi Trần bộc bạch, sự giận dữ trong anh đã nguôi bớt. Sự giấu giếm chỉ đem lại cảm giác đau khổ không thể vợi bớt. Không sai, anh sớm đã biết rõ chuyện đó. Anh biết đó là tâm bệnh luôn đeo bám lấy Nguyên Phi Ngư và có thể phát nổ bất cứ lúc nào. Nhưng anh không dám động tới những thứ đó. Anh vô cùng sợ nhìn thấy cảnh Nguyên Phi Ngư suy sụp. Anh luôn nghĩ thà rằng anh luôn ở bên để ôm lấy quả bom hẹn giờ cùng cô, cùng cô lo lắng, sợ hãi chứ không dám mạo hiểm đánh mất cô lần nữa.

Im lặng mấy giây, anh cầm lấy chìa khóa ô tô đi thẳng ra phía cửa. Giây phút mở cửa văn phòng, anh quay lại nhìn Tử Nguyệt Vi Trần, nói rằng: “Có lẽ em nói đúng.”

3.

Đến đường Văn Sâm, Quan Nhã Dương quả nhiên nhìn thấy ngay Nguyên Phi Ngư. Cô vẫn chưa hết mệt vì chạy. Vừa ngồi lên xe, cô đã giục Quan Nhã Dương một cách gấp gáp: “Anh đi xe mau lên, nhất định phải tìm được Hiểu Bách trước khi Tần Lạc tìm thấy cậu ấy.”

Cô vẫn còn mặc trên người bộ đồng phục của thủy cung. Chiếc áo phông màu xanh bị mồ hôi thấm ướt đầm, khuôn ngực phập phồng gấp gáp, tóc rối bời sau gáy, khuôn mặt cô trở nên trắng bệch vì sợ hãi.

“Phi Ngư, thực sự em rất sợ Tô Hiểu Bách biết được chuyện đó à?”, Quan Nhã Dương nắm lấy tay cô, cảm thấy bàn tay cô rịn mồ hôi nhưng lại rất lạnh. Anh chau mày, nắm tay chặt hơn. “Em có bao giờ nghĩ rằng, cho dù em có cố gắng giấu kín đến đâu, rồi cũng có ngày Tô Hiểu Bách sẽ biết được không? Hôm nay cho dù không có Tần Lạc, không chắc một ngày nào đó, cậu ấy sẽ tự phát hiện ra...”

“Thế anh bảo em phải làm gì?”, Nguyên Phi Ngư cũng nắm chặt lấy tay của anh, hai mắt đỏ ngầu, trong lời nói pha cả tiếng khóc thầm tức rồi hét to: “Em phải làm thế nào đây? Cậu ấy đã từng nói nếu cậu ấy biết được người phụ nữ đó còn sống... Người phụ nữ đã hại cậu ấy tan cửa nát nhà vẫn còn sống, thì cậu ấy sẽ giết chết ả... Cậu ấy nói sẽ giết chết ả đấy... Cậu ấy hận người phụ nữ đó đến vậy, anh nói xem em phải làm thế nào?”

Quan Nhã Dương nhìn khuôn mặt xanh xao của Nguyên Phi Ngư, đôi tay nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của cô, âm thầm tiếp thêm cho cô sức mạnh: “Chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết em ạ.”

Tử Nguyệt Vi Trần nói không sai, không một việc gì tự nhiên biến mất chỉ vì ta trốn tránh chúng. Thời gian có thể chữa lành mọi vết thương, nhưng với điều kiện là căn nguyên của nó phải được giải quyết, hơn nữa còn phải giải quyết triệt để. Nếu không càng để lâu, vết thương lại càng khó lành.

Tô Hiểu Bách học ở đại học S, là trường đại học lớn nhất thành phố S, cũng tương đối có tiếng tăm trên toàn quốc. Trường học nằm ở ven ngoại ô, cách khá xa trung tâm thành phố, cách chỗ Nguyên Phi Ngư

làm việc ít nhất một giờ đi xe. Quan Nhã Dương đưa Nguyên Phi Ngự đi lòng vòng qua mấy con phố, từ đường Ngoại Hoàn đi thẳng một mạch tới Đại học S cũng mất tới hơn bốn mươi phút đồng hồ.

Đến trường, hai người lại không tìm thấy Tô Hiểu Bách. Các sinh viên cùng lớp với Tô Hiểu Bách nói giờ này có lẽ cậu đang ở phòng mỹ thuật của trường. Cậu đã nhận làm thêm ở đó một năm nay rồi.

Tô Hiểu Bách giấu Nguyên Phi Ngự đi làm thêm mà cô không hề hay biết. Quay lại xe, cô luôn nắm chặt lấy vạt áo của Quan Nhã Dương, tay kia siết chặt, mắt nhìn ra phía trước rồi từ từ bật ra tiếng cười nghe đến là khổ sở: “Quan Nhã Dương, anh xem đấy, Tô Hiểu Bách lúc nào cũng khiến người ta thương như vậy. Từ năm nó lên ba tuổi, em đã sống chung với nó. Nó không biết gì cả, luôn nhìn em như một ân nhân. Cho nên bất kể nó có làm sai chuyện gì, em cũng không thể nào ghét bỏ nó được. Nó là em trai em. Anh có hiểu không?”

“Anh rất hiểu.” Quan Nhã Dương từ từ đưa tay nắm lấy bàn tay đang nắm chặt gấu áo mình, dùng lực nắm chặt hơn. Đôi mắt đen huyền rất bình tĩnh nhưng mang chút buồn đau, anh nói: “Có lẽ lần này, chúng ta có thể thực sự chia tay trong hòa bình.”

Nguyên Phi Ngự không đáp lời. Hai người cứ lặng lẽ nắm chặt lấy tay nhau. Trong xe rất lạnh nhưng anh cảm thấy tay cô vẫn đang ra mồ hôi, phả lên nóng hôi hổi. Y như đêm nào cô run rẩy ở dưới anh, ôm lấy lưng anh, anh cũng cảm thấy mồ hôi tay cô nóng hôi hổi trên lưng mình. Những cảm giác gần gũi rất sống động đó làm lay động trái tim anh.

Chiếc xe lại một nữa không ngừng nghỉ, đến thẳng phòng mỹ thuật. Nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz màu mận chín quen thuộc, Nguyên Phi Ngự mới vội vàng bỏ tay ra, bước nhanh xuống xe.

Đó là xe của Tần Lạc, biển số xe XS11B28, ngày hai mươi tám tháng mười một, là số ngày sinh của Tô Hiểu Bách. Ban đầu khi mua chiếc xe này, Tần Lạc đã rất cố gắng để có được biển số xe có ý nghĩa này, sau đó cô ấy đã vui rất lâu vì chuyện này. Chỉ không biết rằng bây giờ khi nhìn thấy biển số xe này, cô ấy sẽ có cảm giác như thế nào.

Nguyên Phi Ngự đi như bay vào phòng mỹ thuật, tìm mọi góc ngách. Quan Nhã Dương đang hỏi thăm ở ngoài cửa rồi kéo tay Nguyên Phi Ngự đang rất sốt ruột đi ra một con đường dẫn đến phòng vẽ của quây. Tô Hiểu Bách đang ở đó, cậu làm trợ thủ ột họa sĩ. Đã đến giờ đóng cửa. Ông họa sĩ kia đã về từ lâu. Trong phòng chỉ còn Tô Hiểu Bách đang thu dọn các màu vẽ và các cây cọ đang vút ngổn ngang dưới đất.

Phòng mỹ thuật vẫn chưa đóng cửa, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng của Tần Lạc đang nói chuyện với Tô Hiểu Bách. “Hiểu Bách... Những điều em nói đều là sự thật. Anh biết đấy, bao nhiêu năm nay, em đã yêu anh sâu nặng, sao em có thể lừa dối anh được...”. Giọng Tần Lạc giờ đã trở nên khàn khàn, không còn trong trẻo như giọng thiếu nữ như xưa.

“Đi ra ngay, tôi không muốn gặp cô.” Giọng Tô Hiểu Bách lạnh lùng. Nghe tiếng từ bên trong vọng ra, Tô Hiểu Bách vút cả bản vẽ phác thảo xuống đất, cầm theo cả mấy tờ giấy A4 Tần Lạc vừa đưa đẩy cô ra khỏi cửa, hét lớn như vừa bị kích động mạnh: “Cút ra ngoài!”

Nguyên Phi Ngự chạy đến vừa đúng lúc Tần Lạc bị đẩy ra ngoài, nhìn thấy Tần Lạc đã gầy guộc hơn xưa, mặc một chiếc váy màu xanh ngọc bích, tóc đen ngang tai. Cho dù cô có cố gắng trang điểm đến thế nào cũng không giấu được vẻ tiều tụy. Nguyên Phi Ngự rất bàng hoàng về bộ dạng của Tần Lạc, đứng cách Tần Lạc mấy bước chân nhìn cô trân trân, khẽ gọi như không dám tin đó chính là Tần Lạc: “Tần Lạc đấy à?”

Tần Lạc đã rơi vào tâm trạng bế tắc khi Tô Hiểu Bách tỏ thái độ cự tuyệt, quay đầu lại nhìn Nguyên Phi Ngự, nhìn từng nét trên khuôn mặt cô rồi bỗng nhiên cười lớn: “Nguyên Phi Ngự cô đến rồi đấy à, thế thì quá tốt rồi. Tô Hiểu Bách, anh không tin tôi, bây giờ anh có thể ra đây mà tự mình hỏi cô ta. Hỏi người chị thân yêu của anh, chuyện đó có phải là sự thật hay không... Ban đầu xuất hiện như một vị cứu tinh để nuôi dưỡng anh, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Cô câm mờm... Câm mờm ngay cho tôi, tôi không muốn biết...”, Tô Hiểu Bách lao ra từ phòng vẽ, hai mắt trợn trừng, đen như hai mắt quạ đêm. Những chữ in trên tờ giấy A4 Tần Lạc vừa đưa được in ra từ bản scan những bài báo cũ đã ố vàng. Nó y như những lời nguyên từ xa xưa cứ bám riết lấy cậu. Đường như bao nhiêu chuyện cậu cố tình đào sâu chôn chặt để quên đi giờ cứ hiện ra lồ lộ trước mắt. Cậu sợ hãi nắm lấy vai Tần Lạc, dọa nạt một cách đáng sợ: “Cô còn tiếp tục nói nữa, tôi sẽ giết cô.”

“Được thôi, vậy chúng ta sẽ cùng chết.” Tần Lạc ngược lên, đôi mắt cứng cỏi và ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp, có đau khổ, có vắn vưng, có khoái cảm sau khi trả thù xong, có cả sự đau lòng. Nhưng cô không còn đủ tỉnh táo và nhẫn nại để phân tích nhiều như thế, không biết mình yêu Tô Hiểu Bách nhiều hơn hay hận Tô Hiểu Bách nhiều hơn. Cô đẩy Tô Hiểu Bách ra, cúi người nhặt lấy những trang A4 đang vương vãi dưới đất. Trong có có kẹp cả tấm ảnh của một người phụ nữ. Người phụ nữ ấy trạc ngoài ba mươi tuổi, mặt mày sáng sủa thanh tú, có đôi nét giống với Nguyên Phi Ngư. “Anh có nhận ra người đàn bà này là ai không? Chính là người đã cầm dao đâm chết bố anh. Báo nói ông bị đâm bảy nhát dao. Bà ta rất giống Nguyên Phi Ngư – chị của anh đúng không? Đương nhiên là giống nhau rồi, vì người đàn bà đó chính là...”

Tần Lạc mới nói đến đây thì Nguyên Phi Ngư lao tới, bịt chặt lấy miệng của Tần Lạc, cầu xin khẩn thiết: “Tần Lạc, đừng nói nữa, tớ xin cậu đấy, đừng nói nữa được không?”

Đương nhiên Tần Lạc đâu có chịu ngừng lại, đẩy mạnh Nguyên Phi Ngư ra, cười lớn vút tấm ảnh ra trước mặt Tô Hiểu Bách: “Đây chính là người đàn bà đã giết chết bố anh, và cũng là mẹ ruột của người chị vô cùng kính yêu của anh. Là người nhà cô ta đã hại gia đình anh tan cửa nát nhà, lại còn giả tạo đến mức xuất hiện như một vị cứu tinh mà nhận nuôi dưỡng anh. Anh thấy có đáng buồn nôn không cơ chứ? Bao nhiêu năm nay, từng miếng cơm anh ăn, từng tấm áo anh mặc đều có nhuộm máu của bố anh mà thành, anh thấy có đáng ghê tởm không?”

Những lời nói trong cơn điên cuồng của Tần Lạc như một mũi dao găm sắc nhọn, xuyên thẳng qua không khí, đâm thẳng vào tai cô. Nguyên Phi Ngư cảm thấy màng nhĩ mình như đang bị chấn động mạnh, trong đầu chỉ còn những tiếng “ùng ùng” đình tai nhức óc khiến cô không đứng vững nổi. Quan Nhã Dương vốn đứng ở một bên lặng lẽ quan sát mọi chuyện thấy Phi Ngư như sắp ngã bèn chạy đến đỡ cô. Cô nhắm chặt mắt, hít một hơi thật sâu, cố gắng nuốt nước mắt vào trong nhưng không dám ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt của Tô Hiểu Bách, “Hiểu Bách, mọi việc không phải như thế, mẹ chị không cố ý giết chết bố em... Sau khi em trai chị Nguyên Phi Hồ mất vì tai nạn, thần kinh mẹ chị luôn không được ổn định. Lúc đó thẩm phán nhận tiền hối lộ nên xử tài xế đâm chết em chị được trắng án... Mẹ chị không chịu nổi sự đả kích này nên luôn nghĩ sẽ tự mình tìm tên lái xe giết người đó để báo thù cho cái chết oan uổng của Nguyên Phi Hồ. Nhưng ông trời trêu người, ai biết được gã lái xe đó bán lại xe cho bố em... Mẹ chị nghĩ rằng người ngồi trong xe là tên lái xe đó nên mất hết lý trí mà xông lên. Không phải bà ấy muốn giết bố em... không phải mà... tất cả là tại chị, nếu không phải chị luôn coi Phi Hồ là một gánh nặng, bỏ rơi nó một mình để đến nhà bạn cùng lớp chơi thì nó không đến nỗi vội vàng qua đường như vậy... tất cả là do chị... tất cả là do chị hại mà ra thế này... Hiểu Bách... nếu hận, em hãy hận chị đi, đừng trách mẹ chị, mẹ chị là người tốt...”

Nguyên Phi Ngư khẩn thiết giải thích một hồi, tất cả đều quay lại chờ phản ứng của Tô Hiểu Bách. Nhưng chờ mãi, Tô Hiểu Bách vẫn đứng yên không nói một câu.

Tô Hiểu Bách đứng ở một bên bất động, đôi mắt càng ngày càng tối lại, nét long lanh trong đó cũng như tắt dần, y như một con rối được gia công một cách tinh tế, thậm chí còn không nghe thấy hơi thở của cậu. Hai tay cậu nắm chặt, móng tay bấm mạnh vào da thịt đến mức có một dòng máu rỉ ra từ ngón tay giữa, rơi xuống nền gạch những tiếng “tí tách”.

Tần Lạc đứng gần nhất với Tô Hiểu Bách. Thấy bộ dạng của cậu, nét đặc trưng trên khuôn mặt của cô bỗng chốc biến đi đâu hết. Đột nhiên cô thấy sợ hãi vô cùng. Sợ rằng Hiểu Bách sẽ tự bức chết chính mình ngay trước mắt cô như hiện tại. Cô bật khóc, chạy đến lay lay Tô Hiểu Bách: “Không phải anh nói muốn giết em sao? Anh muốn thì giết đi, dù sao bây giờ em cũng sống không bằng chết rồi. Tô Hiểu Bách, đồ khốn nạn, anh thử đi chứ. Anh đã đưa em đến thiên đường, rồi lại tự tay mình đẩy em xuống địa ngục. Anh định chết như thế này sao? Trên đời này làm gì có chuyện gì dễ dàng đến thế. Anh thử đi, thử nhanh lên, anh không được chết. Anh chết rồi em sẽ hận ai đây?”

Nguyên Phi Ngư, Tần Lạc và cả Quan Nhã Dương đều đã nhiều lần chứng kiến tính cách cực đoan của Tô Hiểu Bách. Con người đã sống và lớn lên trong tự ti như cậu, dường như có thể làm được tất cả mọi chuyện. Nếu cậu đã cố ý ngừng thở thì cậu thực sự có thể bức tử chính mình. Nguyên Phi Ngư bắt đầu sợ hãi. Phải qua một lúc lâu trong thời gian dài như cả thế kỷ, Tô Hiểu Bách mới nhẹ nhàng thở một hơi rồi quay người lại, tự mình quay lại phòng vệ, tiếp tục thu dọn những đồ đạc mình đang dọn dở, không để ý đến vết thương trên tay mình, chỉ chăm chú làm việc. Khuôn mặt cậu trông rất bình thản, không ai biết cậu đang nghĩ gì.

“Hiểu Bách... Nếu em hận chị, em có thể đánh chị, mắng chị, em đừng thế này có được không?” Nguyên Phi

Ngư chạy đến trước mặt cậu, nhìn Tô Hiểu Bách đang cúi húi dọn dẹp với vẻ sợ hãi. Ngày đó, bốn năm về trước, cậu cũng vô cùng ngoan ngoãn, còn nói cô không phải lo lắng gì cả. Thế mà buổi chiều đã nằm trong một vũng nước đỏ ngầu với cổ tay bị cắt. Cậu muốn tự sát. Lần này, cô thực sự không dám để cậu một mình nữa. Cậu vừa hứng chịu sự thật kinh khủng như vậy, cậu có thể làm những chuyện gì?

“Cút đi...”, Tô Hiểu Bách đang ngồi trước giá vẽ, đang chuẩn bị vẽ một bức vẽ biển. Cậu dường như đang cố gắng làm ra vẻ không có chuyện gì cả, cố gắng để tự nhốt mình vào thế giới của riêng mình, ai cũng không muốn gặp. Cậu nhắm chặt đôi mắt. Cậu đổ cả hộp màu đang ở trên bàn lên người Nguyên Phi Ngư, không nhìn một ai cả, chỉ bịt tai lại, hét lên: “Cút hết, cút hết đi cho tôi.”

4.

Đêm đó, Tô Hiểu Bách không về nhà. Nguyên Phi Ngư cũng đứng dựa cửa chờ đợi không lúc nào rời đi. Quan Nhã Dương thì đi ra ngoài một lúc, gọi điện cho thư ký Ngô, dặn anh ta cố gắng liên lạc với chủ phòng vẽ và thỏa thuận cho Tô Hiểu Bách ở lại đó một đêm mà không đuổi cậu đi. Quan Nhã Dương còn mua một chiếc khăn mặt, đắp ướt nước ấm đưa cho Nguyên Phi Ngư lau mặt. Nguyên Phi Ngư thì ngồi bệt trên sàn, người nhuốm đầy màu vẽ, nhìn rất lồi thối.

Tần Lạc ngồi trước mặt cô, mặt cũng trắng bệch, đôi mắt vẫn lạnh lùng nhìn Nguyên Phi Ngư, cô bỗng hỏi: “Cô có hận tôi không?”

“Không.” Nguyên Phi Ngư lắc đầu. Những vết màu trên mặt đã khô cong, không thể nào chỉ dùng khăn ướt mà lau khô đi được. Nhìn mặt cô chỗ thì màu đỏ chỗ thì màu trắng rất khó coi nhưng đôi mắt cô lại rất trong sáng, như những loài cá dưới biển khơi, chưa từng nhìn thấy thế gian hiểm ác. “Không hận cậu, đây là lỗi của tớ, tớ có lỗi với cậu trước.”

“Đúng thế, cô không có tư cách gì để hận tôi.” Tần Lạc ngửa mặt lên trời cười lớn. Đôi mắt có chút thỏa mãn khi trả được thù nhưng lại đau khổ đến vô biên. “Là cô nợ tôi, cô và cả Tô Hiểu Bách đều nợ tôi.”

Lời nói của cô nghe rất lạnh lùng tàn nhẫn nhưng cô không hề đứng dậy đi chỗ khác mà vẫn ngồi cùng Nguyên Phi Ngư trên nền đá lạnh, cùng chờ Tô Hiểu Bách mở cửa phòng. Vừa lo âu, vừa lắng nghe tất cả những động tĩnh bên trong. Thế nhưng trong phòng vẽ lại vô cùng im ắng. Đợi đến khi trời sáng, họ mới phát hiện ra, thì ra căn phòng có tới hai cửa. Tô Hiểu Bách không biết đã mở cửa bên kia đi đâu từ bao giờ!

Mấy ngày sau, không một ai nhìn thấy Tô Hiểu Bách. Nguyên Phi Ngư điên cuồng tìm khắp mọi đường ngang ngõ tắt trong thành phố S, thậm chí cô đã báo cảnh sát nhờ tìm người mất tích. Quan Nhã Dương bỏ lại tất cả công việc anh đang làm, lặng lẽ ở bên cạnh Nguyên Phi Ngư, đi cùng cô đến tất cả những nơi mà Tô Hiểu Bách có thể đến. Thậm chí anh cũng cùng cô mặc bộ đồ lặn, lặn xuống tất cả những nơi ngập nước có thể chìm chết người để tìm cậu. Nguyên Phi Ngư đã từng nói với anh, Tô Hiểu Bách đã từng tự sát bốn năm về trước.

Sau hơn một tháng tìm kiếm, khi Nguyên Phi Ngư đã sắp tuyệt vọng thì bỗng Quan Nhã Dương nói với cô, Tô Hiểu Bách không còn ở trong thành phố S. Cậu ấy đã đi rồi. Trong một tháng trời ấy, không biết cậu ấy đã đến chân trời nào rồi.

Nguyên Phi Ngư đang đứng trước bia mộ của mẹ mình – Ngô Ngọc Phi, lặng lẽ lau nước mắt. Nghe Quan Nhã Dương nói, cô đột nhiên quay lại, nhìn anh hồi lâu rồi đột nhiên quay đi: “Anh không cần phải an ủi em nữa. Em sống với Tô Hiểu Bách từ bé, em rất hiểu tính khí của nó. Nó không thể đi xa mà không nói một lời như thế.”

“Anh nói thật đấy.” Quan Nhã Dương đút hai tay vào túi quần âu như một động tác quen thuộc, ngửa mặt nhìn trời. “Ngày hôm đó, khi em và Tần Lạc đứng ở cửa chờ Hiểu Bách ra, lúc anh ra ngoài mua cho em chiếc khăn lau mặt, anh đã gặp cậu ấy ở cửa sau phòng vẽ...”

Quan Nhã Dương không hề nói dối, đó là sự thật.

Tô Hiểu Bách thường ngày một mặt rất hận người đàn bà đã giết bố cậu – người thường xuyên xuất hiện trong những cơn ác mộng của cậu, lại một mặt hết lòng yêu Nguyên Phi Ngư. Mười chín năm nay, dường như toàn bộ thời gian của cậu dành cho hai việc đó - hận và yêu. Nên khi hai việc này bỗng nhiên có liên

quan với nhau một cách mạnh mẽ như vậy, cậu không biết nên làm thế nào. Cậu cảm thấy mình bị hai thế lực vô hình giằng xé, trái tim như bị chẻ thành hai khúc. Cậu không chịu đựng nổi nên cậu không muốn phải đối diện với Nguyên Phi Ngư vì cũng không biết phải đối diện với cô như thế nào. Cứ thế, cậu đã ra khỏi phòng vẽ như một cái bóng vô hồn, vừa khéo gặp phải Quan Nhã Dương vừa đi mua khăn mặt về.

Tô Hiểu Bách đang trong tâm trạng trống rỗng nên dù có mặt đối mặt với Quan Nhã Dương, cậu cũng đi qua như không hề nhìn thấy. Nhưng Quan Nhã Dương thì không hề cho cậu cơ hội để trốn chạy, anh kéo lấy cánh tay Tô Hiểu Bách.

“Tô Hiểu Bách, cậu chờ một chút...”

Tô Hiểu Bách không để tâm tới lời gọi của Quan Nhã Dương, hất mạnh tay anh ra và xông thẳng ra phía trước. Mặc kệ những làn xe đang chạy như đũa thoi trên mặt đường, cậu cứ thế đi thẳng về phía trước. Một chiếc xe taxi đang lao tới cậu với vận tốc lớn nhưng Tô Hiểu Bách không hề tránh mà vẫn điềm nhiên đi tới. Trong chớp mắt, Quan Nhã Dương đã phi thân đến đẩy mạnh Tô Hiểu Bách sang bên kia đường, làm rơi cả chiếc khăn mặt mới mua. Chiếc taxi lướt qua hai người trong chớp mắt nhanh như một cơn gió. Do phanh gấp, chiếc xe trôi được vài mét mới dừng lại. Tài xế taxi hung dữ thò đầu ra khỏi cửa kính xe nhìn hai người rồi mắng lớn: “Muốn chết thì cút cho xa xa một chút, đừng ở đây mà làm hại lây cả ông mày.”

Quan Nhã Dương một tay đỡ lấy Tô Hiểu Bách, một tay ngã chống xuống đất. Cổ tay anh bị những viên sỏi trên đường của một đường dài, máu đỏ xuống cánh tay một vệt, đang lồm cồm bò dậy, lại còn bị mắng cho té tát. Từ lúc sinh ra đến ngày hôm nay bằng ngần này tuổi đầu, chưa bao giờ anh bị như thế, bèn kéo Tô Hiểu Bách cũng đang bị ngã dưới đất lên, miệng lầu bầu nhắc lại câu mắng của gã tài xế: “Nghe thấy không? Muốn chết thì tránh xa ra một chút, đừng ở đây mà làm hại lây cả ông mày.”

Nói xong câu đó, Quan Nhã Dương mới ngạc nhiên nhận ra là anh vừa nói một câu thô tục. Từ lúc sinh ra cho tới nay, đây cũng là lần đầu tiên anh nói một câu tục tĩu như thế, cảm thấy rất sáng khoái. Anh quay sang Tô Hiểu Bách bồi thêm một câu rất thẳng thắn: “Đừng có nghĩ rằng tất cả mọi người trên thế gian này đều yêu cậu như hai cô gái gốc gác ghêch Nguyên Phi Ngư và Tần Lạc đầu nhé. Trong mắt người khác, cậu chả là cái thá gì cả. Cậu muốn đi chết thì tùy cậu. Nếu là đàn ông, đừng như một đứa trẻ được chiều chuộng quen thân mà lúc nào cũng tự làm tổn thương chính mình để đe dọa người thương yêu cậu. Trong con mắt của người khác, người ta chỉ thấy cậu thật nực cười chứ chả có gì cả. Những người quan tâm cậu, thương yêu cậu, chỉ có hai cô gái gốc gác ghêch đó thôi.”

“Chuyện của tôi không liên quan gì tới anh.” Tô Hiểu Bách cũng bị ngã xuống rất đau, đầu gối xước xát hết cả, lại bị Quan Nhã Dương mắng mỏ, tức đến run rẩy người, một lần nữa hất mạnh tay Quan Nhã Dương ra. Cậu nén đau run run đứng lên. “Anh nói tôi rất nực cười đúng không. Thế còn anh? Năm lần bảy lượt anh thua tôi cũng bởi cái thủ đoạn nực cười đó, anh nói anh có đáng nực cười hơn tôi không?”

“Tôi thua cậu bởi vì tôi yêu Nguyên Phi Ngư. Còn cậu thắng là vì thực ra cậu không hề yêu thương cô ấy. Cậu chỉ coi cô ấy như một nhu yếu phẩm tất yếu không thể thiếu được của cuộc sống mà thôi. Cậu sợ hãi nếu phải sống một mình, cậu chỉ là một kẻ nhút nhát yếu đuối mà thôi.”

Ánh mắt Quan Nhã Dương sắc lạnh, từng lời anh nói ra lưu loát rành mạch, dồn Tô Hiểu Bách đang trong tâm trạng trống rỗng đến tuyệt vọng vào bước đường cùng. Khuôn mặt đẹp đẽ sáng sủa của cậu đỏ cả lên vì tức giận, nhìn Quan Nhã Dương trừng trừng: “Anh dựa vào cái gì mà nói tôi không yêu chị ấy? Tôi yêu chị ấy hơn bất kỳ ai trên cuộc đời này.”

“Cậu cũng hận cô ấy, cậu hận cô ấy hơn bất cứ ai trên cuộc đời này. Bởi vì mẹ đẻ cô ấy đã hủy hoại cả cuộc đời cậu, làm cho cuộc đời cậu rơi vào ngõ cụt bế tắc, làm cậu lớn lên với nhân cách lệch lạc!” Một khi Quan Nhã Dương đã không còn e sợ, không nể nang thì anh cũng không để Tô Hiểu Bách có đường lui. Anh nhếch miệng cười nhạt. “Vừa yêu vừa hận, cậu định xử lý sao đây? Cậu muốn mình sẽ đi vào con đường chết hay là kéo Nguyên Phi Ngư chết theo cậu?”

Tô Hiểu Bách không trả lời, chỉ trừng trừng nhìn người đàn ông đang đứng trước mắt cậu, âm thầm nhả nhả lịch sự nhưng từng câu nói ra đều như muốn xé nát trái tim cậu. Đây là người đàn ông mà Nguyên Phi Ngư yêu say đắm. Cậu không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng, anh ta giỏi hơn cậu rất nhiều. Ít nhất, anh ta có lý trí, có đủ dũng cảm để sống mà giải quyết mọi chuyện.

“Bất kể là cậu muốn tự mình đi chết hay kéo theo Nguyên Phi Ngự xuống địa ngục cũng không được. Tốt nhất cậu hãy quên chuyện đó đi vì tôi sẽ không để cậu làm như thế. Đương nhiên là, không phải vì tôi lo lắng cho cậu mà là vì Phi Ngự rất yêu thương cậu. Trên đời này bất kể thứ gì cô ấy quan tâm, tôi đều có nghĩa vụ bảo vệ cùng cô ấy.” Quan Nhã Dương dứt hai tay vào túi quần như một động tác quen thuộc. Vết xước do ngã cọ xát vào vải quần gây nên một cảm giác đau và xót, khiến anh không khỏi ngừng lại mà xuýt xoa. Nhưng rồi anh rất nhanh chóng trấn tĩnh lại, nói tiếp: “Không thể chết, tại sao chúng ta không sống mà cùng tìm cách giải quyết. Hoặc là đơn giản hơn, chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch. Tôi cho cậu thời gian ba năm. Trong ba năm này, cậu hãy đi và nếm trải mọi thứ một mình. Đợi cậu lớn hơn rồi, trở thành một người đàn ông thực sự, trưởng thành đến mức cậu có thể chiến thắng chính lòng thù hận của chính mình, khi ấy nếu còn yêu Phi Ngự, cậu hãy quay lại cạnh tranh với tôi một cách công bằng. Trong ba năm này, tôi sẽ không chủ động theo đuổi cô ấy và càng không kết hôn cùng cô ấy.”

“Tại sao tôi phải giao dịch với anh?”, Tô Hiểu Bách quay sang, đôi mắt ánh lên vẻ thù hận mà đen sẫm lại. Đường như tất cả hy vọng của cậu đã vụt tắt. “Hơn nữa, tôi dựa vào cái gì để tin anh?”

“Vì cậu không có lựa chọn nào khác.” Quan Nhã Dương bỗng tỉnh nghịch đặt tay lên vai cậu. “Hoặc là bây giờ cậu cũng có thể đi chết, đi luôn đi, tôi không can ngăn cậu đâu. Thế nhưng xin cậu nhớ kỹ, tôi vẫn sẽ quay về nói với Phi Ngự là cậu đã ra nước ngoài và sẽ luôn ở bên cô ấy, kết hôn với cô ấy, cùng cô ấy sinh những đứa con kháu khỉnh. Rồi sau mỗi năm tôi sẽ dẫn Phi Ngự và các con của chúng tôi đến nơi mà cậu chết để thăm cậu và nói với họ rằng, trước kia ở đây từng có một kẻ nhút nhát yếu đuối tự tử, để rồi bọn trẻ con sẽ xỉ mũi nhổ nước miếng vào đó mà khinh bỉ.”

“Anh...”, Tô Hiểu Bách đã không còn lời nào để nói. Cậu nắm chặt tay, trợn trừng mắt nhìn khuôn mặt đang đắc thắng của Quan Nhã Dương: “Quan Nhã Dương, thực sự là tôi rất ghét anh.”

“Vậy thì cậu cứ tiếp tục ghét đi.” Quan Nhã Dương lại nhếch mép cười. “Dù sao cậu có ghét tôi hay không, tôi cũng không quan tâm.”

“Được, ba năm thì ba năm, tôi nhất định sẽ quay về, cướp cô ấy từ tay anh, nhớ lấy!”

“Rất hoan nghênh.”

...

25. Chương 10 Hết

Chương 10: Cầu hôn kiểu “BMW”

Ba năm sau.

“Chị Phi Ngự ơi, chị Phi Ngự ơi, Mĩ Mĩ sinh rồi, Mĩ Mĩ sinh rồi...”

Khu vui chơi được xây dựng chỉ cách khu du lịch thủy cung có mấy bước chân. Hai khối công trình tưởng chừng không hề liên quan đến nhau về kiến trúc nhưng thực tế lại liên quan mật thiết đến nhau. Từ ba năm về trước, khi tập đoàn quốc tế Phong Hoa gia nhập cổ phần với khu du lịch thủy cung, thủy cung ngày càng nổi tiếng và được mệnh danh là thế giới hải dương thu nhỏ, góp phần đưa thủy cung trở thành một trong những khu du lịch hàng đầu của thành phố S. Thành quả suốt ba năm không chỉ là rất nhiều các loại cá mới quý hiếm được đưa về mà còn cải tạo được môi trường xung quanh, thiết kế được khu vui chơi chủ đề nước, trở thành bãi biển trên mặt đất, lại còn xây dựng được khu nghỉ dưỡng Venice trên mặt nước. Quan trọng nhất vẫn là mời được các chuyên gia hải dương sinh vật từ nước ngoài về hướng dẫn nhân viên kỹ thuật chăm sóc, hạn chế đến mức thấp nhất tỉ lệ tử vong của các loài sinh vật biển mang về. Lần này, dưới sự chăm sóc của chuyên gia hải dương học, con báo biển đốm Mĩ Mĩ đã sinh được một con báo biển con. Thế giới hải dương vốn đã rất náo nhiệt giờ đón nhận thêm một sinh linh mới.

Chu Uy không ngăn được niềm vui nhảy lên và chạy từ “phòng sinh” ra báo tin mừng. Đây là một chỗ thiết kế đặc biệt để làm nơi sinh cho con báo biển Mĩ Mĩ. Anh vui mừng đến mức nhảy từ khu vui chơi sang cả

thủy cung, đến phòng thay đồ, gõ cửa “cốc, cốc” một cách gấp gáp, vừa gõ vừa thông báo một cách đầy phần khích. “Chị Phi Ngư à, chị Phi Ngư ơi, Mĩ Mĩ sinh rồi, Mĩ Mĩ sinh rồi...”

Nguyên Phi Ngư mới thay đồ xong một nửa, trên người còn mặc chiếc áo phông xanh, thân dưới đã thay bằng chiếc quần soóc liền vôi vàng chạy ra nét mặt vui mừng phần khởi hỏi Chu Uy: “Thật á? Không phải người ta nói cần chờ thêm mấy ngày nữa à? Thấy bé con báo biển mới sinh chưa? Nó giống Mĩ Mĩ hay là Đậu Đậu?”

“Cả người nó toàn là lông, hình như không giống cả Mĩ Mĩ lẫn Đậu Đậu, nhưng nhìn dễ thương lắm, y như con búp bê đồ chơi ấy. Chị Phi Ngư, chị nhanh lên đi, mọi người đang vui đến phát điên lên đây này.” Chu Uy hoa chân múa tay, kéo tuột Nguyên Phi Ngư đến phía “phòng sinh” ở bên khu vui chơi.

Mới đến cửa khu vui chơi đã nhìn thấy người bu đen bu đỏ ngoài “phòng sinh”. Mặc dù bác sĩ Ngô trên đầu rịn đầy mồ hôi đang cố gắng xua mọi người ra về nhưng hình như chẳng có ai chịu nhúc nhích. Ở ngoài “phòng sinh”, mọi người đã bắt đầu bàn tán xôn xao xem nên đặt tên gì cho tên nhóc mới ra đời, mặt ai cũng tươi cười hơn hớn như đang nghĩ tên cho chính đứa con nhà mình.

“Mọi người làm ơn tránh ra đi, không ai chịu làm việc nữa à? Đi ra, đi ra đi. Mọi người túm năm tụm bảy đông như thế, ồn ào quá, Mĩ Mĩ nghỉ ngơi thế nào được?”, bác sĩ Ngô một lần nữa không chịu nổi lại ra ngoài xua mọi người đi. Đúng lúc ấy nhìn thấy Nguyên Phi Ngư đang chạy tới bèn vẫy vẫy tay gọi cô tới: “Phi Ngư, cô lại đây nhanh lên, cô kéo hết người ở tổ của cô về đi. Chỗ của tôi có phải phòng triển lãm đâu mà cứ đứng vây quanh thế, còn ra cái thể thống gì?”

“Đúng rồi, đúng rồi, mọi người về mau đi. Lưu Vĩ, hôm nay đến lượt cậu trực ban rồi, mau về chuẩn bị đi. Còn cả Chu Uy nữa, cậu mau kéo Lã Vân nhà cậu về đi, mắt cô ấy sắp dán vào tấm kính rồi kia...” Nguyên Phi Ngư vừa tỏ vẻ đồng tình với bác sĩ Ngô, vừa xua mọi người ai về phòng nấy. Thế nhưng chính cô lại góp mặt vào đám người đang đứng trước cửa, vừa chen lên vừa đem điện thoại ra chụp lấy chụp để chú báo biển con vừa ra đời. Con báo biển con mới sinh đó quả là không giống với bố mẹ chúng. Cả người phủ một lớp lông đã bị nước biển nhuộm thành màu vàng nhạt, hai mắt to đen lay láy rất đáng yêu. Một chuyên gia đã mặc đồ lặn vào đến tận nơi giúp Mĩ Mĩ vệ sinh thân thể khi vừa sinh xong một cách cẩn thận nhẹ nhàng. Đậu Đậu luôn ở sát ngay bên Mĩ Mĩ, hưng phấn đến độ cứ kêu lên thích thú. Bây giờ thì chúng đã thành một gia đình báo biển dóm gồm ba thành viên!

Chụp được mấy bức hình ưng ý, sau rồi Nguyên Phi Ngư cũng bị chính bác sĩ Ngô đuổi ra ngoài. Tuy bị xua đuổi nhưng cô cũng đã rất vừa lòng vì chụp được mấy kiểu đẹp, vừa đi vừa cười tít mắt ngắm thành quả của mình trong máy điện thoại mà không nhìn đường. Bỗng đầu cô va vào một khuôn ngực rất ấm áp.

“Em đang cười gì mà thích thú thế?”, Quan Nhã Dương đang rộng tay ôm cô gái đi mà không nhìn đường đâm vào mình, hé miệng cười, một nụ cười ấm áp.

“Là chú báo biển dóm con, con của Mĩ Mĩ vừa sinh xong đấy.” Nguyên Phi Ngư đưa điện thoại ra trước mặt Quan Nhã Dương, vừa vui mừng vừa tự hào khoe: “Anh xem này, anh xem này, thật đáng yêu.”

“Ừ, nhìn nó thật đáng yêu.” Quan Nhã Dương nhìn chú báo biển con tròn thu lu, toàn thân phủ lớp lông vàng nhạt trong điện thoại của Nguyên Phi Ngư khẽ gật đầu, vòng tay ôm lấy cô và khẽ thắm thì bên tai cô: “Hay là em cũng sinh lấy một đứa, đảm bảo sẽ còn đáng yêu hơn cả chú báo biển con kia.”

“Thôi đi, Nhã Dương anh phạm quy rồi nhé. Anh quên là ban đầu anh đã thỏa thuận với Tô Hiểu Bách thế nào à?”, Nguyên Phi Ngư khẽ trách rồi tinh nghịch đưa chân đá khẽ Quan Nhã Dương một cái nhưng thực ra, trong lòng cô đã ngầm ngầm đồng ý với ý này của Quan Nhã Dương từ lâu. Dù sao, chuyện sinh con với Quan Nhã Dương cô đã nghĩ tới từ ba năm trước rồi. Hơn nữa, năm nay cô đã hai mươi chín tuổi, nếu vẫn chưa sinh con thì có lẽ sau này sẽ bị liệt vào hàng những sản phụ lớn tuổi nhất.

“Thằng nhóc Tô Hiểu Bách kia dạo này ở bên Nhật Bản vẽ tranh hoạt hình đã nổi tiếng lắm rồi. Hơn nữa cô nàng Tần Lạc đang quần quýt bên cậu ta, chưa kể đến mấy cô thiên kim tiểu thư cũng đang bám riết lấy cậu ấy, ai có em bé trước cũng khó nói lắm.” Quan Nhã Dương móc từ túi quần ra một tấm bưu thiệp đưa vào tay cho Nguyên Phi Ngư: “Triển lãm tranh hoạt hình của Tô Hiểu Bách này, bây giờ cậu ấy đã nổi tiếng lắm rồi.”

Nguyên Phi Ngự cầm trên tay tấm bưu thiếp Quan Nhã Dương vừa đưa, nhìn ngắm hồi lâu. Nụ cười trên môi cô dần biến mất, cuối cùng cũng không nén được tiếng thở dài.

Trên bưu thiếp viết rằng: “Thế giới bên ngoài quả thực rất rộng lớn, và tôi biết rằng thế giới của mình trước kia thật nhỏ bé biết bao nhiêu. Xin hãy chuyển lời tới chị tôi rằng, rồi sẽ có một ngày tôi sẽ trưởng thành và mạnh mẽ. Mạnh mẽ đến mức có thể chiến thắng lòng thù hận trong chính mình để quay lại gặp chị ấy.”

Hiếu Bách rốt cuộc vẫn chưa thể quên đi mối thù hận đeo đuổi cậu nhiều năm, không chịu liên lạc với cô. Dù sao cô cũng không thể trách cậu. Mối thù lớn nhường ấy, sao có thể nói dễ dàng quên là quên ngay được. Trong các tác phẩm võ hiệp chẳng hay có câu nói “thù giết cha nguyện không đội trời chung” hay sao? Cô nên hài lòng với những gì đang có, thế là đủ.

Nghĩ đến đây, đôi môi Nguyên Phi Ngự lại một lần nữa cong lên, cất kín tấm bưu thiếp vào túi, ngẩng lên nhìn vào mắt Quan Nhã Dương: “Dù sao cũng không thể thế được. Tất cả phải chờ Tô Hiếu Bách quay lại rồi tính tiếp.”

“Này, thời hạn ba năm đã qua rồi còn gì, sao anh lại phải chờ nữa?”, Quan Nhã Dương tỏ vẻ bất mãn rồi không hề do dự kéo tuốt Nguyên Phi Ngự ra ngoài: “Thời gian ước hẹn giữa những người quân tử đã kết thúc rồi, bây giờ là thời gian dành cho kẻ tiểu nhân đây.”

“Này, này, Quan Nhã Dương, anh định làm gì thế?” Nguyên Phi Ngự nghĩ rằng Quan Nhã Dương đang kéo cô đi để “sản xuất” ra em bé ngay bây giờ nên bị dọa cho chết ngất, dùng sức lực yếu ớt của mình để cố sức vùng vẫy khỏi tay anh nhưng với sức đó, cho dù có cố gắng thế nào e rằng cô cũng không thể thoát ra được.

“Ăn cơm thôi, bây giờ đã là giờ ăn tối rồi, anh đặt bàn ở vườn Phong Nhã rồi đấy.” Quan Nhã Dương chợt dừng lại, nhìn cô một cách tinh nghịch: “Suy nghĩ của em có thể lành mạnh hơn chút được không?”

Lúc này Nguyên Phi Ngự mới ngừng quấy đạp, khuôn mặt đỏ lựng lên.

Vườn Phong Nhã vẫn giữ được cái phong cách “con lai” giữa phong cách Tây Ban Nha và phong cách Trung Quốc. Những nữ phục vụ ở đây đều đeo đồ trang sức Tây Ban Nha nhưng lại mặc áo sườn xám Trung Quốc đi qua đi lại. Mới đầu nhìn rất lạ và chưa quen mắt nhưng nhìn lâu cũng có chút phong cách.

Quan trọng nhất là ông chủ của vườn Phong Nhã là Triệu Phong Nhã là người quen cũ của Quan Nhã Dương. Mỗi lần họ đến đây dùng bữa, ông chủ Triệu Phong Nhã đều đến nói chuyện với hai người hồi lâu.

Tên của ông chủ Triệu Phong Nhã nghe đã rất phong nhã nhưng thực ra anh là một người lai. Trong con người anh có cả hai dòng máu Trung Quốc và Tây Ban Nha nên đương nhiên nhìn rất anh tuấn phong độ. Chỉ có điều về anh tuấn điển trai ấy cũng khiến Triệu Phong Nhã trở thành một tay phong lưu có tiếng. Tuổi tác không hơn Quan Nhã Dương là bao nhưng đã có “lịch sử” trải qua hai cuộc hôn nhân thất bại. Mỗi lần gặp Quan Nhã Dương, anh lại than phiền.

“Nhã Dương, sao cậu vô dụng thế không biết, bao nhiêu năm như thế rồi mà cũng không ổn định với cô gái nào. May mà có tổ năm ấy giấu giếm ông già nhà tớ giúp cậu đấy.” Nhân lúc Nguyên Phi Ngự vào phòng vệ sinh, Triệu Phong Nhã tranh thủ nói chuyện với Quan Nhã Dương. “Nhưng mà này, năm đó cậu dựng lên cái vở kịch rút thăm trúng thưởng dở hơi ấy mà cũng lừa được cô ấy, chứng tỏ cô gái này cũng không quá thông minh, sao đến giờ này vẫn chưa giải quyết xong thế?”

“Nói nhỏ thôi chứ. Nếu để Nguyên Phi Ngự nghe được, tớ sẽ đốt tiệm của cậu.” Quan Nhã Dương trợn mắt nhìn Triệu Phong Nhã, nói về đe dọa.

Nhưng đáng tiếc đã quá muộn, lúc ấy Nguyên Phi Ngự đã đi ra khỏi phòng vệ sinh, vừa hay nghe thấy cuộc đối thoại của họ.

“Cái gì mà vở kịch rút thăm trúng thưởng dở hơi hả anh?” Trong đầu Nguyên Phi Ngự liên tưởng ngay đến cảnh tượng của ngày hôm đó. Tuy rằng đã bao nhiêu năm trôi qua nhưng rốt cuộc đó cũng là lần đầu tiên hẹn hò giữa họ nên tất cả đều hiện lên trong cô rõ mồn một. Hôm đó cô rút được một lá thăm trúng thưởng. Không những bữa ăn hôm đó được miễn phí mà cô còn rút được hai vé ưu đãi. Lúc ấy cô đang ngập tràn trong hạnh phúc vì nghĩ rằng mình may mắn và tiết kiệm được tiền. Hoàn toàn không thể ngờ rằng, đây vốn là trò diễn mà Quan Nhã Dương đã làm ra.

“Ồ... Tôi còn có chút việc, hai người cứ tiếp tục ăn tự nhiên nhé, có gì cần phục vụ thì cứ gọi nhé, không phải khách sáo với tôi đâu...” Triệu Phong Nhã vừa gây họa xong vội vàng chuồn nhanh như một cơn gió, để lại Quan Nhã Dương đang muốn chui đầu xuống đất vì không biết phải trả lời Nguyên Phi Ngự thế nào.

“Quan Nhã Dương, anh nói xem cái vở kịch đó là thế nào?”, Nguyên Phi Ngự hỏi một cách tức giận.

“Bây giờ thì em biết một bữa ăn ở chỗ này hết bao nhiêu rồi chứ?”, Quan Nhã Dương hỏi lại.

Nguyên Phi Ngự vẫn chưa hết tức giận trả lời: “Em biết rồi.”

“Em thử nghĩ xem trong tình hình hôm đó nếu em cứ đòi trả tiền, trả hết tiền cho bữa ăn hôm đó thì sau này hậu quả thế nào?”, Quan Nhã Dương lại hỏi.

Nguyên Phi Ngự im lặng không nói. Năm ấy cô rất cứng đầu, cũng lại vô cùng nghèo túng mà lòng tự tôn lại giàu có hơn bất kì ai khác. Bây giờ, tuy rằng lòng tự tôn của cô cũng rất cao nhưng dù sao cũng lý trí hơn nhiều hồi cô mới mười tám tuổi. Cô hiểu rằng, nếu lúc ấy, Quan Nhã Dương không dùng tới cái chiêu khôn lỏi ấy, có thể vừa làm lòng tự tôn trong cô được an ủi, lại tiết kiệm được tiền, với tính cách của cô lúc ấy, nhất định cô sẽ đòi trả tiền và kết quả nhất định là từ đó về sau cô và Tô Hiểu Bách sẽ ăn đói nằm co, cả tháng trời không ăn nổi một bát cơm mới có thể bù được số tiền cho bữa ăn đó.

Nguyên Phi Ngự lẩm bẩm mấy câu rồi lại chuyển cơn giận sang Triệu Phong Nhã, mắng vu vợ anh ta một câu: “Đồ gian thương vô đạo đức.”

Ăn xong, Quan Nhã Dương và Nguyên Phi Ngự đi bộ đến bãi đỗ xe ở bên đường. Năm ngoái, con đường này được quy hoạch lại nên thiết kế nhiều hạng mục làm xanh hóa cả con đường. Hai bên đường đều được trồng thành những bức tường hoa. Vì thế, ở đó không thể dừng xe mà tất cả các xe phải đỗ ở bãi gửi xe ngầm ngay dưới lòng đường.

Hoa ngọc lan hai bên đường đang mùa nở rộ. Những bông hoa thơm đưa mùi hương nhẹ nhàng vào khứu giác của Quan Nhã Dương. Anh đang nắm tay Nguyên Phi Ngự đi trên đường, không ghìm được lòng mình, anh dừng bước nghiêm túc hỏi Nguyên Phi Ngự: “Phi Ngự, mình kết hôn em nhé.”

Nguyên Phi Ngự bị bất ngờ trong giây lát rồi mặt dần ửng đỏ, nhìn thẳng vào đôi mắt đen huyền của Quan Nhã Dương: “Anh nghĩ kĩ rồi chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Quan Nhã Dương gật đầu. “Nếu không phải là yêu em thật lòng, anh theo đuổi em suốt mười một năm trời làm gì?”

Ba năm trước, không chỉ một lần anh đã tự hỏi lòng mình, hai người bị cuốn trong cái vòng tình cảm bao nhiêu năm trời, khoảng thời gian họ sống trong hạnh phúc không thấm vào đâu so với khoảng thời gian họ đau khổ vì tình yêu. Như vậy thì mối tình này còn cần thiết phải tồn tại nữa hay không. Bây giờ nghĩ lại, đã bên nhau lâu như thế, đau khổ cũng nhiều như thế, nhưng rốt cuộc đó cũng là thương yêu lẫn nhau. Vậy thì tại sao lại không ở bên nhau suốt đời và trên con đường dài phía trước, không một ai, không một sức mạnh nào có thể chia cắt họ được nữa.

“Nhưng mà anh có nhớ đâu, trên thế giới này làm gì có ai cầu hôn như anh chứ?” Nguyên Phi Ngự nhìn anh.

Quan Nhã Dương nhìn cô mỉm cười, lấy từ trong túi quần ra một chiếc chìa khóa xe, kéo tay cô và đeo chiếc móc khóa tròn trĩnh vào ngón tay đeo nhẫn cho cô: “Thế này có được không?”

“Không được đâu.” Nguyên Phi Ngự tháo cái móc chìa khóa ra khỏi tay mình trả lại cho Quan Nhã Dương, phụng phịu: “Ai lại dùng chìa khóa ô tô để cầu hôn bao giờ?”

“Cách này là em dạy anh đó chứ?” Quan Nhã Dương lại một lần nữa nắm lấy tay cô mà lòng chiếc vòng sắt vào ngón tay cho cô, nhìn cô rất dịu dàng đắm đuối, nói lại câu năm nào: “BMW, B-M-W, Be my wife Phi Ngự, em hãy làm vợ anh nhé?”

Nguyên Phi Ngự rất bất ngờ, không nghĩ rằng câu nói đùa của mình năm nào lại khiến Quan Nhã Dương nhớ kĩ đến thế. Nhìn chiếc chìa khóa xe đang ở trên tay mình, cô thấy sống mũi mình như cay cay. Đột nhiên cô muốn khóc.

Quan Nhã Dương ôm cô vào lòng rất dịu dàng: “Rất cuộc em có đồng ý không?”

Nguyên Phi Ngự sụt sịt mũi, khẽ gạt đầu trong vòng tay anh nhưng rồi lại lắc đầu ngay sau đó: “Em muốn chờ Hiểu Bách về rồi mới làm đám cưới, dù sao trên đời này em cũng không còn người thân nào cả.”

Quan Nhã Dương đang ngập tràn hạnh phúc, nghe thấy câu nói của Nguyên Phi Ngự bỗng nhiên thấy tuyệt vọng vô cùng, vội đẩy Nguyên Phi Ngự ra, nhìn cô với vẻ rất giận dữ: “Nói như thế nghĩa là nếu hai mươi năm nữa cậu ta không quay về thì chúng ta sẽ phải đợi thêm hai mươi năm nữa hay sao?”

“Chúng ta có thể lấy giấy đăng ký kết hôn trước mà.” Nguyên Phi Ngự vẫn kiên quyết. “Em muốn đợi Hiểu Bách về mới làm lễ cưới. Nếu không lúc cử hành hôn lễ, chỗ ngồi của người thân bên em lại trống không, không có ai là người thân cả, em sẽ cảm thấy mình là kẻ đáng thương nhất trên thế gian.”

“Em rất bận tâm về điều đó à?” Quan Nhã Dương nhìn Nguyên Phi Ngự với đôi mắt rưng rưng như một con vật nhỏ tội nghiệp đang bị bắt nạt. Anh bỗng thấy thương xót cô vô cùng, lại thở dài rồi ôm cô vào lòng một lần nữa, thỏa hiệp với cô: “Em muốn gì anh cũng có thể cho em. Nhưng mà, Phi Ngự, ít nhất em hãy nói cho anh biết, bao nhiêu năm trôi qua, em có còn yêu anh nữa không?”

“Tất nhiên là em yêu anh.” Nguyên Phi Ngự nhắm mắt, cúi đầu vào khuôn ngực ấm áp của Quan Nhã Dương. Lần đầu tiên, cô có thể thoải mái nói ra tâm ý của mình suốt bao năm trời: “Quan Nhã Dương, em yêu anh. Từ ngày đầu tiên cho đến hôm nay, tình yêu đó chưa bao giờ thay đổi.”

Họ lặng lẽ ôm nhau, hương hoa ngọc lan thơm thoang thoảng, cánh hoa ngọc lan phảng phất đậu lên vai họ. Nguyên Phi Ngự nhắm mắt, lại một lần nữa cô nhớ đến bài hát Nếu Như[1] của ban nhạc Tín Lạc:

Một người phải đi qua bao lần tình yêu tan vỡ

Mới cam tâm ngủ yên trong sự cô độc của con tim

Tình yêu ban đầu giống lửa rực cháy bao nhiêu

Thì cuối cùng càng dễ bị gió kia dập tắt

Có những lúc lời nói thật lòng quá tổn thương

Nên có người đành chọn cách nói dối

Nếu như thời gian có quay trở lại tôi có thể làm được những gì ...

[1] Ca sĩ: Lee Seung Chuk. Bài hát: Nếu như. Chuyển ngữ tiếng Trung: Diêu Nhược Long.

Nguyên Phi Ngự đã bao nhiêu lần, nói bao nhiêu lời nói dối với Quan Nhã Dương. Nhưng rồi cuối cùng anh cũng đi qua được màn sương của những lời nói dối ấy, giúp cô tìm lại trái tim của chính mình. Nếu như thời gian có quay trở lại, cô sẽ làm được những gì...

Nếu như thời gian có thể quay trở lại lúc ban đầu, cô còn muốn đến nhà hàng theo kiểu Nhật đó để chờ đợi Quan Nhã Dương không? Lần ấy, cho dù không có Tần Lạc làm loạn hết cả lên, liệu cô có chủ động đến hôn lên cằm anh và nói: “Xin nhiệt liệt hoan nghênh, vì đã đến với trái tim em.”

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác Sách:

Chimcanhcut100786 – Mai – lanabenet

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-thang-trong-trai-tim-anh>